

Giới thiệu Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thur

Thể loại: Khế ước xuyên qua, nam mạnh nữ cường, kết cục 1 V1, một đời một thể một đời

Convert: tangthuvien

Editor: Susubluu

Độ dài: 146 chương

Nàng là sát thủ chế độc ở hiện đại nhưng khi sống lại phát hiện ra mình thể nhưng trở thành đại tiểu thư phế vật mềm yếu vô năng.

Vị vương gia si lăng dần dần khôi phục tài năng tuyệt đỉnh.

Cường gặp cường, họ sẽ đụng độ nhau ra sao?

Thứ muội tính toán nàng, vậy dùng độc hủy dung.

Cha cận bã hãm hại, vậy đem người đá đến nơi không ai tìm thấy.

Di nương ham đồ cưới, vậy sẽ để người phải nôn cả bột phấn ra.

Thái tử từ hôn, nha, chỉ có bản cô nương không cưới người

Khi trong mắt mọi người phế vật mang vẻ oai nghiêm

Làm mù mắt ai, đau đớn tâm ai

Hết thầy, sẽ đi theo con đường nào.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thur* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Nàng, kinh tài tuyệt đỉnh, ở hiện đại chế độc có thể một tay giết người.

Nàng, mềm yếu vô năng, là phế vật đại tiểu thư, con của vợ cả.

Hắn, trước mặt mọi người, giả ngu ngốc, nhưng sau lưng lại là kinh tài tuyệt đỉnh, toàn bộ đều lộ ra

Hắn, mặt mày sáng sủa, ôn nhuận như nước, phong thái cao nhã, một mực yên lặng thủ hộ bên cạnh nàng, chỉ hy vọng nàng hạnh phúc, không cầu bất luận hồi báo gì

Khi sát thủ hiện đại người sở hữu được kỹ thuật chế độc “Dạ Sắc mị cơ” thay thế phế vật đại tiểu thư vô năng mềm yếu Thượng Quan Tây Nguyệt, thiên hạ sẽ nổi phong vân như thế nào đây.

Khi Thượng Quan Tây Nguyệt cùng với vương gia dần dần Bách Lý Thần giả heo ăn thịt hổ(giả vờ vô hại) giấu tài, cọ sát với nhau sẽ tạo ra tia lửa thế nào.

Cảnh một: “Trời ạ, con mắt của ta không xảy ra vấn đề gì đi, đây quả thật là phế vật Thượng Quan Tây Nguyệt không có linh lực sao, sẽ không phải là bị đánh tráo đi.” một học giả há to miệng không thể khép lại.

“Là nàng, thật sự là nàng, thiên phú như vậy cũng quá yêu nghiệt đi.”

“Trời ạ, tốc độ tu luyện này cho chúng ta làm sao chịu nổi a.” Một tên học giả khác phát cuồng mãnh liệt nện xuống mặt đất.

Cảnh hai: “Nguyệt nhi a, trước kia đều là cha không đúng, là cha có mắt như mù mới đối xử với người như thế, người tha thứ cho cha đi.” Thượng Quan Lưu Phong không biết xấu hổ cầu tình Thượng Quan Tây Nguyệt đang ngồi trên ghế

“Mắt đã không được thì đào ra đi, hiện tại cầu tình, hừ, đã chậm.” Thượng Quan Tây Nguyệt nghịch ngón tay cũng không ngẩng đầu lên.

Cảnh ba: “Đại tỷ, van cầu người tha cho ta, chúng ta là thân tỷ muội, trước kia đều là lỗi của ta, chỉ cần người tha cho ta, muốn ta làm cái gì ta đều nguyện ý.” Thượng Quan Lâm quỳ trên mặt đất chảy nước mắt nước mắt kêu khóc.

“Có đúng không, như vậy người đi chết đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt hững hờ ngắt đầu.

Cảnh ba: “Nguyệt nhi, trước kia đều là nữ nhân Thượng Quan Lâm kia gạt ta, châm ngòi ly gián, ta mới bị nàng lừa, kỳ thật người ta yêu chính là người!” Cận bã thái tử Bách Lý Hành thâm tình nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Người thân là thái tử, lại tin tưởng người khác không nghi ngờ, bị người ta nắm mũi dẫn đi, thật sự là uất ức, không bằng thoái vị nhường chức lại đi, đứng ở chỗ này đúng là cút đây hãm cầu.” Thượng Quan Tây Nguyệt khinh thường nhìn về phía hắn

“Nguyệt nhi, ta biết người giận ta, người nói tất cả đều là nói nhảm, ta sẽ báo với phụ hoàng, dùng ruộng tốt ngàn mẫu, mười dặm trang sức màu đỏ cho người nở mày nở mặt, cưới người về, người sẽ là thái tử phi duy nhất của ta “ Hai con người Bách Lý Hành nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt cam kết.

“Lần đi, hiện tại lập tức lần đi cho ta, tư tưởng có bao xa, người liền cút đi bao xa cho ta.” Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn lại nghe hắn nhiều lời

Cảnh bốn: “Nương tử nương tử, nàng đang chơi cái gì, thần thần cũng phải chơi.” Đền độn vương gia Bách Lý Thần hai mắt phát sáng.

“Nói cho người biết, đừng gọi ta là nương tử nữa, nghe không hiểu à.” Thượng Quan Tây Nguyệt im lặng gãi gãi đầu.

“Nương tử, nàng có phải không thích thần thần hay không, đừng đuổi thần thần.” Bách Lý Thần trong mắt chứa nước mắt ứa khuất cúi đầu

“Tốt tốt, sợ người rồi, muốn kêu cái gì thì kêu đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đầu hàng.

“Nương tử nương tử.....”

Cảnh năm: “Nha, Bách Lý Thần, người thế nhưng lại giả ngu.” Thượng Quan Tây Nguyệt tức giận đem chén trà ném về hướng Bách Lý Thần.

“Nương tử, nàng đừng nóng giận, nghe ta giải thích với nàng.” Bách Lý Thần một bên tránh né, tránh cho nện vào chính mình, một bên trấn an Thượng Quan Tây Nguyệt

“Cút cho ta.....”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Phản bội

Ban đêm gió lớn, bên sườn đồi là một rừng cây sâu âm u im ắng.

Giống như nếu đi vào vòng xoáy màu đen bên trong rừng, lập tức sẽ bị nó nuốt sống. Rừng rậm núi cao, gió lớn thổi qua, vạn cây đều chao đảo, như biển rộng cuốn gió lốc lên.

Trong tức khắc, tiếng vang ầm ầm không dứt, tuôn ra như sóng lật.

Đúng lúc này, trong rừng cây vắng vẻ truyền đến từng trận tiếng sấm cùng tiếng мэng chửi.....

Người ta nghe thấy đều sợ nổi da gà...

“Tăng tốc thêm đi, Dạ Mị chạy về phía trước, lần này nhất định phải bắt được cô ta.” Người nói chuyện chính là một thanh niên trên mặt có vết đao chém

“A Thành, mặt của cậu là bị cô ta vẽ lên sao?”

“Móa nó, chờ lão tử bắt được à, nhất định phải đem mặt à vẽ cho méo méo.” Thanh niên gọi A Thành nhỏ nước miếng trên mặt đất.

Thời điểm bọn hắn vừa nói vừa chạy về phía trước, trong bụi cỏ bên cạnh có động tĩnh.

Có hai nữ hài tử từ bên cạnh chui ra.

Trong đó một nữ hài mặc dù chậ vật, nhưng như cũ không che đậy được dung nhan tuyệt sắc của nàng.

Tóc đen như mực cuộn cuộn đổ thẳng xuống thắt lưng, mấy lọn tóc bên cạnh do chạy trốn mà dính lên trên mặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khảm nạm một đôi con ngươi óng ánh, xán lạn như sao, đôi mắt lạnh lẽo như dòng suối trong veo trên tuyết son, lông mi mềm mại, khí chất trên người linh hoạt, kỳ ảo, lãnh ngạo. Môi không son mà đỏ thắm, da thịt óng ánh trắng như ngọc, ở dưới bóng đèn tỏa ra ánh sáng dịu dịu.

Bên người nàng là một nữ hài da thịt trắng nõn, hai mắt thật to, thanh tú động lòng người.

“Tiểu Khả, nơi này quá nguy hiểm, bọn hắc chủ yếu là tìm mình, chúng ta tách ra chạy đi.” Cô gái xinh đẹp nhìn về phía cô gái thanh tú nói.

“Tốt, bất quá, trước khi đi, mình có lời phải nói cho cậu biết.” Tiểu khả cúi đầu, trong mắt lóe lên một ít hận ý rồi biến mất.

“Lời gì, trở về rồi nói.....” lời còn chưa nói hết, cô không thể tin tưởng lớn hai mắt nhìn về phía chủ thủ cầm ở trên lồng ngực của mình.

“Vi cái gì...” đau lòng nhìn về phía cô, từ nhỏ đến lớn là bằng hữu tốt nhất.

“Vi cái gì, ha ha, cậu thế mà hỏi mình vì cái gì, mình thích Lăng Tuyền như thế, vì anh ta cái gì mình cũng đều nguyện ý nỗ lực, thế nhưng anh ấy.., cậu biết anh ấy nói với mình cái gì không, anh ấy nói với mình, người anh ấy thích một mực chỉ có mình cậu, cho nên, mình muốn giết cậu, chỉ cần cậu không có ở đây, Lăng Tuyền nhất định sẽ quên cậu, sau đó phát hiện được sự tồn tại của mình, đúng, là như thế, không sai, giết cậu, giết cậu.....” Ngày thường tiểu Khả dịu dàng ngoan ngoãn, giờ phút này tựa như kẻ điên vừa khóc vừa cười, khuôn mặt biến đổi vô cùng dữ tợn xấu xí.

Lăng Tuyền, trong tổ chức cùng cô là cặp bài trùng, bình thường rất chiều cô, gặp hành động nguy hiểm hắc đều sẽ đứng ra.

Thế nhưng, cho tới bây giờ cô đều không có ý nghĩ thế này, chỉ coi hắc là ca ca mà đối đãi.

Không nghĩ tới hôm nay vì cái lý do không đầu không đuôi, chị em từ nhỏ đến lớn sống nương tựa lẫn nhau, không chút mềm lòng mà giết cô, chỉ vì người cô(tiểu Khả) thích lại thích cô.

Ha ha, không nghĩ tới, bản thân không chết ở trong tay địch nhân, ngược lại lại chết trong tay chính chị em mà mình tin nhiệm nhất.

Trước khi té xỉu ngã xuống đất, cô âm thầm thề, một kiếp này là cô mất mù mới nhìn người không rõ, mới có thể rơi vào kết cục này, nếu có kiếp sau cô tuyệt sẽ không dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào.

Sau khi ngã xuống đất, Dạ Mị hai mắt nhắm lại, gió rét lạnh thổi qua, rừng cây giống như bị đông cứng lại, lại khôi phục về yên tĩnh lúc ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cút chó xuyên qua

“Ô ô, tiểu thư, người tình a, người không thể chết a, người chết Tiểu Ngôn làm sao bây giờ a, tiểu thư, ô ô...” Trong một căn phòng của khuê nữ, một cái tiểu nha hoàn đại khái 13, 14 tuổi lấy tóc lau nước mắt quỳ gối bên giường thương tâm khóc thút thít.

“Nha đầu chết tiết kia, người khóc cái gì mà khóc, chết thì sao, dù sao thừa tướng cũng sẽ không quản, cái thứ phế vật này, sống cũng chỉ lãng phí lương thực trong phủ.” Một nha hoàn bên cạnh đứng đầy dùm mớng tay đỏ dùm sức chụp về phía Tiểu Ngôn.

“Hi nhi tử, người sao có thể nói như vậy, đại tiểu thư bình thường đối với người tốt nhất, vật gì tốt đều cho người, bây giờ người làm sao có thể châm chọc tiểu thư.” Tiểu Ngôn ngẩng đầu tức giận bất bình nhìn về phía Hi nhi.

“Phế vật cũng không cho người ta nói sao, nàng là phế vật, phế vật...”

Ngay khi các nàng cãi vã khí thế, không ai phát hiện tay của người trên giường động đậy.

Ngô, đau quá, Dạ Mị đau kém chút kêu lên thành tiếng.

A, không đúng, nàng không phải là bị tiểu Khả giết chết sao, làm sao còn biết đau.

Nghĩ đến tiểu Khả, trong nội tâm nàng lại khổ sở, dù sao người phản bội mình là chị em tốt sống nương tựa lẫn nhau.

Đúng lúc này, một mảnh trí nhớ không thuộc về nàng toàn bộ hiện lên trong đầu.

Đây là đại lục lấy võ làm nền tảng, Nhật Nguyệt đại lục, tổng cộng có bốn quốc gia, theo thứ tự là Phong Đông quốc, Nam Xuyên quốc, Tây Lăng Quốc, Bắc Ngụy quốc, mà hiện tại chỗ nàng ở là Tây Lăng Quốc.

Tại đại lục này, chỉ cần người có linh lực và võ công cao, người chính là thượng giả.

Linh lực phân biệt thành chín loại Thiên Linh, Địa Linh, Huyền Linh, Hoàng Linh, Võ Linh, Trụ Linh, Hồng Linh, Hoang Linh, Thần Linh, mỗi loại linh lực lại phân thành bốn loại sơ cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh phong.

Càng về sau muốn tu luyện thăng cấp linh lực càng chậm, truyền thuyết chỉ kể đến Thần Linh, cách với mốc thành Tiên không xa, có thể làm chúa tể thế giới, đạt tới đỉnh cao nhất.

Vũ lực cũng giống vậy, chia làm Võ giả, Võ sĩ, Võ sư, Võ Vương, Võ Tôn, Võ Thánh, Vũ Hoàng, mỗi loại phẩm giai chia làm năm cấp bậc.

Đan dược sư, loại danh hiệu này được mọi người xem như thần thánh hiếm có, dù là đan dược sư cấp thấp, đi đến chỗ nào cũng đều sẽ được người người tôn trọng, truyền thuyết kể rằng chỉ cần người có thể luyện chế ra Đan Vương Cửu chuyển hoàn hồn đan các cấp độ, có thể khiến người chết sống lại, da thịt mọc lên từ xương một cách kỳ diệu.

Đương nhiên, loại đan dược này đến nay không ai luyện chế được bởi vì nơi này đan dược sư cấp cao nhất cũng chỉ đạt Đan Vương Nhị phẩm.

Đan dược sư cũng chia làm nhiều loại: Đan Sư, Đan Vương, Đan Tôn, Đan Thánh, Đan Hoàng, Đan Thần, mỗi loại lại chia làm năm cấp bậc.

Ma thú chia thành Vương Thú, Tôn Thú, Thánh Thú, Thần Thú. Mỗi loại lại chia thành chín cấp bậc.

Chỉ cần ma thú kì khế ước, như vậy sức chiến đấu của nó sẽ tăng lên rất nhiều, mà ma thú mỗi lần tấn cấp, sẽ càng thêm cường đại.

Chủ nhân thân thể này tên là Thượng Quan Tây Nguyệt, cũng cùng tên với kiếp trước của nàng, năm nay 14 tuổi, là đại tiểu thư con vợ cả phủ Thừa tướng.

Cha ruột là Thừa tướng đương triều, mẫu thân là thân muội muội hoàng hậu Tây Lăng Quốc, được phong là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, đáng tiếc người cha cận bã của nàng ái thiếp diệt thế, làm hại mẫu thân nàng là phu nhân chính quy sầu não uất ức cuối cùng qua đời.

Còn có ngoại tổ gia, đáng tiếc thân thể này cùng bọn hắn không thân cận, ông ngoại của nàng đã từng cùng Tiên Hoàng kẻ vai chiến đấu, giành chính quyền, được phong làm Hộ Quốc Công.

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Tây Nguyệt ở trong lòng không khỏi trợn trắng mắt.

Thượng Quan Tây Nguyệt a, thân phận của ngươi tốt như vậy, thế mà lại chết, chắc chắn...

Còn có, tuy nói là đại tiểu thư con vợ cả, ngày tháng trôi qua lại so với nha hoàn cũng không bằng, nguyên lai, ở đại lục này, người người đều muốn tu luyện linh lực.

Thế nhưng lúc nàng ta 4 tuổi, khi khảo thí linh lực lúc ngay cả một tia linh lực đều không tụ lại được, nói khó nghe một chút, là một phế vật.

Về sau liền bị người cha cận bã Thượng Quan Lưu Phong nhét vào trong một căn phòng rách nát ở tận cùng phía Bắc trong phủ, mặc kệ không hỏi thăm hơn 10 năm.

Trong phủ Thừa tướng, ngay cả cha ruột cũng không bảo hộ nàng, có thể thấy được, từ di nương cho tới nô tài mỗi ngày đều lấy việc khi dễ nàng làm niềm vui.

Lần này cũng bởi vì bị thứ muội Thượng Quan Lâm vừa học võ công dùng nàng để thí nghiệm, bị một chưởng đánh chết, linh hồn nàng mới sống lại nhập vào bên trong cổ thân thể này.

Tiêu hóa xong trí nhớ trong đại não, nàng âm thầm thề trong lòng.

Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi yên tâm, ta đã sống lại trong thân thể của ngươi, cũng chính ngươi cho ta sinh mệnh một lần nữa, từ nay về sau, ta chính là ngươi, Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng cũng không giống với Thượng Quan Tây Nguyệt, mối thù của ngươi ta sẽ báo, ngươi hận ai, ta sẽ giúp ngươi, chắc chắn những kẻ đã từng khi dễ ngươi, nhục mạ ngươi đều sẽ hối hận vì đã sinh ra trên đời.

Trong lòng nghĩ xong, Thượng Quan Tây Nguyệt phát hiện khí chắn ở trước ngực cũng tiêu tán.

Nàng biết, linh hồn khỏi thân thể này đi thật rồi, không còn lưu luyến nữa, cũng sẽ không trở lại nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Dạy dỗ nô bộc ác độc

Thượng Quan Tây Nguyệt từ từ tiêu hóa tin tức trong đầu, chậm rãi mở hai mắt ra.

Đập vào mắt là một căn phòng thấp bé cũ nát, ánh đèn u ám, mặt tường vàng ố, sơn sém tróc ra, trên tường gồ ghề, nóc nhà bao trùm lấy từng tầng từng tầng mảnh ngói, nhưng có một ít mảnh ngói bởi vì lâu năm không tu sửa đã nứt ra, ngoại trừ giường của nàng, còn lại đồ dùng đơn sơ trong phòng đã cũ nát, vỡ thành tro bụi, những món có thể bài trí chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Bên cạnh giường là một cái bàn trang điểm cũ nát, phía trước, là một cái bàn cùng một cái ghế con ba chân.

Nhìn đến đây, Thượng Quan Tây Nguyệt không tự chủ co quắp khóe miệng.

Thân thể này, đến cùng là không được sủng ái cỡ nào, dù nói thế nào, người cũng là đại tiểu thư con vợ cả phủ Thừa tướng, mà chỗ ở so với chỗ ở của nha hoàn cũng không bằng.

Bất quá người yên tâm, hiện tại ta đã tới, những người đã từng thiếu người, chiếm vị trí của người ta đều sẽ để bọn hắn từng người từng người trả lại một chút cũng không thừa.

Quay đầu xem xét bên cạnh, một tiểu nha hoàn thanh tú đang bị một nha hoàn khác phách lối khi dễ, khóc đến vành mắt đều đỏ.

“Tiểu Ngôn, phế vật này chết rồi, người cũng không cần hầu hạ nàng nữa, Nhị phu nhân nói, sẽ đem ta điều đến viện của nàng làm đại nha hoàn, đến lúc đó người đi cùng ta đi.” Nha hoàn gọi là Hỉ nhi không ai bì nổi kia nhìn về phía Tiểu Ngôn.

“Ô... Hỉ nhi tỷ, người quá đáng, ngoại trừ tiểu thư ta chỗ nào cũng đều không đi, ô, tiểu thư, người mau tỉnh lại a.” Tiểu Ngôn bên cạnh đang đưa cánh tay Thượng Quan Tây Nguyệt kêu khóc nói.

“Người làm sao lại không biết tốt xấu như thế, người phải biết...” Hỉ nhi nói còn chưa dứt lời, liền bị bên cạnh một thanh âm đánh vỡ.

“Được rồi, người đừng rung nữa, ta không chết cũng sẽ bị người lắc tới chết.” Thượng Quan Tây Nguyệt không nhịn được khoát cánh tay.

“A, quý a, có quý a...” Hỉ nhi nhìn về phía người vừa phát ra tiếng, bị dọa lui về phía sau mấy bước, tay chỉ Thượng Quan Tây Nguyệt đang ở trên giường, cuồng loạn kêu lên.

“Không làm việc trái với lương tâm, không sợ bị quý gõ cửa, người kêu lớn tiếng như vậy, có thể thấy được đã làm rất nhiều việc xấu.” Thượng Quan Tây Nguyệt khinh thường nhìn về phía Hỉ nhi bởi vì sợ hãi mà há to miệng.

“Tiểu thư, người... Thật sự là người sao, người không chết...” Tiểu Ngôn trừng lớn hai mắt.

“Đúng a, nha đầu ngốc, diêm vương không chịu chứa chấp ta, cho nên liền để cho ta trở về.” Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Ngôn nha đầu duy nhất đối với nàng không rời không bỏ.

Trước mắt Tiểu Ngôn khoảng chừng 14 tuổi, tóc búi hai bên, mặt mày tú lệ, một thân váy dài màu xanh nhạt bạch điệp, cây trâm hình ngỗng tron nhắn xuyên qua giống như bao phủ lấy búi tóc, đoan trang hiền dịu, hai mắt bởi vì khóc thút thít mà đỏ bừng, dưới cái mũi tinh xảo là một đôi môi anh đào ẩm ướt, hơi khế mím lại. Khuôn mặt nhỏ tròn trịa lộ ra những đường nét thanh tú, nhìn cực kỳ may mắn.

“Tiểu thư... Người như thế... Nhìn ta làm gì.” Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không nói một lời nhìn mình chăm chăm, sợ hãi hỏi ra.

“Không có, ta phát hiện Tiểu Ngôn nhà chúng ta trở nên rất đẹp.” Thượng Quan Tây Nguyệt mỉm cười nhìn nàng.

“Tiểu thư...” Tiểu Ngôn đỏ bừng mặt đậm chân, lên trước giúp Thượng Quan Tây Nguyệt điều chỉnh thân thể để nàng thoải mái tựa ở đầu giường.

“Tốt, người, cái phế vật này đã không chết, còn dám giả quý làm ta sợ, xem ta giáo huấn người như thế nào.” Bị người coi nhẹ ở một bên, Hỉ nhi phát hiện Thượng Quan Tây Nguyệt không chết, nghĩ đến mình bị nàng dọa, lập tức phát hỏa, miệng nói ra ác ngôn, đưa tay hướng về phía trên giường Thượng Quan Tây Nguyệt vùng tới.

“Hỉ nhi tỷ, người muốn làm gì, người...” Tiểu Ngôn vừa hô vừa tiến lên muốn cản trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

“A...” Một tiếng hô to khiến Tiểu Ngôn đình chỉ động tác.

Chỉ thấy Hỉ nhi vốn đang vung tay lên lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt vững vàng chế trụ, mà tay trái Hỉ nhi che ở trên mặt, không thể tin tưởng mắt nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nhìn tình hình này, Tiểu Ngôn không thể tin được, tiểu thư thế mà đánh Hỉ nhi một bạt tay, bình thường tiểu thư lá gan rất nhỏ, khúm núm, đối với Hỉ nhi là nói gì nghe nấy, nhưng hôm nay, thái độ của tiểu thư rất khác thường, đánh người nàng tín nhiệm nhất, Hỉ nhi.

Tiểu Ngôn quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, không biết có phải nàng nhìn lầm hay không, hôm nay tiểu thư không giống thường ngày, ánh mắt trở nên phi thường sắc bén, bị cặp mắt của nàng nhìn, linh hồn đều run lên.

“Làm càn, người thân là một nha hoàn, thế mà một điểm quy củ đều không có, nô tài khi dễ chủ tử, hôm nay ta để người biết cái gì gọi là quy củ.” Thượng Quan Tây Nguyệt ngón từ tàn khóc liếc nhìn Hỉ nhi.

Hi nhi bị cặp mắt của nàng nhìn, cảm thấy sợ hãi, che mặt, không thể tin được vừa rồi người đánh nàng chính là Thượng Quan Tây Nguyệt mềm yếu nhất gan.

“A, người tiện nhân này, lại dám đánh ta, ta liều mạng với người.” Lúc này Hi nhi tựa như mới phản ứng lại.

Nàng bị đánh, là bị cái phế vật đánh, nếu truyền ra ngoài, đến lúc đó trước mặt tỷ muội của nàng làm sao nàng nhắc đầu nổi.

Hi nhi vừa vọt tới bên giường, liền bị Thượng Quan Tây Nguyệt nhắc chân đá vào bụng mà nằm rạp trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Hi nhi đang nằm rạp trên mặt đất không thể động dậy tay chân.

Choáng, thân thể này cũng quá yếu đi, vừa rồi đá một cái, cảm giác toàn thân đều đau.

Tương lai còn có không ít người cần phải đánh, xem ra chờ thân thể tốt nhất định phải tăng cường rèn luyện, tu luyện thật tốt, Thượng Quan Tây Nguyệt quyết định.

“Người tiện nhân này..., dám đánh ta, ta giết người, ta...” Trên đất, Hi nhi ngẩng đầu hung ác kêu lên, đồng thời càng không ngừng dùng hai mắt phẫn nộ trừng nàng, giống như dùng ánh mắt thì có thể giết chết nàng.

“Người tới, đem tiện tỷ không biết trời cao đất rộng này xuống đánh 20 đại bản.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn người ngoài cửa phân phó

Mặc dù người cha cận kề đối với chủ nhân thân thể này không tốt, nhưng vẫn phân phó nô tài cho nàng.

Nghe được mệnh lệnh, hai nô tài đứng ở cửa tiến vào, nâng Hi nhi lên chuẩn bị kéo ra ngoài hành hình.

“Tiểu thư, người... Ta...” Một bên Tiểu Ngôn không biết làm sao nắm lấy khăn tay, muốn đi lên cầu xin

Nhưng lại nghĩ tới thái độ thường ngày Hi nhi đối với tiểu thư, liền cúi đầu không lên tiếng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Tiểu Ngôn một chút cũng không nói gì.

“Tiện nhân, phế vật, người dám đánh ta, ta sẽ nói cho Nhị phu nhân để nàng lột da của người ra.” Hi nhi không biết sống chết trừng mắt bởi vì nổi giận mà đỏ bừng hai mắt giãy dụa ở bên cạnh, uy hiếp.

“Chậm đã” Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên mở miệng

“Hừ, tiện nhân, người sợ rồi sao, cảnh cáo người, người tranh thủ ta, đồng thời quỳ xuống dập đầu xin lỗi ta, ta còn có thể ở trước mặt Nhị phu nhân thay người cầu xin tha thứ, cho người con đường sống.” Hi nhi nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt ngăn trở, cho là nàng sợ hãi, lập tức ngóc đầu lên vênh vào tự đắc nói.

“Cầu tình, không cần phiền toái người, người tự lo lắng cho tính mạng tiện của chính mình đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt từ bên giường đứng lên.

“Ta chỉ là đột nhiên nhớ tới, ở bên ngoài hành hình không thích hợp, chỉ có ta nhìn tận mắt người bị hành hình, người mới có thể nhớ kỹ, ai là chủ tử, ai là nô tài, đánh cho ta.”

Hai tên nô tài nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt lên tiếng, lập tức đem Hi nhi đỡ lên một lần nữa ném xuống đất, một cái ném này, Hi nhi cảm giác lục phủ ngũ tạng của nàng đều muốn đập nát.

Không đợi Hi nhi kịp phản ứng, ngay sau đó, âm thanh “Ba ba” liên vang lên.

“A, đau quá... Tiện nhân... Người mau thả ta... Nếu không ta tuyệt đối không tha cho người.” Hi nhi đau đến nói không ra lời, nhưng nàng vẫn không quên uy hiếp Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Hừ, còn có sức lực nói chuyện, xem ra đánh quá nhẹ rồi, dùng sức đánh cho ta, hung hăng đánh.” Thượng Quan Tây Nguyệt bước đi thông thả đến trước mặt Hi nhi giơ chân lên giẫm ngay trên đầu nàng, nhìn nàng.

Nghe được mệnh lệnh, gậy đánh càng nặng hơn, chỉ chớp lát sau, quần áo Hi nhi liền bị máu nhuộm đỏ, dính trên da.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh của gậy cùng tiếng kêu gào càng lúc càng nhỏ của Hi nhi.

Lúc này Hi nhi mới ý thức được Thượng Quan Tây Nguyệt trước mắt không giống lúc trước, nàng trở nên ngoan độc, quyết tuyệt, nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn rồi.

“Cầu... Tha...” Lời còn chưa nói hết, Hi nhi ngoẹo đầu hôn mê bất tỉnh.

Tuy nói Hi nhi hôn mê bất tỉnh, thế nhưng vẫn tiếp tục đánh, cho đến khi đủ hai mươi cái.

“Tiểu thư, hai mươi đại bản đã đánh xong.” Bên cạnh, một nô tài thu hồi gậy lại cúi đầu hướng Thượng Quan Tây Nguyệt xin chỉ thị.

“Ừm, đem nàng mang xuống cho ta, tránh làm ô uế mắt của ta.” Thượng Quan Tây Nguyệt buông chân xuống lần nữa đi đến bên giường nằm, bên cạnh Tiểu Ngôn nhìn cả người Hi nhi đều là máu đang bị mang xuống, sau đó đi tới bên người Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Tiểu thư... Ta” Tiểu Ngôn ngừng tạm.

“Tiểu thư, ngươi không phải thích nhất Hi nhi tỷ sao, làm sao hôm nay... Đánh nàng.” Tiểu Ngôn do dự một chút tiếp tục hỏi.

“Tiểu Ngôn, ta như vậy ngươi không sợ sao?” Thượng Quan Tây Nguyệt không trả lời vấn đề của nàng, ngược lại hỏi câu này.

“Không... Tiểu thư, mặc kệ ngươi biến thành dạng gì, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ngươi cũng là tiểu thư của ta, Tiểu Ngôn mãi mãi cũng sẽ không rời đi.” Tiểu Ngôn trịnh trọng nhìn xem Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nhìn thấy Tiểu Ngôn không rời không bỏ, Thượng Quan Tây Nguyệt rất cảm động.

“Cám ơn ngươi, Tiểu Ngôn, từ nay về sau chúng ta là tỷ muội.” Thượng Quan Tây Nguyệt rất vui mừng, tuy ở kiếp trước bị hảo tỷ muội phản bội, thế nhưng lần này nàng tin tưởng Tiểu Ngôn.

“Cái này sao có thể, ngươi là tiểu thư, ta là nô tỳ, không thể làm loạn quy củ.” Tiểu Ngôn nghiêm túc khoát tay áo, nghe thấy Tiểu Ngôn nói như vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không tiếp tục, bởi vì nàng biết ở thời đại này tư tưởng của bọn họ là khắc sâu vào não rồi.

“Vây đi, về sau ngươi cũng đừng tự xưng nô tỳ.” Thượng Quan Tây Nguyệt không cho cự tuyệt.

“Cái này... Vây được rồi.” Tiểu Ngôn nhìn kiên trì trong mắt Thượng Quan Tây Nguyệt, đành đáp ứng.

“Còn có, Tiểu Ngôn, qua lần này ta nghĩ thông suốt rồi, trước kia đều là ta quá nhu nhược nhất gan mới bị người ta khi dễ, đánh chửi, lần này ta đánh Hi nhi, là bởi vì ta biết nàng không phải thật tâm đối với ta, hiện tại ta thanh tỉnh, ta biết nếu muốn trở thành một người đứng trên mọi người, chỉ có thể dựa vào chính mình, Tiểu Ngôn, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ mang ngươi đứng ở đỉnh cao nhất của đại lục này.” Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ nghĩ cũng chỉ có thể nói như vậy.

Chẳng lẽ lại muốn nàng nói cho nàng biết, tiểu thư nhà ngươi đã chết, hiện tại ở trong thân thể này chỉ là một hồn phách đến từ tương lai, nếu nói ra người ta không đem mình biến thành yêu quái đánh chết mới là lạ.

“Uh, tiểu thư, Tiểu Ngôn tin tưởng ngươi, quá tốt rồi, phu nhân trên trời có linh thiêng nhất định sẽ cảm thấy an ủi, đại thiếu gia biết cũng sẽ rất cao hứng.” Tiểu Ngôn vui mừng lại vui vẻ nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn ánh mắt Tiểu Ngôn, im lặng co quắp khóe mắt, xem ra chủ nhân thân thể này trước kia thật sự rất yếu đuối a.

. “Tiểu Ngôn, ngươi nói đại thiếu gia...” đầu óc Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ không ra.

“Tiểu thư, đại thiếu gia là thân ca ca song sinh của ngươi Thượng Quan Minh Tuyên, ngươi không nhớ sao?” Tiểu Ngôn vừa nói vừa nóng nảy sờ trán Thượng Quan Tây Nguyệt.

Đúng, đúng lúc này, Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ tới, ca ca của nàng năm nay giống y như nàng 14 tuổi, hiện tại ngay tại Thương Lăng, học viện tốt nhất của Tây Lăng Quốc.

Nói đến người ca ca này, thiên phú cực tốt, hiện tại 14 tuổi đã đạt đến trung cấp Hoàng Linh. Cùng Thượng Quan Tây Nguyệt so ra là một trời một vực.

Thượng Quan Tây Nguyệt ngay khi nghĩ thông suốt, phát hiện trên trán có một bàn tay, ngẩng đầu xem xét.

“Tiểu Ngôn, ta không sao, chỉ là vừa tỉnh lại đầu óc có chút hỗn độn.” Thượng Quan Tây Nguyệt cầm tay Tiểu Ngôn đặt ở trên trán xuống.

“A, tiểu thư ngươi không có việc gì thì tốt rồi.”

Nhìn Tiểu Ngôn không chút nào che giấu sự quan tâm, Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm thở, về sau, nàng là người bản thân bảo hộ quan tâm. Nàng ở hiện đại là tay chế độc chết người, Thượng Quan Tây Nguyệt, không lâu sau, nhất định sẽ bề bộn thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Hồ điệp bớt

“Được rồi, Tiểu Ngôn, không nói nữa, có gì ăn hay không, ta đói.” Thương Quan Tây Nguyệt sờ lên bụng, từ lúc tỉnh lại đến bây giờ, lại dạ dày ách ách, cảm giác hơi đói rồi.

“Đứng nga, tiểu thư, người xem nô tỳ thật đáng trí, ta hiện tại liền đi chuẩn bị đồ ăn cho người.” Tiểu Ngôn vỗ vỗ đầu chạy ra ngoài.

Thương Quan Tây Nguyệt nhìn Tiểu Ngôn đi ra, đi xuống giường cẩn thận nhìn gian phòng một lần.

Vừa rồi nằm nhìn cái phòng nát này, hiện tại đứng lên nhìn, nha, đây là chỗ của người ở sao, khắp nơi đều là mạng nhện.

Hừ, chờ thân thể nàng tốt lên, nhất định phải tính hết nợ nần với bọn họ.

Đi đến bàn trang điểm cũ nát trước mặt, có một cái gương đồng.

Thương Quan Tây Nguyệt nhớ tới. Từ khi nàng tỉnh lại, vẫn chưa xem dáng dấp thân thể này ra sao, tuy nói đối với diện mạo bên ngoài không có yêu cầu đặc biệt gì, nhưng tốt xấu gì bản thân cũng là nữ nhân, ai cũng đều muốn xinh đẹp a.

Nghĩ đến đây, Thương Quan Tây Nguyệt liền ngồi ở trên ghế, ngẩng đầu nhìn về phía gương đồng.

Xem xét một hồi, chính nàng cũng giật mình.

Trời ạ, đây là khuôn mặt thể nào a, tóc được cắt ngang đem khuôn mặt che khuất một phần ba, ở trên gò má trái, dưới khước mắt có một cái bớt hồ điệp màu đỏ.

Đoán chừng chủ nhân thân thể này là muốn che khuất cái bớt kia, cho nên đã bôi rất nhiều phấn, lau đi lớp phấn dày, lộ ra một cái bớt, lại chui thêm một lúc đến nổi đỏ bừng như máu, làm cho người ta kinh hãi.

Thương Quan Tây Nguyệt sợ ngây người, ở kiếp trước bản thân nàng tốt xấu gì cũng là mỹ nữ, làm sao đến nơi này, lại trở nên như thế... Thật vô cùng thê thảm.

Thương Quan Tây Nguyệt trong lòng thầm rơi lệ, không nhìn gương mặt đó nữa để tránh làm nàng chán ngán, ánh mắt lần nữa nhìn về phía gương đồng.

Nàng mặc một bộ áo tím mướt mướt hơi phai màu, tóc đen nhánh chải thẳng rủ xuống hai bên tai, thời kỳ này thiếu nữ đều búi tóc hai bên, nàng ngay cả đồ trang sức cũng không có, chỉ có một cái trâm cài tóc bụi bặm.

Thương Quan Tây Nguyệt từ trên đầu gỡ trâm cài tóc xuống cầm trong tay.

Đây là một cái trâm cài tóc rất bình thường, một chút kiểu dáng cũng không có, coi như ném trên đường cũng không ai muốn, cây trâm mặt ngoài cũ kĩ mờ mịt, giống như nhiễm bụi bẩn nhưng lại không phải được.

Thế nhưng cây trâm cài tóc này là vật duy nhất mà mẫu thân nàng lưu lại cho nàng.

“Tiểu thư, ta trở về rồi, người mau ăn đi.” Khi Thương Quan Tây Nguyệt đang suy nghĩ thần người ra, sau lưng truyền tới thanh âm của Tiểu Ngôn.

“A, “ Thương Quan Tây Nguyệt thờ nhẹ một tiếng.

Ngay khi nàng muốn đem cây trâm đặt xuống, cây trâm không cẩn thận làm tay nàng chảy máu, máu nhỏ ở trên cây trâm.

Lúc này kỳ tích xuất hiện, trâm cài tóc vốn nhìn bình thường phát ra một luồng ánh sáng, từ từ tắt đi, trâm cài tóc đã thay đổi.

Chỉ thấy một cây trâm toàn thân xanh biếc, sáng như tuyết long lanh, thân trâm điêu khắc một con phượng hoàng rực rỡ, sinh động như thật, đầu trâm là một đóa tuyết liên lặng yên nở rộ, bên trong xanh biếc lại loáng thoáng lộ ra vài tia trắng sữa, lộ ra vẻ kiều xảo.

“Tiểu thư, người không sao chứ, làm sao lại không cẩn thận như vậy.” Tiểu Ngôn đặt mâm đồ ăn xuống bàn chạy tới bên Thương Quan Tây Nguyệt.

“A... Cây trâm này...” Tiểu Ngôn nhìn thấy cây trâm mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Thương Quan Tây Nguyệt cũng đang nhìn cây trâm cầm trong tay, không nghĩ tới cây trâm bề ngoài xấu xí này lại trở nên đẹp mắt như thế.

“Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, giọt máu nhỏ lên trên liền biến thành như vậy.” Thương Quan Tây Nguyệt dùng tay vuốt ve cây trâm.

“Tiểu Ngôn, cây trâm này trước kia có từng xảy ra tình huống như vậy không?”

“Không có a, tiểu thư, cây trâm này là phụ nhân để lại cho người, cho nên người một mực đeo ở trên đầu đều chưa từng lấy xuống “ Tiểu Ngôn vừa nói vừa cầm lấy cây trâm trong tay Thương Quan Tây Nguyệt, gài trên đầu nàng.

“Tiểu thư, không nghĩ tới cây trâm này lại trở nên xinh đẹp như vậy a, thật thích hợp với người.” Tiểu Ngôn cười híp mắt nhìn Thương Quan Tây Nguyệt.

“Người đùa ta sao, tướng mạo ta như vậy...” Bản thân Thương Quan Tây Nguyệt cũng không thể nói được nữa.

“Không, tiểu thư, trong lòng Tiểu Ngôn người là đẹp nhất.” Tiểu Ngôn lôi kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Nha đầu ngốc...”

Hết thấy đều không nói nữa...

“Tiểu thư, mau ăn đi, không ăn sẽ nguội.” Tiểu Ngôn đẩy Thượng Quan Tây Nguyệt đến phía trước bàn, để nàng ngồi trên ghế đầu.

“Ây...” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn cái gọi là đồ ăn trên bàn ngậy ngán cả người.

Một cái mâm có hai cái mản thầu như đá, bên cạnh còn có một đĩa dưa muối nhỏ.

“Cái kia... Tiểu thư, đây đã là tốt nhất.” Tiểu Ngôn nhìn thấy dáng vẻ Thượng Quan Tây Nguyệt, ngượng ngừng gãi gãi đầu.

Tâm tình Thượng Quan Tây Nguyệt vào giờ khắc này là phi thường tức giận, không nghĩ tới chính mình thân là đại tiểu thư, đồ ăn so với đồ ăn của heo đều không bằng.

Thượng Quan Lưu Phong, Giang Phi, ta nhất định sẽ làm cho các người hối hận vì hôm nay đã đối đãi với ta như thế.

Tức thì tức, thế nhưng là phải nhét đầy cái bao tử.

Thượng Quan Tây Nguyệt ghét bỏ đem mản thầu cầm trong tay cắn một cái.

Phốc, nàng suýt nữa đem mản thầu phun ra, thế nhưng nhìn thấy ánh mắt hi vọng của Tiểu Ngôn, lại kiên trì nhai.

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nhai vừa nghĩ, ai, không biết có nhai hỏng răng hay không.

“Tiểu Ngôn a... Ân... Người mang nước đến cho ta, ta mắc nghẹn rồi.” Không được, thực sự nuốt không trôi, cái mản thầu này không biết để bao lâu rồi, so đá còn cứng hơn.

“Được” Tiểu Ngôn nhanh chóng bưng nước đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Lộc cộc lộc cộc" Thượng Quan Tây Nguyệt buông xuống mản thầu, mãnh liệt uống mấy ngụm nước, rốt cục cảm giác mình sống lại một lần nữa.

“Tiểu thư, người làm sao không ăn.” Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt uống nước xong cũng không cảm lấy mản thầu nữa.

“Ta ăn no rồi, đứng, Tiểu Ngôn, người đi chuẩn bị nước, ta muốn tắm một chút, toàn thân khó chịu muốn chết.” Thượng Quan Tây Nguyệt không cho Tiểu Ngôn cơ hội mở miệng nói chuyện liền đem nàng đẩy ra ngoài cửa.

Động tác của Tiểu Ngôn rất nhanh, chỉ chớp lát sau, liền chuẩn bị tốt quần áo để tắm rửa.

“Tiểu Ngôn, người ra ngoài đi, ta tắm một mình là được rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt dù sao cũng đến từ hiện đại, lúc tắm rửa không quen có người bên cạnh.

Đợi sau khi Tiểu Ngôn đi ra ngoài, Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi cởi quần áo, bước vào trong thùng gỗ.

“Hô” Thượng Quan Tây Nguyệt thoải mái thở dài.

Nàng toàn thân thả lỏng tựa ở một bên thùng gỗ, hai tay lấy nước gội lên thân thể.

Không nghĩ tới khuôn mặt thân thể này không dễ nhìn, nhưng đáng người, da thịt lại cực kì tốt.

Bởi vì ngâm trong nước một lúc, da thịt trắng nõn không tì vết lộ ra màu hồng phấn nhàn nhạt, da trắng nõn nà. Thật sự là "Da thịt như băng tuyết, yếu điệu như xừ tử", giống như một nụ hoa chớm nở lác lư trong làn nước mờ mịt.

Thượng Quan Tây Nguyệt cảm khái xong, cầm lấy xà phòng bôi ở trên mặt đem phần rửa sạch, cảm giác thoải mái hơn.

Sau đó nàng đem hai tay khoác lên hai bên thùng gỗ, nhắm mắt dưỡng thần.

“Chủ nhân chủ nhân.” Một cái thanh âm lớn đột nhiên xuất hiện trong đầu Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Ai, đi ra cho ta.” Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi thẳng người, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Chủ nhân, người bây giờ không nhìn thấy ta nha.” Âm thanh kia lại vang lên.

“Chủ nhân, ta chờ người hơn ngàn năm, người rốt cục đã trở về, Lạc Lạc rất nhớ người.” Âm thanh kia lần lần nói.

“Người nói cái gì” thanh âm quá nhỏ, Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ nghe được hai chữ Lạc Lạc.

“Không có gì nha. Chủ nhân, ta gọi là Lạc Lạc, trước đó ta một mực bị phong ấn ở bên trong cây trâm, lần này máu của người đã giải khai phong ấn, Lạc Lạc thật là cao hứng”

Thượng Quan Tây Nguyệt tuy không nhìn thấy nó, thế nhưng nghe thanh âm cũng có thể tưởng tượng dáng vẻ hấn cao hứng bùng bùng.

“Người nói người là Lạc Lạc, thế nhưng người bị ai phong ấn.” Thượng Quan Tây Nguyệt lau khô thân thể đứng lên mặc quần áo vào.

“Chủ nhân, hiện tại ta không thể nói cho người, về sau người sẽ biết hết mọi chuyện.”

Thượng Quan Tây Nguyệt dừng một chút không nói gì thêm, dù sao thời điểm nàng nên biết thì nàng nhất định sẽ biết, chỉ là vấn đề thời gian.

Nghĩ thông suốt sau đó, nàng lại một lần nữa ngồi trước gương đồng.

Lần này phần lót trên mặt đều đã rửa sạch, cho nên Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn rất rõ ràng.

Hồ điệp bót bên mặt trái lộ ra rõ ràng hơn, bất quá Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không có để ý, coi như bản thân có một hình xăm cá tính thôi.

Lúc nhìn bên má phải, nàng kinh diễm, mặt bên kia không đánh phấn trang điểm, nhan sắc như ánh bình minh ánh tuyết, lông mi dài cong lên, tóc mai thuần hậu như nhiễm khói xuân, mặt hoa lệ, môi như anh đào, mày như được vẽ, thần thái như nước mùa thu, không nói ra được vẻ tinh tế tỉ mỉ mềm mại đáng yêu.

Đây cũng quá đẹp đi, tay Thượng Quan Tây Nguyệt vỗ vỗ khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành.

Nếu nói má trái là ma quỷ, thì má phải chính là của thiên tiên a.

Nhớ tới bên má trái, đây quả thực là tì vết a lớn

Nàng lại đem má trái nghiêng về phía gương đồng, cẩn thận quan sát, cẩn thận xem xét, liền phát hiện vấn đề.

Nàng trúng độc...

Bất quá đây chỉ là loại độc nỏ, căn bản không làm khó được tinh anh chế độc thời hiện đại như nàng, chờ nàng tìm được dược liệu cần thiết, liền có thể giải độc.

Bất quá... Đến cùng là ai hạ độc nàng...

Giang Phi à...

Thượng Quan Tây Nguyệt đang tự suy nghĩ bên trong, Tiểu Ngôn đẩy cửa đi vào.

“Tiểu thư, ta nghe được âm thanh nên tiến vào, người tắm xong chưa?”

“A, mặt tiểu thư...”

“A, ta rửa rồi, bôi ở trên mặt khó chịu muốn chết.”

“Ấn... Đừng rồi, Tiểu Ngôn, chúng ta ra ngoài mua một ít đồ ăn đi.” Ngâm tắm nước nóng xong, Thượng Quan Tây Nguyệt cảm giác mình càng đói hơn.

“Cái kia... Tiểu thư, chúng ta chỉ có 10 lượng bạc.” Tiểu Ngôn từ bên hông móc ra hầu bao.

Thượng Quan Tây Nguyệt lộn xộn, đây là chuyện gì a, đại tiểu thư phủ Thừa tướng ngay cả bạc đều không có, ra ngoài không phải để cho người ta cười đến rụng răng.

“Tiểu Ngôn, chúng ta không có bạc trắng à.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhớ tới mỗi tiểu thư nhà quan đều có ngân lượng hàng tháng.

“Tiểu thư, Nhị phu nhân đem ngân lượng hàng tháng của người toàn bộ đều giữ lại, 10 lượng bạc này hay là nô tỳ tiết kiệm mấy năm mới có.”

“Thật sự là đáng hận, Tiểu Ngôn, ngân lượng mỗi tháng của ta là bao nhiêu.” Hừ, cầm đồ của ta, ta sẽ làm cho các người trả lại cả gốc lẫn lãi.

“Tiểu thư người là con vợ cả, ngân lượng hàng tháng là 20 lượng, Nhị tiểu thư các nàng là con thứ mỗi tháng là 5 lượng, di nương các nàng là 12.” Tiểu Ngôn nói không sót một chữ cho Thượng Quan Tây Nguyệt nghe.

“Hừ, người yên tâm, Tiểu Ngôn, ngày mai ta bắt các nàng đem toàn bộ những gì thuộc về ta trả lại.”

Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt đã hoàn toàn thay đổi, tin tưởng gật đầu.

Nàng biết, tiểu thư lần này đã thật sự tỉnh lại...

Cuộc sống của các nàng sau này sẽ trở nên tốt hơn...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ngẫu nhiên gặp trên đường

“Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn...” Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ cắt đứt suy nghĩ của Tiểu Ngôn.

“A, tiểu thư, thế nào?”

“Ngươi tìm một bộ y phục khác cho ta thay, cũng không thể mặc bộ này mà đi được.” Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ quần áo bẩn bên cạnh.

Tiểu Ngôn nghe xong, mở tủ quần áo ra.

Thượng Quan Tây Nguyệt liếc qua, chỉ có ba bốn bộ y phục, mặc dù có chút cũ, nhưng được giặt rất sạch sẽ.

“Bộ màu đỏ kia đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ bộ lụa mỏng màu đỏ treo ở một bên.

Tiểu Ngôn đem áo bào màu đỏ lấy ra giúp Thượng Quan Tây Nguyệt mặc vào.

“Tiểu thư, màu đỏ rất thích hợp với ngươi a, thế nhưng ngươi từ trước cho tới bây giờ đều chỉ mặc quần áo nhạt màu.” Tiểu Ngôn vuốt nếp góc áo.

“Từ hôm nay trở đi, ta chỉ mặc màu đỏ, đúng, Tiểu Ngôn, ngươi giúp ta chải tóc phía trước ra đằng sau đi, để như vậy che hết mắt ta rồi.”

“Được, tiểu thư, ngươi ngồi xuống.” Tiểu Ngôn đem Thượng Quan Tây Nguyệt đỡ đến trên ghế ngồi.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Ngôn khéo tay liền chải một kiểu đơn giản cho nàng, lộ ra cái trán, nhẹ nhàng khoan khoái, gài thêm cây ngọc trầm lên, nhìn có một phong vị khác hẳn.

Thượng Quan Tây Nguyệt hài lòng nhìn mình trong gương đứng lên, mang theo Tiểu Ngôn đẩy cửa đi ra ngoài.

Từ khi đến nơi đây, còn chưa xem thử nơi này như thế nào đâu.

Một chữ, rách nát...

Hai chữ, rất rách nát...

Ba chữ, cực kì rách nát...

Đây là cảm giác đầu tiên của Thượng Quan Tây Nguyệt, cái viện này thật sự là quá... Quá không có cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Đi lên phía trước mấy bước, chỉ có một cây hòe, xa xa nhìn lại giống như một lão nhân già đang cố gắng níu kéo chút hơi tàn còn sót lại, tùy thời đều có thể mất hô hấp ngã xuống, trên mặt đất tất cả cỏ dại đều khô héo, bay trong gió...

Bên cạnh tường đầy sâu dằm dấp rạn nứt, run rẩy chống đỡ lẫn nhau...

Khỏe miệng Thượng Quan Tây Nguyệt không ngừng co quắp, bước nhanh về phía trước.

Ước chừng một khắc đồng hồ sau, phong cảnh trước mắt so với vừa rồi cách biệt một trời một vực.

Ngay hành lang là nhiều đường quanh co, dưới thềm, lối đi giữa lát đá. Dị hương trong không khí xông vào mũi, từng cây cao kết lại như từng cây dù dựng xuống, nhánh cây, thân cành nhiều đến vô số kể, trên cành lá cây chen chúc nhau, đám này chồng chất lên đám kia, mưa xuân thấm thấu trên mặt lá mọc ra một tầng xanh mới, dưới ánh mặt trời lộ ra mấy phần xanh biếc trơn bóng.

Nhìn qua bên cạnh, chỉ thấy cây tươi tốt xanh ròn, nở hoa rực rỡ, xanh mát một vùng, từ chỗ hoa mọc nhìn sâu vào trong là một khe hở. Tiến lại mấy bước, bên hướng bắc, bằng phẳng, rộng rãi, thông suốt, giáo mác cắm hai bên, điêu khắc chạm trổ, đều ẩn vào giữa khe thân cây. Cúi xuống mà nhìn, sẽ thấy dòng nước xanh chảy như rót xuống.

Bên cạnh là một ao hoa sen, hoa sen trong nước theo gió dập chồm...

Lại nhìn lá Liễu Hoa trên bờ, cũng cảm thấy lung lay tự nhiên, giống như đang nhớ cố nhân...

Gió nhẹ thổi tới, mặt nước nổi lên từng tầng gợn sóng, giống như con cá mặc cảm y mỹ lệ đang run rẩy...

Đột nhiên, cảnh sắc trước mắt thay đổi

Đất trống phía trước đầy hoa bên kia bờ...

Bờ bên kia hoa nở đầy bờ, hoa nở lúc không nhìn thấy lá, có lá lại không nhìn thấy hoa, hoa lá không gặp nhau, sinh trưởng khác biệt.

Truyền hoa này chỉ nở tại Hoàng Tuyền, phong cảnh này chỉ có duy nhất ở hoàng tuyền, bờ bên kia có hoa không có lá, khi linh hồn quên hết mọi thứ đến đây, cũng quên mất mọi chuyện khi còn sống, hết thấy mọi chuyện từng trải qua đều lưu lại bờ bên kia, nở thành yêu diễm hoa.

Hoa bờ bên kia (hay còn gọi là hoa bỉ ngạn), hoa vong tình, hoa rơi xuống bên bờ đều quên hết tất cả mọi chuyện.

Hoa bờ bên kia, hoa ác ma, tình bị thương tổn không nên nhớ.

Hoa bờ bên kia, hoa thủy nguyệt kính. Hoa trong gương phản chiếu hình ảnh từ từ.

Hoa bờ bên kia, hoa gân tím. Hồng trần cuộn cuộn không điểm dính.

Hoa bờ bên kia, hoa Hoàng Tuyền. Lá Bích lạc khi chết tan vào hư vô.

Hoa bờ bên kia, hoa lạnh nhạt thờ ơ. Tâm cùng nguyện vọng đều tan biến trong giấc mộng.

Hoa bờ bên kia, hoa luân hồi. Sinh sôi không ngừng này nở tràn lan.

Hoa bờ bên kia, hoa mộng thương. Thiên Tâm vô hạn, nét mặt tươi cười.

Không nghĩ tới ở chỗ này có thể nhìn thấy đàn hoa lớn như vậy...

Đến gần xem xét

“Tiểu Ngôn, đây là viện tử của ai.” Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ tay vào bảng hiệu "Ngọc Tinh Các" hỏi.

“Tiểu thư, cái này là chỗ lúc trước người cùng phu ở, nhưng từ khi phu nhân qua đời, người đo lường lực thất bại, lão gia liền đem người đuổi tới viện tử chúng ta bây giờ, mà ở đây, bị Nhị di nương chiếm lĩnh.”

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa muốn nói chuyện, một thiếu nữ trong viện đi ra.

Nàng một thân áo màu lam thủy khói, làn váy gấp nếp tán in hoa, cỏ xanh, hơi nước, trên người khoác một tầng áo mỏng màu lam nhạt như nước, Vai như chẻ thành eo, ống tay áo thêu hoa sen màu lam nhạt, tơ bạc lộ ra vài đám mây, vạt áo in một loạt đám mây màu lam nước biển, trước ngực là một gấm vóc quần ngực, thân thể nhẹ nhàng chuyển động, váy dài tản ra. Chải lấy tóc mai, búi tóc nghiêng cầm trâm ngọc Phù Dung, tai đeo khuyên tai trân châu do đi mà lắc lư, da thịt mịn nhẵn như ôn ngọc, ánh sáng nhu hòa, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không son mà đỏ, kiêu diễm, sợi tóc hai bên má theo gió bay dính vào mặt càng thêm mấy phần mê người phong tình...

“Yêu, đây không phải đại tỷ tỷ phế vật của ta sao?” Lời nói chanh chua của mỹ nữ làm hình tượng của nàng tan thành mây khói.

Thượng Quan Lâm, nữ nhi của Nhị di nương Giang Phi, tự nhận là mỹ nữ thứ hai của Tây Lăng Quốc.

Lần này thân thể này bị nàng ta đánh chết.

Tục ngữ nói, cừu nhân gặp mặt sẽ đỏ mắt...

“Tiểu Ngôn, ở đâu ra chó hoang đứng ở đây sủa loạn a.” Thượng Quan Tây Nguyệt mặt không đổi sắc nhàn nhạt hỏi.

“Cái này...”

“Tốt, không nói, chúng ta còn có việc, không cùng chó hoang so đo, chúng ta đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị đi qua Thượng Quan Lâm.

“Phế vật, người mắng ai là chó hoang.” Thượng Quan Lâm tức hồng hển chỉ về phía nàng, nàng làm sao cũng không thể tin được Thượng Quan Tây Nguyệt bình thường nhu nhược, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng thể mà lại dám mắng nàng.

“Ai đứng đây thì là mắng người đó.”

“Người...” Thượng Quan Lâm lúc này không tìm ra được lời nào nói lại nàng, chỉ có thể lớn tiếng mắng nàng để che dấu sự chột vệt của chính mình.

“Người cái phế vật này, “

“Ngươi nói ai phế vật”

“Nói ngươi phế vật “

“Đúng a, không phải là phế vật đang nói chuyện với ta sao, Tiểu Ngôn, đi, ta không nói chuyện với người chửi mình là phế vật.”

Nói dứt lời, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không quay đầu lại đi ra cửa lớn.

Nhìn bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt rời đi, Thượng Quan Lâm phẫn nộ trong lòng như ngựa hoang mất cương không ngừng lao nhanh...

“Tiểu thư, ngươi nói chuyện với Nhị tiểu thư như thế, đến lúc đó...” Tiểu Ngôn lo lắng hỏi, nàng làm sao lại không biết lá gan tiểu thư lại to như vậy.

“Tiểu Ngôn” Thượng Quan Tây Nguyệt đánh gãy suy nghĩ của nàng.

“Ta nói rồi, ta sẽ mạnh lên, vận mệnh của chúng ta chúng ta tự nắm giữ ở trong tay mình, không liên quan với người khác, về sau cảnh tượng như vậy hoặc thậm chí còn nghiêm trọng hơn sẽ xuất hiện nữa, ngươi phải học được cách thích ứng, để cho mình không bị người khác khi dễ, tự bảo vệ chính mình, ta chắc chắn sẽ bắt những người kia trả giá đắt.” Thượng Quan Tây Nguyệt giúp Tiểu Ngôn chuẩn bị tư tưởng.

“A “

Nhìn Tiểu Ngôn cái hiểu cái không, âm thầm thở dài, xem ra muốn Tiểu Ngôn thay đổi phải cần một khoảng thời gian nữa.

Đi tới cửa chính có hai nô tài canh giữ.

“Đại tiểu thư, ngươi muốn đi ra ngoài sao, phải chú ý an toàn.” Bên trong một nô tài cung kính cúi đầu xuống.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn sang, phát hiện một nô tài khác xấu xí vênh váo tự đắc đứng đấy, thấy nàng trực tiếp đem mặt xoay qua chỗ khác.

“Đúng, ta muốn đi ra ngoài.”

“Ngươi tên là gì.” Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị đi ra liền dừng lại.

“Đại tiểu thư, nô tài gọi A Văn, hần gọi a Vũ.” A Văn chỉ vào a Vũ nói.

A Vũ nghe Thượng Quan Tây Nguyệt tra hỏi, hừ một tiếng.

“Ta đã biết, cảm ơn ngươi, A Văn.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn cũng không nhìn A Vũ một chút, cười với A Văn, sau đó đi ra ngoài.

A Văn nhìn bộ dáng vui vẻ của Thượng Quan Tây Nguyệt, thật thà đỏ mặt, luống cuống gỡ đầu. Ai nói đại tiểu thư rất xấu, hần thấy đại tiểu thư nhìn rất đẹp, đặc biệt là nụ cười của nàng.

Ngay khi các nàng vừa rời đi, bóng dáng Thượng Quan Lâm xuất hiện ở cửa ra vào.

“Nhị tiểu thư” hai nô tài canh cổng lần nữa cúi đầu.

“Nhị tiểu thư, ngươi có dặn dò gì sao?” Lần này A Vũ phi thường cung kính ôm quyền, chân chó hỏi.

“Ta hỏi ngươi, vừa rồi Thượng Quan Tây Nguyệt đi ra có đúng không.” Thượng Quan Lâm hí mắt nhìn về hai bóng dáng mờ hồ phía xa.

“Đúng vậy, Nhị tiểu thư, nàng mới đi ra.” A Vũ hồi đáp.

“Đợi chút nữa thời điểm nàng trở về ngăn nàng, không cho phép nàng đi vào.”

“Nhị tiểu thư, như vậy không tốt đâu, dù sao cũng là đại tiểu thư.” A Văn một mực cúi đầu mở miệng.

“Đại tiểu thư cái gì, ta nói cái gì các ngươi làm theo là được rồi.”

“Thế nhưng...” A Văn còn muốn giúp Thượng Quan Tây Nguyệt nói chuyện.

“Nhưng mà cái gì mà nhưng, ngươi không muốn làm à.” Thượng Quan Lâm nói xong liền đi vào.

“Ai...” A Văn thở dài, vì Thượng Quan Tây Nguyệt mà bi ai.

“Ngươi than thở cái gì a, nói cho ngươi biết, cái nhà này là do Nhị di nương làm chủ, Nhị tiểu thư lại là con gái ruột của nàng, ngươi không nịnh bợ nàng ngược lại nịnh bợ cái đại tiểu thư không được sủng ái, có bệnh à.” A Vũ khinh bỉ nhìn A Văn.

A Văn đứng vững ở cương vị của mình, không để ý câu hỏi của A Vũ.

Trên đường cái, Thượng Quan Tây Nguyệt cùng Tiểu Ngôn thật cao hứng đi dạo trên đường phố.

“Tiểu Ngôn, không nghĩ tới trên đường lại phồn hoa như thế, người từng đi qua rồi à.” Thượng Quan Tây Nguyệt cầm vật phẩm của nữ nhi quay đầu hỏi Tiểu Ngôn đang vui vẻ.

“Không có, trước kia tiểu thư không ra ngoài, cho nên ta cũng không có ra ngoài.”

“Vậy chúng ta hôm nay liền dạo chơi thật tốt.” Thượng Quan Tây Nguyệt buông đồ vật trong tay xuống, chuyển sang một cửa hàng khác.

“A...” Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên khẽ ồ lên một tiếng, đi đến trước quầy bán của một lão bà bà.

Cầm một thứ tròn tròn lên, hình dạng giống như nhãn ở hiện đại, mặt ngoài không có gì kỳ lạ, nhưng không biết tại sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại muốn mua nó.

“Bà bà, cái này bán thế nào.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem vật đó cầm đến trước mặt lão bà bà.

“Tiểu thư, chúng ta căn bản không đủ tiền, người còn mua cái này...” Tiểu Ngôn vội vàng tới ngăn cản.

“Đây là cháu của ta nhặt được, cho các người.” Lão bà bà đem vật đó bỏ vào trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Cám ơn người, bà bà.”

“Tiểu Ngôn, trước bỏ vào trong ví người trở về rồi đưa ta.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem vòng tròn đưa cho Tiểu Ngôn.

Ngay khi Tiểu Ngôn đem vòng tròn cất đi, phía trước truyền đến tiếng ồn, nhìn qua, rất nhiều người vây quanh thành một vòng tròn

“Huynh đệ, đó là đồ đàn, đánh cho ta.”

“Ta đánh chết người, người kẻ ngu này, đánh chết người.”

Thanh âm quyền đâm cước đá truyền đến tai Thượng Quan Tây Nguyệt cùng Tiểu Ngôn.

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa định rời đi, liền bị Tiểu Ngôn lôi đến chỗ đó.

Chỉ gặp hai tên ăn mày, bị đánh ngã trên mặt đất là một nam tử trẻ tuổi quần áo hoa lệ.

Thượng Quan Tây Nguyệt bởi vì vừa tới đây, không có thực lực nên không muốn gây chuyện, cho nên liền muốn rời đi, tuy nhiên góc áo lại bị một cái tay kéo lại.

Cúi đầu xem xét, người trẻ tuổi bị đánh chẳng biết đã bò tới trước mặt của nàng lúc nào, đưa tay giữ váy nàng lại.

“Tỷ tỷ, mau cứu ta... Đau quá...”

“Đứng vậy a, tiểu thư, người mau cứu hần đi, hần thật đáng thương.” Tiểu Ngôn cũng bắt lấy tay áo của nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt bó tay, muốn trực tiếp xoay người rời đi, thế nhưng, nhìn thấy ánh mắt Tiểu Ngôn, nàng nhận thua.

“Các người không buông ta ra, ta làm sao động thủ a.”

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa dứt lời, váy cùng tay áo đều được buông xuống.

“Nói cho người biết, chuyện không liên quan tới người, cũng đừng can thiệp vào, nắm đầm không có mắt đâu.” Trong đám đông một tên khất cái quơ quơ quả đầm nói.

“Người nói đúng, nắm đầm không có mắt.” Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong cũng lướt tới.

Tên khất cái há to mồm nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt không biết lúc nào đã xuất hiện trước mắt hần, nàng tới lúc nào, sao hần không nhìn thấy.

Thượng Quan Tây Nguyệt không cho hần thời gian suy nghĩ, trực tiếp nhấc chân đá, vật ngược hần qua vai quăng xuống đất, không bò dậy nổi.

Đồng bọn tên khất cái nhìn thấy bạn bị đánh, giờ nắm đầm lên kêu lớn lao đến.

“Phanh” gặp Thượng Quan Tây Nguyệt nắm tay đầm vào mũi hần một cái, máu mũi chảy ròng hần trực tiếp ngã xuống đất.

Buồn cười, nàng tốt xấu gì trước kia cũng là sát thủ, làm sao đến phiên những tiểu lâu la này uy hiếp.

Nhìn hai tên ăn mày ngã xuống đất, một người mặc vải thô áo gai từ trong đám người đi đến trà lâu cách đó không xa.

“Thái tử” hần khom người xuống.

“Đứng dậy, Thanh Ngọc, tình huống như thế nào.” Người nói chuyện chính là một nam tử mặc một kiện trang phục màu lam thêu hoa văn tường mây, bên hông buộc ngọc bội thanh long, cổ áo trường bào màu xanh lam, ống tay áo đều thêu tơ bạc viền mây, bên hông thắt một thắt lưng bằng gấm đầu màu xanh viền mây, tóc đen nhánh buộc lên cổ định bằng kim quan khảm ngọc, trơn bóng càng làm nổi bật tóc đen của hần, như tơ lụa, bất quá ánh mắt hần có chút âm nhu, làm cho người ta nhìn không thoải mái. Hần là Tây Lăng Quốc thái tử, Bách Lý Hành.

Người cúi đầu ngẩng đầu lên, chính là người vừa rồi bước ra từ trong đám đông.

“Thần vương đoán chừng là rất choáng váng, hai tên ăn mày kia đánh hần, hần cũng thờ ơ, căn bản là không biết phản kháng, chỉ yên lặng chịu đòn, bất quá, được một nữ tử cứu.”

“A, là ai, cứu hoàng đệ ngọc của ta.” Bách Lý Hành hững hờ xoay chén trà.

“Thuộc hạ cũng không biết, chỉ là nhìn một bên mặt của nữ tử kia, dung mạo của nàng rất xinh đẹp, đoán chừng là gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ.” Thanh Ngọc thành thật trả lời, thế nhưng hần làm sao cũng không ngờ rằng nữ tử kia chính là thái tử phi tương lai.

“Hoàng huynh, cái người ngọc kia quả là có phúc a.” Bên cạnh Bách Lý Hành còn có một người khác.

Hần mặc một thân trang phục màu tím, bên hông là hoa văn đám mây như tơ nhện vàng, tóc đen được buộc lên lấy kim quan khảm ngọc bích mạ vàng cổ định, dáng vẻ lưu manh.

Hần là Hoàng tử thứ 7 của Hoàng Thượng, Diệp vương Bách Lý diệp.

“Được rồi, chúng ta hồi cung” Bách Lý Hành đứng lên dẫn đầu đi ra ngoài trước.

Bên này Thượng Quan Tây Nguyệt, sau khi đánh ngã hai tên ăn mày, nàng đi tới trước mặt nam tử đang nằm dưới đất, ngồi xổm xuống, đỡ hần lên.

Nam tử đem đầu nhấc lên, Thượng Quan Tây Nguyệt ngây ngẩn cả người.

Nam tử trước mắt tuy trên mặt có chút bẩn, nhưng tuyệt không ảnh hưởng dung mạo tuyệt mỹ.

Nam tử ước chừng 17, 8 tuổi, hần mặc một thân trường bào màu trắng, bởi vì đánh nhau nên nhiễm bẩn, quần áo rũ xuống cảm giác vô cùng tốt, thắt lưng xanh nhạt điểm mây, bên trên chỉ treo một khối ngọc bội đen như mực cực đẹp, hình dạng nhìn như thô ráp chưa được mài dũa. Tóc đen dùng tơ bạc tùy ý cột, không đội kim quan cũng không gài trâm, trên trán có mấy sợi tóc bị gió thổi tán loạn, cùng tơ bạc đan vào một chỗ, lộ ra chút nhẹ nhàng.

Lông mi dài giống hai bàn chải nhỏ, theo hơi thở nhẹ nhàng đảo qua da thịt, con mắt đen tàn ra ảm áp nồng đậm, đôi môi như hoa anh đào cong lên như hình bán nguyệt, ôn nhu như nước, đẹp đến nỗi làm cho người ta động tâm.

“Tỷ tỷ, trên mặt Thần Thần có cái gì sao, nếu không sao ngươi lại nhìn ta chăm chăm như thế.”

“Ây...” Thượng Quan Tây Nguyệt hồi thần lại, từ trong tay áo móc ra chiếc khăn thêu đưa cho hần.

“Trên mặt của ngươi bẩn, lau một chút đi.”

“Thần Thần muốn tỷ tỷ giúp ta lau.” Nam tử nũng nịu đem khăn thêu trả lại cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

Cách đó không xa một người nam tử trên cây bị lời này dọa xém chút rớt xuống, chủ tử, bộ dạng dọa người, người nào không biết người ghét nhất là bị người khác đụng vào người.

“Ngươi...” Thượng Quan Tây Nguyệt vừa định từ chối, lại nghĩ tới tâm trí của hần giống tiểu hài, giúp hần lau một cái cũng không có gì.

“A, tiểu thư ta nhớ ra rồi, hần là Thần vương Bách Lý Thần.” Một bên Tiểu Ngôn bỗng nhiên kêu lên.

“Bách Lý Thần...” Thượng Quan Tây Nguyệt buông khăn thêu xuống, ở trong lòng suy tư.

Bách Lý Thần, nhi tử của Uyển phi, bất quá lúc 10 tuổi trong một trận kinh biến, tận mắt nhìn thấy mẫu phi chính mình bị giết chết, tâm trí của hần từ đó liền ngưng lại thời điểm 10 tuổi.

Nghĩ đến điều này, Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên cảm giác Bách Lý Thần cũng là người đáng thương, cũng bởi vì bị sốc trong kinh biến, nên mới bị người ta khi dễ.

“Tỷ tỷ, ngươi có phải nghe thấy ta là Bách Lý Thần, là kẻ ngu, liền không muốn để ý đến ta.” Bách Lý Thần nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không nói cho là nàng không thích hần, thương tâm cúi đầu.

“Không có, ngươi không phải người ngu, những người nói ngươi ngu mới thật sự là đồ đần.” Thượng Quan Tây Nguyệt không đành lòng nhìn thấy hần khổ sở.

“Thật sao, tỷ tỷ, Thần Thần không phải người ngu, thật vui a.” Bách Lý Thần nhảy dựng lên xoay một vòng.

Trên cây ám vệ xem chút lại bị kinh hãi rớt xuống, chủ tử, người có thể dùng dọa ta hay không, tâm của ta thật sự chịu không được bộ dạng giả nai tơ của người a, trong lòng của hần cảm khái vô hạn...

“Người đi ra ngoài không ai đi theo sao, nếu không ta đưa người trở về.” Thượng Quan Tây Nguyệt phát hiện Bách Lý Thần chỉ có một người quan tâm hỏi.

“Không có, bọn hần cũng không biết đi đâu rồi.”

Ám vệ nghe xong nhếch miệng, chủ tử, rõ ràng là người bắt ta dùng hiện thân, hiện tại lại...

“Vậy người nói cho ta biết người ở đâu, ta đưa người về.”

“Tỷ tỷ, nhà ta ở phía trước, ta dẫn người đi.” Bách Lý Thần nói xong cao hứng bưng bưng kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt đi về phía trước.

“Tỷ tỷ, tay của người thật mềm, Thần Thần thích người.”

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong không tự chủ muốn đem tay rút lại, thế nhưng nghĩ hần chỉ là tiểu hài tử nên không có động, mặc cho hần lôi kéo.

Bách Lý Thần đi ở phía trước ngay lúc Thượng Quan Tây Nguyệt không thấy được, ánh mắt lóe lên tia tươi cười...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Vị hôn phu?

“Tỷ tỷ, đến nhà ta rồi.” Bách Lý Thần dùng bước chỉ về phía cửa lớn đằng trước.

Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên.

Cửa lớn sơn màu đỏ trên đỉnh treo tấm biển lớn mạ vàng màu đen làm bằng gỗ Trinh Nam (tên 1 loại gỗ), phía trên đề ba chữ rồng bay phượng múa “Thần vương phủ”.

“Đã đến nhà người, liền tranh thủ đi vào thay quần áo đi, chúng ta phải đi rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt buông cánh tay bị hần lôi kéo ra.

Bách Lý Thần cúi đầu nhìn về phía bàn tay bị buông ra, trong mắt trở nên khó lường...

“Tỷ tỷ, người có thể cho ta khăn tay vừa rồi hay không a.” Bách Lý Thần ngẩng đầu chờ mong.

“Cái này... Nếu không như vậy đi, cái này bẩn rồi, chờ lần sau ta đưa người cái khác sạch hơn được không?”

“Đừng, ta muốn cái này, vừa rồi người dùng nó giúp ta lau mặt.” Bách Lý Thần nâng miệng lên.

“Được rồi được rồi, vậy đưa nó cho người.” Thượng Quan Tây Nguyệt bắt đầu lấy khăn tay từ trong tay áo ra.

Bách Lý Thần vui vẻ nhận lấy khăn tay thận trọng nhét vào trong ngực.

“Tỷ tỷ, người còn tới tìm ta chơi không?”

“Cái này...” Thượng Quan Tây Nguyệt do dự nói.

“Tỷ tỷ, ta biết rồi, người giống như bọn họ đều ghét bỏ ta là đồ đàn, đúng không?” Con mắt xinh đẹp của Bách Lý Thần giống như sắp chảy nước mắt.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn bộ dáng vô tội của Bách Lý Thần, khúc mắt kéo ra, cảm giác mình giống như người tội ác tày trời, khi dễ tiểu hài tử.

“Người phải nhớ kỹ, người không phải người ngu, chỉ là tâm trí người tương đối đơn thuần, so với những người dối trá tự nhận mình thông minh tốt hơn nhiều, mọi người đều bình đẳng, không phân biệt giàu nghèo, hiểu không?” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chăm chăm hần kiên định nói.

“Tỷ tỷ, miệng của người thật là dễ nhìn, có thể nói ra những lời tốt như vậy.”

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Bách Lý Thần ông nói gà bà nói vịt, quả thật bó tay rồi...

Còn có, cái gì gọi là miệng thật đẹp mắt.

Thượng Quan Tây Nguyệt cảm giác mình không thể theo kịp tư duy của Bách Lý Thần.

Lúc này không ai biết nội tâm của Bách Lý Thần kích động như thế nào, từ khi hắn giả ngu đến bây giờ, người nào nhìn thấy hắn đều chế giễu hắn, châm chọc hắn, cười hắn là kẻ ngu, chỉ có người trước mắt này, là kiên định nói với hắn, mọi người đều bình đẳng, kỳ thật hắn không phải người ngu, chỉ là tâm trí tương đối đơn thuần...

“Tỷ tỷ, ý của ngươi là ngươi sẽ còn tới tìm ta chơi đúng không?” Bách Lý Thần một mặt hi vọng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Ây... Nếu ta rảnh sẽ đến tìm ngươi chơi.” Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ có thể nói như vậy.

“Tốt, thời gian không còn sớm, ta phải về rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt không đợi Bách Lý Thần trả lời liền mang Tiểu Ngôn rời đi.

Sau lưng Bách Lý Thần như đang suy nghĩ nhìn bóng dáng Thượng Quan Tây Nguyệt dần dần biến mất, ánh mắt lóe lên nhìn một vòng, tìm tòi nghiên cứu...

Cúi đầu nhìn về phía tay vừa rời hắn lôi kéo Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng có loại cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Hắn... lại thích cảm giác lôi kéo nữ nhân kia...

Bách Lý Thần cảm giác tâm ngữ yên nhiều năm hơi rung nhẹ...

“Chủ tử” ngay lúc hắn hoảng hốt suy tư, từ trên cây có người nhảy xuống, vừa rồi ám vệ ẩn thân trên cây.

“Đông Thiên, ngươi đi tra lai lịch nữ nhân kia một chút.” Bách Lý Thần khôi phục thần sắc đạm mạc.

“Được” bóng dáng Đông Thiên, Sơ Nhất và Vọng Nhật nhảy lên liền biến mất không thấy nữa.

Bách Lý Thần lấy khăn tay ra cầm trong tay quay người đi vào vương phủ.

“Tiểu thư, chúng ta hồi phủ đi.” Trên đường cái Tiểu Ngôn theo sát lấy Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Nhưng ta còn chưa ăn cái gì hết, nếu không chúng ta mua mấy cái bánh bao a” Thượng Quan Tây Nguyệt đi đến quầy bánh bao.

“Lão bản, hai phần bánh bao, ba cái một phần.”

“Được rồi.” Lão bản nhiệt tình lưu loát gói kỹ.

“Tiểu Ngôn, phần này cho ngươi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem một phần đưa cho Tiểu Ngôn.

“Tiểu thư, không cần, ta không đói bụng... Ợt ợt...” Bụng nàng giống như là muốn vạch trần lời nói dối của nàng, bụng Tiểu Ngôn tức thời kêu lên.

“Cầm, tranh thủ ăn đi, từ nay về sau, ta có thì ngươi cũng có.” Thượng Quan Tây Nguyệt không cho Tiểu Ngôn giải thích đem bánh bao nhét vào trong tay nàng.

“Tiểu thư...” Tiểu Ngôn cảm động nhìn nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý tới nàng, tự ăn bánh bao đi thẳng về phía trước.

“Tiểu thư... chờ ta một chút...”

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không biết lúc này phía sau của nàng còn có một người đi theo.

Mang theo Tiểu Ngôn trở về phủ Thừa tướng, vừa muốn đi vào, liền bị A Vũ cản lại

“Dừng lại, phủ Thừa tướng là nơi người như ngươi muốn vào liền vào sao?”

“Ngươi có ý gì, đây là đại tiểu thư, vừa rồi cũng đi qua trước mặt ngươi.” Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa mở miệng Tiểu Ngôn đã tức giận mắng hắn.

“Có đúng không, ta không nhìn thấy các ngươi đi qua trước mặt ta.” A Vũ nhăn mũi khề nói.

“Ngươi...” Tiểu Ngôn dùng tay chỉ vào A Vũ lại không nói được tiếp nữa.

Lúc bọn hắn tranh chấp, Đông Thiên một mực đi theo Thượng Quan Tây Nguyệt ở nơi bọn họ không nhìn thấy biến mất.

“Chủ tử” trong Thần vương phủ, Đông Thiên gõ cửa thư phòng.

“Vào đi” Bách Lý Thần thả khăn thêu mà vừa rồi Thượng Quan Tây Nguyệt cho hắn xuống lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi.

“Chủ tử, thuộc hạ đã điều tra xong, nữ tử kia là đại tiểu thư phủ Thừa tướng, Thượng Quan Tây Nguyệt, mẫu thân là thân muội muội của đương kim Hoàng Hậu, nhưng đã mất rất nhiều năm rồi, mà Thượng Quan Tây Nguyệt bởi vì khi còn bé khảo thí linh lực thất bại, cho nên trong phủ không được sủng, đồng thời tính tình cũng phi thường nhất gan, bất quá nàng lại là vị hôn thê của thái tử.” Đông Thiên đem tin tức dò thám được tất cả hồi báo cho Bách Lý Thần.

“Biết, người đi xuống đi.”

“Thuộc hạ cáo lui”

Đông Thiên lui về phía sau, trong thư phòng yên tĩnh lại, chỉ có âm thanh ngón tay Bách Lý Thần gõ nhẹ mặt bàn "Chục chục"

Phế vật đại tiểu thư của phủ Thừa tướng, nhất gan sao, hắn không cho là như vậy, chỉ bằng nàng hôm nay dám dạy dỗ hai tên ăn mày bằng võ công kỳ quái hắn chưa từng gặp qua, mà động tác lại phi thường thuần thực, xem kỹ liền biết là người luyện võ, như thế nào cũng không giống người nhất gan, ngược lại giống như là... Ăn tàng rất sâu... Rất giống với hắn...

Thượng Quan Tây Nguyệt, vị hôn thê của Bách Lý Hành, mọi chuyện trở nên càng ngày càng thú vị...

Khóe miệng Bách Lý Thần cong lên như cười như không.

“Người làm cần, lại dám nói chuyện với đại tiểu thư như thế.” Trước cửa phủ Thừa tướng, Tiểu Ngôn đang cùng A Vũ tranh cãi.

“Hừ, đại tiểu thư cái gì, ta chỉ biết có Nhị tiểu thư, người...”

“Người mới vừa nói không nhìn thấy chúng ta đi ra ngoài đúng không.” Thượng Quan Tây Nguyệt này giờ không lên tiếng đã ngắt lời A Vũ.

“Không sai.” A Vũ không biết Thượng Quan Tây Nguyệt vì sao lại hỏi như vậy.

“Vậy thì không có biện pháp nào rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt tiếc nuối xoay người sang chỗ khác.

“Hừ, người thức thời là tốt.” A Vũ nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt xoay người qua, cho là là không có cách nào muốn rời đi, tâm liền nở hoa, trong lòng suy nghĩ đợi chút nữa Nhị tiểu thư khẳng định sẽ ban thưởng cho hắn.

“Phanh” không đợi A Vũ tưởng tượng xong, Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị đi ra bỗng nhiên trở lại, một quyền đánh về phía mắt trái của A Vũ.

A Vũ hơi sơ suất không đề phòng, ngã xuống đất

“Người...” A Vũ một tay bưng bít lấy mắt một tay chỉ vào Thượng Quan Tây Nguyệt phẫn nộ trừng mắt nói.

“Người cái gì, người đã không thấy chúng ta đi ra, rõ ràng người bị cận thị, người đã cận thị, ta liền hảo tâm giúp người trị liệu.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem hai chữ "thật tốt" đặc biệt dè dặt.

A Vũ không biết cận thị là có ý gì, nhưng hắn biết, hắn bị đánh, lập tức giật mình, máu huyết toàn toàn bộ dồn lên đầu tới, chỉ vào Thượng Quan Tây Nguyệt chửi ầm lên

“Người cái sừ nữ này, ta lập tức nói cho Nhị tiểu thư biết để nàng giáo huấn người...”

Lại "Phanh" một tiếng, Thượng Quan Tây Nguyệt lần này không nói nhảm, trực tiếp dùng chân đá hướng về phía đầu A Vũ, đem hắn đá nằm bẹp trên mặt đất, thần sắc lạnh nhạt giẫm lên ngón tay hắn ép trên mặt đất.

“Cảnh cáo người, bản tiểu thư ghét nhất người khác dùng tay chỉ vào ta, lần sau nếu như tái phạm, cẩn thận ta phế bỏ người.” Thượng Quan Tây Nguyệt hơi hốt nói xong, liền không thèm nhìn ánh mắt hoảng sợ của A Vũ, nhấc chân đi vào bên trong.

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi qua, A Vũ mới thờ phào ngồi dậy, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, hồi tưởng lại ánh mắt vừa rồi của đại tiểu thư, giống như bị người ta ghim chặt cổ không thể hô hấp... Thật là khủng khiếp...

“Đại tiểu thư...” Thượng Quan Tây Nguyệt đi một hồi, A Văn vừa rồi một mực không mở miệng đuổi theo nàng.

“Đại tiểu thư, thật xin lỗi, ta... Thật ra là Nhị tiểu thư không cho ngài đi vào, cho nên...” A Văn lúng túng xoa đôi bàn tay.

“Ta đã biết, không có chuyện gì. A Văn, kỳ thật người là người tốt, ta sẽ ủng hộ người.” Thượng Quan Tây Nguyệt an ủi vỗ vai hắn.

Lưu lại A Văn một mình nhìn theo bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, cảm động đỏ cả vành mắt, đại tiểu thư thật là người tốt, tất cả mọi người xem thường hắn, chỉ có đại tiểu thư vỗ vai của hắn nói hắn là người tốt, sẽ ủng hộ hắn...

Ta nhất định phải bảo vệ tốt đại tiểu thư, để đại tiểu thư không bị khi dễ nữa, A Văn nắm chặt nắm đấm âm thầm hạ quyết tâm

“Dừng lại” Thượng Quan Tây Nguyệt mới vừa đi tới đình viện, sau lưng liền truyền đến thanh âm không ai bì nổi, là Nhị muội của nàng, Thượng Quan Lâm

Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn để ý tới nàng, giả bộ như không nghe thấy tiếp tục đi về phía trước.

“Ta nói ngươi dừng lại, ngươi không nghe thấy sao?”

Thượng Quan Lâm thấy Thượng Quan Tây Nguyệt tiếp tục đi về phía trước, lập tức vòng ra trước nàng đưa tay ngăn nàng lại.

“Nguyên lai là Nhị muội muội a, vậy mà ta lại tưởng là nô tài nào không có mắt, không hiểu quy củ là to gọi nhỏ ở đây.” Thượng Quan Tây Nguyệt trào phúng ám chỉ A Vũ gác cổng, là nô tài không có quy củ.

“Ngươi... Ngươi nói ta là nô tài” Thượng Quan Lâm tức hồng hồng

“Ai u, Nhị muội muội, ngươi đang oan uổng tỷ tỷ ta rồi, ta không có nói ngươi a, chỉ là vừa mới có nô tài ngăn ta lại không cho ta đi vào, lần này ngươi lại gọi ta lại, cho nên ta mới tưởng rằng là nô tài nào không có mắt.” Thượng Quan Tây Nguyệt ủy khuất nói.

“Được rồi được rồi, không so đo với ngươi, ta đến là muốn nói cho ngươi biết thái tử điện hạ ngày mai hẹn ta đi ngắm hoa.” Thượng Quan Lâm then thùng khế vuốt mái tóc.

“Có đúng không, vậy chúc các ngươi chơi vui, nửa đường đừng đi lạc.” Thượng Quan Tây Nguyệt rất ngạc nhiên, Thượng Quan Lâm nói với nàng cái này làm gì, không thêm đề ý chút nào khoát tay áo

Ngay khi Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị vòng qua Thượng Quan Lâm. Đột nhiên phát hiện vừa rồi Thượng Quan Lâm đưa tay ra để lộ một đoạn cánh tay, phía trên đeo vòng tay ngọc làm từ đá mã não, vòng tay tay kia khá quen, đúng, trong trí nhớ của nàng, trước kia là của hồi môn của mẫu thân.

Làm sao lại ở trên tay Thượng Quan Lâm...

Xem ra gần đây nàng có chuyện để làm rồi...

Thượng Quan Tây Nguyệt hạ quyết tâm, mặc kệ Thượng Quan Lâm tròn mắt hóc mồm thế nào, trực tiếp đi về viện tử của mình.

Thượng Quan Lâm nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt không lưu luyến chút nào bước đi, trong mắt xẹt qua một tia hoài nghi

Làm sao lần này Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy thái tử muốn mời nàng đi ngắm hoa, mà một điểm phản ứng đều không có...

Thượng Quan Tây Nguyệt không biết Thượng Quan Lâm hoài nghi trong lòng

“Tiểu Ngôn, thái tử là ai a, ngắm hoa thì ngắm hoa thôi, ở trước mặt ta nói làm gì, đúng là nhỏ a.” Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào phòng trực tiếp ngồi xuống giường.

“Tiểu thư, ngươi làm sao lại không nhớ rõ, thái tử là nhi tử của đương kim hoàng hậu cũng chính là di ruột của ngươi, là biểu ca của ngươi cũng là vị hôn phu của ngươi a.” Tiểu Ngôn ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Mà tiểu thư cũng rất thích thái tử, trước kia nghe thấy thái tử cùng tiểu thư nhà nào ra ngoài, ngươi đều thương tâm một lúc lâu, làm sao lần này nghe được thái tử muốn cùng Nhị tiểu thư đi ngắm hoa, tiểu thư một chút phản ứng đều không có.”

“A, ta chưa lập gia đình... Ngươi nói cái gì, vị hôn phu của ta, ta có vị hôn phu, ngươi không làm chứ.” Thượng Quan Tây Nguyệt bất tri bất giác không tin lắc bả vai Tiểu Ngôn.

“Tiểu thư, ngươi sao vậy, có phải bị bệnh hay không” Tiểu Ngôn không trả lời vấn đề của Thượng Quan Tây Nguyệt, ngược lại đưa tay sờ trán của nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt không nghe thấy Tiểu Ngôn đang nói cái gì, cũng không để ý đến nàng đang làm cái gì, nàng đắm chìm trong suy nghĩ của mình... Nàng nghĩ tới...

Đương kim thái tử Bách Lý Hành cùng nàng từ nhỏ đã có hôn ước, chính nàng cũng rất thích Bách Lý Hành, liền chờ thái tử đến cưới nàng, thế nhưng thái tử ghét bỏ nàng là phế vật, không thể tu luyện, mà dung mạo cũng không xuất chúng, tuy nói Thượng Quan Tây Nguyệt là vị hôn thê của hắn, thế nhưng hắn đối với Nhị muội của nàng Thượng Quan Lâm có tình, nguyên nhân bởi vì Thượng Quan Lâm không chỉ xinh đẹp như hoa, mà năm gần 14 tuổi thực lực đã đạt tới Huyền Linh cấp thấp, so với những nữ tử cùng tuổi cũng coi là tương đối có thiên phú.

“Tiểu thư tiểu thư....” Tiểu Ngôn đẩy dây cột tóc của Thượng Quan Tây Nguyệt.

“A, không có gì, ta không có bệnh, chỉ là vừa rồi đại não không kịp phản ứng” không yên lòng nói ra.

Ta khinh, ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt quá tầm thường, thế mà lại coi trọng loại nam nhân này, cho nàng nàng đều không cần.

Bất quá may mắn Bách Lý Hành không thích nàng, nếu không chẳng phải nàng sẽ phải gả cho tên ngựa giống kia sao.

Vốn đang chuẩn bị giải độc khôi phục dung mạo, xem ra hiện tại còn không phải lúc, nhất định phải chờ đến khi giải trừ hôn ước cùng tên thái tử cận kề kia đã.

“Đúng rồi, Tiểu Ngôn, đồ cưới trước kia của mẫu thân đâu.” Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên nhớ tới chuyện chính.

“Tiểu thư, từ khi phu nhân qua đời, Nhị di nương nói người tuổi tác quá nhỏ, bảo quản những vật phẩm quý giá này nàng không yên lòng, cho nên những đồ cưới này liền để nàng bảo quản, chờ người sau khi lớn lên liền trả cho người.”

“Nhưng tiểu thư cũng đã 14 tuổi, Nhị di nương cũng không nhắc tới chuyện đồ cưới.” Tiểu Ngôn không cao hứng nhếch miệng.

“Bảo quản, hừ, nói thật sự đường hoàng, ta thấy là muốn quang minh chính đại nuốt làm của riêng đi...”

“Tiểu Ngôn, người biết đồ cưới có những gì không?” Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị thống kê một danh sách.

“Ta cũng không biết, đúng, tiểu thư người có thể đến phủ hộ quốc công của ngoại tổ người, bọn họ có danh sách đồ cưới.”

“Bất quá, tiểu thư... Phu nhân sau khi qua đời, người cũng không có quan hệ nhiều với người phủ hộ quốc công.”

“Ta đã biết, Tiểu Ngôn, ngày mai chúng ta liền đi phủ hộ quốc công.”

“Tiểu Ngôn, ta muốn nghỉ ngơi, người cũng đi xuống đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt trực tiếp nằm ở trên giường.

Trên giường nhắm hai mắt lại, trong trí nhớ của nàng, ngoại tổ gia gia đối với nàng cực tốt, nhưng lúc trước nàng nhát gan sợ người lạ, không biết tạo mối quan hệ với người khác, nhà bên ngoại cố gắng để nàng hấn dựa vào bọn họ, nàng cũng thờ ơ, mặc dù bọn họ không thể làm gì, nhưng bọn họ cũng dùng hết khả năng để quan tâm nàng..

Thượng Quan Tây Nguyệt, trước kia người không hiểu được bọn họ quý giá đến thế nào, như vậy hiện tại để cho ta thay người chiếu cố bọn họ, bảo vệ bọn họ, chống đỡ bầu trời này vì bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Phủ Hộ quốc công

Thượng Quan Tây Nguyệt một đêm ngủ thẳng tới sáng...

“Tiểu thư tiểu thư, dậy đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đang ngủ say, bên tai truyền đến tiếng người đánh thức nàng.

“Ngô, để ta ngủ tiếp một lát.” Thượng Quan Tây Nguyệt trở mình vui đùa vào trong chăn.

“Tiểu thư, thời gian không còn sớm, không phải hôm nay người muốn đi tới phủ Hộ quốc công sao?” Tiểu Ngôn kéo chăn mền đóng cửa Thượng Quan Tây Nguyệt

“Biết rồi, mấy giờ rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt mơ mơ màng màng vươn đầu ra hỏi.

“Cái gì mấy giờ, hiện tại đã giờ Thìn hai khắc, tiểu thư mau dậy đi.” Tiểu Ngôn không hiểu mấy giờ là có ý gì.

Giờ Thìn hai khắc, là cái gì, Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn chưa thanh tỉnh.

A, đúng rồi, nàng đã xuyên việt rồi, hôm nay muốn đi phủ Hộ quốc công xin danh sách đồ cưới.

Nghĩ vậy Thượng Quan Tây Nguyệt nhắc chăn mền lên bỗng nhiên ngồi dậy, làm Tiểu Ngôn đang gọi nàng giật nảy mình.

“Tiểu... Tiểu thư, sao vậy.”

“Không có việc gì, Tiểu Ngôn, tranh thủ thời gian giúp ta trang điểm.” Thượng Quan Tây Nguyệt lưu loát đi đến bên cạnh bàn trang điểm súc miệng rửa mặt.

Chỉ một lát, Thượng Quan Tây Nguyệt mặc vào váy lụa đỏ mềm mại, chải một kiểu tóc đơn giản, liền mang theo Tiểu Ngôn ra cửa

Hôm nay lúc đi đến cửa chính, A Vũ tỏ thái độ khác thường cung kính chào hỏi.

“Chào đại tiểu thư.”

Thượng Quan Tây Nguyệt không nhìn hấn, ngược lại nhìn về phía A Văn bên trái.

“Đại tiểu thư, lại muốn đi ra ngoài sao, ta chỗ này có ít bạc ngài cầm lấy dùng đi.” A Văn biết thời gian Thượng Quan Tây Nguyệt ở trong phủ không dễ chịu, liền lấy lương tháng của chính mình đưa cho nàng.

“Không cần, A Văn, cảm ơn ý tốt của ngài.” Thượng Quan Tây Nguyệt cự tuyệt sau đó liền hướng về phía phủ Hộ quốc công mà đi.

Kỳ thật phủ Hộ quốc công cách phủ Thừa tướng cũng không xa, ngồi xe ngựa chỉ cần một khắc (15 phút) là tới, thế nhưng nàng không có xe ngựa, lại không có tiền thuê, chỉ có thể đi bộ.

Ước chừng đi gần nửa canh giờ, mới đến...

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng vững tại cửa phủ Hộ quốc công, ngẩng đầu nhìn về phía bảng hiệu bằng bạc khí thế, trong lòng tâm thần bất định, vươn tay chuẩn bị gõ cửa nhưng là lại rút về, cứ như vậy lặp đi lặp lại do dự nửa ngày...

“Tiểu thư, ngài tại sao không gõ cửa a.”

“Chờ một chút.” Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Tiểu Ngôn đang chuẩn bị gõ cửa vội vàng ngăn cản nàng.

“Tiểu thư, ngài thế nào a.” Tiểu Ngôn thả tay xuống nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Không có... Kẹt kẹt...” Bên trong truyền đến tiếng mở cửa.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn sang, một lão nhân gia đi ra.

Nàng mặc áo màu đỏ, khuôn mặt hòa ái dễ gần, đôi mắt lộ ra vẻ khôn khéo, là thiếp thân bên người bà ngoại, Khương Ma Ma.

“Tiểu, tiểu thư, là ngài sao.” Khương Ma Ma nhìn thấy nàng.

“Chào Khương Ma Ma.” Thượng Quan Tây Nguyệt lễ phép cúi đầu.

“Ài, tốt, tốt, tiểu thư, đã tới sao không đi vào a, lão thái thái các nàng đều nhớ ngài muốn chết, đi, mau theo ta vào.” Khương Ma Ma nhiệt tình không nói lời nào kéo tay của nàng đưa nàng đi vào.

Trên đường đi, Khương Ma Ma quan tâm hỏi nàng sống có tốt hay không a, có bị người ta khi dễ hay không...

“Tiểu thư, ngài không biết, toàn bộ người của phủ hộ quốc công đều rất nhớ ngài, chỉ là ngài cho tới bây giờ cũng không sang đây.” Khương Ma Ma giọng điệu có chút ảm đạm.

“Khương Ma Ma, về sau ta sẽ bồi thường cho mọi người.”

“Ài, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...”

Đi vào đại sảnh, Thượng Quan Tây Nguyệt liếc thấy hai vị lão nhân tuổi gần 60 ngồi tại chủ vị.

Hắn một thân quần áo màu xám, hai mắt sáng ngời có thần, thanh âm to vẻ mặt tươi cười cùng đám tiểu bối chuyện trò vui vẻ, tinh thần cực kỳ tốt, thật có loại cảm giác chưa già, hấn là hộ quốc công – Tây Hạo.

Nàng mặc quần áo xanh đen, vạt tóc chải hết sức nghiêm túc, không có một chút lộn xộn, nhưng từng sợi tóc bạc lẫn trong tóc đen có thể thấy rõ ràng. Ôn nhu cười yếu ớt nghe chồng mình cùng các con nói chuyện, thỉnh thoảng cũng sẽ mở miệng nói hai câu. Nàng là Hộ quốc công phu nhân -- Tàn Dung.

Ngồi phía dưới chủ vị có tướng mạo tương tự Hộ quốc công là ba người trung niên, bên cạnh bọn họ còn có một vị phu nhân, bên cạnh ghế bọn họ là ba nam tử trẻ tuổi đang đứng...

Trên mặt mỗi người đều tươi cười rạng rỡ, vui vẻ dung hợp với bầu không khí tốt đẹp, một bức tranh vui vẻ hòa thuận a...

“Lão gia, lão phu nhân, các ngài nhìn xem là ai tới.”

Khương Ma Ma lớn giọng hô, trong đại sảnh tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía nàng, dù da mặt nàng dày lúc này cũng sẽ cảm thấy không ngại.

“Nguyệt nhi, là ngài sao?” Lão phu nhân phản ứng lại trước, mừng rỡ như điên đi đến bên người nàng.

“Bà ngoại, là ta. Ta đến thăm ngài.” Thượng Quan Tây Nguyệt coi như đạm bạc như nước, thế nhưng tình cảnh trước mắt làm nàng nhin không được đỏ cả vành mắt.

“Đưa nhỏ ngoắc, tới liền tốt, khóc cái gì nha.” Tần Dung yêu thương vuốt ve tóc Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Thế nào, chẳng lẽ ngươi chỉ nhìn thấy bà ngoại, không nhìn thấy chúng ta sao?” Tây Hạo lớn tiếng cười đi đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Đúng đấy, chất nữ, ngươi cũng nhìn không thấy cậu mợ cùng biểu ca ngươi sao?” Tất cả mọi người từ trên ghế đứng lên vây ở bên cạnh nàng.

“Nào có, ngoại công, ta tất nhiên nhớ ngài.” Thượng Quan Tây Nguyệt tiến lên một bước thân mật lôi kéo tay Tây Hạo làm nũng nói.

“Có đúng không, đã nhớ ngoại công, vì sao cho tới bây giờ cũng không sang thăm ta.” Tây Hạo làm ra vẻ nghiêm túc.

“Ngoại công, ta hiện tại không phải đã tới sao, mà về sau ta sẽ thường xuyên đến.” Thượng Quan Tây Nguyệt lắc lắc cánh tay Tây Hạo.

Tây Hạo mặc dù thấy kỳ quái Thượng Quan Tây Nguyệt giống như có chút thay đổi, thế nhưng tôn nữ thân cận như vậy hẳn cao hứng đến không ngậm miệng được.

“Nguyệt nhi a, Minh Tuyên đâu, vẫn chưa về sao?” Người Tần Dung hỏi là ca ca sinh đôi của Thượng Quan Tây Nguyệt ---- Thượng Quan Minh Tuyên.

“Ca ca còn chưa có trở lại, bà ngoại, ngươi yên tâm, chờ ca ca trở về, ta cùng hắn đi gặp ngài.”

“Vây là tốt rồi, ai, ngươi nhìn Nguyệt nhi chúng ta, dáng dấp rất giống Tinh nhi a, thế nhưng Tinh nhi nàng... Ai...” Tần Dung sờ má phải Thượng Quan Tây Nguyệt cảm khái nói.

Thượng Quan Tây Nguyệt biết người Tần Dung nói là mẹ ruột của nàng -- Tây Tinh Nhi

“Tốt, lão thái bà, còn nhắc cái này làm gì, ông trời đối đãi chúng ta không tệ, chúng ta còn có Nguyệt nhi.” Tây Hạo nắm bà vai Tần Dung an ủi

“Đúng vậy, chúng ta còn có Nguyệt nhi.” Tần Dung giơ tay lên lấy khăn lau nước mắt.

“Không nói những chuyện thương tâm này nữa, đến đây, Nguyệt nhi, ngươi trước kia không thường đến, chắc cũng không nhận ra nhiều người, ta giới thiệu cho ngươi một chút.” Tần Dung đem Thượng Quan Tây Nguyệt kéo đến bên cạnh mình.

“Đây là đại cữu cữu (bác cả) ngươi Tây Thương, đại cữu mẫu Triệu Đông Linh, đại biểu ca Tây Lập Thành,

Nhị cữu cữu (bác hai) Tây Hải, Nhị cữu mẫu Tô Thiên Hà, nhị biểu ca Tây Lập Hiến,

Còn có Tam cữu cữu (bác ba) Tây Lan, Tam cữu mẫu Phương Lam, tam biểu ca Tây Lập Huy.” Tần Dung dắt Thượng Quan Tây Nguyệt từng bước từng bước giới thiệu.

“Đại cữu cữu, Nhị cữu cữu, Đại cữu mẫu... ba vị biểu ca xin chào.” Thượng Quan Tây Nguyệt lần lượt chào hỏi.

“Tốt, tốt, Nguyệt nhi, về sau ngươi nên thường tới chơi a.” Đại cữu mẫu kéo tay trái Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Nguyệt nhi, đây là nhà của ngươi, nếu bị ủy khuất liền trở lại.” Tam cữu mẫu kéo tay phải Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Đúng vậy a, Nguyệt nhi, ta không có nữ nhi, về sau ngươi phải thường xuyên đến bồi ta nha.” Nhị cữu mẫu cũng xông tới.

“Chất nữ còn có chúng ta...”

“Biểu muội còn có chúng ta...”

Ba cữu cữu cùng ba biểu ca tranh nhau chen lấn nói.

“Tranh cái gì, ranh con, Nguyệt nhi là của ta, không cho các ngươi đoạt bảo bối Nguyệt nhi của ta.” Tần Dung đem Thượng Quan Tây Nguyệt nhốt lại trong ngực.

“Nãi nãi, ngươi như thế...”

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn mọi người đều quan tâm chính mình bảo vệ chính mình, hai mắt cao hứng híp lại, đột nhiên cảm thấy may mắn vì xuyên tới đây, nếu không, sao nàng có thể hưởng thụ được tình thân đây!

Nàng nhất định phải mạnh lên, bảo vệ tốt người nhà của mình, để nụ cười bọn họ vĩnh viễn duy trì trên mặt, Thượng Quan Tây Nguyệt thầm hạ quyết tâm..

“Nguyệt nhi, hôm nay ngươi ở lại đây ăn cơm đi, nhìn ngươi gầy như vậy, ta muốn giúp ngươi bồi bổ thật tốt.” Tần Dung đau lòng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt thân thể nhỏ gầy.

“Được được, lão nô lập tức cho người đi chuẩn bị.” Khương Ma Ma sau khi nghe được, lập tức đi đến phòng bếp phân phó người chuẩn bị.

Trên ghế, tất cả mọi người làm thành một vòng tròn vui vẻ trò chuyện.

“Đúng rồi, Nguyệt nhi, vết bớt trên mặt ngươi... Ta nhớ thời điểm ngươi ra đời không có a” Đại cữu cữu Tây Thương nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy a, nữ tử có vết bớt dài ở trên mặt dù sao cũng không tốt” Tần Dung bắt đầu lo lắng.

“Không có chuyện gì, Nguyệt nhi biểu muội, biểu ca nhất định tìm thân y giúp ngươi xóa nó đi.” Không đợi Thượng Quan Tây Nguyệt nói chuyện, Nhị biểu ca Tây Lập Hiền không kịp chờ đợi mở miệng.

“Bà ngoại, cữu cữu, các ngươi không cần lo lắng, đây không phải bớt, mà là trúng độc.” Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không có ý định giấu diếm chuyện này.

“Cái gì, trúng độc, ai dám hạ độc ngươi, lão tử đi giết hắn.” Tinh tình Tam cữu cữu Tây Lan nóng nảy lập tức nổi bão.

“Có phải Thượng Quan Lưu Phong hay không, ta đã sớm nhìn ra hắn không phải cái thứ tốt gì.” Tây Hạo mở miệng.

“Ngoại công, chuyện này các ngươi không cần lo lắng, ta sẽ giải quyết.” Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi ngay ngắn.

“Nguyệt nhi, nếu là trúng độc, phải nhanh giải độc a.” Tần Dung rất lo lắng.

“Đúng vậy a, Nguyệt nhi, ta hiện tại cũng cho người đi tìm đại phu cho ngươi.” Tam cữu mẫu Phương Lam đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

“Tam cữu mẫu, ngươi ngồi xuống đi, thật sự không có chuyện gì, tin tưởng ta.” Thượng Quan Tây Nguyệt đem Phương Lam đè xuống trên ghế ngồi.

“Vậy Nguyệt nhi, thực sự không được, ngươi chuyển tới đây ở đi.” Đại cữu mẫu Triệu Đông Linh nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt kiên quyết liền không nói gì.

“Được rồi, ta đã biết...”

Thượng Quan Tây Nguyệt mặt mày hớn hơ cùng bọn hắn trò chuyện, thẳng đến khi đồ ăn dọn lên bàn.

Trên bàn cơm, người một nhà thật vui vẻ ăn cơm..

“Bà ngoại, chén của ta đều không chứa nổi nữa rồi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay ngăn cản Tần Dung một mực gấp thức ăn cho nàng.

“Không nhiều, ngươi tranh thủ thời gian ăn, ngươi quá gầy...” Tần Dung vẫn không ngừng gấp thức ăn.

“Bà ngoại...”

Sau khi cơm nước xong, bọn họ chuyển qua Thiên Sảnh

“Bà ngoại, nhìn ngươi gấp đồ ăn không ngừng cho ta, bụng ta ăn đến tròn vo.” Thượng Quan Tây Nguyệt gắt giọng.

“Như vậy mới có thể đem ngươi nuôi cho béo a.”

“Thế nhưng y phục của ta đều mặc không nổi nữa.” Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi trên ghế tóm lấy góc áo.

“Nguyệt nhi, ngươi tại sao lại mặc quần áo cũ, chẳng lẽ bọn họ cũng không cho ngươi quần áo mới sao?” Tô Thiên Hà lúc này mới phát hiện Thượng Quan Tây Nguyệt mặc quần áo cũ.

“Có phải như vậy hay không, Nguyệt nhi, ngươi nói đi.” Tần Dung tức giận đập bàn.

“Mẹ nó, có người làm cha như hắn sao, thế mà khất khe với cả nữ nhi của mình.” Tây Hải luôn luôn hào hoa phong nhã cũng không nhịn được phát hỏa nói tục.

“Bà ngoại, các ngươi tin tưởng ta, qua mấy ngày tất cả vấn đề đều sẽ được giải quyết” “Thượng Quan Tây Nguyệt bảo đảm nói.

“Ngươi... Ai, ngươi đưa bé này, tùy ngươi vui vẻ là được, bất quá nhất định phải chiếu cố kỹ lưỡng chính mình, đừng để cho chúng ta lo lắng, biết không?” Tần Dung vỗ nhẹ đầu Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Uh, đã biết, bà ngoại.”

“Đúng rồi, bà ngoại, ngươi trước kia có danh sách đồ cưới của mẫu thân không?” Thượng Quan Tây Nguyệt rốt cục nhớ đến mục đích của bản thân.

“Danh sách đồ cưới của Tinh nhi, ta có, để ta lấy cho ngươi.”

“Nguyệt nhi, đây chính là danh sách, ngươi muốn cái này làm gì.” Tần Dung từ gian phòng mang danh sách ra đặt ở trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Không có gì, bà ngoại.” Thượng Quan Tây Nguyệt thận trọng đem danh sách giấu kỹ trong người. Cũng không dám nói đồ cưới bị Nhị di nương nuốt làm của riêng, nếu không thật không biết nên giải thích thế nào.

Lấy được danh sách, Thượng Quan Tây Nguyệt lại ngồi một hồi, liền cùng cáo biệt mọi người.

“Ngoại công bà ngoại, không còn sớm nữa, ta đi về trước, qua mấy ngày ta trở lại thăm mọi người.” Thượng Quan Tây Nguyệt ôm Tây Hạo và Tần Dung không bỏ được nói.

“Nguyệt nhi, trời đã tối rồi, nếu không đêm nay ngươi ở lại đây đi, ngày mai ta cho người đưa ngươi trở về.” Tần Dung lời kéo Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn để cho nàng rời đi.

“Bà ngoại, ta cam đoan với ngươi, chờ ta xong việc, liền đến thăm ngài.” hôm nay Thượng Quan Tây Nguyệt cần phải trở về, sáng mai nàng còn muốn đem đồ cưới đòi trở về.

“Vậy được rồi.” Tần Dung nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt liền thỏa hiệp.

“Đúng rồi, Nguyệt nhi, ta thấy bên cạnh ngươi chỉ có một nha hoàn, khẳng định hầu hạ không tốt, Bích Ngọc, Khương Ma Ma, các ngươi liền theo Nguyệt nhi trở về đi.” Tần Dung chỉ hai người mặc quần áo màu xanh đứng một bên nói.

“Được” Bích Ngọc, Khương Ma Ma cùng tiến lên.

“Bà ngoại, Khương Ma Ma là thiếp thân của ngươi, sao có thể...” Thượng Quan Tây Nguyệt vừa muốn cự tuyệt, liền bị ngắt lời.

“Tiểu thư, trước kia tiểu thư chính là do ta nuôi lớn, nhưng bây giờ tiểu thư không có ở đây, ta liền muốn giúp người chiếu cố tốt nàng. Lại nói, bên người lão phu nhân còn có rất nhiều nha hoàn, ngươi để ta đi theo ngươi đi.” Khương Ma Ma quỳ trên mặt đất.

“Khương Ma Ma, ngươi đừng như vậy, mau đứng dậy đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt xoay người muốn đỡ nàng dậy.

“Không, hôm nay nếu người không đáp ứng mang lão nô theo, lão nô liền quỳ đến chết ở chỗ này.” Khương Ma Ma thái độ kiên quyết nói.

“Tiểu thư, Ta cũng thế.” Bích Ngọc cũng quỳ gối bên người Khương Ma Ma.

“các ngươi...”

“Nguyệt nhi, đã như vậy, ngươi liền mang theo các nàng đi, có hai người chiếu cố ngươi, ta cũng yên tâm” Tần Dung ở một bên giúp đỡ nói thêm.

“Vậy được rồi, ta đáp ứng, các ngươi mau đứng dậy đi.” Thượng Quan Tây Nguyệt đỡ các nàng lên.

Sau đó, Thượng Quan Tây Nguyệt cùng một nhà hộ quốc công chào tạm biệt xong, cũng liên tục cam đoan nhất định sẽ lại đến, lão thái thái mới buông tay nàng ra đưa mắt nhìn nàng rời đi...

Thế là, Thượng Quan Tây Nguyệt dẫn Khương Ma Ma, Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc về tới phủ Thừa tướng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Lấy lại đồ Cưới (1)

"Khương Ma Ma, chỗ này của ta không bằng chỗ của bà ngoại, ngươi trước tiên xem qua một chút đi." Thượng Quan Tây Nguyệt đứng trước viện tử của mình, ngượng ngùng mở miệng nói.

"Tiểu thư, bọn hán để ngươi ở nơi như thế này sao? Thật là khi dễ người, không được, ta phải trở về nói cho lão phu nhân."

Khương Ma Ma nhìn thấy tiểu thư nhà mình phải ở nơi cũ nát như vậy, lập tức sinh khí, tức giận liền muốn trở về.

"Tuyệt đối đừng, Khương Ma Ma, ta không muốn những chuyện nhỏ nhặt này làm bà ngoại bận tâm, ngươi tin tưởng ta, qua mấy ngày nữa mọi thứ đều sẽ thay đổi." Thượng Quan Tây Nguyệt đem Khương Ma Ma kéo vào trong phòng của mình, rót một chén nước cho nàng.

Khương Ma Ma nhìn ánh mắt Thượng Quan Tây Nguyệt không cho phép cự tuyệt, đành phải thỏa hiệp.

"Đúng rồi, tiểu thư, ngươi sao lại không ở 'Ngọc Tĩnh Các' Hoàng Thượng ban cho tiểu thư!"

"Khương Ma Ma người nói cái gì, "Ngọc Tinh Các" là do Hoàng thượng ngự tứ?" Chuyện này Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự không biết.

"Khương Ma Ma, người yên tâm, chúng ta lập tức có thể chuyển về "Ngọc Tinh Các" ở." Thượng Quan Tây Nguyệt lộ ra nụ cười như hồ ly.

"Tiểu thư, người nói là..."

"Khương Ma Ma, các người hiện tại đã cùng ở bên cạnh ta, có một số việc ta cũng không có ý định giấu diếm các người."

Trong phòng, Thượng Quan Tây Nguyệt ngắt ngang câu hỏi của Khương Ma Ma, đem mọi chuyện của Nhị di nương toàn bộ nói ra, bao gồm cả chuyện đồ cưới.

"Quá không nói lý lẽ, nơi này còn có vương pháp sao? Không được, ta phải đi tìm nàng hỏi cho ra lẽ" Lần này Khương Ma Ma không nói muốn về phủ Hộ quốc công tìm cứu binh nữa

"Đúng vậy a, tiểu thư, bọn hán thật quá phận." Bích Ngọc ở một bên bên vực nàng.

"Khương Ma Ma, người đừng xúc động, người bây giờ không thể đi tìm nàng, nàng đối với bên ngoài nói là giúp ta bảo quản đồ cưới, người đi cũng không làm được gì, mọi chuyện giao cho ta, ngày mai sẽ có kịch hay để xem"

"Được, tiểu thư, ta tin tưởng người, ngày mai chúng ta đi cùng người." Khương Ma Ma cầm tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tiểu thư, ta cũng tin tưởng người." Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc trầm miệng một lời.

Nhìn mọi người đều tin tưởng mình như thế, trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt âm áp dễ chịu...

"Tiểu thư, người nhanh đi tắm rồi ngủ đi." Chẳng biết từ lúc nào Tiểu Ngôn đã bung một chậu nước đến.

Thượng Quan Tây Nguyệt dọn dẹp một chút, ngẩng đầu nói

"Khương Ma Ma, các người cũng nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ có một trận trận đánh ác liệt cần phải đánh nha." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa bỏ lên giường đem đầu nhét vào trong chăn.

Khương Ma Ma nhìn thấy động tác của Thượng Quan Tây Nguyệt, buồn cười lắc đầu, liền mang theo Tiểu Ngôn và Bích Ngọc lui xuống.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy âm thanh đóng cửa, lại đưa đầu ra ngoài.

Ai, không biết có phải do nghĩ đến chuyện ngày mai hay không, mà Thượng Quan Tây Nguyệt cảm giác thời gian trôi qua rất chậm

Cứ như vậy mơ mơ màng màng nghĩ đông nghĩ tây, chẳng biết lúc nào đã ngủ thiếp đi...

Sáng sớm hôm sau nghe được tiếng gà gáy, Thượng Quan Tây Nguyệt lưu loát ngồi dậy, mặc quần áo từ tể đang chuẩn bị kêu Tiểu Ngôn tiến đến, lại nhìn thấy các nàng đã bung nước đến.

"Tiểu thư, người dậy rồi, mau đến rửa mặt đi." Tiểu Ngôn đem chậu rửa mặt đặt ở trên kệ.

Sửa soạn xong mọi thứ, Thượng Quan Tây Nguyệt liền cùng Khương Ma Ma đi đến "Ngọc Tinh Các".

Lúc này bên trong Ngọc Tinh Các, một vị mỹ phụ nằm nghiêng trên giường quý phi.

Nàng một thân váy dài màu đỏ tía, thêu mẫu đơn phú quý, tay áo thêu mẫu đơn mọc dưới sương mù. Búi tóc cao, bên trên gài một cây trâm khắc hình hoa lan, vành tai đeo một đôi bông tai Kỳ Liên bằng ngọc treo hạt trân châu, trên cổ tay trắng nõn là một đôi vòng tay phi thủy màu xanh, trang sức làm nàng càng thêm hoàn mỹ.

"Mẫu thân, người không biết đâu, Thượng Quan Tây Nguyệt giống như đã thay đổi." Thượng Quan Lâm ngồi trên cái ghế kế bên.

"A, thay đổi chỗ nào." Mỹ phụ trung niên -- Mẫu thân Thượng Quan Lâm - Giang Phi hững hờ thổi thổi sơn móng tay vừa tô lên còn chưa khô.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Lấy lại đồ Cưới (2)

Nương, ta cũng không rõ lắm, nhưng có loại cảm giác này" Thượng Quan Lâm nghi hoặc cau mày

"Ngươi nha, khẳng định là suy nghĩ nhiều quá, đợi chút nữa nương cùng ngươi đi xem một chút là được rồi" Giang Phi vươn tay để nha hoàn đem sơn dính bên ngoài lau cho sạch sẽ

"Phu nhân, đại tiểu thư tới "

Ngay khi hai mẹ con các nàng đang tâm sự, nha hoàn ngoài cổng đi vào bẩm báo

"Có đúng không, đi, Lâm Nhi, chúng ta đi xem một chút nàng đến cùng là có gì thay đổi " Giang Phi nói xong nha hoàn liền tiến lên đỡ nàng ta đứng người lên cùng Thượng Quan Lâm đi ra ngoài

Thượng Quan Tây Nguyệt một đường đi đến "Ngọc Tinh Các", nàng lại nhìn thấy một cánh đồng hoa Bi Ngạn.

Kiếp trước nàng cũng giống vậy, không biết vì sao nàng lại yêu thích hoa Bi Ngạn như vậy, cảm giác giống như nàng cùng loài hoa đó giống nhau.

Đi qua đám hoa đó, là tới chính sảnh, nha hoàn ngăn cản các nàng

"Chờ một chút, các ngươi tới có chuyện gì" thật đúng là chủ nào tớ này, nhìn bộ dáng phách lối của nàng ta giống như vậy.

"Ngươi làm sao có thể nói như vậy, đây chính là đại tiểu thư" Đứng một bên Bích Ngọc không vui

"Hừ, đại tiểu thư cái gì, bất quá chỉ là một nữ nhân không được sủng ái". Nha hoàn kia ý vào địa vị Nhị di nương trong phủ, cả ngày ngang ngược càn rỡ

"Ngươi tiện tỳ này, quá làm càn rồi, phủ Thừa tướng còn có quy củ hay không, ta phải đi bẩm báo cho đương kim Hoàng hậu, xem nàng làm sao trừng trị ngươi" Khương Ma Ma nhìn không được, trực tiếp nói tới di ruột của Thượng Quan Tây Nguyệt -- đương kim hoàng hậu Tây Hương Nhi

Nha hoàn lúc này mới tỉnh ngộ, coi như đại tiểu thư trong phủ không được sủng ái, nhưng cũng là cháu gái ruột của hoàng hậu, không phải người mà một nô tài không có thân phận địa vị như nàng có thể đắc tội.

"Thật xin lỗi, đại tiểu thư, ngài chờ một chút, nô tỳ đi vào bẩm báo một tiếng." Nha hoàn kia nghĩ thông suốt liền nom nớp lo sợ vái chào một cái, liền xoay người đi vào

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nha hoàn đi vào, liền tùy tiện tìm chỗ ngồi xuống, nhàm chán chờ đợi, Giang Phi được hai nha hoàn đỡ đi tới.

"Nguyệt nhi, ngươi đã đến a, ta vừa định cùng Nhị muội của ngươi đi thăm ngươi, không nghĩ tới ngươi lại tới trước, thật sự là có duyên a." Giang Phi thân thiết kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt, một bộ dáng nhiệt tình, người không biết còn tưởng rằng quan hệ giữa các nàng rất tốt.

"Ta nghĩ là nghiệt duyên mới đúng." Thượng Quan Tây Nguyệt không lưu tình chút nào rút tay ra.

Giang Phi sững sờ, không rõ ý của nàng.

"Đại tỳ tỳ, lời này của ngươi là có ý gì, mẫu thân của ta có lòng tốt muốn đi thăm ngươi." Thượng Quan Lâm ở một bên không phục nói.

"Mẫu thân, kêu thật thân thiết a, Nhị di nương, những năm này ngươi dạy bảo con gái của ngươi như thế nào, dám ở trong phủ tiểu thư xưng ngươi là mẫu thân." Thượng Quan Tây Nguyệt liếc Giang Phi một chút.

Thượng Quan Tây Nguyệt ám chỉ quy củ trong phủ, lại dám để tiểu thư kêu một di nương không ra gì là mẫu thân?

Giang Phi bị ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt làm cho khẽ giật mình, hung hăng nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt, mang theo chút chán kinh cùng hoài nghi, khi nào phẩy vật lại có ánh mắt sắc bén như thế.

"Nguyệt nhi, ngươi..."

"Còn có, Thượng Quan Lâm không hiểu quy củ, chẳng lẽ ngay cả di nương ngươi cũng không hiểu sao? Ngươi nhìn thấy ta phải tự xưng nô tỳ, kêu ta là đại tiểu thư." Thượng Quan Tây Nguyệt bưng một ly trà chậm rãi nói.

Tại cổ đại, thân phận di nương chỉ tính là nửa chủ tử, đứng trước mặt con vợ cả vẫn phải thỉnh an.

Nghe thấy hai chữ nô tỳ, Giang Phi hai tay nắm lại thật chặt, móng tay sắc bén khảm thật sâu vào trong thịt, ai mà không biết nàng đời này hận nhất là thân phận di nương, vậy mà tiểu tiện nhân này lại cứ lặp đi lặp lại nhắc nhở nàng nhiều lần.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi dựa vào cái gì bắt nương ta kêu ngươi là đại tiểu thư, nàng dù sao cũng là trường bối." Thượng Quan Lâm tức giận xông lên hét lớn.

"Dựa vào cái gì, nếu không Nhị di nương ngươi nói một chút đến tột cùng là ta dựa vào cái gì!" Thượng Quan Tây Nguyệt đặt chén trà xuống chậm rãi đứng người lên đi đến trước mặt Giang Phi.

Một bên, hai tên nha hoàn Lục Trúc cùng Diệp Tử nghe thấy từng chữ châu chữ ngọc của đại tiểu thư đều không nường bộ chút nào mà nghi ngờ há to miệng.

Vị trước mắt tràn ngập khí thế cường đại nói cho nhị phu nhân hết đường chối cãi thật sự là phế vật đại tiểu thư kia sao?

Giang Phi nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt biểu tình lạnh nhạt, hận đến trong lòng nghiến răng, nhưng cũng không thể nói gì, tại Tây Lăng Quốc, điều làm cho người ta hận nhất là nô tài không tuân quy củ, nô tài lấn áp chủ tử...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lấy lại đồ Cưới (3)

"Đại tiểu thư" Đồi mắt Giang Phi tràn đầy hận ý, âm thầm cắn răng cúi người.

Lần này nàng đã thật sự bị chọc giận, trong lòng không ngừng kêu

Tiền nhân -- tiền nhân, ta tuyệt sẽ không tha cho tiểu tiện nhân như ngươi, sớm muộn cũng có một ngày đích thân ta trừng trị ngươi, để ngươi quỳ xuống cầu xin ta.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn biểu hiện Giang Phi oán hận, làm sao lại không biết trong nội tâm nàng đang suy nghĩ gì.

Hừ, hươu chết trong tay ai, còn chưa biết đâu, hãy đợi đây

"Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi, đồ phế vật này..." Thượng Quan Lâm nhìn thấy mẫu thân bị ủy khuất, chửi ầm lên.

"Im miệng, Lâm Nhi" Giang Phi ngăn trở nàng

"Nương..." Thượng Quan Lâm còn muốn nói gì

"Ta kêu ngươi im miệng." Giang Phi nổi giận, nữ nhi này làm sao lại không giữ được bình tĩnh như thế.

"Hừ..."

"Tốt, Nhị di nương, quy củ đã nói xong rồi, hiện tại chúng ta nên nói đến việc tư đi." Thượng Quan Tây Nguyệt lại lần nữa ngồi xuống ghế

Nhìn thấy Tiểu Ngôn đi lên trước thay nàng nắn bả vai, hài lòng nhẹ gật đầu.

"Không biết đại tiểu thư muốn nói việc tư gì." Giang Phi hận đem ba chữ "Đại tiểu thư" đặc biệt dè nặng âm thanh.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không để ý, cái nàng muốn là đồ cưới

"Hơn 10 năm nay, may mắn có Nhị di nương thay ta bảo quản tiền thán và đồ cưới, hiện tại ta đã trưởng thành, cũng là thời điểm vật quy nguyên chủ." Thượng Quan Tây Nguyệt được Tiểu Ngôn bóp vai thoải mái nheo hai mắt lại.

"Ngươi..."

Giang Phi nhìn bộ dáng Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng dâng lên dự cảm bất an, quả nhiên...

Không cho Giang Phi cơ hội mở miệng, Thượng Quan Tây Nguyệt tiếp tục nói

"Nhị di nương, bây giờ, ta thay ngươi trông coi là tốt nhất, ta từ năm 4 tuổi cũng không có cầm tiền thán nữa, cho đến bây giờ vừa vặn là 10 năm, mỗi thán tiền của ta là 20 lạng, trừ bớt hao tổn đại khái còn lại 15 lạng, một năm 180, 10 năm vừa đủ là 1800 lạng, Nhị di nương ngươi nói có đúng không?"

Giang Phi ở một bên nghe đến tròn tròn mắt, trong lòng càng thêm tức giận, lúc trước tại sao lại không đọc chết tiểu tiện nhân này chứ, để nàng hiện tại đến đòi nợ!

"Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi muốn nhiều bạc như vậy làm gì, mẫu thân của ta có lòng tốt thay ngươi bảo quản." Thượng Quan Lâm nói giúp Giang Phi.

"Ngươi cũng nói là bảo quản dùm, như vậy hiện tại cũng nên trả lại ta, không phải sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt nhàn nhạt mỉm cười nói.

"Ngươi..."

"Không chỉ là bạc, còn có đồ cưới của mẫu thân ta, làm phiền người cũng trả lại cho ta." Ngờ khi của Thượng Quan Tây Nguyệt không cho phép cự tuyệt.

Giang Phi thật sự muốn cầm dao chém chết Thượng Quan Tây Nguyệt, trả lại tiền tháng cho nàng không có việc gì, cũng chỉ là một ít tiền, thế nhưng những món đồ cưới kia cũng phải trả lại cho nàng, bà ta thật sự không nỡ a, những bảo bối kia đều có giá trị liên thành, còn có khế đất, mỗi cửa hàng hàng tháng đều có thể kiếm được mấy trăm lượng, nếu không phải là của mình thì không sao, thế nhưng cũng đã ở trong tay nàng hơn 10 năm, bây giờ nói trả là trả, đây không phải là cắt thịt của bà sao?

"Đại tiểu thư, người xem, nếu không như vậy đi, nhiều vật phẩm quý giá như vậy để ở bên người thực sự không an toàn, không bằng..." Giang Phi vẫn còn muốn tìm cơ đem đồ cưới giữ lại bên người mình.

"Di nương, ý của người là không muốn trả đúng không, vậy thì không còn biện pháp rồi, ta phải vào cung hỏi di hoàng hậu một chút, có phải di nương phủ Thừa tướng có tư cách cất xén đồ cưới của chính thể hay không." Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn cùng nàng nói nhảm nữa, trực tiếp đem hoàng hậu ra uy hiếp

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Lấy lại đồ Cưới (4)

"Không phải như vậy, đại tiểu thư, ý tiếp thân là những đồ cưới kia đều đặt ở kho phòng, ta nhất định sẽ lấy nó ra cho người." Giang Phi tranh thủ thời gian ngăn nàng, nếu ồn ào đến hoàng hậu, vậy nàng nguy trang nhiều năm như vậy đều sẽ uổng phí.

"Đã như vậy, vậy ta cho người thời gian một ngày, ngày mai đem đồ cưới, còn có 1800 lượng bạc chuẩn bị kỹ càng, ta tự mình tới kiểm tra." Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

"A, đúng rồi, Nhị di nương, sao người lại dám đường hoàng ở trong 'Ngọc Tinh Các' mà Hoàng thượng ngự ban cho mẫu thân ta, như vậy không phải là không đem Hoàng Thượng để vào mắt sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên xoay người.

Sắc mặt Giang Phi khó coi tới cực điểm. Bên trong tay áo hai tay nắm thật chặt, hận không thể lập tức tiến lên đem miệng Thượng Quan Tây Nguyệt xé rách mới có thể giải hận.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, người không nên quá phận." Thượng Quan Lâm thấy nàng liên tiếp lật lọng liền phản ứng lại.

"Quá phận? Đến tột cùng là ai quá phận, người đã cảm thấy ta quá phận, không bằng chúng ta liền để Hoàng Thượng phân xử thử, đến tột cùng là ai đúng ai sai" Thượng Quan Tây Nguyệt thật không biết trên đời này còn có người không biết xấu hổ như vậy, chiếm đồ của người khác còn nói người khác quá phận.

"Tuyệt đối không nên, đại tiểu thư, Lâm Nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, người cũng đừng so đo với nó, yên tâm, chúng ta lập tức liền chuyển ra khỏi 'Ngọc Tinh Các'."

Giang Phi ở trong lòng hận vô cùng, nhưng bà ta lại không thể làm gì, nếu để cho Hoàng Thượng biết, vậy toàn bộ phủ Thừa tướng liền thảm rồi.

"Còn nhỏ? Có vẻ như Nhị muội muội so với ta chỉ nhỏ hơn mấy tháng thôi, bất kể nói thế nào, ngày mai ta đều sẽ đến thu lại đồ của ta, hi vọng Nhị di nương có thể chuẩn bị cho kỹ càng."

Thượng Quan Tây Nguyệt liếc nhìn vòng tay trên cổ tay Thượng Quan Lâm một cái, ám chỉ nàng nên trả lại cho nàng.

Giang Phi nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không quay đầu lại rồi đi, hai tay nắm chặt khăn trùm, trên mặt biểu lộ oán hận, hung hăng trừng mắt Thượng Quan Tây Nguyệt, như muốn trừng cho đến khi trên người các nàng thủng lỗ.

"A, mẫu thân, phế vật kia, ta muốn giết nàng." Thượng Quan Lâm điên cuồng hét lớn.

"Được rồi, Lâm Nhi, xem ra người nói không sai, nàng đúng là đã thay đổi." Giang Phi tốt xấu gì cũng đối phó nàng nhiều năm như vậy, rất nhanh liền tỉnh táo lại.

"Nhị di nương, tiểu thư của chúng ta nói, nếu như đồ cưới có vật nào đã dùng qua, thì người dùng bạc để bồi thường đi." Chẳng biết lúc nào Tiểu Ngôn quay trở lại nói xong câu đó liền đi ra ngoài.

"Ta không cam tâm, ta không cam tâm, mẫu thân, dựa vào cái gì đem đồ cưới toàn bộ trả lại cho các nàng, những cái kia đều là của ta." Thượng Quan Lâm nhìn Tiểu Ngôn nói xong câu đó liền đi ra rất cục không không chế được tâm tình của mình nữa

"Thượng Quan Tây Nguyệt, người, tiện nhân này, thế mà lại dám cướp đồ của ta, người chết không yên lành đâu."

Vừa nói vừa cầm chén trà trên bàn ném xuống đất.

Thượng Quan Lâm trừng hai mắt, thờ hồn hèn tựa lưng vào ghế ngồi.

"Lâm Nhi, người làm sao lại không giữ được bình tĩnh như thế, làm sao thành đại sự được." Mặc dù giọng nói của Giang Phi có chút oán trách, thế nhưng trong mắt lại lộ ra từ ái.

"Nương, ta..." Thượng Quan Lâm nghe Giang Phi nói, lập tức ừm khuất, bởi vì phần nộ mà trên mặt đỏ rực thanh lệ.

"Tốt, không sao, yên tâm, nương sẽ nghĩ biện pháp đối phó nàng, vì kế hoạch hôm nay, nên đem đồ cưới chuẩn bị cho kỹ càng, còn phải trả lại nơi này, Lâm Nhi, người phải biết, nếu như việc này bị Hoàng Thượng biết, chúng ta đều không có kết cục tốt." Giang Phi sờ đầu Thượng Quan Lâm nhẹ giọng khuyên.

"Nương, ta đã biết." Thượng Quan Lâm khóc thút thút một cái, coi như lúc này nàng không cam tâm, cũng không dám cùng Hoàng Thượng đối nghịch.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Lấy lại đồ Cưới (5)

"Tiểu thư, người cũng không biết sắc mặt Nhị di nương bọn họ có bao nhiêu khó coi đâu!" Tiểu Ngôn trở về vui vẻ đứng bên người Thượng Quan Tây Nguyệt quơ tay múa chân.

"Đúng vậy a, tiểu thư, người vừa rồi nói quá tuyệt vời, các nàng đều không còn lời nào để nói." Bích Ngọc cũng vỗ tay một cái.

"Tiểu thư, người đúng là đã trưởng thành rồi, mẫu thân người biết khẳng định sẽ rất vui." Khương Ma Ma vui mừng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tốt, các người cũng đừng khen ta nữa. Bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ càng ngày càng tốt." Thượng Quan Tây Nguyệt cầm tay Khương Ma Ma.

"Ngày mai chúng ta sẽ trở về "Ngọc Tinh Các", đi, trở về đem đồ đạc dọn dẹp một chút." Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong liền đi về viện tử của mình.

"Tiểu thư, chờ ta một chút..." Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc đuổi theo Thượng Quan Tây Nguyệt.

Khương Ma Ma nhìn các nàng bộ dáng vui vẻ, khoe miệng giương lên nụ cười từ ái, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, tiểu thư, người thấy không, con gái của người hiện tại sống rất tốt...

Thượng Quan Tây Nguyệt sau khi thu thập xong liền đi nghỉ ngơi, một đêm không mộng ngủ thẳng tới sáng.

"Ta đi, cũng sẽ không trở lại nữa." Thượng Quan Tây Nguyệt hướng về phía căn phòng rách nát phát tay liền đi.

"Đúng rồi, Tiểu Ngôn, Nhị di nương chuyển ra khỏi "Ngọc Tinh Các" rồi, ta nên đi nơi nào tìm nàng." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa đi vừa hỏi.

"Tiểu thư, Nhị di nương có viện tử của riêng nàng, là "Phi vũ các" trước mặt".

Tiểu Ngôn sửa sang lại vài bao vải đeo trên người chỉ về phía trước.

Thượng Quan Tây Nguyệt dẫn Tiểu Ngôn đi vào "Phi vũ các", Giang Phi đứng ở nơi đó, từng rương đồ cưới đã chuẩn bị kỹ càng bày ở đại sảnh.

"Khương Ma Ma, mở ra nhìn xem." Thượng Quan Tây Nguyệt đi tới chỉ một rương trong đó.

Mở rương ra, con mắt Thượng Quan Tây Nguyệt đều bị ánh sáng làm cho mù.

Long mộ phi thủy ngọc, bạch ngọc trân, bóng pha lê linh lung, trân thủy tinh đen tuyền, mặt dây chuyền mã não lục thạch... chờ một chút,

Giang Phi nhìn những đồ trang sức sáng lấp lánh kia, trái tim đều đang chảy máu, lại càng hận Thượng Quan Tây Nguyệt hơn, nếu không có nàng ta, những vật này đều là của nàng...

"Bích Ngọc, người cầm danh sách nhìn xem đã đủ hay chưa." Thượng Quan Tây Nguyệt móc ra tờ danh sách từ trong ngực đưa cho Bích Ngọc.

"Vâng, tiểu thư." Bích Ngọc cầm lấy danh sách kiểm tra từng cái từ.

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt để cho người ta kiểm tra, Giang Phi trong lòng chột dạ, nàng bắt quả cũng chỉ giữ lại một miếng ngọc bội, hẳn là không tra ra được đi.

Thượng Quan Lâm không biết mẫu thân nàng trong lòng đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy Thượng Quan Tây Nguyệt làm như vậy đang vũ nhục nàng

"Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi có ý gì, đều đã trả lại cho ngươi, ngươi còn kiểm tra cái gì." Thượng Quan Lâm rút tay Giang Phi một mực nắm lấy quần áo của nàng ra.

Ai, cái nữ nhi ngốc này, Giang Phi trong lòng ai oán

Thượng Quan Tây Nguyệt mặc kệ Thượng Quan Lâm nói cái gì, hai mắt đảo qua những đồ cưới này.

Đang chuẩn bị thu hồi tầm mắt, không đúng, giống như thiếu đi một vật, nàng lần nữa nhìn về phía những đồ cưới kia.

Đúng, trước kia mẫu thân còn sống, giao cho nàng một cái hộp gỗ màu đỏ, bắt quả nàng không biết bên trong chứa cái gì.

"Nhị di nương, giống như thiếu mất một cái hộp gỗ màu đỏ." Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn cùng các nàng nói nhảm, nói thẳng ra.

"Tiểu thư, ngoại trừ vài thước vải những cái khác đều đủ, còn thiếu một hộp gỗ màu đỏ." Lúc này Bích Ngọc cũng kiểm tra xong

"Có đúng không, ta trở về phòng nhìn xem có phải đã rơi ở đâu đó hay không." Giang Phi cuống quýt xoay người.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy nét mặt của nàng cũng hiểu, hừ, lại muốn nuốt làm của riêng, không có cửa đâu.

"Đại tiểu thư, ngươi xem trí nhớ ta thật kém, sau khi thu thập xong để trên bàn mà quên lấy ra." Giang Phi từ trong phòng đi ra cười dối trá đem hộp gỗ đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt mở hộp, ra bên trong để đó một miếng ngọc bội được chạm trổ tinh tế màu đỏ xuyên thấu, lấy ra, Thượng Quan Tây Nguyệt tiện tay bỏ vào trong ngực.

"Khương Ma Ma, những vải vóc kia đều bị các nàng dùng, ngươi tính xem chúng trị giá bao nhiêu bạc." Thượng Quan Tây Nguyệt đóng nắp rương lại, hỏi Khương Ma Ma

"Tiểu thư, những vải vóc kia đều là của danh gia Bàn kim Tương vũ gấm, lụa màu nhuộm chu sa, gấm mây, gấm kim tước nhuộm vàng, lụa mỏng in cánh ve sa tất cả năm thước, dựa theo giá thị trường năm thước này tổng cộng 1000 lượng bạc." Khương Ma Ma mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim nói.

"1000 lượng, sao ngươi không đi ăn cướp đi." Thượng Quan Lâm phản bác

"Nhị tiểu thư, ngươi nói không đúng rồi, năm thước vải này là năm đó Tiên Hoàng ban cho lão phu nhân, nếu nghĩ giá trị không đáng giá ngươi có thể tiến cung hỏi Hoàng Thượng." Thượng Quan Tây Nguyệt nghe như thế trong lòng không nhịn được cho Khương Ma Ma một trăm cái like.

Sao sao, nói đến đây rồi, ta có Hoàng Thượng làm chỗ dựa, cái gì cũng không sợ...

"Được rồi, Lâm Nhi, nếu là Tiên Hoàng ngự tứ, khẳng định là rất đáng giá." Giang Phi vội vàng ngăn chặn Thượng Quan Lâm, bằng khôn, không biết chút nữa lại nói ra lời gì đó đại bất kính.

"Đại tiểu thư, trước đó 1800 lượng bạc cộng thêm 1000 lượng nữa, tổng cộng là 2800 lượng bạc, ngươi đếm đi" Giang Phi từ trong tay áo móc ngân phiếu ra đầu lòng đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhận lấy ngân phiếu, ngẩng đầu nhìn biểu hiện đau lòng của nàng, trong lòng thầm hừ, hiện tại đã cảm thấy đau đớn sao, về sau còn có nhiều đau đớn hơn cho các ngươi chịu...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cha cặn bã tới thăm

"Tốt, đồ ta cũng lấy lại rồi, sẽ không quấy rầy các ngươi nữa." Thượng Quan Tây Nguyệt kiểm lại ngân phiếu sau đó liền nhét vào trong ngực, phân phó hai nô tài ngoài cổng đem toàn bộ đồ cưới đến "Ngọc Tinh Các".

Không thèm nhìn sắc mặt khó coi của mẹ con Thượng Quan Lâm, dẫn Khương Ma Ma rời đi.

Sau lưng các nàng ánh mắt Giang Phi âm thầm, trong lòng không biết đang tính kế gì...

Đồ cưới mang đến "Ngọc Tình Các", Thượng Quan Tây Nguyệt cầm mấy lượng bạc thưởng cho bọn hầu.

"Đa tạ đại tiểu thư "

"Đa tạ đại tiểu thư "

Hai nô tài tạ ơn xong liền xoay người lui ra ngoài.

"Oa, tiểu thư, lần này chúng ta có tiền rồi." Tiểu Ngôn, Bích Ngọc cao hứng nhảy tới nhảy lui.

"Chúng ta có thể mua rất nhiều y phục..."

"Được rồi, nhìn bộ dạng không có tiền đồ của các người kia, chỉ chút tiền ấy mà đã làm các người thỏa mãn rồi, mục tiêu của ta còn lớn hơn a." Hai con người của Thượng Quan Tây Nguyệt tản mát, lòng tin nhiều thêm mười phần.

Ngay khi các nàng đang vui vẻ dự tính kế hoạch cho tương lai, một thanh âm phá vỡ cảnh tượng ấm áp này

"Nghiệt nữ, người thật sự đem đồ cưới đòi về sao?" Một nam nhân trung niên không mời mà tới,

Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu nhìn lại, thì ra là Thượng Quan Lư Phong, đây là người mà nàng phải gọi là phụ thân sao.

Nam nhân bụng phệ một thân trường bào màu vàng thêu cành trúc, ống tay áo thêu lên vài nhánh lá trúc, bên hông buộc một đai lưng bằng ngọc màu xanh sẫm, trên gương mặt tròn trịa mập mạp là đôi mắt hí, vì tức giận nên dánh vẻ hơi hung ác cường hãn, thân thể mập mạp đung đưa lung lay như sắp đổ, thật sự có mấy phần buồn cười.

Đây chính là thừa tướng sao, cũng quá không có hình tượng đi, Thượng Quan Lâm đáng đáp cũng rất đẹp, nhưng Thượng Quan Lư Phong... Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm buồn nôn

"Phốc phốc" Thượng Quan Tây Nguyệt thực sự nhịn không được bật cười.

"Nghiệt nữ, người cười cái gì." Thượng Quan Lư Phong phẫn nộ trừng mắt.

"Nghiệt nữ, xin hỏi thừa tướng đại nhân, nếu như ta là nghiệt nữ, vậy người là nghiệt cha sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không muốn gọi một cái đầu heo mập là phụ thân.

"Người..." Tay Thượng Quan Lư Phong phát run chỉ về phía nàng

"Nghiệt... Thượng Quan Tây Nguyệt, ta hỏi người, người đến chỗ di nương đòi đồ cưới về có đúng không?" Thượng Quan Lư Phong vừa mới nói một chữ "Nghiệt" liền ngay lập tức đổi giọng

"Ta lấy lại đồ vốn thuộc về mình có gì không đúng sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt buồn cười hỏi ngược lại

"Người, một tiểu nha đầu giữ đồ cưới bên người không an toàn, hay là trước tiên giao cho di nương người bảo quản đi." Thượng Quan Lư Phong không giải thích, ra lệnh.

"Thừa tướng đại nhân, người sai rồi, đồ cưới là của mẫu thân ta, dựa vào cái gì lại giao cho một di nương bảo quản, nhiều năm như vậy người mặc kệ ta không hỏi tới, hiện tại lại bởi vì chuyện này mà tới tìm ta, người thật đúng là một người cha tốt a." Thượng Quan Tây Nguyệt châm chọc cười

"Còn có nếu để cho Hoàng Thượng biết người đem "Ngọc Tình Các" người ngự tứ cho một di nương ở, người nói lão nhân gia sẽ nghĩ như thế nào, có thể sẽ cho là người không để hấn vào trong mắt, đến lúc đó vị trí thừa tướng của người có thể cũng khó giữ được." Thượng Quan Lư Phong đã không niệm tình cha con, vậy cũng đừng trách nàng vô tình vô nghĩa.

"Người... Nghịch nữ, nghịch nữ, ta làm sao lại sinh ra người." Thượng Quan Lư Phong thẹn quá hóa giận quát.

"Không đúng rồi, thừa tướng đại nhân, coi như người muốn sinh con, người cũng không sinh được, huống chi, ta là do mẹ ta sinh ra, không liên hệ gì tới người." Thượng Quan Tây Nguyệt không nể mặt mũi giễu cợt nói.

"Người..."

"Thừa tướng đại nhân, ta phát hiện người mỗi lần nói chuyện đều cứ người người người, có phải khát nước hay không, nếu vậy, nhanh quay về uống nước đi, nơi này của ta không có cái gì có thể chiêu đãi thừa tướng đại nhân tôn quý như ngài đâu." Thượng Quan Tây Nguyệt không khách khí ngắt lời Thượng Quan Lư Phong, bắt đầu đuổi người.

"Người, giỏi, giỏi..." Thượng Quan Lư Phong phát ống tay áo, quay người bước nhanh ra ngoài.

"Bích Ngọc, đóng cửa lại, miễn cho lại có những người không mời mà tới." Thượng Quan Tây Nguyệt nói rất lớn tiếng.

Thượng Quan Lư Phong nghe nàng nói như thế, tức giận đến quay đầu lại chuẩn bị mắng nàng bất hiếu, ai ngờ...

"Phanh" một tiếng, cửa đóng lại ngay trước mặt hắn, bụi bay đầy vào mũi hắn

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ra ngoài dạo phố

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Tiểu thư, lần này chúng ta thật sự nở mày nở mặt." Sau khi đóng cửa lại Bích Ngọc đắc ý cười to.

"Được rồi, chớ vì những người không đáng mà tức giận, sẽ tự làm hại bản thân." Thượng Quan Tây Nguyệt tới gần cửa nói, cố ý để người ngoài cửa nghe thấy.

Cách đó không xa Thượng Quan Lư Phong nghe được câu này, bước chân lão đảo, tức giận đến kém chút phun ra một ngụm máu.

"Ha ha, tiểu thư, chơi thật vui, người nhìn sắc mặt lão gia kia..." Tiểu Ngôn từ khe cửa nhìn thấy bộ dáng quẫn bách của Thượng Quan Lư Phong, cười đến vô cùng vui vẻ.

"Tốt tốt, Khương ma ma, chúng ta cùng đi dạo phố thôi." Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu hỏi Khương ma ma.

"Không được, tiểu thư, người trẻ tuổi các người cùng đi đi, bộ xương già này vẫn nên ở nhà đợi thôi, đúng lúc vừa mới chuyển tới, ta đi sửa sang phòng ốc một chút."

"Vây được rồi, ma ma, chúng ta đi trước, nếu người mệt, liền đi nghỉ ngơi, chờ chúng ta trở về tự dọn phòng cũng được" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Khương ma ma mệt mỏi, quan tâm lời kéo tay bà.

"Được rồi, các người đi đi, Tiểu Ngôn, Bích Ngọc, các người chiếu cố tốt tiểu thư, nếu có việc gì xảy ra ta sẽ không tha cho các người." Khương ma ma vừa phân phó vừa khề đẩy các nàng ra ngoài.

"Yên tâm đi, ma ma, chúng ta sẽ chiếu cố tốt tiểu thư." Bích Ngọc cũng không quay đầu lại phát phát tay

"Những hài tử này..." Khương ma ma nhìn thấy bóng lưng các nàng rồi đi khề mỉm cười.

"Tiểu thư, người nói chúng ta một hồi ra ngoài nên làm cái gì trước đây." Tiểu Ngôn ở một bên hưng phấn líu ríu.

"Nhìn người gấp kia, tiểu thư khẳng định có an bài." Bích Ngọc buồn cười dùng ngón tay chỉ vào trán Tiểu Ngôn.

"Kỳ thật ta cũng không biết, nếu không trước tiên đi ăn một bữa cho tốt, sau đó lại đi mua quần áo mới, thế nào." Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu nhìn về phía các nàng.

"Tốt, tiểu thư, y phục của người đều cũ, chúng ta đi nhanh lên." Tiểu Ngôn hào hứng lời kéo Thượng Quan Tây Nguyệt bước nhanh về phía trước.

"Ai, cái nha đầu chết tiệt kia, sao không kéo theo ta, chờ ta một chút nha..." Bích Ngọc bên cạnh phàn nàn đuổi theo các nàng.

"Chào Đại tiểu thư "

"Chào Đại tiểu thư "

Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý A Vũ, đi về phía A Văn

"A Văn, bạc này cho người, coi như cảm ơn người lần trước trợ giúp." Thượng Quan Tây Nguyệt đem một túi bạc đặt ở trong tay A Văn.

Đối với ánh mắt tham lam của A Vũ bên cạnh làm như không thấy.

"Đại tiểu thư, cái này không được." A Văn giống như cầm củ khoai nóng trong tay, vội vàng đem túi tiền trả lại cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tốt, đừng từ chối nữa, ta cho người thì cứ cầm." Ngờ kị Thượng Quan Tây Nguyệt kiên quyết lần nữa đem túi tiền kín đáo đưa cho A Văn

"Đại tiểu thư, ta..."

"A Văn, ngươi nguyện ý theo ta không?" Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi một câu.

"... Ta, đại tiểu thư, ta nguyện ý." A Văn bởi vì kích động mà mặt đỏ lên

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe hắn trả lời kiên định, hài lòng nhẹ gật đầu.

"Đã như vậy, trước tiên ngươi đến "Ngọc Tinh Các" tìm Khương ma ma, nói là ta kêu ngươi tới, nàng liền hiểu."

"Vâng, đại tiểu thư."

Nhìn A Văn đi vào bên trong, nàng đưa mắt nhìn sang A Vũ

"Đại tiểu thư, có gì dặn dò?" A vũ thấy Thượng Quan Tây Nguyệt rốt cục nhìn tới hắn, tưởng đại tiểu thư cũng sẽ cho hắn một túi bạc.

Ài ngờ, Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ đảo mắt lướt qua mặt hắn, liền mang theo hai nha hoàn ra khỏi phủ.

Lưu lại A vũ hung tợn nhìn chằm chằm bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt...

Tìm kiếm với từ khoá:

1 thành viên đã gửi lời cảm ơn susublu về bài viết trên: **Diana cuties**

□

Diễn đàn Confession! Confession!! Confession!!!

□

Hôm nay, 14:24

Ngày tham gia: 18.08.2017, 12:28

susublu

Bài viết: 129

Lớp phó văn thể mỹ

Được thanks: 118 lần

Điểm: 10.29

Tài sản riêng:

□

Re: [Xuyên không] Ngọc vương sủng phi, phế vật đích nữ đại tiểu thư - Cạn Hạ Vân - Điểm: 11

Cách chuyển nhiều trang, tìm truyện, tìm chương, tắt quảng cáo...

Chương 16 Tiêu sái lâu

"Các ngươi nói thử xem, ở chỗ này, quán rượu nào là tốt nhất." Thượng Quan Tây Nguyệt hiếu kỳ hỏi hai nha hoàn bên cạnh.

"Tiểu thư, ta cũng không biết." Tiểu Ngôn méo miệng, nàng cũng chỉ ra ngoài có một lần, làm sao biết được.

"Ta biết, tiểu thư, ở phía trước cách đây không xa "Tiêu sái lâu" là tốt nhất." Bởi vì Bích Ngọc trước kia ở phủ Hộ quốc công thường xuyên ra ngoài, tất biết rất nhiều chỗ.

" "Tiêu sái lâu", danh tự này rất hay, đi, chúng ta đến tiêu sái lâu." Thượng Quan Tây Nguyệt dẫn đầu đi về phía trước.

Không đầy một lát, chủ tớ ba người liền tới "Tiêu sái lâu".

Tiêu sái lâu quả nhiên danh bất hư truyền, chữ đồ trên tám bảng gỗ tiêu sái mà khí phách, đặc biệt là phong cách, từ bên ngoài nhìn vô có năm tầng, mỗi tầng đều khác nhau, có thể mở ra từ lâu này thì chủ nhân quả là có đầu óc buôn bán.

"Bích Ngọc, ngươi biết từ lâu này là do người nào mở không?" Thượng Quan Tây Nguyệt không biết tại sao lại rất muốn gặp chủ nhân của từ lâu này.

"Tiểu thư, ta cũng không biết, nghe nói người mở từ lâu này rất bí ẩn, không bao giờ xuất hiện trước mặt người ngoài, ngay cả người hoàng cung đều không tra ra được." Bích Ngọc lắc đầu.

"Thần bí như vậy sao..." Thượng Quan Tây Nguyệt sờ cằm mình.

"Tiểu thư, xin hỏi người muốn ở trọ hay là dùng bữa." Đứng ở cửa điểm tiểu nhị thấy có khách tới cửa, cũng không bởi vì quần áo các nàng mộc mạc mà xem thường, ngược lại rất nhiệt tình hỏi han.

"Chúng ta dùng cơm." Thượng Quan Tây Nguyệt rất hài lòng thái độ phục vụ của bọn họ.

"Được rồi, tiểu thư, dùng cơm mời lên lầu ba, đi theo ta." Tiểu nhị làm động tác xin mời, đi trước dẫn đường.

"Oa, tiểu thư, nơi này thật lớn a." Tiểu Ngôn hết nhìn đông lại nhìn tây.

"Đó là đương nhiên, 'Tiêu sái lâu' là lâu tốt nhất ở đại lục này, chúng ta còn có chi nhánh ở ba quốc gia khác." Tiểu nhị vì mình có thể làm việc tại đây mà kiêu ngạo.

"Thật lợi hại..."

"Tiểu nhị ca, năm tầng lầu có nghĩa gì." Thượng Quan Tây Nguyệt rất lễ phép hỏi.

"Tiểu thư, ngài gọi ta là Tiểu Lục từ đi, đây là lần đầu tiên ngài tới đi, để ta giới thiệu cho ngài." Tiểu Lục từ thật thà cười.

"Lầu một là đại sảnh, là nơi để những văn sĩ tụ tập, lầu hai là trà lâu, lầu ba để dùng bữa, lầu bốn để nghỉ trọ, lầu năm dùng để tổ chức những buổi tiệc phẩm trà, dùng để tiếp khách quý." Tiểu Lục từ tận tâm tận lực giới thiệu.

"Tiểu thư, đến lầu ba, ngài dùng cơm ở đại sảnh, hay muốn bao phòng riêng."

"Ồ sảnh đi." Thượng Quan Tây Nguyệt tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

"Tiểu thư, đây là thực đơn, ngài nhìn xem muốn dùng gì." Tiểu Lục từ đem thực đơn đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ta xem một chút, sườn xào chua ngọt, thịt cua viên, cá đuối phụng, dưa muối cay, đậu hũ đãi sen... Cái này, cái kia nữa..." Thượng Quan Tây Nguyệt một hơi gọi hơn mười loại đồ ăn.

"Được rồi, vậy ngài uống trà chờ một chút."

"Đúng rồi, Tiểu Lục từ, làm phiền người giúp ta đóng gói hai món trong số ta vừa gọi." Thượng Quan Tây Nguyệt nhớ tới Khương ma ma còn chưa ăn, vội vàng gọi dặn dò Tiểu Lục từ.

"Được rồi."

"Các người đứng đây làm gì, nhanh ngồi xuống đi." Thượng Quan Tây Nguyệt đang chuẩn bị châm trà phát hiện Tiểu Ngôn các nàng vẫn còn đứng.

"Tiểu thư, chúng ta là nô tỳ, không thể ngồi chung bàn với chủ tử." Bích Ngọc nghiêm trang nói.

"Cái gì mà nô tỳ, nói nữa ta sẽ tức giận. Chúng ta là người một nhà, không phân biệt, nhanh ngồi xuống." Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên kéo các nàng ngồi xuống.

"Tiểu thư..." Hốc mắt Bích Ngọc hồng hồng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tiêu sái lâu

"Các người nói thử xem, ở chỗ này, quán rượu nào là tốt nhất." Thượng Quan Tây Nguyệt hiếu kỳ hỏi hai nha hoàn bên cạnh.

"Tiểu thư, ta cũng không biết." Tiểu Ngôn méo miệng, nàng cũng chỉ ra ngoài có một lần, làm sao biết được.

"Ta biết, tiểu thư, ở phía trước cách đây không xa 'Tiêu sái lâu' là tốt nhất." Bởi vì Bích Ngọc trước kia ở phủ Hộ quốc công thường xuyên ra ngoài, tất

biết rất nhiều chỗ.

" "Tiêu sái lâu", danh tự này rất hay, đi, chúng ta đến tiêu sái lâu." Thượng Quan Tây Nguyệt dẫn đầu đi về phía trước.

Không đầy một lát, chủ tớ ba người liền tới "Tiêu sái lâu".

Tiêu sái lâu quả nhiên danh bất hư truyền, chữ đồ trên tấm bảng gỗ tiêu sái mà khí phách, đặc biệt là phong cách, từ bên ngoài nhìn vô có năm tầng, mỗi tầng đều khác nhau, có thể mở ra từ lâu này thì chủ nhân quả là có đầu óc buôn bán.

"Bích Ngọc, ngươi biết từ lâu này là do người nào mở không?" Thượng Quan Tây Nguyệt không biết tại sao lại rất muốn gặp chủ nhân của từ lâu này.

"Tiểu thư, ta cũng không biết, nghe nói người mở từ lâu này rất bí ẩn, không bao giờ xuất hiện trước mặt người ngoài, ngay cả người hoàng cung đều không tra ra được." Bích Ngọc lắc đầu.

"Thần bí như vậy sao..." Thượng Quan Tây Nguyệt sờ cằm mình.

"Tiểu thư, xin hỏi ngươi muốn ở trọ hay là dùng bữa." Đứng ở cửa điểm tiểu nhị thấy có khách tới cửa, cũng không bởi vì quần áo các nàng mộc mạc mà xem thường, ngược lại rất nhiệt tình hỏi han.

"Chúng ta dùng cơm." Thượng Quan Tây Nguyệt rất hài lòng thái độ phục vụ của bọn họ.

"Được rồi, tiểu thư, dùng cơm mời lên lầu ba, đi theo ta." Tiểu nhị làm động tác xin mời, đi trước dẫn đường.

"Oa, tiểu thư, nơi này thật lớn a." Tiểu Ngôn hết nhìn đông lại nhìn tây.

"Đó là đương nhiên, "Tiêu sái lâu" là từ lâu tốt nhất ở đại lục này, chúng ta còn có chi nhánh ở ba quốc gia khác." Tiểu nhị vì mình có thể làm việc tại đây mà kiêu ngạo.

"Thật lợi hại..."

"Tiểu nhị ca, năm tầng lầu có nghĩa gì." Thượng Quan Tây Nguyệt rất lễ phép hỏi.

"Tiểu thư, ngài gọi ta là Tiểu Lục từ đi, đây là lần đầu tiên ngài tới đi, để ta giới thiệu cho ngài." Tiểu Lục từ thật thà cười.

"Lầu một là đại sảnh, là nơi để những văn sĩ tụ tập, lầu hai là trà lâu, lầu ba để dùng bữa, lầu bốn để nghỉ trọ, lầu năm dùng để tổ chức những buổi tiệc phẩm trà, dùng để tiếp khách quý." Tiểu Lục từ tận tâm tận lực giới thiệu.

"Tiểu thư, đến lầu ba, ngài dùng cơm ở đại sảnh, hay muốn bao phòng riêng."

"Ở sảnh đi." Thượng Quan Tây Nguyệt tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

"Tiểu thư, đây là thực đơn, ngài nhìn xem muốn dùng gì." Tiểu Lục từ đem thực đơn đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ta xem một chút, sườn xào chua ngọt, thịt cua viên, cá đuôi phượng, dưa muối cay, đậu hũ dầm sen... Cái này, cái kia nữa..." Thượng Quan Tây Nguyệt một hơi gọi hơn mười loại đồ ăn.

"Được rồi, vậy ngài uống trà chờ một chút."

"Đứng rồi, Tiểu Lục từ, làm phiền ngươi giúp ta đóng gói hai món trong số ta vừa gọi." Thượng Quan Tây Nguyệt nhớ tới Khương ma ma còn chưa ăn, vội vàng gọi dặn dò Tiểu Lục từ.

"Được rồi."

"Các ngươi đứng đây làm gì, nhanh ngồi xuống đi." Thượng Quan Tây Nguyệt đang chuẩn bị châm trà phát hiện Tiểu Ngôn các nàng vẫn còn đứng.

"Tiểu thư, chúng ta là nô tỳ, không thể ngồi chung bàn với chủ tử." Bích Ngọc nghiêm trang nói.

"Cái gì mà nô tỳ, nói nữa ta sẽ tức giận. Chúng ta là người một nhà, không phân biệt, nhanh ngồi xuống." Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên kéo các nàng ngồi xuống.

"Tiểu thư..." Hốc mắt Bích Ngọc hồng hồng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Vui vẻ dùng cơm

Nàng thật sự rất cảm động, mặc dù ở phủ Hộ quốc công không có ai khi dễ, nhưng cũng không thể ngồi cùng bàn ăn cơm với chủ tử.

"Đừng lãng phí nữa, tự mình uống nước đi." Thượng Quan Tây Nguyệt ra vẻ hung hãn đem ấm trà đẩy đến trước mặt các nàng.

Lúc này Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc đều cảm thấy rất may mắn vì đã đi theo chủ tử tốt, chưa từng có chủ tử nào nói với nô tỳ là người một nhà, chỉ có tiểu thư, các nàng thì trong lòng, chỉ cần các nàng còn sống, tuyệt sẽ không để tiểu thư bị thương tổn...

Hiệu suất làm việc của Tiêu sai lâu rất tốt, chỉ một khắc sau, toàn bộ đồ ăn đã được bưng lên.

"Tốt, chúng ta ăn đi." Thượng Quan Tây Nguyệt bưng bát lên bắt đầu ăn

"Các người sao lại không đừng đùa a, chẳng lẽ lại còn muốn ta hầu hạ các người? Tranh thủ thời gian ăn đi." Thượng Quan Tây Nguyệt đùa giỡn không ngừng gấp thức ăn cho các nàng.

"Tiểu thư, chúng ta..." Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc lộ ra chút do dự bất an, cho dù Thượng Quan Tây Nguyệt nói như vậy, nhưng tư tưởng đã khắc sâu trong đầu các nàng.

"Mau ăn, đừng để ta phải tức giận a, người nhìn ta gấp thức ăn cho các người tay cũng tê rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt lắc cánh tay của mình

"Tiểu thư, người cũng ăn đi." Các nàng bị loại tình cảnh này làm cảm động, không nói gì cùng nhau gấp thức ăn cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Được rồi nha." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy các nàng không còn lo nữa, vui vẻ bắt đầu ăn.

"Được rồi, đừng gấp cho ta nữa, các người mau ăn đi"

"Ân" Tiểu Ngôn, Bích Ngọc lúc này cũng bắt đầu ăn.

Cả bàn đầy đồ ăn bị các nàng ăn hết như lang thôn hồ yết.

"No quá a, tiểu thư, đồ ăn từ lâu này thật ngon." Tiểu Ngôn sờ bụng no đến tròn trịa, hồn nhiên nói.

"Xứ nhà đầu, người ăn no rồi, vì sao không chờa cho ta." Bích Ngọc ánh mắt ai oán nhìn nàng.

"Ta... Nắc..." Đang chuẩn bị nói chuyện Tiểu Ngôn ợ một cái.

Nàng hết hồn, tranh thủ lấy tay bịt miệng lại.

"Ha ha..." Bích Ngọc bị bộ dáng của nàng chọc cho vui vẻ.

"Lần sau sẽ dẫn các người đến ăn nữa." Thượng Quan Tây Nguyệt dùng khăn thấm lau miệng

"Hi hi, cảm ơn tiểu thư, không thể đòi ý nha." Bích Ngọc cũng bắt đầu đùa Thượng Quan Tây Nguyệt, bởi vì tiểu thư nói, các nàng là người một nhà.

"Tiểu thư, đây là thức ăn ngài muốn." Tiểu Lục từ đem hai gói thức ăn tới.

"Cảm ơn, tính tiền đi." Thượng Quan Tây Nguyệt nhận lấy đưa cho Tiểu Ngôn.

"Tiểu thư, ngài qua quầy bên kia tính tiền đi ạ."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn theo ngón tay Tiểu Lục chỉ tới một quầy nhỏ.

Kỳ thật cũng chính là một cái bàn nhỏ chỗ góc rẽ, trên bàn có một cái bàn tính, một tiểu cô nương đứng đó phụ trách tính tiền. Ở hiện đại gọi ngắn gọn là quầy thu ngân.

"Ngài khỏe chứ, khách quan, ngài tại bồn lâu hết thấy tiêu phí 460 lượng bạc." Người mặc vàng nhạt quần áo tiểu cô nương cầm lấy bàn tính" ba ba "Tính toán, rồi nói cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tiểu thư, 460 lượng, sao lại mắc như vậy a." Tiểu Ngôn ghé sát bên tai Thượng Quan Tây Nguyệt nói. Nàng tiết kiệm mấy năm mới có 10 lượng bạc, nhưng bây giờ chỉ ăn một bữa cơm lại tốn nhiều bạc như vậy.

Thượng Quan Tây Nguyệt điểm nhẹ trán của nàng không nói gì, trực tiếp móc ra ngân phiếu 500 lượng.

"Đây là 40 lượng của người, xin cầm lại." Tiểu cô nương đem trả tiền thừa cùng một tờ giấy đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tiểu thư, bản điểm có quy định, chỉ cần thanh toán từ 400 lượng bạc, đều được nhận một phiếu thanh toán miễn phí, ngài có thể cầm phiếu này đến lâu

hai thưởng thức trà."

Thượng Quan Tây Nguyệt cảm thấy hứng thú nhìn phiếu thanh toán trong tay một chút, phương thức này giống như ở hiện đại, còn tặng phiếu, thật sự muốn gấp láo bản thử xem có phải cũng xuyên tới đây hay không, nếu không sao có thể có nhiều ý tưởng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Thái tử cặn bã (1)

"Đi thôi, chúng ta xuống lầu hai uống chút trà đi."

"Xin chào. Khách quan, có cần giúp gì không?" Vừa xuống đến lầu hai, một tiểu nhị khác tiến lên đón tiếp.

Thượng Quan Tây Nguyệt đem phiếu thanh toán trong tay đưa cho hắn.

"Được rồi, khách quan, ngài tìm chỗ ngồi trước đi, rồi nghỉ xem muốn uống trà gì." Tiểu nhị nhận phiếu, lễ phép dò hỏi.

"Một bình Bích Loa Xuân đi."

"Xin chờ một chút "

Tiểu nhị sau khi rời đi, Thượng Quan Tây Nguyệt tới một cái bàn gần cửa sổ ngồi xuống, ra hiệu hai tiểu nha hoàn cũng cùng ngồi.

Lần này các nàng cũng không từ chối nữa, tự nhiên ngồi xuống

"Tiểu thư, nơi này phục vụ quá tốt." Bích Ngọc cảm khái từ đáy lòng.

"Đúng vậy a, tiểu thư, ta cho tới bây giờ đều chưa từng được tiếp đãi nhiệt tình như vậy." Tiểu Ngôn thật sự rất kích động, không nghĩ tới mình cũng được tôn trọng một ngày.

Thượng Quan Tây Nguyệt không có mở miệng, rót một chén Bích Loa Xuân vừa rồi tiểu nhị đưa tới, ném thử một miếng, cười nhạt nhìn các nàng.

"Thái tử, nếu không chúng ta đến chỗ đó ngồi đi." Đang lúc Thượng Quan Tây Nguyệt rất vui vẻ uống trà, một thanh âm truyền vào trong tai nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe được thanh âm quen thuộc theo bản năng quay đầu lại, vừa vận đối diện với Thượng Quan Lâm.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, sao ngươi lại ở đây." Thượng Quan Lâm lúc này nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt tức giận không chỗ phát tiết, nếu không phải nàng, đồ của mình cũng sẽ không bị cướp đi.

Nếu để cho Thượng Quan Tây Nguyệt biết ý nghĩ trong lòng nàng, sẽ không để cho nàng nói như vậy.

Cái gì gọi là đồ của ngươi,

Rõ ràng là các ngươi chiếm lấy, ta chỉ đòi lại thứ thuộc về mình thôi

"Nhị muội, ngươi có thể đến, ta vì sao không thể tới." Thượng Quan Tây Nguyệt buồn cười nhìn Thượng Quan Lâm tròn tròn hai mắt.

"Ngươi làm sao lại có tiền tới đây." Thượng Quan Lâm căn bản xem thường Thượng Quan Tây Nguyệt làm sao có thể tới được nơi cao quý này, trong ấn tượng của Thượng Quan Lâm, Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ xứng ở trong căn phòng nhỏ rách nát của nàng ta.

"Chẳng lẽ Nhị muội quên rồi sao, Giang di nương đem đồ cưới đã giúp ta đảm bảo quản nhiều năm trả lại rồi?" Thượng Quan Tây Nguyệt có lòng tốt nhắc nhở nàng.

Chưa dứt lời, lửa giận của Thượng Quan Lâm đã bốc lên tới mặt, sắc mặt tái nhợt vừa muốn mở miệng mắng to, đột nhiên nhớ tới thái tử còn bên cạnh mình.

Không được, nhất định phải nhịn xuống

Không thể để cho thái tử phát hiện ôn nhu của mình đều là giả vờ

Nàng còn nhiều thời gian để thu thập tiểu tiện nhân này.

Nhìn, nhất định phải nhìn...

Thượng Quan Lâm ở trong lòng hô hấp, rốt cục trấn định lại.

"Đại tỷ, ta chỉ lo lắng ngươi không có tiền thanh toán, ngươi cần gì phải hùng hổ dọa người như thế." Thượng Quan Lâm che giấu hận ý trong mắt ra vẻ ủy khuất cúi đầu.

Hừ, giả bộ a, là tự ngươi tìm đường chết

"Ngươi..." Vừa muốn mở miệng Thượng Quan Tây Nguyệt bị một tiếng rống giận dữ dọa sợ.

"Ngươi, nữ nhân xấu xí này, Lâm Nhi quan tâm ngươi, ngươi còn được một tác lên đàng đầu muốn khi dễ nàng."

Ta khi dễ nàng?

Thật sự là oan uổng, chẳng lẽ chỉ là vài câu nói kia liền nói là khi dễ nàng?

Đạo lý gì thế này

Thượng Quan Tây Nguyệt trong lòng thở dài, nhìn về phía người đang giúp Thượng Quan Lâm nói chuyện.

Hắn mặc y phục màu trắng, bên hông thắt đai lưng cầm thạch, tay cầm một thanh chiếc quạt xếp xanh ngọc, lúc này gương mặt tuấn tú vì tức giận mà cực kỳ vận vẹo.

Thì ra là Bách Lý Hành, là gương mặt Thượng Quan Tây Nguyệt thấy nhiều nhất trong trí nhớ của thân thể này, nên có thể nhận ra hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thái tử cận bã (2)

Loại nam nhân này căn bản không đáng để ngươi lưu luyến, hắn là một tên cận bã ngu muội.

Thượng Quan Tây Nguyệt ở trong lòng tự nói thầm.

"Ta tưởng là ai, thì ra là thái tử điện hạ, ngài cũng tới đây uống trà sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt ngăn cản Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc chuẩn bị thỉnh an Bách Lý Hành.

"Đại tỷ, hiểu lầm rồi, ta cùng thái tử sau khi thưởng hoa xong chỉ đến đây để nghỉ ngơi một chút." Thượng Quan Lâm vô cùng thẹn thùng cúi đầu, hai mắt lại vụng trộm liếc Thượng Quan Tây Nguyệt, muốn nhìn thấy dáng vẻ nàng thương tâm khổ sở.

Thế nhưng đề nàng ta thất vọng rồi...

"Ngươi đang khoe khoang với ta sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt nhàn nhạt nhìn về phía nàng.

Thượng Quan Lâm bị ánh mắt lạnh nhạt của nàng nhìn liền muốn trốn tránh...

"Không có, đại tỷ, ta không phải ý này, ta..."

"Tốt, đừng nói nhảm nữa, ta đã nghe đến nhảm chán." Thượng Quan Tây Nguyệt lúc này rất không kiên nhẫn, trợn mắt, chẳng qua là uống một ly trà mà lại đụng phải đôi nam nữ cận bã này, ai...

Thượng Quan Lâm nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt trợn mắt, hai tay gắt gao nắm chặt, nếu như không cất lực khống chế mình, nàng sợ nàng sẽ nhìn không được tiến lên móc mắt Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Nô tỳ lớn mật, nhìn thấy thái tử cũng không hành lễ." Thượng Quan Lâm rốt cuộc tìm được người có thể để mình phát tiết tâm tình.

Hừ, coi như bây giờ không đối phó được Thượng Quan Tây Nguyệt, lấy hai nha hoàn của ngươi để hả giận.

Bách Lý Hành thấy Thượng Quan Lâm hô một tiếng, cũng chú ý tới Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc đang ngồi trên ghế, sắc mặt không khỏi tối sầm.

Hai nô tỳ này lớn mật như thế, hắn cảm giác tự tôn của thái tử như hắn bị dầy xéo.

“Lớn mật, nhìn thấy bản thái tử không hành lễ, phải bị tội gì.”

“Tham kiến thái tử”

“Tham kiến thái tử”

Tiểu Ngôn Bích Ngọc vội vã đứng lên, cuống quýt cúi người.

“Bách Lý thái tử, người thân là thái tử chẳng lẽ lại nhỏ nhen như vậy sao? Nếu không phải vừa rồi Thượng Quan Lâm la to, hai người bọn họ cũng không quên hành lễ với người, nếu luận tội, Thượng Quan Lâm hẳn nên đứng mũi chịu sào.” Thượng Quan Tây Nguyệt mở miệng chặn miệng Bách Lý Hành.

“Người...” Thượng Quan Lâm nghe Thượng Quan Tây Nguyệt đem trách nhiệm đẩy lên trên đầu mình, hận không thể cho nàng hai bạt tay.

“Hừ” Bách Lý Hành sau khi nghe xong, tức giận phất ống tay áo một cái, nhưng cũng không nói gì thêm.

“Đại tỷ, ta cùng thái tử có thể ngồi ở đây không?” Tinh táo lại, Thượng Quan Lâm chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Lâm Nhi, nơi này còn nhiều chỗ, vì sao phải ngồi gần nàng.” Không đợi Thượng Quan Tây Nguyệt mở miệng, Bách Lý Hành đã ghét bỏ cự tuyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt bó tay rồi..

Xin nhò, người chán ghét ta, bản cô nương cũng rất chướng mắt người đấy!

“Thái tử, sao người lại nói như thế, đại tỷ là vị hôn thê của người.” Thượng Quan Lâm vành mắt ửng đỏ nhìn Bách Lý Hành, trong lòng lại dấy ý một trận.

Coi như người là vị hôn thê của thái tử thì sao, hẳn chán ghét người như vậy, thái tử vốn chỉ thích ta.

“Cái gì vị hôn thê, Lâm Nhi, trong tim ta chỉ có nàng.” Bách Lý Hành vừa ý nhìn dáng vẻ ủy khuất của Thượng Quan Lâm, cả trái tim đều bị hòa tan, lập tức đau lòng an ủi.

“Thái tử điện hạ...” Thượng Quan Lâm then thùng khế sảng giọng, hai mắt khoe khoang nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thế nhưng người ta nhìn cũng chưa từng nhìn nàng một chút, đi thẳng đến chỗ hai nha hoàn nói chuyện phiếm.

Thượng Quan Lâm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không có phản ứng, có chút xấu hổ.

“Đại tỷ, người không nói lời nào ta coi như người đồng ý nha.” Thượng Quan Lâm nói xong cũng lôi kéo Bách Lý Hành không tình nguyện ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thái tử cận bã (3)

"Tiểu Ngôn, người phải nhớ kỹ, người muốn thể diện như cây muốn vò, nhưng tuyệt đối không nên học theo người không thèm để ý người khác đồng ý hay không mà cứ cho là đúng." Thượng Quan Tây Nguyệt tuy nói với Tiểu Ngôn, nhưng hai mắt lại nhìn Thượng Quan Lâm và thái tử.

Hừ, chính là nói các người

Ta không đồng ý, các người cứ ngồi xuống, không phải là không biết xấu hổ sao.

Thượng Quan Lâm cũng biết Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ cây dâu trồng cây hòe, khuôn mặt tươi cười liền đỏ bừng, nhưng lại không thể nói gì, dù sao vừa rồi Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự không hề mở miệng nói đồng ý.

Bách Lý Hành không cao hứng, hẳn không cho phép giai nhân ở trước mặt mình bị ủy khuất.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, người mắng ai không biết xấu hổ."

"Bách Lý Hành, nào người tàn sao, người nghe thấy ta nói câu nào có ba chữ không biết xấu hổ chưa." Thượng Quan Tây Nguyệt không nể mặt nói.

"Người..." Bách Lý Hành không còn lời nào để nói, Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự không hề nói ba chữ kia.

"Lời nói của người có ý này." Thượng Quan Lâm nhìn thấy dáng vẻ Thượng Quan Tây Nguyệt ngang ngược, thực sự không thể nhịn được nữa.

"Người đã nghĩ như vậy thì ta cũng không có cách nào, người thích thì cứ nghĩ, coi như vừa rồi ta mắng người cũng được." Thượng Quan Tây Nguyệt bất đắc dĩ nhún vai.

Bách Lý Hành bị ánh mắt xem thường của Thượng Quan Tây Nguyệt triệt để chọc giận.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, người không nên quá phận, người cho rằng ta muốn ngồi ở chỗ này sao? Còn nữa, vừa rồi Lâm Nhi đã hỏi người, người không nói chuyện cũng chính là đã chấp nhận."

"Bách Lý thái tử, lời này của người không đúng rồi, đây chính là trí thông minh của thái tử một nước sao? Thật là không dám nghĩ nữa." Thượng Quan Tây Nguyệt nâng chung trà lên nhấp một ngụm.

"Nếu như ngày nào đó người gặp bất trắc, bị người ta giết chết, người khác dò hỏi trên đầu ta, nếu như ta không nói gì chính là ngầm thừa nhận sao, chẳng lẽ người sẽ bị một nữ tử nhu nhược như ta giết chết, hay người cho là ta có năng lực giết người?"

"Người..." Bách Lý Hành thấy nàng nguyên rùa mình, muốn mở miệng mắng nàng, nhưng vì mặt mũi thái tử không cho phép hắn làm như thế.

Hắn chăm chú nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng thầm nghĩ, nàng khi nào thì trở nên nhanh mồm nhanh miệng như thế, lời nói ra đều khiến người khác không thể phản kích, lúc trước nàng không phải vừa thấy mình liên quần lấy không thả, đuổi cũng không đi, sao lần này lại thay đổi lớn như vậy, chẳng lẽ là lấy lui làm tiến?

Nếu để Thượng Quan Tây Nguyệt biết suy nghĩ trong lòng hắn, không thể không hỏi thăm hắn thật tốt

Người còn không đáng để bản cô nương lấy lui làm tiến đâu

Thời điểm bọn họ nháo đến kịch liệt, ở bên trong phòng bao có động tĩnh.

Phòng bao này thiết kế rất khéo léo, bên ngoài nhìn không thấy gì bên trong, nhưng từ bên lại nhìn rất rõ ràng mọi thứ bên ngoài.

"Thần, cô nương này thật thú vị." Người nói chuyện chính là một nam tử mặc áo trắng áo ôn nhuận, quần áo màu lam làm bằng tơ lụa, thêu lên hoa văn tuyết trắng thanh nhã, trâm cài trên đầu hắn có đính tóc đen như ngọc, khí chất giống như hoa tuyết liên, làm cho người ta có cảm giác xa không thể chạm tới.

"Ha ha, Lăng nói không sai, nha đầu kia quả thật thú vị." Người phụ họa mặc trường bào thêu hoa văn màu tím, tóc đen nhánh búi chỉnh tề trên đỉnh đầu, cổ đính bằng một cái phát quan tinh xảo làm bằng bạch ngọc, trong tay cầm quạt xếp bằng ngà voi, cả người toát ra một khí chất phóng đảng không bị trói buộc.

Người bị hỏi không hề lên tiếng, chỉ lười biếng nâng khóe miệng lên như cười mà không cười.

Nếu như lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt ở chỗ này, nàng nhất định có thể nhận ra đây chính là Bách Lý Thần lần trước gọi nàng là tỷ tỷ

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Bách Lý Gấm và Long Hạo Lăng

Hắn hôm nay không hề giống với lần trước, áo bào màu đen, lộ ra đường viền màu tím độc được, tóc dùng ngọc quan cố định lại, hai con ngươi băng lãnh như biển lớn trong đêm khuya, sắc mặt như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, tuấn mỹ tuyệt trần.

Lúc này hắn không còn bộ dáng như lần trước, mặc người ta khi dễ nữa...

Ngược lại làm cho người ta có cảm giác thần phục...

"Đường huynh, người không phải đã thích con gái nhà người ta rồi chứ." Nam nhân mặc trường bào màu tím nhìn Bách Lý Thần đang giữ im lặng, cười to trên ghế.

Bách Lý Thần nghe thấy cũng không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng trong lòng lại vì câu nói này bắt đầu thấp thòm không yên...

Hắn đến nay đều chưa từng quên cảm giác dắt tay nàng lần trước

Khăn tay cũng một mực mang theo trên người

Chẳng lẽ mình... Thật sự thích nàng

Ánh mắt Bách Lý Thần mê ly

"Trời ạ, đường huynh, không phải ngươi thật sự thích nàng rồi chứ." Bách Lý Gấm nhìn ánh mắt hấn mê hoặc mà giật mình.

Đường huynh không phải rất ghét nữ nhân sao, làm sao có thể thích người ta.

"Bách Lý Gấm, ngươi ngứa da sao?" Bách Lý Thần lạnh lùng nhìn về phía Bách Lý Gấm đang cười đến vô cùng vui sướng.

"Ây... Đường huynh, ngươi coi như ta chưa nói gì đi, Lãng, ngươi cũng không giúp ta" Bách Lý Gấm bị dọa tranh thủ thời gian cách xa hấn một chút, hấn chưa quên lần trước chọc đường huynh, liền bị chính đến cực thâm.

"Tốt, Gấm, đừng làm rộn." Một bên khác Long Hạo Lãng lên tiếng hoà giải.

"Thần, Bách Lý Hành bây giờ còn đang thăm dò ngươi sao?" Sắc mặt Long Hạo Lãng trở nên chững chạc đáng hoàng.

"Hừ, tên ngu xuẩn kia, hấn có thể điều tra ra cái gì." Bách Lý Thần xem thường liếc Bách Lý Hành đang ngồi ở bên ngoài.

Lúc hấn phát hiện Bách Lý Hành nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng trở nên không thoải mái, cảm giác như thứ thuộc về mình bị người khác nhìn trộm, hấn muốn đi lên đào hai mắt Bách Lý Hành xuống...

Bỗng nhiên, hấn bị tâm tư của mình dọa sợ

Thuộc về mình

Chẳng lẽ hấn thật sự thích Thượng Quan Tây Nguyệt?

"Thần, ngươi đang nhìn cái gì" Long Hạo Lãng nhìn theo ánh mắt Bách Lý Thần, không phát hiện cái gì đặc biệt, liền lắc lắc Bách Lý Thần đang lâm vào trầm tư.

"Không có gì, tiếp tục quan sát đi." Bách Lý Thần phản ứng lại, điều chỉnh cảm xúc trên mặt một chút, bùng một ly trà lên một bộ xem kịch vui

"Thái tử điện hạ, ngươi nhìn ta chăm chăm sẽ làm ta cho là ngươi thích ta." Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nhìn ra Bách Lý Hành hoài nghi, nhưng vậy thì thế nào, một ngày nào đó các ngươi đều sẽ tiêu hết.

"Buồn cười, ta thích ngươi?" Bách Lý Hành tựa như nghe được chuyện cười.

"Coi như chỉ còn lại ngươi là nữ nhân, ta cũng sẽ không thích ngươi, chờ lần này hồi cung, ta sẽ yêu cầu phụ hoàng, giải trừ hôn ước."

"Vây là tốt rồi, hi vọng thái tử điện hạ nhớ kỹ lời nói hôm nay." Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không thêm để ý thái độ của Bách Lý Hành, dù sao về sau bọn họ cũng sẽ không gặp nhau.

Lại nói, giải quyết hôn ước còn chưa tới phiên ngươi đâu

Chỉ có bản cô nương bỏ ngươi

"Hừ, ta sẽ không quên." Bách Lý Hành kiên định nói.

Lúc này Bách Lý Hành cũng không biết, về sau, hấn có bao nhiêu hối hận về hành vi ngu xuẩn ngày hôm nay...

"Thái tử điện hạ..." Thượng Quan Lâm mặt ửng hồng yêu thương nhìn Bách Lý Hành.

Quá tốt rồi, thái tử rốt cục cũng muốn giải trừ hôn ước với Thượng Quan Tây Nguyệt, đến lúc đó chẳng phải là...

Thượng Quan Lâm đã nghĩ đến cảnh Bách Lý Hành cười mình...

"Lâm Nhi, nàng yên tâm, ta sẽ nói cho phụ hoàng, nàng là người duy nhất mà ta muốn cưới." Bách Lý Hành cầm hai tay Thượng Quan Lâm trịnh trọng cam kết.

"Thái tử, Lâm Nhi rất cảm động." Thượng Quan Lâm nũng nịu tựa vào trong ngực Bách Lý Hành.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thanh danh bị hủy

"Xin nhờ hai vị, muốn vuốt ve âu yếm làm phiền vào phòng được không? Đừng làm ô nhiễm mắt của ta, lại nói, ở đây còn có rất nhiều người đang nhìn đây." Thượng Quan Tây Nguyệt khinh bỉ nhìn một màn buồn nôn trước mắt.

Chắc chắn, thật đúng là một đôi cầu nam nữ.

"Đại tỷ, ta..." Thượng Quan Lâm vội vàng đẩy Bách Lý Hành ra, lúc này mới phát hiện có rất nhiều người đều đang nhìn mình, xấu hổ cúi đầu.

"Đại tỷ, tại sao ngươi lại nói như vậy, cũng không phải ta muốn thái tử giải trừ hôn ước với ngươi, sao ngươi lại trút giận lên đầu ta." Thượng Quan Lâm cho là Thượng Quan Tây Nguyệt bởi vì thái tử muốn giải trừ hôn ước với nàng mà tức giận, đặc ý cực kỳ.

"Nhị muội, ta thấy ngươi suy nghĩ nhiều rồi, không phải hẳn muốn giải trừ hôn ước với ta, mà là ta muốn hủy hôn với hắn, loại nam nhân căn bản này, bản cô nương mới không thèm, ngươi thích thì cứ việc cầm lấy đi." Thượng Quan Tây Nguyệt xem Bách Lý Hành như một món đồ chơi, không đáng một đồng

"Lại nói, các ngươi ở chỗ này ôm ôm ấp ấp còn không phải đang làm trò cho người ta xem sao? Ai biết ở nơi không ai thấy lại làm ra chuyện gì khác thì sao. Ta có lòng tốt nhắc nhở ngươi, đừng bôi bẩn thanh danh phủ Thừa tướng."

"Đại tỷ, ngươi..." Thượng Quan Lâm mặt đỏ giống như máu, lại không biết nên nói cái gì.

Thượng Quan Lâm bình thường ác độc, nhưng cuối cùng vẫn có tư tưởng phong kiến

"Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi, nữ nhân này làm sao có thể thô tục như vậy, không biết xấu hổ." Bách Lý Hành nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói muốn hủy hôn với mình, sau đó còn nói ra những câu như thế kia, lập tức nổi trận lôi đình.

"Thôi đi, giả bộ thanh thuần cái gì, làm đều đã làm, còn không cho ta nói sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt khinh thường nhìn hắn.

Thượng Quan Lâm thấy mọi người chung quanh bởi vì những lời này mà xì xào bàn tán, chỉ tro.

"Thì ra là Nhị tiểu thư Thượng Quan Lâm phủ Thừa tướng."

"A, thì ra Thượng Quan Lâm là loại người này, thật sự nhìn không ra."

"Nhìn người không thể xem vẻ bề ngoài, đừng để vẻ bề ngoài đánh lừa."

"Hừ, loại nữ nhân này đúng là hồ ly tinh, nên nhét vào lồng heo ngâm nước." Một vị phu nhân tức giận bất bình nói, cuộc đời này nàng ghét nhất là loại người giả bộ vô tội đáng thương.

"....."

"....."

Thượng Quan Lâm nghe thấy mấy lời khó nghe này là nói mình, xấu hổ giận dữ chảy nước mắt ào ào.

"Các ngươi... Các ngươi thực sự quá phận."

Nói xong lấy khăn tay bịt mặt quay người chạy đi.

"Lâm Nhi" Bách Lý Hành hô hào gọi giai nhân đã chạy xa

"Ngươi, cái nữ nhân ác độc này, ta nhất định phải giải trừ hôn ước với ngươi." Bách Lý Hành chỉ vào Thượng Quan Tây Nguyệt mắng, phất ống tay áo, dẫn tùy tùng sau lưng đi.

Bệnh tâm thần, bản cô nương còn chưa nói bỏ ngươi, ngươi còn tới nói giải trừ hôn ước với ta, thật sự là điên khùng.

"Tiểu Ngôn, Bích Ngọc, các ngươi thấy không, người ta không biết xấu hổ còn không cho ta nói, mà lại chạy trốn chết." Thượng Quan Tây Nguyệt làm bộ nhẹ gật đầu.

Bách Lý Hành còn chưa đi xa nghe được câu này dừng bước chân lại, "Hừ" một tiếng liền đi xuống lầu.

"Tiểu thư,... Phốc phốc" Tiểu Ngôn nhịn không được bật cười.

"Thần, thì ra nàng là vị hôn thê của Bách Lý Hành, Thượng Quan Tây Nguyệt" Long Hạo Lăng nhìn một màn phía ngoài nói.

"Đường huynh, thực sự buồn cười quá, ngươi không thấy thái tử tái nhợt sao, ha ha... Bất quá, bên ngoài đồn đãi không phải nói Thượng Quan Tây Nguyệt là phế vật, nhu nhược vô năng sao? Làm sao..." Bách Lý Gấm nghi ngờ gãi đầu

"Gắm, người cũng nói là đồn đãi, nếu là đồn đãi, làm sao có thể tin được, nói không chừng Thượng Quan Tây Nguyệt và Thần, một mực chỉ đang ngụy trang thôi." Long Hạo Lăng cảm lấy quạu xếp của Bách Lý Gắm gõ xuống bàn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thẻ khách quý

Bách Lý Thần tựa lưng vào ghế vừa nghe bọn hắn nói chuyện, vừa nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Khi hắn nghe được ba chữ vị hôn thê, cảm giác bức bối từ đáy lòng xẹt qua, bất quá hắn lại nghĩ tới Thượng Quan Tây Nguyệt nói muốn hủy hôn, một cảm xúc vui vẻ lại lan tràn...

"Thượng Quan Tây Nguyệt" Bách Lý Thần trong lòng thầm kêu.

"A" Thượng Quan Tây Nguyệt đang uống trà, mãnh liệt quay đầu lại, nhìn về phía phòng bao, nàng cảm giác có người đang gọi nàng.

"Thần, nàng phát hiện ra chúng ta sao?" Long Hạo Lăng giật nảy cả mình, cảm giác cũng quá nhạy cảm.

Bách Lý Thần vẫn không nói chuyện, ngồi ngay ngắn cách một cánh cửa nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Lúc này, Bách Lý Thần không có tâm tư khác, chỉ có một loại cảm giác năm tháng bình yên...

Bất quá, hắn lại thích.

Không có ai biết, giờ phút này trong lòng hắn đã ra quyết định...

"Ta cảm giác sai rồi sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt gắt gao nhìn chằm chằm phòng bao, không nhìn thấy gì, nghi ngờ quay đầu.

Bách Lý Thần thấy nàng dời ánh mắt sang chỗ khác, ánh mắt lóe lên một chút thất vọng.

"Tiểu thư, người nói cái gì." Thượng Quan Tây Nguyệt tự làm bầm, Tiểu Ngôn không hề nghe thấy

"Không có gì, chúng ta đi thôi."

Tiểu Ngôn, Bích Ngọc nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đứng dậy liền đuổi theo phía sau.

"Thật kỳ quái." Trong lúc này, Thượng Quan Tây Nguyệt lại quay đầu lại một lần nữa, nhưng vẫn không hề phát hiện cái gì.

Khẳng định là có người đang nhìn nàng, cảm giác của nàng tuyệt đối sẽ không sai...

Thế nhưng rốt cuộc là người nào.

Chính mình cũng không nhận ra.

Được rồi, không nghĩ nữa, người không phạm ta, ta không phạm người.

Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi xuống lầu, kêu tiểu nhị đến, phân phó hắn một ít chuyện.

Tiểu nhị sau khi rời khỏi, Long Hạo Lăng không thể tưởng tượng nổi nhìn sắc mặt Bách Lý Thần không thay đổi.

"Thần, người sao lại đối với nàng đặc biệt như vậy, chẳng lẽ người thật sự..." Long Hạo Lăng không thể tin được hảo bằng hữu của mình lại thật sự thích người ta.

"Người nói đi!" Bách Lý Thần không trả lời mà hỏi lại, khoe miệng giương lên nụ cười tà mị.

"Đường huynh, người, người thật sự thích Thượng Quan Tây Nguyệt? Nàng là vị hôn thê của thái tử a." Bách Lý Gắm ngạc nhiên hô hào.

Lần này Bách Lý Thần không để ý đến hắn, ánh mắt lóe lên một chút quyết tâm...

Thượng Quan Tây Nguyệt mới đi đến cửa chính, vừa rồi tiểu nhị được Bách Lý Thần phân phó đã ngăn cản nàng

"Khách quan, chúc mừng người trở thành vị khách thứ một ngàn của quán, đây là thẻ khách quý, lần sau cầm tấm thẻ này đến có thể ăn miễn phí." Tiểu nhị không hiểu vì sao chủ tử của mình lại đối với vị cô nương này đặc biệt như vậy, nhưng chủ tử bàn giao, hẳn chỉ có thể làm theo.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn tiểu nhị đưa cho mình thẻ khách quý, không tin mình lại có vận khí tốt như vậy.

"Tiểu thư, lần sau chúng ta ăn cơm không tốn tiền." Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không có phản ứng, kích động cầm thẻ khách quý trong tay lật tới lật lui nhìn.

"Đó là đương nhiên, hiện tại các người nên biết, đi theo bản tiểu thư tuyệt đối sẽ có thịt để ăn." Thượng Quan Tây Nguyệt đắc ý đoạt lại thẻ khách quý giấu kỹ trong người.

Đây chính là thứ để ăn cơm chùa a, làm mất sẽ thiệt thòi lớn.

"Tiểu nhị, cảm ơn người." Thượng Quan Tây Nguyệt lễ phép gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

"Đừng khách khí, hoan nghênh lần sau trở lại." Tiểu nhị nhìn bóng lưng nàng rời đi, trong lòng cảm khái, đây là tiểu thư nhà ai, lại nho nhã lễ độ như vậy, thật sự là khó có được a.

"Tiểu thư, chờ ta xem với." Bích Ngọc lôi kéo Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Không được, lỡ làm mất thì sao." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa chạy về phía trước.

"Tiểu thư, chờ ta một chút..."

Đứng ở lầu hai Bách Lý Thần nhìn bóng dáng Thượng Quan Tây Nguyệt, khóe miệng mỉm cười thần nhiên.

"Người đầu đã đi, người còn nhìn." Bách Lý Gấm đi lại.

"Được, ta sai rồi còn không được sao, hiện tại ta muốn đi tìm vị cô nương kia." Bách Lý Gấm nhìn thấy biểu hiện của Bách Lý Thần đạm mạc, hẳn thông minh xoay bàn chân một vòng, từ lầu hai nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Ánh mắt người không tốt sao

"Tiểu thư, không được, ta chạy không nổi nữa rồi." Tiểu Ngôn dùng bước thở hồng hộc ấn bụng của mình.

"Nhìn thể chất của người kia, quá yếu, trở về phải chăm chỉ rèn luyện thêm." Thượng Quan Tây Nguyệt mặt không đỏ hoi thở không gấp nhìn các nàng.

"A, không thể nào." Bích Ngọc trưng một bộ mặt khổ qua vô cùng đáng thương nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Làm sao không biết, Bích Ngọc người nhìn, nơi này có một nhà may, chúng ta đi vào mua mấy bộ y phục."

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa dẫn hai nha hoàn đi vào.

"Vị cô nương này, muốn quần áo gì, nơi này tất cả quần áo đều là tinh phẩm, kiểu dáng cũng mới mẻ độc đáo nhất, giá cả tuyệt đối già trẻ đều không lừa gạt." Thấy có khách tới cửa, một vị nam tử trung niên đi tới.

"Ta muốn cái này, cái này, còn có cái này" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn một chút liền chỉ ba bộ treo màu đỏ chót trên vách tường.

"Được rồi." Lão bản nhiệt tình đem ba bộ quần áo lấy xuống.

"Đúng rồi, lão bản, ta muốn chọn cho hai nha hoàn của ta hai bộ y phục." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn về phía Tiểu Ngôn Bích Ngọc.

"Tiểu thư, không cần, chúng ta có quần áo." Tiểu Ngôn cuống quýt khoát tay.

"Ta mua cho các người các người không được phép cự tuyệt."

"Lão bản, lấy bốn bộ kia đi." Thượng Quan Tây Nguyệt chọn cho Tiểu Ngôn một bộ màu hồng phấn, cho Bích Ngọc một bộ màu xanh biếc.

Chọn quần áo xong, thanh toán bạc, chủ tớ mấy người đi ra khỏi hiệu may.

Lão bản cười đếm bạc nói "Lần sau lại đến".

"Tiểu thư, cảm ơn người." Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc nhìn nhau một chút, trăm miệng nói.

"Cảm ơn cái gì, không phải đã nói rồi sao, người một nhà nói cảm ơn làm gì." Thượng Quan Tây Nguyệt bắt mắt nhìn các nàng.

"Tốt, chúng ta hồi phủ đi, nhất định ma ma đã chờ sốt ruột rồi."

"Vị cô nương này, xin dừng bước." Sau lưng Thượng Quan Tây Nguyệt truyền đến một thanh âm.

"Cô nương, cô nương" người đứng phía sau nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không có phản ứng, lập tức chặn trước mặt nàng.

"Ách, người đang kêu ta sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chung quanh một chút, mờ mịt mà hỏi.

"Đúng, cô nương, tại hạ đang kêu người."

Thượng Quan Tây Nguyệt cẩn thận nhìn chằm chằm người trước mắt, trường bào màu tím, tay cầm quạt xếp, một bộ công tử văn nhã.

Chẳng lẽ vừa rồi ở trà lâu là hán nhìn mình sao?

Không đúng, ánh mắt không đúng.

Đạo ánh mắt trong trà lâu kia khiến người ta cảm thấy rất sắc bén...

"Ta biết người sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt cẩn thận tìm trong trí nhớ, nhưng cũng không tìm được gì.

"Người không biết ta cũng không sao, ta biết người là được rồi, người là vị hôn thê của thái tử hoàng huynh, Thượng Quan Tây Nguyệt." Bách Lý Gấm thu hồi quạt xếp cười gượng xông tới.

Thượng Quan Tây Nguyệt trông thấy hán đến gần như vậy, bước chân lui về sau một bước.

"Người là đệ đệ của Bách Lý Hành?"

"Không phải, ta là đường đệ của hán, phụ hoàng hán là hoàng bá phụ của ta." Bách Lý Gấm giải thích rất cẩn thận.

"Hừ, coi như không phải thân huynh đệ, tính cách nhất định cũng giống như vậy, làm người ta chán ghét." Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ đến Bách Lý Hành không ai bì nổi, liền bực mình.

"Người cũng đừng vợ đùa cả năm, ta và thái tử không giống nhau." Bách Lý Gấm lại tiến lên một bước vội vàng giải thích, sợ Thượng Quan Tây Nguyệt hiểu lầm.

"Ngừng, người đừng nói nhiều với ta như vậy, chúng ta không quen biết." Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay ngăn Bách Lý Gấm càng ngày càng tiến lại gần.

"Còn nữa, mắt người có phải không được tốt không?"

"A" Bách Lý Gấm bị hỏi đến sững sờ.

"Nếu mắt người tốt, sao lại không nhìn thấy vết bớt trên mặt ta, còn muốn đến bắt chuyện với ta" Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong không cho Bách Lý Gấm thời gian phản ứng quay người bỏ đi.

Một lát sau, đến khi sắp không nhìn thấy bóng dáng của Thượng Quan Tây Nguyệt nữa, Bách Lý Gấm rốt cục mới phản ứng lại, nhìn thấy trước mặt đã không còn ai, vội vàng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tỷ tỷ, người đánh ta

"Chờ một chút, người chờ ta một chút, Thượng Quan cô nương." Bách Lý Gấm kiên nhẫn đuổi theo.

Đi ở phía trước Thượng Quan Tây Nguyệt nghe được cái âm thanh phiền phức của hán, không nhịn được trợn mắt.

Người này ở đâu chui ra, đã không muốn để ý đến hắn, hắn còn đi theo.

Thật là đáng ghét

Họ Bách Lý không có một người nào tốt cả.

Đương nhiên ngoại trừ Bách Lý Thần ngây ngô gọi nàng là tỷ tỷ

Chẳng biết tại sao, Thượng Quan Tây Nguyệt lúc này lại nhớ tới Bách Lý Thần đã lâu không gặp.

"Thượng Quan cô nương" thanh âm càng ngày càng gần.

"Tiểu Ngôn, chúng ta đi nhanh lên." Thượng Quan Tây Nguyệt thúc giục, đi càng lúc càng nhanh, chậm rãi biến thành chạy chậm

"Tỷ tỷ" khi Thượng Quan Tây Nguyệt chạy về phía trước, bả vai bị người ta vỗ nhẹ.

"Bành" Thượng Quan Tây Nguyệt vô ý đập ngã hắn, động tác lưu loát một mạch.

"Ồ, tỷ tỷ, người đánh ta." Người ngồi dưới đất trừng mắt uy khuất lên án Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ách, tỷ tỷ, thanh âm này..." Thượng Quan Tây Nguyệt tập trung nhìn, quả nhiên là Bách Lý Thần.

"Tại sao người lại ở chỗ này." Thượng Quan Tây Nguyệt đỡ Bách Lý Thần lên, phui bụi bặm trên người hắn.

"Tỷ tỷ, ta nhìn thấy người chạy, liền muốn tới chào hỏi, muốn hỏi một chút vì sao người không đến tìm Thần Thần chơi, thế nhưng, tỷ tỷ lại đẩy ta" Bách Lý Thần đỏ mắt khóc thút thít.

Một bên Bách Lý Gấm đuổi tới nhìn thấy cảnh tượng này khoe mắt giật giật.

Đường huynh, người diễn cũng quá tốt rồi, nhìn vành mắt đỏ ửng, thật sự rất giống, còn tự xưng Thần Thần nữa, tiểu đệ thật sự bội phục a.

Nếu để cho người Minh điện thấy bộ dáng này của chủ nhân bọn họ, không biết sẽ như thế nào...

"Ha..." Bách Lý Gấm nghĩ đi nghĩ lại liền bật cười, vừa định lên tiếng, liền bị ánh mắt uy hiếp của Bách Lý Thần âm thầm bay tới dọa cho ngậm miệng lại.

"Thật xin lỗi, mấy ngày nay có chút bận bịu, cho nên quên mất." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Thần giải thích.

"Còn nữa, người có thể đừng gọi ta là tỷ tỷ nữa không, người lớn hơn ta mấy tuổi đó!" Thượng Quan Tây Nguyệt im lặng, thực sự không muốn để người lớn hơn mình gọi là tỷ tỷ.

"Tỷ tỷ, có phải người không thích Thần Thần hay không." Bách Lý Thần nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói câu này, cong miệng lên, hai mắt lập tức rơi lệ.

"Không phải, ta không có ý này, không gọi tỷ tỷ, người có thể gọi tên của ta, ta tên là Thượng Quan Tây Nguyệt." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Thần sắp chảy ra nước mắt, hốt hoảng khoát tay.

Một bên Bách Lý Gấm nhìn thấy bộ dáng Thượng Quan Tây Nguyệt tay chân luống cuống, rất giật mình, không nghĩ tới nàng đối với đường huynh rất tốt.

"Đừng, tên của người quá dài, vậy ta gọi người là Nguyệt nhi đi."

"Uh, tùy người vậy." Danh tự chỉ để xưng hô, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không thêm để ý, chỉ cần hắn đừng khóc là được rồi.

"Thượng Quan cô nương, đường huynh ta đã gọi người là Nguyệt nhi, vậy ta cũng gọi người như vậy được không?" Bách Lý Gấm không ai để ý rớt cục lên tiếng.

"Đường huynh? Người tên gì." Thượng Quan Tây Nguyệt mắt nhìn thẳng Bách Lý Gấm.

"Nguyệt nhi, ta tên là Bách Lý Gấm." Bách Lý Gấm thấy Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi tên mình, mắt cười gao gao.

Thấy Bách Lý Gấm chưa được nàng đồng ý đã gọi nàng là Nguyệt nhi, nghĩ thầm, gọi như vậy quá thân thiết rồi, nhưng cũng không cùng hắn so đo, hắn và Bách Lý Hành thật sự không giống nhau.

"Bách Lý Gấm" Bách Lý Thần nhìn thấy ánh mắt Thượng Quan Tây Nguyệt đều bị Bách Lý Gấm hấp dẫn, hận đến nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt tỏ vẻ lo lắng nhìn về phía Bách Lý Gấm đang cười đến thoải mái.

"Ta đi ra ngoài lâu rồi, nên về trước đây." Thượng Quan Tây Nguyệt không nghe được thanh âm của Bách Lý Thần, cũng không chú ý đến ánh mắt của hắn.

"Tỷ tỷ..." thời điểm Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn qua, Bách Lý Thần lại khôi phục thần sắc ngây thơ.

Nhìn ánh mắt Bách Lý Thần như nai con, trong lòng thờ dài.

"Ta thật sự phải về rồi, nếu không lần sau ngươi có thể để Bách Lý Gấm dẫn ngươi đến phủ Thừa tướng tìm ta chơi."

Hiện tại Thượng Quan Tây Nguyệt còn không biết từ khi Bách Lý Thần tới phủ Thừa tướng, cuộc sống của nàng có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Lạc Lạc hiện thân (1)

"Vậy được rồi, tỷ tỷ, lần sau ta lại đến tìm ngươi chơi. Ngươi phải chờ ta" Bách Lý Thần tiến lên một bước giữ chặt tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bách Lý Gấm thấy cảnh này kinh ngạc đến há to miệng

Thế giới này đảo loạn rồi, không phải đường ca không thích bị người khác đụng chạm sao.

Sao lần này ngược lại còn chủ động...

Hai mắt Bách Lý Gấm nhìn tay của Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần

"Có thể, vậy ta đi đây" Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong rút tay ra liền đi

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đã đi xa, biểu hiện của Bách Lý Thần trong nháy mắt biến thành âm trầm.

"Bách Lý Gấm ngươi qua đây "

Bách Lý Thần dẫn Bách Lý gấm đi vào một ngõ nhỏ.

"Chuyện gì. "

Thế nhưng không nhận được câu trả lời, ngược lại một nắm đấm bay thẳng về phía hấn.

"A, đường ca, ta đã làm gì sai, cứu mạng" Bách Lý Gấm đứng bên cạnh tránh né hết to.

"Đã bảo ngươi không có chuyện gì thì đừng xen vào việc của người khác." Phịch một tiếng, một quyền đánh trúng mắt trái của Bách Lý Gấm.

"Đường ca, ngươi thật quá đáng, tại sao có thể đánh vào mặt ta, ta nhất định sẽ báo thù" Bách Lý Gấm bị sưng một con mắt kêu gào chạy về phía trước.

Trong phủ Thừa tướng, Thượng Quan Tây Nguyệt cùng hai nha hoàn đi tới "Ngọc Tinh Các "

"Đại tiểu thư ngươi đã về " A Văn làm hết chức vụ canh giữ ở ngoài cửa.

"Vắt vả cho ngươi "

"Đây là việc nô tài phải làm "

"Ma ma chúng ta đã về " Bích Ngọc tiến lên đẩy cửa ra để Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào

"Các ngươi về rồi, sao lại muộn như vậy, ăn cơm chưa?" Khương ma ma từ trong nhà đi ra quan tâm hỏi Thượng Quan Tây Nguyệt

"Đã ăn rồi, ma ma ngươi nhìn xem, đây là mạng về cho ngươi." Thượng Quan Tây Nguyệt cầm lấy gói đồ ăn từ trong tay Tiểu Ngôn, đưa tới trước mặt Khương ma ma.

"Tạ tiểu thư "

"Ma ma, ngươi gọi ta là Nguyệt nhi đi, gọi tiểu thư nghe không được tự nhiên." Thượng Quan Tây Nguyệt lôi kéo Khương ma ma ngồi xuống ghế.

"Cái này... Vậy được rồi!" Khương ma ma nhìn ánh mắt kiên định của Thượng Quan Tây Nguyệt bất đắc dĩ thỏa hiệp.

"Tiểu... Nguyệt nhi, ta giúp ngươi dọn dẹp phòng xong rồi, đi qua bên trái phòng ở giữa, còn có, đồ cưới của nương ngươi cũng ở trong phòng "

"Cám ơn ma ma, ta đi xem một chút, ngài mau ăn đi." Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên chạy về phòng của mình.

"Tốt, ta đã biết, chạy chậm một chút." Khương ma ma nhắc nhở.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào phòng mình, đẩy cửa ra, trong phòng màn cửa màu hồng bằng tơ tung bay trong gió, bàn được dùng gỗ tốt nhất để làm, bên trên tỉ mỉ khắc hoa văn độc đáo, khắp nơi đều có cảm giác như khuê phòng của nữ nhi, bên cạnh là một cái giường mềm mại làm bằng gỗ, chạm khắc hoa văn tinh xảo rất đặc biệt, cả phòng đều là không khí tươi mát.

"Oa, thật thoải mái." Thượng Quan Tây Nguyệt nằm lên giường, thỏa mãn kêu lên.

"Tiểu thư, tranh thủ thời gian rửa mặt đi" Tiểu Ngôn vừa vào cửa đã nhìn thấy tiểu thư nhà mình không có hình tượng nằm thành hình chữ đại trên giường.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe vậy, nhướn mày

Không thể nào, hiện tại mới mấy giờ, mà đi ngủ, ở hiện đại lúc này mình còn đang thi hành nhiệm vụ, thật chịu không được những người cổ đại này, bất quá cổ đại cũng không có cái gì để giải trí, không ngủ cũng không có việc gì để làm.

"A, tới liền" Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi bò dậy, cái giường này thật sự rất mềm a.

"Tiểu thư, ta đem quần áo hôm nay mua treo ở trong tủ " Tiểu Ngôn đi về phía tủ quần áo đem quần áo mới bỏ vào.

"Ừ, biết rồi "

Sau khi rửa mặt xong, Thượng Quan Tây Nguyệt ngửa mặt lên nhìn về phía Tiểu Ngôn.

"Đúng rồi, Tiểu Ngôn, lần trước dạo phố không phải mua được một cái vòng tròn sao?" Qua vài ngày, Thượng Quan Tây Nguyệt rốt cục cũng nhớ tới chuyện này.

"Đúng nga, tiểu thư, ngươi không nói ta đều quên " Tiểu Ngôn từ bên hông cúi đầu bao xuống lấy vòng tròn nhỏ ra đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tốt, ngươi lui xuống trước đi" Thượng Quan Tây Nguyệt cầm vòng tròn trong tay, liền để Tiểu Ngôn lui xuống.

"Cái này hình như cũng không có gì đặc biệt." Thượng Quan Tây Nguyệt gục xuống bàn nhìn chăm chăm nó.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt tập trung tinh thần, trước mặt của nàng xuất hiện một lam sương mù lượn lờ, được một lúc thì tiêu tán lúc, trên bàn có tiểu nam hài đứng đó, đáng đáp chỉ bằng cánh tay của nàng.

Hắn mặc cái yếm nhỏ màu đỏ, hai mắt mở to, tay chân ngắn ngủi, thân thể như quả bầu, cả người nhìn cực kỳ đáng yêu, chỉ là thân thể của hắn có chút trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Lạc Lạc hiện thân (2)

"Chủ nhân," Tiểu Manh Oa mở miệng nói chuyện, âm thanh cũng mơ hồ.

Thượng Quan Tây Nguyệt sững sờ nhìn vật nhỏ đứng ở trên bàn gọi nàng là chủ nhân, còn chưa kịp phản ứng lại, tiểu bắt điểm này từ đâu ra.

"Ngươi là ai." Thượng Quan Tây Nguyệt đã hoàn toàn quên chuyện lúc trước.

"Chủ nhân, ta là Lạc Lạc, ngươi quên rồi sao?" Lạc Lạc nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói không biết mình, vành mắt đỏ lên, chớp mắt một cái nước mắt liền chảy ra, làm người ta nhìn thấy sẽ cực kỳ đau lòng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy hai chữ Lạc Lạc, lập tức nhớ tới thanh âm trước đó trong đầu, thì ra là hắn!

"Ngươi chính là Lạc Lạc sao, thật đáng yêu."

Lạc Lạc nghe Thượng Quan Tây Nguyệt khích lệ mình đáng yêu, miệng nhỏ nâng lên, lập tức không còn thương tâm nữa. Hai chân khẽ cong ngồi ở trên mặt bàn.

"Lạc Lạc "... Ta... Sao ta không đứng vào ngươi được." Nhìn thấy bộ dáng Lạc Lạc mơ hồ, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn không được đưa tay muốn sờ khuôn mặt khá ái của hắn, nhưng tay của nàng lại xuyên qua thân thể của hắn.

"Chủ nhân, người ta hiện tại quá yếu, cho nên chưa khôi phục được bản thể, hiện tại chỉ lấy linh hồn thể duy trì." Thanh âm Lạc Lạc âm trầm, giống như rất thương tâm.

"Bất quá không sao cả, phải căn cứ vào đẳng cấp tu luyện của chủ nhân, nếu càng cao, ta sẽ từ từ khôi phục thực lực, chờ ngươi đạt đến cấp Hồng linh, ta liền có thể lấy lại bản thể."

Con mắt Lạc Lạc bắt đầu phát sáng, giống như đã thấy dáng vẻ uy phong của mình về sau.

"Thật xin lỗi, Lạc Lạc, chỉ sợ làm ngươi thất vọng, thể chất của ta căn bản không thể tu luyện." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nghĩ tới thể chất phế vật này, liền bức bối.

Tại đại lục này nếu không có linh lực, nhất định sẽ bị kém một bậc, bị người bắt nạt...

"Chủ nhân, ngươi không phải phế vật đâu, ngươi là người duy nhất trong thiên địa có linh mạch, bây giờ ngươi không thể tu luyện, đó là vì ngươi bị phong ấn." Lạc Lạc rất kiêu ngạo nói, hắn vì chủ nhân của mình mà cảm thấy vinh hạnh.

"Phong ấn? Lạc Lạc, ý của ngươi là ta có thể tu luyện?" Thượng Quan Tây Nguyệt thật không thể tin được, nếu như thật sự như vậy thì quá tốt rồi, có linh lực liền có thể tự bảo hộ chính mình và bảo vệ người mình quan tâm.

"Đó là dĩ nhiên, chủ nhân, ngươi là trời..." Lạc Lạc nói một nửa bỗng nhiên bưng kín miệng của mình, giống như nói không nên lời.

"Vậy có biện pháp giải trừ không?" Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nhìn thấy dáng vẻ của Lạc Lạc, bất quá cũng không hỏi gì, dù có hỏi hắn cũng sẽ không nói.

"Cái này... Chủ nhân, đạo phong ấn này quá cường đại, bằng vào năng lực hiện tại của ta giải không được." Lạc Lạc bởi vì mình không thể giúp Thượng Quan Tây Nguyệt xấu hổ cúi đầu, hai tay nhỏ chỉ vào nhau.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, thất vọng từ đáy lòng bắt đầu lan tràn.

Không thể giải? Là ai, rốt cục là ai phong ấn nàng, Thượng Quan Tây Nguyệt trong lòng hận nghiền răng.

Bất quá về sau ngẫm lại, cũng không có gì lớn, phong ấn nhất định có thể giải, chỉ là bây giờ còn chưa đến thời cơ.

"Không sao, Lạc Lạc, ngươi cũng đừng quá khó chịu." Thượng Quan Tây Nguyệt vươn tay sờ đầu Lạc Lạc, dù không đụng tới được, nhưng tay vừa chạm đến đỉnh đầu liền ngừng lại, làm động tác vuốt ve.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nhấn trữ vật thượng cổ

"Cám ơn ngươi, chủ nhân" Nghe thấy lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt Lạc Lạc cảm kích ngẩng đầu.

"Chủ nhân, đây không phải..." Lạc Lạc thấy vòng tròn trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ngươi nói cái này sao, ta cũng không biết là cái gì, nhìn qua giống như đồ tốt thôi." Thượng Quan Tây Nguyệt đem vòng tròn cầm tới trước mặt Lạc Lạc để hắn có thể nhìn rõ ràng.

"Chủ nhân, đây là... Đây là..." Lạc Lạc kích động ngay cả lời nói đều không rõ ràng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên. Ngón tay nhỏ chỉ vào nó.

"Được rồi, nhìn ngươi kích động kia, từ từ nói." Thượng Quan Tây Nguyệt buồn cười nhìn động tác của Lạc Lạc.

"Chủ nhân" Lạc Lạc ngập ngừng.

"Đây chính là nhấn trữ vật thượng cổ, gọi là Thiên Hoàng giới a."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, thấy thứ bỏ đi này lại là nhấn trữ vật, còn thuộc về thời Thượng Cổ, hiếu kỳ lật tới lật lui mà nhìn.

Thế nhưng coi tới coi lui, Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn không nhìn ra cái này có chỗ nào lợi hại.

"Chủ nhân, người đừng nhìn nó đơn giản mà nghĩ là vô dụng, người nhỏ một giọt máu của người lên đi." Lạc Lạc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt hiểu kỳ, trong lòng thở dài một hơi.

Ai, chủ nhân cuối cùng đều không hề nhớ rõ cái gì, vật của hoàng giới cũng không nhận ra...

"A, phải nhỏ máu sao." Thượng Quan Tây Nguyệt đem ngón tay đưa lên bên miệng, do dự một chút, nhẫn tâm cắn nát ngón trỏ.

Sau đó Thượng Quan Tây Nguyệt nhỏ máu lên Thiên Hoàng giới chiếc nhẫn lập tức có biến hóa

Thiên Hoàng giới bị một tia sáng màu đỏ vây quanh, tia sáng từ từ tiêu tán, xuất hiện chiếc nhẫn màu đỏ khí tức nồng đậm trước mặt nàng.

Ngay lúc này, Thiên Hoàng giới tự động đeo lên ngón cái bên tay trái của Thượng Quan Tây Nguyệt, lớn nhỏ vừa vặn, giống như vì nàng mà chế ra.

"Chuyện gì xảy ra, sao lại không gỡ xuống được." Thượng Quan Tây Nguyệt phát hiện Thiên Hoàng giới lại tự động đeo lên ngón tay của nàng, muốn gỡ xuống nhìn, nhưng không cách nào gỡ được.

"Chủ nhân, người đừng gỡ ra, Thiên Hoàng giới chỉ thuộc về người."

"Cái gì gọi là chỉ là thuộc về ta, được rồi được rồi, ta không hỏi nữa, bởi vì ta biết người sẽ không nói." Thượng Quan Tây Nguyệt vốn muốn hỏi rõ ràng, nhưng nhìn biểu hiện của Lạc Lạc liền biết chắc sẽ không hỏi được cái gì. đành phải thôi.

"Thiên Hoàng giới có tác dụng gì." Thượng Quan Tây Nguyệt lung lay tay trái của mình.

"Chủ nhân, cái này người cũng không biết." Lạc Lạc một bộ nhìn biểu hiện nhà quê của nàng.

"Thiên Hoàng giới chủ yếu là để chứa vật phẩm, thứ gì cũng đều có thể bỏ vào, chỉ là người không biết, không có nó là không được. Điểm lợi hại nhất của Thiên Hoàng giới chính là có thể chứa vật sống, đương nhiên, cũng bao gồm con người." Lạc Lạc nắm chặt đầu ngón tay nói.

"Trâu bò như vậy, vậy người mau nói cho ta biết làm thế nào để bỏ đồ vật bỏ vào." Thượng Quan Tây Nguyệt rất nóng lòng.

Có thể lưu trữ đồ vật, đồ tốt a, về sau chỉ cần bỏ đồ vào đây là được, cũng không cần mang theo trong người, cũng không sợ người khác lấy mất.

"Rất đơn giản, chủ nhân, người dùng ý niệm đem đồ vật muốn bỏ vào là có thể" Lạc Lạc ở một bên dạy nàng.

"Thật sao? Ta thử một chút." Thượng Quan Tây Nguyệt đem hai mắt khóa chặt lên đồ cưới, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, đồ cưới liền biến mất.

"Thật thần kỳ, vậy nếu như ta muốn lấy ra thì sao."

"Dùng ý niệm, chỉ cần suy nghĩ tới thứ muốn lấy thì có thể lấy được." Lạc Lạc như phu tử tận tâm tận lực giải thích cho nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt căn cứ vào lời của Lạc Lạc, đem đồ vật bỏ vào lấy ra, lấy ra tại bỏ vào, chơi quên cả trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Không gian huyền ảo

"Thiên Hoàng giới cũng đã xuất hiện, không có lý do gì Thiên Hoàng đình lại không xuất hiện."

Lạc Lạc nói rất nhỏ, Thượng Quan Tây Nguyệt ở bên cạnh căn bản không chú ý.

"Đứng rồi, chủ nhân, trên người người có miếng ngọc bội nào không." Lạc Lạc nghĩ đến gì đó, mở miệng hỏi Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ngọc bội? Ta không có." Thượng Quan Tây Nguyệt không hề nghĩ liền trả lời.

"Sao lại không có được." Lạc Lạc đặt ngón trỏ lên cằm mình.

"A" Thượng Quan Tây Nguyệt đập đầu mình một cái.

"Ta nhớ ra rồi, ta có một khối ngọc bội màu đỏ." Thượng Quan Tây Nguyệt móc từ trong ngực ra miếng ngọc bội buổi sáng lấy lại từ chỗ Giang Phi.

"Người nói cái này sao?"

"Đúng, chính là cái này, chủ nhân, đây là không gian huyền ảo, ngươi tranh thủ thời gian nhỏ máu lên đi." Lạc Lạc kích động đứng lên.

"Cái gì, lại phải nhỏ máu."

Thượng Quan Tây Nguyệt thực sự không hiểu, tại sao xuyên đến đây, máu của nàng trở nên có ích như, động một chút lại muốn máu của nàng.

"Đúng vậy a, chủ nhân, nếu ngươi không nhỏ máu, nó không có cách nào nhận chủ."

"Được rồi."

Thượng Quan Tây Nguyệt lại một lần nữa cắn ngón trỏ.

Ô, đau quá.

Thật tức chết mà, tốt nhất ngươi nên có chút hữu dụng, nếu không lão nương thề sẽ đập nát ngươi.

Thượng Quan Tây Nguyệt trừng mắt nhìn máu nàng nhỏ vào ngọc bội.

Ngọc bội dính máu Thượng Quan Tây Nguyệt, trong nháy mắt phát ra một ánh sáng chói mắt, ánh sáng tắt dần đi, Thượng Quan Tây Nguyệt và Lạc Lạc đứng tại chỗ đều không thấy gì.

"Đây là nơi nào." Thượng Quan Tây Nguyệt tò mò nhìn chung quanh

Là một mảnh đất rất rộng rãi, phía trước có một cái giếng hồ nước, phía trên phát ra chút ánh sáng, còn có một cái cây, trên cây kết đầy trái màu đỏ, trên mặt đất trồng một mảnh vườn thảo dược lớn, trong không khí có một loại khí tức khiến cho tâm hồn con người thanh thản.

"Đây chính là không gian huyền ảo, chủ nhân "

Lạc Lạc ở một bên cao hứng nhảy tới nhảy lui, quá tốt rồi, cứ như vậy, chủ nhân rất nhanh sẽ có thể nhớ về lúc trước.

"Không gian huyền ảo, là cái gì."

"Chủ nhân, cái này..." Lạc Lạc đang chuẩn bị trả lời Thượng Quan Tây Nguyệt.

Một phong thư và một bình thuốc trông rỗng rọi vào tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt mở ra, kiểu chữ bên trong rất xinh đẹp, nhìn qua là do nữ nhân viết.

Nguyệt nhi:

Khi con thấy phong thư này, nghĩa là con đã vào được không gian huyền ảo, cơ thể con là do mẫu thân phong ấn, bởi vì con là người duy nhất có linh mạch, nếu để cho người xấu biết, hậu quả sẽ rất khó lường, cho nên vì rơi vào đường cùng, mẫu thân chỉ có thể làm như thế, bình dược trong tay con là thuốc để giải trừ phong ấn, con ăn vào, ngay lập tức có thể tu luyện linh lực.

Nữ nhi, thời gian của mẫu thân không còn nhiều lắm, cho dù ta có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với con, cũng không thể nói được, ta chỉ muốn nói cho con biết một chuyện, Thượng Quan Lưu Phong không phải cha ruột của con, cha ruột con đang ở một nơi gọi là đại lục Tinh Thần, họ Hiên Viên, muốn tìm được thì phải nhờ vào chính con rồi. Nữ nhi, ta phải đi rồi, con phải chiếu cố kỹ chính mình và Minh Tuyên, mẫu thân vĩnh viễn thương các con.

Thượng Quan Tây Nguyệt xem xong bức thư, nước mắt bất tri bất giác chảy xuống, cho dù nàng không phải Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự. Nhưng vẫn vì tình mẫu tử của Tây Tinh Nhi mà cảm động.

"Chủ nhân, ngươi khóc, xấu hổ quá." Hai tay Lạc Lạc chỉ vào mặt cười trêu nàng.

"Ai khóc." Thượng Quan Tây Nguyệt lau mặt, ra vẻ hung ác trừng mắt nhìn Lạc Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Giải trừ phong ấn

"Chủ nhân, đây là cái gì." Lạc Lạc duỗi ngón tay chỉ bình thuốc trên tay nàng.

"Đây chính là đan dược để giải trừ phong ấn." Thượng Quan Tây Nguyệt đồ thuốc ra tay cẩn thận quan sát.

Chẳng qua chỉ là một viên thuốc màu nâu bình thường thôi, cái này thật sự có thể giải trừ phong ấn? Thượng Quan Tây Nguyệt rất hoài nghi.

"Chủ nhân, còn đứng ngây đó làm gì, tranh thủ thời gian ăn đi." Lạc Lạc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ lo nhìn chăm chăm đan dược, căn bản không có ý muốn ăn, liền lo lắng thúc giục.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Lạc Lạc tay chân ngẩn ngẩn nhảy tới nhảy lui, âm thầm bật cười. Không khỏi muốn đùa giỡn hấn.

"Ai nha, Lạc Lạc, làm sao bây giờ, thuốc rơi mất rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý khom người giả bộ sốt ruột tìm kiếm trên mặt đất.

"Cái gì, chủ nhân, mau tìm nhanh lên" Lạc Lạc nghe xong, gấp đến độ chảy nước mắt. Chông mông lên nằm rạp trên mặt đất cẩn thận tìm.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, đây chính là thứ duy nhất giúp chủ nhân giải trừ phong ấn, nếu mất rồi, chủ nhân sao có thể trở lại như lúc ban đầu, Lạc Lạc càng nghĩ càng khổ sở, cuối cùng đặt mông ngồi dưới đất "Oa" một tiếng khóc lên.

"Ô ô, làm sao bây giờ. Chủ nhân, giải dược bị mất rồi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Lạc Lạc khóc đến thương tâm như vậy, khuôn mặt bởi vì khóc đến thở không nổi mà đỏ rực, miệng nhỏ cong lên, nên không nỡ lừa hấn nữa.

"Lạc Lạc, ngươi đừng khóc, là ta lừa gạt ngươi thôi, ngươi nhìn xem, giải dược không phải vẫn còn sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt mở tay ra, đưa đến trước mặt Lạc Lạc để hấn rõ ràng.

Lạc Lạc nhìn thấy đan dược, lập tức ngừng khóc, tay nhỏ dụi dụi con mắt, liền cười, thế nhưng lại nghĩ tới Thượng Quan Tây Nguyệt lại lừa gạt mình, hừ một tiếng xoay người qua chỗ khác, quay lưng về phía Thượng Quan Tây Nguyệt biểu tình kháng nghị.

"Được rồi, ta lừa Lạc Lạc, là ta sai dược chưa?" Thượng Quan Tây Nguyệt bị bộ dáng của hấn chọc cười.

"Thật sự biết sai rồi?" Lạc Lạc quay đầu lại bĩu môi hỏi.

"Thật, ta thề." Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Lạc Lạc đề ý đến nàng, vội vàng nhấc tay lên trời thề.

"Vậy được rồi, ta liền tha thứ cho ngươi, về sau không cho ngươi gạt ta." Lạc Lạc quay người lại đặt ra yêu cầu.

"Có thể "

"Cũng không thể hù dọa ta "

"Không có vấn đề gì "

"Còn có, ngươi không thể khi dễ ta."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, trầm nghĩ, vấn đề của ngươi thật sự quá nhiều, bây giờ, rốt cục là ai khi dễ ai vậy...

"Được được, Lạc Lạc, ta về sau tuyệt đối sẽ không lừa ngươi, không hù dọa ngươi, càng sẽ không khi dễ ngươi." Thượng Quan Tây Nguyệt bị hấn làm cho dở khóc dở cười.

"Ừm, cái này còn tạm được, đúng rồi, chủ nhân, ngươi mau ăn giải dược đi." Lạc Lạc đang đắc ý lại nhớ ra chuyện này.

"Được."

Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi xếp bằng dưới đất, nhìn thoáng qua đan dược, hạ quyết tâm, nuốt xuống.

Lạc Lạc ở bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt rất khẩn trương nhìn nàng...

Nuốt đan dược vào Thượng Quan Tây Nguyệt cảm giác có cái gì lật động, sau đó răng rắc một tiếng, linh lực bên ngoài như điên cuồng dũng mãnh lao về phía nàng.

"Phong ấn đã bị phá bỏ." Thượng Quan Tây Nguyệt thở ra một hơi, đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Thánh linh quả

"Quá tốt rồi, chủ nhân." Lạc Lạc vui vẻ đứng lên.

"Chủ nhân, phong ấn giải trừ, ngươi liền có thể tu luyện."

Thật tốt, rốt cục đã giải trừ phong ấn, về sau nhất định sẽ càng ngày càng tốt, cuối cùng sẽ có một ngày chủ nhân nhớ ra ta là ai.

"Lạc Lạc. Giải trừ phong ấn xong, không biết vì sao ta cảm giác sức mạnh trong thân thể rất lớn." Thượng Quan Tây Nguyệt không hiểu hỏi.

"Đây là chuyện đương nhiên, chủ nhân, ngươi có thể chất của linh mạch, tương truyền thời điểm sơ khai lập địa, do Huyền Hoàng hấp thụ linh lực tinh khiết của trời đất mà sinh ra, có gốc từ mặt đất, nên phải tự hấp thụ linh lực trong không khí, lại thêm linh lực của không gian huyền ảo vốn lớn gấp mười lần bên ngoài, cho nên ngươi hấp thụ càng ngày càng nhiều nha."

"Thì ra là vậy, không nghĩ tới thân thể phế vật này lại lợi hại như thế, trách không được mẫu thân lại muốn phong ấn ta lại" Thượng Quan Tây Nguyệt càng ngày càng hài lòng với thân thể hiện tại.

"Nhưng Lạc Lạc, ngay cả cơ sở để tu luyện ta cũng không có, nên làm gì trước bây giờ." Thượng Quan Tây Nguyệt chợt nhớ tới nàng căn bản không hiểu được làm thế nào để tu luyện, cũng không biết nên phóng thích linh lực như thế nào.

"Ngươi không cần lo lắng, chủ nhân, ngươi đi với ta." Lạc Lạc nói xong liền bước về cây đại thụ có trái màu đỏ ở phía trước.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi theo, nhìn từ đằng xa chỉ nhìn thấy màu đỏ, không nghĩ tới đến gần lại thấy mỗi trái trên cây đều có hình trái tim, nhìn rất đẹp

"Chủ nhân, đây là thánh linh quả, ngươi hái một trái ăn, có thể giúp ngươi đả thông kinh mạch, trợ giúp ngươi tu luyện."

Lạc Lạc ở một bên chỉ vào trái trên cây ra hiệu cho Thượng Quan Tây Nguyệt hái xuống

"Cái này ăn vào có thể trợ giúp tu luyện? Làm sao ngươi biết" Thượng Quan Tây Nguyệt không tin hái thánh linh quả xuống, cầm trên tay hoài nghi hỏi.

"Tất nhiên, trong trời đất không có cái gì Lạc Lạc ta không biết." Lạc Lạc kiêu ngạo hát cảm, hai tay chống nạnh, cực kỳ đắc ý.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn động tác của Lạc Lạc giống như gà trống gáy, nhìn không được cười ha ha.

"Chủ nhân, ngươi cười cái gì." Lạc Lạc thả tay xuống, rất bất mãn hỏi

"Không có... Không có, ta chỉ cảm thấy rất vui vẻ thôi." Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không dám nói mình đang cười hắc hắc, miễn cho đến lúc đó hắc lại lòng dạ nhỏ nhen.

"A, chủ nhân kia ngươi tranh thủ thời gian ăn đi." Lạc Lạc cũng chỉ là tiểu hài tử tâm tư đơn thuần, đối với lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt không có nửa phần hoài nghi.

"Tốt" Thượng Quan Tây Nguyệt cầm lấy Thánh linh quả ăn hết, sau đó hai chân co lại, ngồi xuống, nhắm mắt vận chuyển khí tức

Vừa ăn xong không có phản ứng gì, một lát sau, toàn thân có cảm giác như bị xé rách.

"Ngô" Thượng Quan Tây Nguyệt đau đến hô lên.

Mẹ ơi, làm sao lại đau nhức như thế, cảm giác thân thể đều muốn rời ra từng mảnh, đây mà là thánh linh quả cái gì, là độc dược mới đúng, nếu không sao lại đau nhức như vậy.

Dù không muốn chịu đau, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn cắn răng kiên trì, trò đùa, dù sao cũng là kim bài sát thủ ở hiện đại, lúc ở hiện đại khi bị thương còn nghiêm trọng hơn, tự mình cũng có thể vượt qua, một chút đau nhức này thì tính là gì.

Cứ như vậy, đại khái đau đến khoảng nửa canh giờ, dần dần biến mất, thay vào đó là một loại cảm giác nhẹ nhàng chưa bao giờ có.

"Hô" Thượng Quan Tây Nguyệt thở ra một hơi, chậm rãi mở hai mắt ra.

"A..., thứ gì thú vị như vậy." Bỗng nhiên, Thượng Quan Tây Nguyệt bị mùi hôi thối làm cho chịu không được đứng lên, thế nhưng nàng chạy đến đâu mùi thối lại theo đến đó.

"Chủ nhân, ngươi đừng chạy, mùi thối tỏa ra từ trên người ngươi." Lạc Lạc mở miệng giải thích.

"Cái gì, làm sao có thể, ngươi mới thối." Dù thế nào Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không chịu tin mùi thối này phát ra từ trên người mình.

"Ngươi đừng nóng giận, chủ nhân, nghe ta nói."

"Người ăn thánh linh quả, nó ở trong cơ thể giúp người đã thông kinh mạch, bài trừ tạp chất, mùi thối trên người người lúc này cho thấy tạp chất dư thừa trong cơ thể đã bị bài trừ sạch sẽ."

"Cái gì, đây là mùi trong cơ thể ta, cái này cũng quá buồn nôn." Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy mùi thối này ở trong cơ thể mình, rất ghét bỏ nhìn thân thể một chút.

"Đúng a..., chủ nhân, vết bớt trên mặt người..." Lạc Lạc lúc này mới phát hiện Thượng Quan Tây Nguyệt không còn bớt nữa.

"Bớt... Thế nào." Thượng Quan Tây Nguyệt lấy tay sờ sờ mặt.

"Không có gì, chủ nhân." Bây giờ Lạc Lạc còn chưa muốn nói với Thượng Quan Tây Nguyệt, để tự nàng phát hiện, sau đó sẽ giật mình, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thánh linh tuyền

"A" Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không nghĩ nhiều liền để tay xuống, mặt mình chắc vẫn như vậy, dù có xấu hơn cũng không hơn bao nhiêu.

"Lạc Lạc, bây giờ ta đã gỡ bỏ phong ấn, cũng khai thông gân cốt, ta nên tu luyện thế nào đây." Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi dưới đất một lần nữa, hai tay chống cằm khổ não nhìn lên bầu trời

Ông trời ơi, người cho ta có thể tu luyện, lại không nói cho ta phương pháp tu luyện, giống như người đưa một đồng đồ ăn cho một người không thể há mồm ăn, khác nhau ở chỗ nào chứ, đều là có lòng mà lực không đủ.

Lạc Lạc đang muốn trả lời Thượng Quan Tây Nguyệt, đột nhiên..

"Oanh" cách đó không xa truyền đến một tiếng vang lớn

"Chuyện gì xảy ra" Thượng Quan Tây Nguyệt chuyển mắt về phía phát ra tiếng vang.

"Thanh âm này... Nhanh, chủ nhân, Thiên Hoàng đỉnh tái thế." Lạc Lạc vừa nói vừa chạy thật nhanh tới bên bờ hồ.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên chạy theo Lạc Lạc.

Đợi khi hai người chạy đến nơi, một chút động tĩnh đều không có, mặt hồ cực kỳ phẳng lặng, không có một gợn sóng

"Sao có thể, thanh âm vừa rồi rõ ràng là của Thiên Hoàng đỉnh, sao lại không thấy nữa." Lạc Lạc đặt mộng ngồi dưới đất cúi đầu suy tư.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy nước hồ, con mắt đều sáng lên, thật xinh đẹp a, nước hồ màu sữa ngà, giống như sữa bò, phía trên hiện lên một chút ánh sáng, toàn bộ hồ nước tản ra tiên khí nồng đậm.

"Thật đẹp" Thượng Quan Tây Nguyệt cúi người ngồi xổm bên hồ, hai tay nhẹ nhàng lướt qua mặt nước.

"Chủ nhân, đây là Thánh linh tuyền, giống như Thánh linh quả, đều dùng mãi không hết." Lạc Lạc thấy Thượng Quan Tây Nguyệt tán thưởng, cả kinh hồi thần lại.

"Thật sao, nói cách khác ta dùng thế nào cũng sẽ không hết đúng không, quá tốt rồi, lần sau ta phải dùng nước suối này đổ vào bồn tắm để ngâm mình." Thượng Quan Tây Nguyệt mừng rỡ thầm nghĩ.

Ở hiện đại nàng vẫn muốn mua sữa bò tắm, nhưng như vậy quá xa xỉ, mua không nổi a, lại nói cũng không có thời gian, mỗi ngày nếu không phải chấp hành nhiệm vụ, cũng phải đi ám sát, bây giờ tốt rồi, thời gian có, còn có nước suối giống như sữa bò, hơn nữa lại dùng mãi không hết, cuộc sống thật là đẹp đến không tưởng a.

Lạc Lạc nghe Thượng Quan Tây Nguyệt muốn lấy thánh linh tuyền người người trong thiên hạ đều muốn lấy để ngâm trong bồn tắm, khuôn mặt nhỏ mắt tự nhiên run lên.

Chủ nhân a, người quá xa xỉ rồi, người khác muốn lấy nước Thánh linh cũng không cách nào lấy được, người ngược lại muốn lấy đi tắm rửa, thật sự không thể không bội phục người a.

"Lạc Lạc, biểu tình của người là sao, mặt bị rút gân sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay sờ khuôn mặt Lạc Lạc, nhưng lại xuyên qua không khí.

"Ai, thật thống khổ, nhìn thấy nhưng lại sờ không được, đây không phải muốn khảo nghiệm ta sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của Lạc Lạc, thật rất muốn nheo mắt hân.

"Chủ nhân, đều tại thực lực người không đủ, nên người không thể sờ được ta." Lạc Lạc dùng ánh mắt u oán nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Người yên tâm, Lạc Lạc, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện, để người sớm ngày khôi phục." Thượng Quan Tây Nguyệt bị đôi mắt ti hí của hân làm cho ngượng ngùng.

Mặc dù nói như vậy, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn không biết nên tu luyện như thế nào.

"Lạc Lạc, nói nhảm nhiều như vậy, người còn chưa nói với ta..."

"Soạt "

Đang suy nghĩ làm thế nào để tu luyện, mặt nước đang bình lặng lại có động tĩnh, mà lại lần này động tĩnh so với lúc trước lớn hơn nhiều.

"Lạc Lạc, chạy mau." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy suối nước giống như hiện tượng biển động, dâng lên cao, muốn kéo Lạc Lạc chạy đi, thế nhưng... lại đi xuyên qua, không có cách nào khác, chỉ có thể vừa chạy vừa thúc giục.

Chạy được một đoạn xa, Thượng Quan Tây Nguyệt trốn ở một chỗ xa xa, không biết qua bao lâu, sau lưng rốt cục yên tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thiên Hoàng đỉnh

"Lạc Lạc thế nào, người không sao chứ." Thượng Quan Tây Nguyệt không nghe thấy động tĩnh, quan tâm quay đầu hỏi Lạc Lạc cũng đang nằm sấp một bên.

"Chủ nhân, ta đương nhiên không sao, người quên ta là linh hồn sao? Những thứ này căn bản không đụng tới ta được, sẽ trực tiếp xuyên qua người ta." Lạc Lạc đầu đầy hắc tuyến, chủ nhân này, lúc thông minh thì khiến cho người ta khó mà chống đỡ nổi, lúc hồ đồ lại rất... Khôi hài.

"Ách... Ta thật sự đã quên mất..."

"Đứng rồi, Lạc Lạc vừa rồi là thế nào."

Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu nhìn sau lưng, lại phát hiện sau lưng có thêm một cái đỉnh(cái vạc).

Đây là cái đỉnh đỏ trong lịch sử đã biến mất từ rất lâu rồi, hình dáng hoa văn phía trên rất phức tạp, cực kỳ hoàn mỹ, tinh tế, làm cho người ta cảm thấy rất thần bí.

Chẳng biết tại sao, lúc Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy cái đỉnh này, trong lòng lại có cảm giác quen thuộc...

Một bên Lạc Lạc nhìn thấy Thiên Hoàng đỉnh xuất hiện, a một tiếng há to miệng, lúc này trong lòng kích động không thôi.

Thiên Hoàng đỉnh, thật sự là Thiên Hoàng đỉnh, quá tốt rồi, chủ người lập tức có thể tu luyện, không lâu sau, chủ nhân nhất định có thể khôi phục ký ức ngàn năm trước...

"Lạc Lạc, đây là cái gì."

"Lạc Lạc, Lạc Lạc, sao lại phát ngốc rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt muốn hỏi rõ ràng, nhưng lại thấy Lạc Lạc đứng một bên ngẩn người.

"A, cái gì." Lạc Lạc rốt cuộc cũng phản ứng.

"Chủ nhân, đây chính là Thiên Hoàng đỉnh, là vật chuyên dùng để luyện chế đan dược, người nhanh nhảu nhận chủ."

"Cái gì, lại nhảu máu."

Thượng Quan Tây Nguyệt rống to, thế giới này bị làm sao vậy. Khắp nơi đều huyền bí, lúc nào cũng muốn máu. Hơn nữa còn là máu của nàng.

"Lạc Lạc đáng chết, sao người không nói sớm tất cả đều phải nhảu máu nhận chủ, như vậy ta có thể cầm sẵn một chén máu theo, cũng không cần mỗi lần đều phải cắn ngón tay, người nhìn thử đi, ngón tay của ta đã có hai vết thương." Thượng Quan Tây Nguyệt tức giận đem ngón trỏ đến trước mặt Lạc Lạc dùng sức lắc lắc.

"Chủ nhân, người ta cũng không biết Thiên Hoàng đình lại xuất hiện nhanh như vậy." Lạc Lạc quệt miệng chớp mắt nhìn nàng.

"Được rồi "

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy ánh mắt đáng thương của Lạc Lạc, mềm lòng khoát tay. Lăn nữa cắn ngón trỏ.

Ai, chút nữa phải bồi bổ thật tốt...

Thiên Hoàng đình nhận máu của Thượng Quan Tây Nguyệt, không giống hai lần trước phát ra ánh sáng, ngược lại từ trong đình chậm rãi bay ra hai thứ.

Khi Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay đuổi về phía trước, hai thứ kia tự động bay vào trong tay nàng.

"Đây là cái gì." Roi vào trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt là hai quyển sách.

Nàng hiểu kỳ mở một quyển sách ra, bên trong đều viết tên dược liệu, còn có trình tự luyện chế đan dược.

"Chủ nhân, đây đan thư của Thiên Hoàng đình, một quyển khác liền dạy người cách tu luyện, còn có võ công tâm pháp." Lạc Lạc đứng một, chậm rãi ngồi trên mặt đất.

"Lạc Lạc, người không sao chứ." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Lạc Lạc ngồi dưới đất, lúc này sắc mặt tái nhợt, lo lắng hỏi.

"Chủ nhân, ta ra ngoài thời gian quá lâu, đã không chịu nổi nữa." Thân ảnh Lạc Lạc càng ngày càng trong suốt.

"Người chỉ cần làm theo phương pháp trong sách tu luyện là có thể, còn nữa, luyện đan chủ yếu nhờ vào sự khống chế của Tinh Thần lực, trước tiên chủ nhân nên tu luyện linh lực, sau đó mới luyện đan, rồi rời khỏi đây ra ngoài tìm một nơi để kiểm tra định lực Tinh Thần một chút..."

Chủ nhân, người phải tu luyện thật tốt nha..." Lạc Lạc nói xong câu sau cùng, thân thể hóa thành một làn khói nhẹ, bay vào bên trong cây trâm của Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Lạc Lạc, người yên tâm, ta nhất định chăm chỉ tu luyện, giúp người khôi phục thân thể." Thượng Quan Tây Nguyệt rất không đành lòng nhìn Lạc Lạc rời đi, trong lòng âm thầm thề nhất định phải trở nên cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Tấn cấp

Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm hạ quyết tâm, liền lật quyển sách tu luyện trong tay ra.

Trí nhớ nàng rất tốt, đọc nhanh như gió nhanh chóng lật xem hết, chỉ trong chốc lát, Thượng Quan Tây Nguyệt đã hiểu đại khái.

Trong sách cơ bản dạy làm thế nào để vận dụng đan điền, làm thế nào để giải phóng linh lực, các loại phương thức tu luyện cơ bản.

Phía sau sách là tên mấy tuyệt kỹ, Liệt Diễm Chương, Nghịch Thiên Chương, Phản Thiên Chương, Chí Tồn Chương, mỗi loại tuyệt kỹ khi luyện đến gần cuối uy lực sẽ càng ngày càng lợi hại, lực công kích cũng sẽ cường đại hơn.

Thượng Quan Tây Nguyệt xem qua một lần nữa, ghi nhớ kỹ tất cả, sau đó liền để sách xuống, ngồi xếp bằng bắt đầu tu luyện.

Thượng Quan Tây Nguyệt dựa theo chỉ dẫn trong sách hấp thu linh lực chậm rãi đẩy đến huyệt đan điền (nằm dưới rốn), chỉ trong chốc lát, nàng cảm giác nơi đó dần dần nóng lên, phình to ra, sau đó nàng lại phóng hết linh lực ra, cứ như vậy làm lại mấy lần, Thượng Quan Tây Nguyệt thuận buồm xuôi gió.

Tu luyện đại khái hơn một canh giờ, khí thế quanh người Thượng Quan Tây Nguyệt thay đổi.

Linh lực chung quanh không cần hấp thụ mà tự giác điên cuồng tràn vào cơ thể Thượng Quan Tây Nguyệt, nếu để cho người khác trông thấy, tuyệt đối sẽ không tưởng tượng nổi, phải biết nhiều linh lực như vậy tụ tập bên trong cơ thể, nếu không tiêu hóa hết, sẽ bạo phát mà chết.

Thế nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt không hề có một chút thần sắc khó chịu nào, ngược lại còn rất nhẹ nhàng...

Khi linh lực dừng lại, khí lực của Thượng Quan Tây Nguyệt từ từ cao lên từng chút từng chút một, chỉ thấy linh lực như thủy triều trút xuống, không ngừng cuộn cuộn tỏa ra, rất nhanh, Thiên Linh sơ cấp, Thiên Linh trung cấp, Thiên Linh cao cấp, Thiên Linh đỉnh phong, Địa Linh sơ cấp...

Cứ như vậy, linh lực trong người Thượng Quan Tây Nguyệt tiếp tục tăng lên, không hề có dấu hiệu dừng lại.

Thăng đến khi tấn thăng đến Địa Linh cao cấp mới chậm rãi dừng lại.

Địa Linh cao cấp, chỉ trong nháy mắt, từ không có chút linh lực nào đã đạt đến Địa Linh cao cấp.

Nếu như lúc này có người khác ở đây, nhất định sẽ không tin nổi.

Phải biết có một vài người cả đời đều không tấn thăng được một cấp, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt ngược lại từ một phế vật không biết tu luyện tiến thăng lên Địa Linh cao cấp, tốc độ tu luyện này, người bình thường làm sao chịu nổi.

Cho dù là thái tử Bách Lý Hành có danh hiệu thiên tài, đã tu luyện vài chục năm, bây giờ cũng chỉ là Hoàng Linh cao cấp.

Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi mở hai mắt ra, lông mi có chút rung động, da thịt như tuyết, yếu điệu yếu kiều, mắt ngọc mây ngai, bởi vì tu luyện tấn cấp mà năng lực cảm nhận trở nên mạnh hơn, chỉ cần có một chút động tĩnh cũng sẽ lập tức biết được.

"Chuyện gì xảy ra, thời gian dài như vậy mới chỉ đạt được Địa Linh cao cấp thôi ư, ài, xem ra còn phải cố gắng nhiều." Thượng Quan Tây Nguyệt vận động linh lực chung quanh, phát hiện không được như bản thân tưởng tượng, không khỏi than thở.

Mới có Địa Linh cao cấp?

Nếu như bị người khác nghe được Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ trong chớp mắt liền đạt tới Địa Linh cao cấp còn không vừa lòng, sẽ hận không thể đánh chết nàng.

Phải biết người trong nháy mắt đã đạt tới cảnh giới mà rất nhiều người cả đời này đều không thể đạt được, nếu cứ duy trì tốc độ tu luyện như vậy, tiền đồ sẽ sáng rực rỡ không ai bì kịp.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghỉ ngơi một lát, lần nữa dựa theo phương pháp tu luyện trước đó làm lại, thế nhưng lần này lại không có hiệu quả rõ rệt.

"Xem ra quá gấp cũng không được, chỉ có thể từng bước một." Thượng Quan Tây Nguyệt thất vọng đứng lên.

"Đúng rồi, trước tiên ta có thể luyện tập một loại chương pháp." Thượng Quan Tây Nguyệt lật mấy tờ cuối của cuốn sách ra.

"Đan điền quy hợp, sức lực trong người, vận dụng tất cả đẩy linh lực tới lòng bàn tay..."

Thượng Quan Tây Nguyệt yên lặng ghi nhớ bước đầu tiên của Liệt Diễm Chương, động tác tay từ lúng túng đến thuần thục, chưa tới một canh giờ, đã có thể sử dụng Liệt Diễm Chương.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Luyện chế đan dược cấp thấp

Lại qua chừng nửa canh giờ, đột nhiên, toàn bộ không gian an tĩnh vang lên tiếng cười to của Thượng Quan Tây Nguyệt làm cho người ta nghe mà sợ nổi da gà.

"Ha ha, ta rốt cục đã luyện thành Liệt Diễm Chương."

Liệt Diễm Chương, ý nằm ở tên, chương này đánh trúng kẻ địch, sẽ làm hắn có cảm giác bị lửa thiêu thân, toàn thân đau đớn không thôi, tuy nhiên lại không phát hiện được nguyên nhân là gì.

Không nghĩ tới chỉ mới có Liệt Diễm Chương, uy lực đã lớn như vậy, có thể thấy, mấy loại chương pháp phía sau càng khiến người ta ham muốn hơn.

Thượng Quan Tây Nguyệt luyện tốt Liệt Diễm Chương, cũng không tiếp tục luyện lên loại thứ hai Nghịch Thiên chương, bởi vì nàng biết, càng về sau sẽ càng khó khăn, nóng lòng luyện sẽ vô dụng.

Hừ, chờ sau khi ta rời khỏi đây, Thượng Quan Lâm, ta sẽ để ngươi ném thử tư vị của Liệt Diễm Chương.

Thượng Quan Tây Nguyệt đến nay vẫn chưa quên mình bị nàng một chương đánh chết.

"Đúng rồi, Lạc Lạc không phải nói ta có thể thử luyện đan dược sao, vậy nên thử một chút, bất quá, cái gì gọi là Tinh Thần lực a." Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên nhớ tới lời Lạc Lạc, mù mịt lật Thiên Hoàng đan thư ra.

Vừa lật ra, ngay lập tức liền xuất hiện một vệt màu đỏ, rất nhiều đồ vật chưa từng xuất hiện nay tất cả đều hiện ra trong đầu nàng.

Thì ra cái gọi là Tinh Thần lực là khi người tu luyện phóng thích linh lực, thi triển công pháp và nắm giữ dẫn dắt lực lượng, biến linh lực của mình thành một loại sức mạnh khác, tinh thần lực càng cường đại, tốc độ tu luyện sẽ càng nhanh.

Mà luyện đan cũng dựa vào Tinh Thần lực, Tinh Thần lực càng lớn mạnh, sự dung hợp của đan dược luyện ra sẽ càng tốt hơn.

"Ta thử xem, trước hết luyện đan dược cấp thấp, Tụ Lực hoàn đi." Thượng Quan Tây Nguyệt lật xem toàn bộ Thiên Hoàng đan thư, đại não chậm rãi tiêu hóa, cuối cùng lựa chọn luyện chế đan dược cấp thấp nhất, bởi vì bằng linh lực bây giờ của nàng, luyện chế những loại khác sẽ không thành công.

Tụ Lực hoàn, nâng cao năng lực của bản thân đạt tới một trình độ nhất định, nếu lúc đánh nhau với người khác uống một viên Tụ Lực hoàn vào, như vậy sức mạnh bị mất đi sẽ được khôi phục lại, bất quá, dược hiệu chỉ có tác dụng trong một canh giờ.

Hạ quyết tâm, nhớ rõ trình tự luyện chế, Thượng Quan Tây Nguyệt hái nguyên liệu cần thiết bên trong vườn thảo dược lớn.

Sau đó, nàng ngồi xếp bằng dưới đất, tụ hợp lực lượng đem tất cả thảo dược ném vào trong Thiên Hoàng đỉnh, chậm rãi không chế phóng thích Tinh Thần lực, dưới đáy Thiên Hoàng đỉnh xuất hiện ngọn lửa màu đỏ...

Bởi vì đây là lần đầu tiên Thượng Quan Tây Nguyệt luyện chế đan dược, mặc dù là cấp thấp, nhưng vẫn hao phí không ít công phu, động tác cũng rất lúng túng, tuy nhiên vẫn còn tốt, Tinh Thần lực của nàng đủ mạnh, nếu người khác phóng thích Tinh Thần lực như nàng, đã sớm khô kiệt tinh lực mà chết rồi.

Lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt chau mày, mồ hôi dính ướt quần áo, đáng người mỹ lệ như ẩn như hiện của nàng lộ ra.

Không biết qua bao lâu, Thiên Hoàng đỉnh phát ra một âm thanh rất nhẹ...

Đan dược luyện xong rồi...

Thượng Quan Tây Nguyệt co quắp người ngồi dưới đất, vừa nghĩ đến, thân thể có cảm giác muốn bạo phát.

Không tốt, đây là muốn tấn cấp sao

Nàng vội vàng ngồi xuống đất vận chuyển khí tức, một hồi lâu, rốt cục cũng thấy thư giãn lại.

Tấn cấp, không nghĩ tới luyện đan dược có thể tấn cấp đến Đan sư tam phẩm, lại nghỉ ngơi một lúc, nàng đứng người lên lấy Tụ Lực hoàn đã luyện chế xong ra.

"A, không thể nào, ta khổ cực như vậy, mà chỉ có năm viên." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Tụ Lực hoàn trong tay, ghét bỏ nói thầm.

Câu nói này nếu để người khác nghe thấy, sẽ hù chết họ mất.

Người rút cuộc muốn để cho người ta kinh ngạc đến mức nào mới hài lòng đây, lần đầu tiên luyện đan đã được năm viên, vẫn còn chệch ít, có không ít người lần đầu tiên luyện đan phải tới mấy tháng sau mới thành công, người ngược lại, đã thành công còn ghét bỏ, thật muốn mở não người ra nhìn xem rốt cục trong đó chứa cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Lại vẽ bót lên mặt

"Ai, mặc kệ, dù sao có còn hơn không, về sau sẽ có ích "

Thượng Quan Tây Nguyệt cất kỹ năm viên Tụ Lực hoàn, đột nhiên nhớ tới một vấn đề.

"Đúng rồi, Thiên Hoàng đỉnh nên để ở đâu đây, hay là cũng đặt ở trong hắc trử vật?"

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt còn đang suy tư nên để Thiên Hoàng đỉnh ở đâu, Thiên Hoàng đỉnh tự động thu nhỏ lại, bay đến trên tai Thượng Quan Tây Nguyệt.

"A" Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay sờ lên lỗ tai mình, mới phát hiện Thiên Hoàng đỉnh đã biến thành đôi bông tự động đeo lên lỗ tai nàng.

"Như vậy cũng tốt, còn có thể dùng làm đồ trang sức."

"Ai nha, mình nên ra ngoài rồi, nếu không Tiểu Ngôn chắc sẽ sốt ruột."

Thượng Quan Tây Nguyệt đang tính đi ra ngoài, mắt vô tình liếc qua Thánh Linh quả.

"Đúng rồi, hái hai trái cho Tiểu Ngôn và Bích Ngọc, như vậy các nàng cũng có thể tu luyện." Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ đến liền vui mừng hái hai trái Thánh Linh quả xuống bỏ vào ngực.

Sau đó ý thức của Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ động, đảo mắt liền trở về phòng mình.

"Tiểu thư, người dậy rồi."

Thượng Quan Tây Nguyệt mới đi ra, Tiểu Ngôn liền đẩy cửa đi vào.

"A, người là ai, tiểu thư nhà ta đâu." Tiểu Ngôn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu đột nhiên hô lớn.

"Tiểu Ngôn, người nói cái gì đó, ta không phải là tiểu thư của người sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt rất nghi ngờ đi đến trước mặt Tiểu Ngôn.

"Không đúng, đây là y phục của tiểu thư, giọng nói cũng thế, thế nhưng..." Bích Ngọc cẩn thận nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, vì sao không thấy vết bớt trên mặt tiểu thư.

"Rốt cục là có chuyện gì, nói rõ ràng đi, thật là gấp chết người." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn bộ dáng các nàng áp úng, nôn nóng kêu lên.

"A..., thật sự là tiểu thư." Tiểu Ngôn bật cười, thật sự là tiểu thư, chỉ có tiểu thư mới có được vẻ mặt này

Thượng Quan Tây Nguyệt im lặng tròn trĩnh mắt, cho xin đi, ta chỉ muốn hỏi cho rõ ràng, không phải là để các người đến nhận diện ta.

"Tiểu thư, vết bớt trên mặt người không còn nữa." May là Bích Ngọc phản ứng kịp.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, vội vàng ngồi vào bàn trang điểm.

Nữ tử trước mặt da trắng nõn nà, làn da như lòng trắng trứng, cười duyên dáng, đôi mắt đẹp long lanh, dù một thân quần áo mộc mạc, cũng không che giấu được dung nhan tuyệt thế của nàng.

"Tiểu thư, người đẹp quá a." Tiểu Ngôn đứng ở bên cạnh ngơ ngác nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt

"Đúng vậy, tiểu thư." Bích Ngọc cũng từ đáy lòng tán thưởng.

"Bất quá... Tiểu thư, trên người người sao lại có mùi thoai a." Bích Ngọc lúc này mới ngửi được mùi thoai này, vội vàng nhảy ra xa.

Tiểu Ngôn nghe xong, xích lại gần ngửi.

"Đúng vậy, tiểu thư, trên người người có mùi gì vậy."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe các nàng nói chuyện, liền nhớ lại vừa rồi ở không gian huyền ảo đã thông kinh mạch nên mới phát ra mùi thoai

"Đúng nga, các người không nói ta liền quên, nhanh đi múc nước để cho ta tắm." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa đi vào bên trong, nàng đem Thánh Linh quả đặt lên bàn, cởi áo khoác, Tiểu Ngôn liền chuẩn bị nước xong.

Thượng Quan Tây Nguyệt bước vào trong thùng gỗ, động tác nhanh chóng tắm rửa thật sạch, thay quần áo sạch sẽ liền đi ra.

"Tiểu thư, người không còn bớt trên mặt nữa, xem người khác còn dám cười người hay không, hừ" Tiểu Ngôn nhìn thấy tiểu thư nhà mình trở nên đẹp như thế, kiêu ngạo ngẩng đầu.

Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý đến Tiểu Ngôn, ngược lại nói với Bích Ngọc

"Bích Ngọc, người biết hóa trang chứ?"

"Tiểu thư, ta có thể, nhưng chỉ sơ sơ thôi." Bích Ngọc không biết Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi cái này để làm gì, nhưng vẫn thành thật trả lời.

"Vậy là tốt rồi, người giúp ta vẽ lại vết bớt lên mặt đi." Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm nói với Bích Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tiểu Ngôn, Bích Ngọc tấn cấp thành công

"Vì sao chứ, tiểu thư, người như vậy rất đẹp nha." Tiểu Ngôn không hiểu tại sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại muốn hóa trang xấu đi, đứng một bên bắt năn kêu la.

Mà Bích Ngọc lại không hỏi một câu, cầm bút lên bắt đầu vẽ, nàng biết tiểu thư làm như vậy nhất định là có nguyên nhân.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn tính trẻ con của Tiểu Ngôn, lại nhìn Bích Ngọc trầm ổn, im lặng thờ dài, xem ra Tiểu Ngôn vẫn cần huấn luyện nhiều.

"Tiểu Ngôn, ta làm như vậy có lý do của mình, bây giờ nói người cũng không hiểu, nhưng có cái bớt này chúng ta làm việc sẽ thuận tiện hơn nhiều."

"Ta đã biết, tiểu thư "

Thượng Quan Tây Nguyệt xem xét biểu hiện của Tiểu Ngôn, liền biết nàng vẫn không hiểu, bắt quá không sao, về sau nàng sẽ hiểu.

"Tiểu thư, xong rồi, người nhìn xem được chưa?" Bích Ngọc buông bút vẽ xuống nhìn mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt giương mắt nhìn vào trong gương đồng, đưa tay sờ trên mặt, cái bớt này vẽ giống như đốm, nếu không nhìn kỹ, sẽ nhìn không ra, chỉ là...

Nhưng nếu gặp nước, sẽ lem mất.

"Rất giống, Bích Ngọc, không ngờ tay nghề của người lại tốt như vậy."

"Chỉ hơi tốt thôi, tiểu thư." Bích Ngọc bật cười.

"Đúng rồi, các người đứng đây chờ ta." Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong đi vào nội thất.

Lúc đi ra trên tay cầm thêm hai quả màu đỏ

"Tiểu thư, đây là cái gì." Tiểu Ngôn cầm một quả trong tay lật xem

"Tiểu thư, quả này có hình trái tim, thật xinh đẹp a." Bích Ngọc cũng nhìn thấy Thánh linh quả.

Thượng Quan Tây Nguyệt lấy lại Thánh linh quả, không trả lời vấn đề của các nàng, ngược lại hỏi các nàng một vấn đề

"Tiểu Ngôn Bích Ngọc, các người có thể tu luyện không?"

"Tiểu thư, ta ở phủ Hộ quốc công có học qua một chút, hiện tại cũng là Thiên linh trung cấp." Bích Ngọc đỡ Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi xuống ghế.

"Tiểu Ngôn, vậy còn người."

"Tiểu thư, ta... Ta trước kia đi theo cái tiểu thư khác vùng trộm luyện tập, bắt quá bây giờ cũng chỉ là Thiên Linh sơ cấp."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe hai nha hoàn nói đều có thể tu luyện, cao hứng đem Thánh linh quả bỏ vào tay các nàng.

"Vậy là tốt rồi, các người ăn cái này, có thể tu luyện lên cao."

"Tiểu thư, quả này thật sự có thể giúp chúng ta sao?" Tiểu Ngôn có chút hoài nghi, thứ xinh đẹp như vậy thật có thể giúp các nàng sao

"Đương nhiên, chỉ cần các người tin tưởng ta, trở thành cao thủ đại lục không phải hy vọng xa vời."

Tiểu Ngôn cùng Bích Ngọc nhìn đáng vẽ tiểu thư hưng phấn, trong nháy mắt tự tin hơn gấp trăm lần. Há miệng ra, ăn hết Thánh Linh quả.

"Ai nha, ta quên nói cho các người biết, quả này ăn xong sẽ có cảm giác rất đau." Thượng Quan Tây Nguyệt lúc này mới nhớ nhắc nhở các nàng.

Thế nhưng là...

Thượng Quan Tây Nguyệt không phải không biết quả này ăn vào thống khổ cỡ nào, thế nhưng nhìn thấy Bích Ngọc cắn chặt răng không mở miệng kêu một tiếng, ngay cả Tiểu Ngôn bình thường sợ đau lúc này cũng không kêu ra tiếng, cảm động đỏ cả vành mắt.

Cứ như vậy nửa canh giờ trôi qua, biểu cảm trên mặt các nàng rốt cục trầm tĩnh lại. Một mùi hôi thối cũng theo đó mà bay ra.

"Quá tốt rồi, tiểu thư, ta tấn cấp đến Thiên Linh đỉnh phong." Bích Ngọc mở mắt kích động hô, không nghĩ tới mình có thể liên tiếp nhảy hai cấp.

"Ta cũng vậy, tiểu thư, đã là Thiên Linh cao cấp." Tiểu Ngôn lúc này cũng rất vui vẻ, quá tốt rồi, chính mình trở nên cường đại sẽ có thể bảo hộ tiểu thư không bị người khác khi dễ...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Bách Lý Thần đến phủ

"Vậy cũng tốt, các người tranh thủ thời gian trở về phòng tắm đi, thúi chết người rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt che miệng cười trên.

Nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói, các nàng mới ngửi thấy mùi thối trên người mình.

"A, thối quá, ta trở về phòng đây."

"Ta cũng vậy, tiểu thư, ta đi trước."

Thượng Quan Tây Nguyệt lắc đầu buồn cười nhìn hai người bối rối rồi đi, quay người đi vào bên trong.

Tuy rằng nàng không hề nghỉ ngơi, thể nhưng tinh thần lại rất tốt, một chút cảm giác mệt mỏi cũng không có, nàng ngồi xuống giường, nhắm mắt vận khí tu luyện.

Cứ như vậy, đảo mắt đã qua bốn ngày, Thượng Quan Tây Nguyệt rốt cục cũng tấn cấp lên Địa Linh đỉnh phong.

Chỉ trong bốn ngày, từ Địa Linh cao cấp tấn cấp lên Địa Linh đỉnh phong, tốc độ tu luyện quả thực làm người ta kinh ngạc không thôi.

Những ngày này, nàng cũng trắng đêm không ngủ, Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên nhớ tới trước khi Lạc Lạc rời đi đã nói nàng phải đi khảo thí Tinh Thần lục.

Thế nhưng, mấy ngày qua lại không hề đi ra ngoài, cuối cùng Thượng Quan Tây Nguyệt cũng quyết định ra ngoài.

"Tiểu thư, người rốt cục đi ra rồi." Tiểu Ngôn và Bích Ngọc canh giữ trước cửa nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi ra, nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù, tiểu thư nhà mình nói các nàng không được quấy rầy, nhưng các nàng không nhịn được mà lo lắng.

"Đúng vậy, mấy ngày nay ngồi trong phòng muốn mồm meo rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt đứng trước cửa duỗi lưng một cái.

"Nguyệt nhi, người nhìn người xem, sao lại không có chút hình tượng như thế." Xa xa, Khương ma ma vừa nhìn thấy động tác bất nhã của Thượng Quan Tây Nguyệt, oán trách tiến lên kéo cánh tay nàng xuống.

"Được rồi. Ma ma, đừng trách ta nữa, mấy ngày không thấy, ta nhớ người muốn chết rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt nũng nịu lung lay cánh tay Khương ma ma.

"Người nha, mấy ngày nay đã gầy đi rồi, đợi chút nữa ma ma thu xếp bồi bổ cho người." Khương ma ma nhìn thấy khuôn mặt gầy gò của Thượng Quan Tây Nguyệt, đau lòng sờ lên.

"Không cần đâu, ma ma, hôm nay ta có việc muốn ra ngoài một chút."

Thượng Quan Tây Nguyệt muốn đi kiểm tra năng lực của mình rốt cục đã mạnh lên bao nhiêu.

"Bích Ngọc, người biết nơi nào có thể giúp ta khảo thí thiên phú không?"

"Ừm, từ cửa phù quẹo phải đi khoảng một khắc đồng hồ có Thông Thiên Các, chuyên giúp mọi người khảo nghiệm miễn phí." Bích Ngọc nói toàn bộ những gì mình biết cho nàng.

"Tiểu thư, người hỏi cái này làm gì." Tiểu Ngôn đứng ở một bên không hiểu hỏi.

"Ta chỉ là..."

Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa nói xong, A Văn đi đến.

"Đại tiểu thư, Thần vương ở bên ngoài náo loạn nói muốn gặp người."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, liền choáng váng như đầu.

"Người nói với hần, hôm nay ta không rảnh..."

"Tỷ tỷ, ta tới tìm người chơi." Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa nói hết, Bách Lý Thần đột nhiên xông vào cắt ngang lời của nàng.

Hắn hưng phấn vọt tới trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Người đi xuống đi." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Thần đã vào tới nơi, cũng không thể nói mình không rảnh.

"Được"

"Tỷ tỷ, người không chào đón ta sao?" Bách Lý Thần nhìn thấy biểu hiện của Thượng Quan Tây Nguyệt không nhiệt tình, khổ sở hỏi.

"Dĩ nhiên không phải, ta vui còn không kịp." Thượng Quan Tây Nguyệt vội vàng phủ nhận, nàng không muốn nhìn thấy một tên nam nhân lớn hơn mình khóc.

"Thế nhưng, vừa rồi rõ ràng ta nghe thấy tỷ tỷ nói không muốn gặp ta." Bách Lý Thần cúi đầu, trong mắt liền lóe lên ý cười.

"Không có, người nghe lầm rồi."

"Thật sao? Ta biết tỷ tỷ thích ta mà." Bách Lý Thần lại khôi phục bộ dáng cao hứng bưng bưng.

"Đúng rồi, hôm nay người tìm ta có việc gì sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt còn phải đi khảo thí, cho nên hỏi hán.

"Tỷ tỷ, người quên rồi sao? Là người nói ta có thể tới tìm người chơi a."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe hán nói, nghĩ tới lời nói lần trước, ảo não vỗ vỗ đầu mình, thật ngốc, hứa bậy mà không suy nghĩ.

"Thế nhưng... Hôm nay ta thật sự có việc, bằng không..."

Bách Lý Thần nghe Thượng Quan Tây Nguyệt muốn cự tuyệt, lập tức đứng một bên la hét.

"Ta mặc kệ, hôm nay ta muốn tỷ tỷ chơi với ta."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn bộ dáng hán nếu không đồng ý sẽ ở lý không đi, đành phải thỏa hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Khảo thí

Editor: Susublu

"Vậy được rồi, ta phải đi ra ngoài có việc, người ngoan ngoãn đi bên cạnh ta, biết không?" Thượng Quan Tây Nguyệt làm ra vẻ hung ác nói.

"Biết rồi, tỷ tỷ." Bách Lý Thần ra vẻ trẻ nhỏ ngoan ngoãn.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn bộ dáng Bách Lý Thần nghe lời hài lòng gật đầu.

"Tiểu Ngôn Bích Ngọc, các người ở lại phủ đợi đi, một mình ta đi là được rồi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong không đợi các nàng trả lời liền dẫn Bách Lý Thần ra ngoài.

"Tỷ tỷ, bây giờ chúng ta đi đâu."

"Đi..."

Trên đời này có vài người không biết điều, chuyên môn ở không thích đi gây sự.

"Ai đây, không phải là đại tỷ tỷ sao? Lại muốn đi đâu nữa đây." Xa xa Thượng Quan Lâm lắc thân hình như rắn nước thướt tha mềm mại đi tới.

Trải qua chuyện lần trước ở trà lâu, mấy ngày nay Thượng Quan Lâm một mực không dám đi ra ngoài, trong lòng càng hận Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Thì ra là Nhị muội muội, sao mấy ngày nay không thấy người ra ngoài vậy, chẳng lẽ vẫn còn vì chuyện lần trước ở trà lâu mà tức giận?" Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý châm chọc nói.

"Ngươi..."

"Nhìn tỷ tỷ nói kìa, muội sao có thể vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà tức giận được." Thượng Quan Lâm muốn mở miệng mắng to, nhưng nhìn thấy Bách Lý Thần đứng bên cạnh, trông mất chuyển động, lập tức thay đổi suy nghĩ.

"Tỷ tỷ, vị này là ai vậy." Thượng Quan Lâm giả bộ như không biết chỉ Bách Lý Thần hỏi.

"Đây là Thần vương" Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không muốn nói nhiều với nàng, nàng còn phải đi khảo thí nữa.

"A, thì ra hần là ngốc vương Bách Lý Thần." Mắt Thượng Quan Lâm lộ ý cười nhạo nói.

"Không ngờ tỷ tỷ lại đi với ngốc vương, bất quá, các ngươi đúng là tuyệt phối, phế vật và ngốc vương, không phải tuyệt phối thì là cái gì, các ngươi nói có đúng không." Thượng Quan Lâm đắc ý liếc mắt ra hiệu cho hai nha hoàn sau lưng.

"Đúng, tiểu thư nói không sai chút nào."

"Thật sự là tuyệt phối "

Bách Lý Thần nghe các nàng không chút kiêng kỵ chế giễu Thượng Quan Tây Nguyệt, một cỗ lệ khí rất nhanh xuất hiện trong mắt. Lúc ngẩng đầu lên, lại khôi phục vẻ đơn thuần.

"Tỷ tỷ, người này là ai, sao miệng lại thú như vậy." Bách Lý Thần vừa nói vừa dùng tay áo phẩy phẩy lui về phía sau, bộ dáng giống như nàng rất thú.

"Tên ngu ngốc này, ngươi nói người nào thú." Thượng Quan Lâm nghe hần nói miệng mình thối, lập tức nổi giận không chỗ phát tiết.

"Ngươi đừng nói chuyện nữa, sẽ càng thú hơn đó." Bách Lý Thần che mũi lui về sau mấy bước mới dừng lại.

"Ngươi..."

"Được rồi, chúng ta đi thôi, không khí nơi này quá thối rồi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong không để ý Thượng Quan Lâm đứng một bên tức giận đến xanh mặt lôi kéo Bách Lý Thần rời đi.

"Các ngươi chờ đó cho ta..."

Thượng Quan Tây Nguyệt mặc kệ Thượng Quan Lâm đứng sau lưng giống như kẻ điên la to, tâm tình vui vẻ đi ra ngoài.

Ra tới cửa dựa theo lời chỉ dẫn của Bích Ngọc đi về bên phải khoảng một khắc đồng hồ, liền thấy Thông Thiên Các.

Bách Lý Thần ngẩng đầu nhìn lên, thì ra nàng đi tới Thông Thiên Các, như đang suy tư nhìn thoáng qua Thượng Quan Tây Nguyệt, khóe miệng giương nhẹ lên cũng đi theo vào.

Vào trong, có rất nhiều người đang xếp hàng, bất quá đều chỉ là hài tử bốn năm tuổi, Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở đây có chút không thích hợp.

"Ai, các ngươi nhìn xem, nàng lớn như vậy còn tới khảo thí." Đám hài tử tập hợp một chỗ nghị luận âm ỉ.

"Đúng vậy, nhất định trước đó khảo thí không đạt, cho nên chưa từ bỏ ý định muốn thử lần nữa."

"Người này cực kỳ quen mặt, đúng rồi, nàng không phải phế vật đại tiểu thư của Thượng Quan gia Thượng Quan Tây Nguyệt sao?" Trong đám người có một người nhận ra nàng đứng một bên kinh ngạc hết lời.

Tất cả mọi người bị tiếng kêu của hần gây chú ý, mọi ánh mắt đổ dồn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tuyệt thế thiên tài

Nàng mặc một bộ áo đỏ, một mình đứng nghiêm sau lưng một đám trẻ con, cũng không bởi vì người chung quanh nghị luận mà tỏ vẻ sợ hãi rụt rè, nàng như vậy, ngược lại làm cho người ta có cảm giác cao quý không thể chạm tới.

"Tỷ tỷ, bọn họ đều đang nói ngươi." Sau lưng Bách Lý Thần tiến lên lôi kéo tay áo Thượng Quan Tây Nguyệt, hần rất khó chịu, vì Thượng Quan Tây

Nguyệt mà khó chịu.

“Không sao, miệng là của bọn họ, thích nói thế nào thì nói, chỉ cần không để trong lòng, chẳng qua bọn họ đang tự lãng phí nước bọt thôi.” Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý nói.

Dù sao bọn họ nói gì, cũng không liên quan đến nàng.

“Vị kếp tiếp, Thượng Quan Tây Nguyệt.”

Từ bên trong một gã sai vặt đi ra lớn tiếng gọi tên.

“Đến ta, người chờ ta ở đây một lát.”

“Không, ta muốn vào cùng tỷ tỷ.” Bách Lý Thần rất kiên định nói.

Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ đành cho hắn theo vào.

Đi vào một cái đại sảnh, hai bên trái phải để một quả thủy tinh cầu, ngồi ở giữa là một người trung niên, lúc này hần mặt ủ mảy chau, bộ dáng buồn ngủ.

“Bên trái để khảo thí linh lực, bên phải để khảo thí Tinh thần lực, người muốn thử cái nào, cứ đặt bàn tay lên trên vận khí là được.”

Nam nhân trung niên nhân cũng không vì Thượng Quan Tây Nguyệt đã lớn còn tới khảo thí mà chế giễu nàng, ngược lại làm tròn chức trách hướng dẫn nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thủy tinh cầu bên trái để khảo thí linh lực, cũng không tiến lên, dù sao cũng biết hiện tại mình đã đạt đến Địa Linh đỉnh phong, nhưng lại không biết Tinh Thần lực của mình đã mạnh bao nhiêu.

Nghĩ kỹ về sau, Thượng Quan Tây Nguyệt đi về thủy tinh cầu bên phải.

Nàng hít sâu một hơi, chậm rãi vận khí đặt bàn tay trên thủy tinh cầu bên trên, lúc đầu thủy tinh cầu cũng không có phản ứng gì, qua một chút thời gian, bắt đầu đổi màu, đỏ, cam, vàng, lục... Nhìn thấy thủy tinh cầu lúc dừng lại là màu xanh, hần cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, dù sao màu xanh cũng chỉ là tu vi bình thường.

Hắn đang muốn tuyên bố kết quả, thủy tinh cầu yên tĩnh lần nữa có động tĩnh.

Xanh, lam, tím..

Nhìn thấy thủy tinh cầu biến thành màu tím, miệng hần có chút mở ra, thủy tinh cầu không phải chỉ có thể có thể khảo thí một lần thôi sao, từ khi nào đã ngừng rồi mà còn thay đổi, lại nói, người có thiên phú được màu tím ở đại lục này cũng không nhiều.

Thế nhưng để hần kinh ngạc không chỉ có vậy, thủy tinh cầu lại lần nữa đổi màu, lần này từ màu tím chậm rãi biến thành màu vàng kim nháy, sau đó dần dần biến thành màu hoàng kim chói mắt.

Lúc này nam nhân trung niên miệng đã há to đến mức cực đại, Kim Thiên Phú, toàn bộ đại lục này chưa từng có ai đạt được Kim Thiên Phú, đã một ngàn năm qua chưa từng xuất hiện, không nghĩ tới lần này hần có thể tận mắt nhìn thấy người đạt được Kim Thiên Phú.

Hắn kích động đứng lên, đi tới trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

“Vị cô nương này, không biết nên xưng hô như thế nào, ta họ Tạ.”

“Ta tên Thượng Quan Tây Nguyệt.”

Tạ lão vừa nghe thấy tên nàng, cảm thấy rất quen thuộc, nhưng nhất thời cũng không nhớ nổi

“Thượng Quan cô nương, vậy phiền người ở đây chờ một chút, có thể chứ?”

Thượng Quan Tây Nguyệt không biết hần có ý gì, nhưng vẫn gật đầu.

Tạ lão thấy nàng đồng ý, chạy thật nhanh vào bên trong.

Hiện tại hần không kịp chờ muốn lập tức nói cho quân đại sư biết về vị cô nương đạt được Kim Thiên Phú.

“Quân đại sư... Quân đại sư...” Tạ lão lão đảo nghiêng ngã chạy đến trước mặt một lão đầu trên mặt đầy bụi đất đang luyện đan.

“Kêu cái gì, nhìn bộ dáng của người đi.” Quân đại sư quay đầu lại mắng.

Tạ lão cũng không quan tâm quân đại sư nói cái gì, lúc này hần chỉ muốn nói cho đại sư biết hần phát hiện ra một thiên tài tuyệt thế.

Chương 41: Bái sư

Editor: Susublu

"Đại sư, người không biết đâu, bên ngoài có một thiên tài Kim Thiên Phú."

"Người nói cái gì? Kim Thiên Phú?" Quân đại sư nắm chặt cổ áo ông, không thể tin vào tai mình.

"Là thật, quân đại sư, bây giờ nàng đang ở bên ngoài."

Quân đại sư vừa nghe thấy thiên tài Kim Thiên Phú bây giờ đang ở bên ngoài, buông cổ áo lão ra, chạy như bay ra ngoài.

"Thiên tài đâu, thiên tài Kim Thiên Phú ở đâu!"

Thượng Quan Tây Nguyệt đang tùy ý đánh giá chung quanh, thấy một lão đầu từ bộ dáng lối thời từ đằng xa chạy tới, nàng nhìn lão đầu từ kia vọt về phía mình, bị dọa lui về sau mấy bước.

"Ngừng ngừng ngừng, người là ai." Thượng Quan Tây Nguyệt nếu không đưa tay ngăn lại, chỉ sợ sẽ bị đụng ngã.

"Người chính là vị thiên tài đó" Quân đại sư kích động đưa hai tay nắm lấy bả vai Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Cái gì mà thiên tài." Thượng Quan Tây Nguyệt rất không hiểu.

Bên cạnh Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt bị bắt lại, vừa định tiến lên, nhưng nhìn thấy Tà lão cũng chạy ở phía sau, liền dừng lại yên lặng theo dõi.

"Quân đại sư, chính là nàng, nàng là vị thiên tài đó." Tà lão khom người thờ hồng học nói.

"Nha đầu, không ngờ người lại là Kim Thiên Phú trăm ngàn năm qua chưa từng xuất hiện." Quân đại sư thả tay xuống sờ râu hải lòng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Người đang nói cái gì, cái gì là Kim Thiên Phú." Thượng Quan Tây Nguyệt đến bây giờ vẫn không hiểu vì sao bọn họ nhìn thấy mình lại kích động như thế.

Lúc này Bách Lý Thần cup hai mắt xuống nhưng lại hiện lên một vẻ kinh ngạc, Kim Thiên Phú, không ngờ phế vật trong mắt thế nhân lại nghịch thiên như thế, xem ra về sau sẽ càng thêm thú vị.

"Nha đầu, Kim Thiên Phú mà người cũng không biết, Kim Thiên Phú là cảnh giới tối cao, mặc kệ tu luyện hay luyện đan đều sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều, nói tóm lại, người chính là bảo bối." Ánh mắt quân đại sư nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt giống như sói gặp thức ăn.

"Loại hại như vậy." Lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt rất đắc chí, không ngờ từ sau khi giải trừ phong ấn, chuyện tốt lại tới liên tục.

"Đó là đương nhiên, nhưng nếu không có ai dạy người, cũng chỉ uống phí, thế nào, bằng lòng bái ta làm thầy không?" Quân đại sư cười nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt, hi vọng thấy nàng gật đầu.

"Người đã nói thế gian chỉ có mình ta đạt được Kim Thiên Phú, sao ta phải bái người làm thầy." Thượng Quan Tây Nguyệt không hiểu hấn tại sao muốn thu mình làm đồ đệ.

"Nha đầu, người nhìn người đi, ta không phải đã nói rồi sao. Dù người là Kim Thiên Phú, cũng phải có người dạy bảo mới được."

"Ta tìm người khác cũng có thể, không nhất định phải là người."

Quân đại sư nghe Thượng Quan Tây Nguyệt có ý không muốn đồng ý, hơn nữa còn muốn bái người khác làm sư phụ, lập tức gấp gáp, như vậy không thể được, nàng là thiên tài do hấn phát hiện ra, sao có thể để rơi vào trong tay người khác.

"Tiểu nha đầu nhà người, sao lại khó nói chuyện như vậy, người khác nghe đến quân đại sư ta, người hỏi thăm một chút, ai mà không muốn bái ta làm thầy."

"Nhiều người muốn bái người làm thầy như vậy, người để bọn hấn làm đồ đệ là được, sao còn muốn dây dưa với ta." Chẳng biết tại sao, Thượng Quan Tây Nguyệt cứ muốn cùng hấn tranh cãi.

"Ngươi... Ngươi nói gì, chẳng phải ta nhìn trúng ngươi sao? Người khác ta thấy chướng mắt." Quân đại sư dùng ánh mắt khát vọng nhìn chằm chằm Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Vây... Nếu như báỉ ngươi làm thầy, ta được lợi gì." Thượng Quan Tây Nguyệt không quanh co lòng vòng nữa, dù sao mình còn có rất nhiều chỗ không hiểu, có một sư phụ sẽ tốt hơn nhiều.

"Ngươi làm sao lại khác người như vậy... Cái gì, ngươi nói đồng ý báỉ ta làm thầy." Quân đại sư lúc này mới kịp phản ứng lại.

"Đúng vậy, ta muốn biết ta được lợi gì." Thượng Quan Tây Nguyệt không sợ người khác thấy phiền lặp lại một lần nữa.

"Nha đầu này, người khác muốn nịnh bợ báỉ ta làm thầy ta cũng không đồng ý, ngươi ngược lại còn muốn ta cho ngươi lợi ích. Thật là một tiểu nha đầu ranh mãnh." Quân đại sư trong mắt mang ý cười nghiền ngẫm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Nếu ngươi báỉ ta làm thầy, ta chắc chắn đem sở học suốt đời dạy cho ngươi, đời này thành tựu lớn nhất của ta là luyện đan, còn nữa, ngươi là Kim Thiên Phú nên thích hợp luyện đan nhất."

"Luyện đan? Vây bây giờ ngươi đạt phẩm giai thứ mấy." Thượng Quan Tây Nguyệt tò mò hỏi.

"Ta sao, hiện tại đã là đan tôn tứ phẩm." Quân đại sư sờ râu kiêu ngạo nói.

"Không sai, phẩm giai luyện đan của quân đại sư là cao nhất trong đại lục." Một bên Tạ lão cũng nói giúp.

"Báỉ kiến sư phụ" Thượng Quan Tây Nguyệt không chút do dự quỳ trên đất hành lễ báỉ sư.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Luyện chế đan dược thêm lần nữa

"Tốt, tốt, đồ nhi ngoan, mau đứng dậy." Quân đại sư kích động đỡ Thượng Quan Tây Nguyệt dậy. Quá tốt rồi, rốt cục mình cũng thu nhận được một đồ đệ vừa ý. Lần này có thể khoe khoang trước mặt những lão già kia rồi.

"Đồ nhi, ngươi biết luyện đan không?"

"Ta chỉ luyện được tự lực hoàn cấp thấp, hiện tại là Đan sư tam phẩm." Thượng Quan Tây Nguyệt không giấu diếm gì cả nói tình huống hiện tại của mình cho Quân đại sư biết.

Sau khi Bách Lý Thần nghe thấy nhanh chóng ngẩng đầu lên, rốt cục nàng còn bao nhiêu chuyện khiến cho người khác kinh ngạc đây, đầu tiên là Kim Thiên Phú, bây giờ lại là Đan sư tam phẩm. Nàng giống như một bí ẩn, để cho người ta chậm rãi khám phá.

"Đan sư tam phẩm, không sao, có sư phụ dạy ngươi, chắc chắn sẽ thành trò giỏi hơn thầy."

Quân đại sư tự tin vỗ vai Thượng Quan Tây Nguyệt, con mắt nhìn về bên cạnh, mới phát hiện Bách Lý Thần một mực không hề lên tiếng.

"Vị này là..." Quân đại sư đặt tầm mắt lên người Bách Lý Thần đang cúi đầu không nói.

"Sư phụ, đây là Thần vương Bách Lý Thần." Thượng Quan Tây Nguyệt kéo hắn đến trước mặt mình giới thiệu.

"Thì ra là Thần vương, đúng rồi, đồ nhi, đến giờ ta còn không biết tên của ngươi." Quân đại sư không chú ý quá nhiều đến Bách Lý Thần, lại chuyển ánh mắt về phía đồ đệ mình.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, nổi tiếng là phế vật đại tiểu thụ của phủ Thừa tướng, gọi ta là Nguyệt nhi được rồi. "

"Thì ra ngươi chính là Thượng Quan Tây Nguyệt đó." Tạ lão ở một bên nghe thấy, rốt cuộc hiểu rõ, trách không được mình lại cảm thấy cái tên này nghe quen tai.

"Cái gì, phế vật, ai dám nói Nguyệt nhi của ta là phế vật, vậy bọn hắn là cái gì, phế vật trong phế vật sao?"

Quân đại sư nghe đồ nhi thiên tài của mình bị người khác nói thành rác rưởi, tức giận đến râu mép vênh lên.

Thượng Quan Tây Nguyệt buồn cười nhìn sư phụ của mình giống như một tiểu hài tử.

"Nói ta như vậy thì sao, dù sao ta cũng không thiếu đi miếng thịt nào, tùy bọn hần nói thế nào thì nói."

"Vậy cũng không được, ta không cho phép bọn họ nói nguoi như vậy." Quân đại sư rất cố chấp.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy sư phụ bảo hộ mình như thế, trong lòng rất cảm động.

"Đứng rồi, Nguyệt nhi, đi, chúng ta vào trong nội viện, để sư phụ nhìn kỹ thuật luyện đan của nguoi." Quân đại sư vừa nói liền lôi kéo Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào bên trong.

"Tạ lão, chuyện đồ đệ của ta là Kim Thiên Phú tuyệt đối đừng tiết lộ ra ngoài, biết không? Nếu không ta sẽ lột da nguoi." Quân đại sư rốt cục nhớ tới chuyện này không thể để người khác biết, đồ đệ của mình còn chưa trưởng thành, bại lộ quá sớm chỉ sợ sẽ gây bất lợi cho nàng.

"Yên tâm đi, quân đại sư, nơi này chỉ có hai người chúng ta biết, đương nhiên, còn có Thần vương, không có người khác biết."

Bách Lý Thần thấy Tạ lão nhìn về phía mình, vội vàng lắc đầu như trống hời.

"Ta cũng sẽ không nói, đây là bí mật của ta và tỷ tỷ."

"Ừm, vậy là tốt rồi..."

Đi vào nội viện, quân đại sư liền đuổi Tạ lão đi.

"Tới đây, Nguyệt nhi, hôm nay sư phụ dạy nguoi luyện chế đường khí đan của Đan sư tam phẩm, nguoi coi cho kỹ." Quân đại sư nói xong cũng ngồi trước lò luyện đan, theo trình tự mà bỏ thảo dược vào lò.

Quá trình quân đại sư luyện chế, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn rất cẩn thận, một chút động tác nhỏ nàng cũng đều nhớ kỹ ở trong lòng.

Chỉ chốc lát sau, đường khí đan luyện thành, quân đại sư lấy từ trong lò ra 10 viên thuốc.

Thượng Quan Tây Nguyệt cầm một viên trong tay quân đại sư quan sát, mùi thơm ngát bay thẳng vào mũi nàng, viên đan dược màu trắng tản ra ánh sáng nhẹ.

"Sư phụ, đan dược này có tác dụng gì."

"Đường khí đan, ý ở trong tên, bổ sung công lực sau khí mạch suy yếu." Quân đại sư nói xong cầm lấy bình đan dược bên cạnh bỏ toàn bộ vào sau đó đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Đồ nhi, cái này cho nguoi, trong nguoi mang theo nhiều đan dược một chút sẽ tốt hơn."

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không khách sáo, cầm lấy đan dược, bỏ vào nhẫn Thiên Hoàng.

Sau đó quân đại sư nói với Thượng Quan Tây Nguyệt một vài chuyện nên chú ý khi luyện đan, vài kỹ xảo, liền để nàng bắt đầu luyện.

Lần này có quân đại sư dạy kỹ xảo cho nàng, đan dược Thượng Quan Tây Nguyệt luyện chế lần này rất tốt.

Trong phòng, khói mù lượn lờ.

Ánh lửa màu đỏ phản chiếu khuôn mặt của nàng giống như ánh bình minh, lúc này nàng đang tập trung tinh thần rót tất cả linh lực tất cả vào lò luyện đan.

Chỉ chốc lát sau, thanh âm lốp bốp truyền đến.

Thành công.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hỉ nhi

Editor: Susublu

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng dậy lấy đan dược ra. Lần này so với lần trước tiến bộ hơn một chút, là sáu viên.

"Có lắm hay không, ta dựa theo lời hướng dẫn của sư phụ, sao lại chỉ có sáu viên."

Quân đại sư nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ của Thượng Quan Tây Nguyệt, râu ria bị tức đến dựng thẳng lên.

"Sáu viên, lần đầu tiên luyện đã được sáu viên, ngươi còn muốn thế nào."

Đồ nhi, ngươi cũng biết vì sư luyện đơn mấy chục năm mới có được hiệu quả hôm nay, mà ngươi, chỉ trong chớp mắt, liền luyện thành công sáu viên, vẫn còn chê ít, ngươi nên biết là có không ít người lần đầu luyện đan không hề thành công, thậm chí còn có thể nổ lò.

"Sư phụ, đây là lần thứ hai ta luyện đơn." Thượng Quan Tây Nguyệt bắt mẫn phản bác lí do thoái thác của quân đại sư.

Bách Lý Thần cúi đầu nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói đây chỉ là lần thứ hai nâng luyện đơn, không ngờ mới hai lần luyện đơn mà đã có thành tích rõ rệt như thế.

Xem ra, trước kia đều do năng ngyi trang, nhưng bây giờ khinh thường không muốn tiếp tục nữa, như vậy còn hấn thì sao, có phải cũng nên khôi phục lại hay không...

"Ngươi... Ai, thôi thôi, thiên phú của ngươi vốn không người nào có thể so sánh, vì sư thật là may mắn, có thể thu nhận ngươi làm đồ đệ." Quân đại sư nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt vui mừng nói.

"Sư phụ, ta phải về rồi, có rảnh ta lại đến gặp ngài." Thượng Quan Tây Nguyệt cất sáu viên dưỡng khí đan vừa luyện chế được vào nhẫn Thiên Hoàng.

Quân đại sư nghe Thượng Quan Tây Nguyệt muốn đi, rất không muốn, hấn còn muốn tâm sự cùng đồ đệ, nhưng hấn cũng biết đồ đệ mình không phải là người bình thường, xem ra, đại lục này sắp có biến rồi.

"Vậy được rồi, ngươi về trước đi, có rảnh thì đến, sư phụ sẽ dạy ngươi cái khác."

"Được, sư phụ, ta đi trước." Kỳ thật Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không muốn rời khỏi người sư phụ mới quen này, nhưng thật sự không có cách nào khác, còn rất nhiều chuyện đang chờ nàng làm.

Tạm biệt quân đại sư, Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần đi ra ngoài.

"Ai, các ngươi nói xem, sao đến bây giờ Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa ra."

Vì vừa rồi có gã sai vặt đi ra nói chờ một chút nên đám người ngoài cửa nhàm chán tụ tập lại một chỗ nói chuyện phiếm.

"Ai biết, chẳng lẽ phế vật kia có thể tu luyện."

"Hừ, làm sao có thể, phế vật chính là phế vật, dù trải qua mấy trăm năm cũng không thể." Một người mặc quần áo màu xanh khinh thường nhìn về phía hai người đi ra.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy mấy câu nói này, mặt không đổi sắc đi qua bọn họ, coi như có nói khó nghe hơn cũng không sao, sớm muộn cũng có một ngày bọn hấn hối hận tự nói mình ngu xuẩn.

Nhưng sau lưng, Bách Lý Thần nghe thấy mấy lời vũ nhục nàng, nắm chặt nắm đấm cố áp chế lửa giận để không đánh một chưởng ra ngoài.

"Đúng rồi, lần này chỉ có một mình ngươi ra ngoài thôi sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt đi ở phía trước chợt nhớ tới bên cạnh Bách Lý Thần không có một tùy tùng nào nên quan tâm hỏi.

"Ta vụng trộm chạy ra ngoài, bọn họ không biết."

"Ngươi cứ như vậy sẽ làm bọn họ lo lắng, biết không? Ngươi mau trở về đi, ta cũng phải về rồi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong phất tay với hấn, xoay người rời đi.

Bách Lý Thần nhìn nàng đi xa, liền đi đến một nơi vắng vẻ, nhún chân lao về phía trước.

Trở lại phủ, còn chưa về tới viện của mình, đã nghe thấy tiếng ồn ào.

"Ngươi về trước đi, bây giờ đại tiểu thư không có ở đây." Đây là tiếng của Khương ma ma.

"Không, ta muốn ở đây đợi đại tiểu thư trở về."

Thượng Quan Tây Nguyệt đến gần xem xét, một nha hoàn mặc y phục màu lam quỳ gối trước cửa viện tử của nàng.

"Có chuyện gì."

Nha hoàn vừa nghe thấy giọng nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, quay đầu thật nhanh, gương mặt này, không phải là Hi nhi lần trước bị đánh bằng roi sao?

"Đại tiểu thư, ta là Hi nhi." Hi nhi vừa quỳ vừa bò qua nũu góc áo Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ta biết ngươi là ai, ta chỉ muốn hỏi ngươi đến đây làm cái gì." Thượng Quan Tây Nguyệt rút áo mình lại, đi về phía trước mấy bước.

"Đại tiểu thư, ta... Ta muốn nói, thương thế của ta lành rồi, có thể tiếp tục hầu hạ ngươi." Hi nhi thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi về phía trước, vội vàng quỳ bò theo.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Luyện chế Hộ Mạch đan

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe nàng nói như vậy, ngoài ý muốn cúi đầu nhìn về phía nàng.

"Lần trước đánh ngươi hai mươi đại bản, chẳng lẽ ngươi không hận ta sao?"

Con chồn cho gà chúc tết, tuyệt đối không có lòng tốt.

Hi nhi nghe xong, lại bò qua vài bước, ngẩng đầu chân thành tha thiết nhìn nàng.

"Không, đại tiểu thư, lần trước là Hi nhi không đúng, đại tiểu thư xử phạt là đúng."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, cũng thấy càng thêm buồn cười, như cười mà không cười nhìn chằm chằm vào mắt nàng.

"Ngươi thật sự cho rằng ta xử phạt ngươi là đúng?"

Hi nhi bị cặp mắt của nàng nhìn chằm chằm, không tự nhiên, chột dạ cúi đầu, chẳng lẽ lại bị nàng phát hiện, không có khả năng, nàng sẽ không biết kế hoạch của mình.

Nghĩ như vậy, Hi nhi bình tâm lại, lần nữa ngẩng đầu lên.

"Đại tiểu thư làm gì cũng đều đúng."

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Hi nhi nói một đằng nghĩ một nẻo, híp mắt lại.

Bản cô nương nhận lại ngươi, để xem ngươi có thể làm ra cái gì.

"Vậy ngươi lưu lại đi, nhưng bên cạnh ta đã có hai nha hoàn, ngươi ở bên ngoài làm nha hoàn sai vặt đi."

"Vâng, tạ đại tiểu thư."

Hi nhi cúi đầu xuống nói, trong mắt lộ ra hận ý không thể che hết.

Sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại không nhìn thấy oán hận trong mắt nàng, nhưng nàng ngược lại muốn nhìn xem nàng ta phí tâm tư ở lại bên cạnh mình có mục đích gì.

"Tốt, ta về phòng trước, nếu không có việc gì, thì đừng vào quấy rầy ta."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong cũng đi vào phòng của mình.

"Ai, Bích Ngọc, ngươi nói xem gần đây tiểu thư bận cái gì, mỗi ngày đều ở trong phòng không ra." Thượng Quan Tây Nguyệt đóng cửa lại chỉ nghe thấy Tiểu Ngôn hiếu kỳ như chim hót hời hợt hời hợt.

"Ai nha, làm sao ta biết, tiểu thư có suy nghĩ của nàng, đi, chúng ta đi xem Khương ma ma đang làm món ngon gì."

Sau đó, ngoài cửa không còn một thanh âm nào, đoán chừng Bích Ngọc đã mang Tiểu Ngôn đi rồi.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào trong buồng, hơi suy nghĩ một chút, lại lần nữa đi vào trong không gian huyền ảo.

Nàng nhìn chung quanh, sờ lên trâm cài tóc trên đầu.

Ai, không biết lúc nào Lạc Lạc mới có thể ra ngoài...

Thượng Quan Tây Nguyệt tìm một nơi ngồi xếp bằng, nhớ lại Thiên Hoàng đan thư trong đầu, rốt cục quyết định luyện chế Hộ Mạch đan.

Cái gọi là Hộ Mạch đan, chính là để bảo hộ kinh mạch không bị thương tổn.

Sau khi nghĩ xong, đột nhiên nàng phát hiện không biết làm cách nào để Thiên Hoàng đình trên lỗ tai biến lớn ra.

“Thiên Hoàng đình, bây giờ chủ nhân ngươi muốn luyện chế đan dược, ngươi nhanh biến lớn lên đi.”

Thượng Quan Tây Nguyệt thực sự không có cách nào, chỉ có thể lăm bằm lâu bầu nói chuyện.

Ai ngờ vừa dứt lời, Thiên Hoàng đình trên lỗ tai tự động bay ra, dừng trước mắt Thượng Quan Tây Nguyệt từ từ lớn lên, cho đến khi biến lớn lại như trước.

“A..., Thiên Hoàng đình, ngươi không hổ là Thần khí, còn có thể hiểu ta nói gì.” Mắt Thượng Quan Tây Nguyệt sáng lên, đi lên phía trước sờ lên Thiên Hoàng đình.

Thiên Hoàng đình vì muốn đáp lại lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, giật giật thân thể.

“Ngươi... Ngươi thật sự có thể nghe hiểu ta nói gì...?”

Thiên Hoàng đình giật giật lần nữa.

“Oa, ngươi thật sự là một bảo bối.”

Thượng Quan Tây Nguyệt kích động ôm Thiên Hoàng đình vào ngực.

Không ngờ lò luyện đan tại đại lục này có thể nghe hiểu tiếng người...

Cao hứng qua đi, Thượng Quan Tây Nguyệt bắt đầu luyện đan.

Bởi vì lần này muốn vượt cấp luyện đan, nên dù đang ở Đan sư tam phẩm nàng lại muốn luyện chế đan dược của Đan sư Ngũ phẩm, tuy sẽ khó khăn một chút, nhưng đối với Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ có khiêu chiến càng khó khăn mới có thể tiến bộ nhanh hơn người khác.

Hạ quyết tâm xong, nàng bỏ dược thảo vào lò, sau đó phóng thích Tinh thần lực, ngọn lửa từ từ bùng lên, đan dược lần này khác lúc trước.

Lần này tất cả đan dược sau khi thành công đều bay từ bên trong ra ngoài, vòn xung quanh bốn phía Thiên Hoàng đình.

“Thu “

Thượng Quan Tây Nguyệt quát nhẹ một tiếng, toàn bộ đan dược tự động bay vào trong tay nàng

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Long Thiên Các

Editor: Susublu

Nàng cúi đầu nhìn thành quả, màu trắng mượt mà trơn bóng, mùi thơm ngát xông vào mũi, nhưng, cũng chỉ có sáu viên.

Thượng Quan Tây Nguyệt chắc lưỡi bỏ đan dược vào trong nhẫn Thiên Hoàng.

Ngay lúc nàng chuẩn bị đứng dậy, cơ thể truyền đến cảm giác nứt ra làm hai.

Loại cảm giác này rất quen thuộc, nàng muốn tấn cấp.

Thượng Quan Tây Nguyệt tranh thủ thời gian khoanh chân ngồi tại chỗ, đẩy linh lực trong thân thể ra bốn phía.

Mỗi lần tấn cấp đều giống như đi dạo qua quỷ môn quan một chuyến, nếu thành công, ngươi sẽ tấn cấp, nếu thất bại, sẽ bạo phát mà chết.

Mỗi một lần tấn cấp, sẽ càng khó khăn...

Ước chừng nửa canh giờ sau, nghe được một tiếng "Xoạt xoạt" rất nhỏ.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhẹ nhõm thở ra một hơi, lau mồ hôi trên trán.

Tấn cấp, Huyền Linh trung cấp...

Không ngờ một lần luyện đan được lại vượt cấp, linh lực thăng tới hai cấp.

"Tốt, Thiên Hoàng đình, trở về đi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghỉ ngơi một hồi, đứng lên chi vào Thiên Hoàng đình vẫy tay.

Thiên Hoàng đình nghe được tiếng gọi, biến thành một tia sáng màu đỏ bay tới trên lỗ tai Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Thật là một hài tử thông minh." Thượng Quan Tây Nguyệt hài lòng sờ Thiên Hoàng đình đã biến thành bông tai.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị đi ra ngoài, nàng lại hái một trái Thánh Linh quả, bởi vì nàng muốn cho A Văn một trái.

Về tới phòng của mình, nàng mặc nguyên y phục nằm trên giường, chỉ chốc lát liền ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Thượng Quan Tây Nguyệt đã thức dậy, vì nàng nhớ lần trước Bích Ngọc có nói qua Long Thiên Các, nàng muốn cầm toàn bộ Hộ Mạch đan tới hôm qua luyện được đi đâu giá.

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa mới mở cửa, liền nhìn thấy Tiểu Ngôn.

"Tiểu thư, sao dậy sớm như vậy."

"Hôm nay ta có việc, phải ra ngoài một lát."

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa đi qua các nàng ra ngoài.

Sau khi xuất phủ, nàng đi tới cửa tiệm lần trước mua quần áo.

"Vị cô nương này, muốn mua quần áo gì, ở đây quần áo chúng ta bán đều là loại tốt, kiểu dáng cũng mới mẻ độc đáo nhất, giá cả dù già hay trẻ đều không lừa gạt."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, khóe mắt co rút, ngay cả câu nói chào mời cũng giống y như lần trước.

"Lão bản, ta muốn một bộ áo choàng gắn kèm mũ chùm đen." Thượng Quan Tây Nguyệt nói loại quần áo mình muốn mua.

"Áo choàng màu đen?" Lão bản cho là mình nghe lầm, hỏi lại một lần nữa.

"Đúng, áo choàng màu đen, nếu ngươi không có, vậy ta đến chỗ khác mua." Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn cùng hắn nói nhảm, quay người muốn đi ra ngoài.

"Đừng, đừng, tiểu thư, tiệm chúng ta cái gì cũng có, ngươi chờ một lát, ta đi lấy cho ngươi." Lão bản nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt muốn đi, vội vàng ngăn cản nàng, sợ không lấy được bạc.

Thượng Quan Tây Nguyệt cầm áo choàng xong, vào phòng thay đồ trong hậu viện cửa tiệm, khoác áo choàng cột dây mũ xong liền trả tiền, đi đến Long Thiên Các.

Nàng đội mũ sa, là vì không muốn để cho người khác nhận ra, dù sao Long Thiên Các hỗn tạp, loại người gì cũng có, nếu lúc đó bị nhận ra, sẽ không tránh được phiền phức.

Long Thiên Các cách phủ không xa, khoảng một khắc đồng hồ là đến.

Nàng đi vào, đến trước quầy.

"Vị tiểu ca này, ta muốn đấu giá một ít đan dược." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý thấp giọng.

Trước quầy, gã sai vặt nghe có người muốn đấu giá đan dược, lập tức ngẩng đầu lên, phải biết người đấu giá đan dược nhất định là một đan dược sư, nếu không phải đan dược sư, vì sao lại dư thừa đan dược mà đem tới đấu giá, bình thường người khác lấy được đan dược, đều xem như bảo bối không nỡ dùng, sao có thể đem đi đấu giá.

Người này toàn thân đều màu đen, nhìn không ra hình dáng, giọng nói cũng khó phân biệt, nhưng hắn cũng không hiếu kỳ, bởi vì có rất nhiều cao nhân vì không muốn bại lộ thân phận mà ăn mặc theo cách này, vị này từ bàn tay đến làn da xem ra là người trẻ tuổi.

"Được rồi, xin ngài đi theo ta." Đắc tội ai cũng không thể đắc tội một đan dược sư, điều này hắn vẫn hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46: Đấu giá

Editor: Susubblue

Thượng Quan Tây Nguyệt theo tiểu nhị đi tới một căn phòng phía sau.

Trong này trưng bày những đồ vật để bán đấu giá, toàn bộ phòng đều đã được chất đầy.

Đột nhiên, mắt của nàng hướng về một thứ được che kín bằng vải đỏ, chẳng biết tại sao, nàng muốn mở ra nhìn xem bên trong là cái gì.

Gã sai vặt đi tới trước mặt một lão nhân, cung kính cúi đầu.

"Bình lão, vị khách này nói muốn đấu giá đan dược."

Bình lão nhìn theo tầm mắt hắn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đang đứng ở một bên.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Bình lão nhìn nàng, lễ phép gật đầu với hắn.

"Ừ, ta đã biết, người lui xuống đi."

Gã sai vặt nghe thấy chỉ thị liền xoay người đi ra ngoài.

"Khách nhân, không biết người muốn đấu giá cái gì."

Bình lão đi tới trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, khách sáo hỏi.

Tay Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ động, lấy Hộ Mạch đan trong nhẫn Thiên Hoàng ra.

"Đây chính là thứ ta muốn bán đấu giá, Hộ mạch đan của Đan sư Ngũ phẩm."

Bình lão cầm một viên từ trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt lên quan sát kỹ.

"Không sai, đây là Hộ mạch đan của Đan sư Ngũ phẩm, nhưng đan dược này của người có thể nói loại nhất phẩm, mặc kệ là độ tinh khiết hay độ dung hợp đều là trăm phần trăm."

Bình lão sờ râu cảm thán nói.

"Không biết sư phụ các hạ là ai, có thể luyện ra đan dược có độ dung hợp trăm phần trăm như vậy."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy, trong lòng lại khinh khinh, xin nhờ, ta chỉ tới đấu giá thôi, sao hỏi nhiều vấn đề như vậy chứ.

"Sư phụ ta là cao nhân, không muốn ta để lộ tin tức của hắn ra ngoài."

"Ta hiểu, ta hiểu, ai, thật là đáng tiếc."

Bình lão tiếc nuối lắc đầu, nếu biết là ai, đến lúc đó chiêu mộ vào Long Thiên Các, nhất định nơi này sẽ tồn tại vững chắc hơn.

"Các hạ, người có tổng cộng 6 viên Hộ mạch đan, mỗi viên giá khởi điểm là 10 vạn, cuối cùng sau khi đấu giá xong ta rút ra mười phần trăm phí tổn, ngài xem có được không?"

Bình lão nói đến chuyện bán đấu giá, trở nên rất nghiêm túc, nói tình huống cụ thể cho Thượng Quan Tây Nguyệt nắm rõ.

"Có thể."

Trời ạ, không ngờ chỉ một viên thuốc, giá khởi điểm đã là 10 vạn lượng, vậy trở về ta luyện thêm những đan dược khác, không phải sẽ phát tài sao?

"Ha ha "

Thượng Quan Tây Nguyệt quá đắc ý, không khỏi cười ra tiếng.

"Không biết các hạ còn có vấn đề gì không?" Bình lão thấy Thượng Quan Tây Nguyệt bật cười, nghi ngờ hỏi.

"A, không, không có gì, ta ra ngoài trước." Thượng Quan Tây Nguyệt hắng giọng nói, ra về trấn tĩnh đi ra ngoài.

"Các hạ đi thông thả "

Đi ra bên ngoài, Thượng Quan Tây Nguyệt tìm một nơi vắng vẻ ngồi xuống, đánh giá bốn phía.

Không hổ là phòng đấu giá lớn nhất Tây Lăng Quốc, bốn phía đều có người chuyên trấn giữ trật tự Long Thiên Các, phía trước là một cái bàn bán đấu giá, hai bên bàn cũng có hai người gác, nhìn hai người này khí thế, ít nhất cũng phải là Hoàng Linh cao cấp.

Mà lâu hai đều có phòng bao, cửa phòng bao buông rèm, người bên ngoài không thể biết ai ở bên trong.

Thượng Quan Tây Nguyệt đánh giá chung quanh một lúc, lại không biết ba người ngồi trong phòng bao lâu hai, một người trong số đó cũng đang nhìn nàng.

"Nàng sao cũng ở đây."

"Đường ca, người đang nói ai vậy." Bách Lý Gấm cúi đầu thật dài nhìn xuống dưới lầu, nhưng chỉ có một vài người tới đấu giá, cũng không có gì đặc biệt.

"Đường ca, người nói nàng là ai."

"Thần, người nói vị cô nương mặc y phục màu đen kia sao?" Âm thanh ôn nhã của Long Hạo Lăng vang lên.

"Y phục màu đen." Bách Lý Gấm lầm bầm lầu bầu nhìn xuống dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Đấu giá Tinh Thần Lam

Editor: Susublu

Lần này Bách Lý Gấm nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đang mặc áo choàng đen ngồi ở trong góc, nhưng...

"Lăng, sao ngươi biết nàng là nữ nhân."

Bách Lý Gấm ngồi ngay ngắn lại hiếu kỳ hỏi Long Hạo Lăng.

"Vừa nhìn liền biết, ngươi nhìn nàng xem, dáng điệu uyển chuyển, xương cốt nhỏ nhắn xinh xắn, không phải nữ nhân thì là cái gì, còn có một điểm quan trọng nữa là..."

Long Hạo Lăng cố ý thừa nước đục thả câu.

"Là cái gì." Bách Lý Gấm hiếu kỳ dựng lỗ tai lên.

"Là... Ngươi nói xem nếu người kia không phải nữ nhân, sao Thần lại nhìn chăm chăm người ta không rời đây, chẳng lẽ hấn lại có đam mê thích nam nhân sao?" Long Hạo Lăng đưa mắt nhìn sang Bách Lý Thần đang một mực trầm mặc.

"Ha ha, đam mê nam sắc..."

Bách Lý Gấm cười phá lên, nhưng đồng thời, hấn cũng chú ý động tác của Bách Lý Thần, hấn không muốn bị đánh.

Ai ngờ Bách Lý Thần lờ bọn hấn đi, tựa lưng vào ghế ngồi không nói một lời nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt ở dưới lầu.

Long Hạo Lăng thấy bộ dáng này của hảo bằng hữu, cũng đưa mắt nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, ngay cả chính hấn cũng không biết, một cái nhìn này, chớp mắt chính là vạn năm.

Ở lầu dưới Thượng Quan Tây Nguyệt vừa thu hồi ánh mắt dò xét của mình, liền có một người đi lên đài.

Tập trung nhìn lên, đó là Bình lão vừa rồi ở trong phòng.

Bình lão đi lên đài, lễ phép khom người, liền mở miệng giải thích.

"Hoan nghênh mọi người dù trăm công ngàn việc còn đến với Long Thiên Các, Bình lão ta vô cùng cảm kích, hi vọng sau này mọi người ủng hộ Long Thiên Các của chúng ta nhiều hơn, tiếp theo ta cũng không nhiều lời nữa, vật đầu tiên được bán đầu giá là dược thảo Tinh Thần Lam."

Bình lão nhận lấy cái khay trong tay gã sai vặt.

"Đây chính là Tinh Thần Lam, nó là dược liệu không thể thiếu để luyện chế linh đan, tổng cộng có hai viên, mỗi viên có giá là năm ngàn hai."

Bình lão vừa dứt lời, dưới đài liền vang lên âm thanh nghị luận ầm ĩ.

"Cái gì, là dược thảo, lão tử không phải đan dược sư, lấy cũng vô dụng." Một đại hán chột nói.

"Người nói không sai, hiện tại đan dược sư rất hiếm đó."

"Đúng, chúng ta đợi vật tiếp theo được đầu giá là cái gì."

"Đúng vậy, cũng không thể lãng phí tiền mua một thứ không đáng."

Bình lão nhìn người phía dưới mặt ù mây chau, không có hứng thú với Tinh thần Lam, lập tức gấp gáp.

"Nếu không thì bốn ngàn hai."

Người phía dưới vẫn không có phản ứng, cũng thế, chỉ có đan dược sư mới cảm thấy hứng thú đối với dược thảo.

Bình lão xem xét, cắn răng, giống như đã hạ một quyết định trọng đại.

"Một ngàn lạng "

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy dược thảo đã xuống đến một ngàn lạng, nghĩ thầm mua về có thể dùng để luyện đan.

Bình lão nhìn mọi người một chút động tĩnh cũng không có, hơi thất vọng lúc, bỗng nhiên một thanh âm vang lên mà đối với hắn là tiếng của trời.

"Tinh Thần Lam, hai viên này ta muốn lấy hết."

Thượng Quan Tây Nguyệt phát ra thanh âm khàn khàn.

"Tốt, tốt, Tinh thần Lam đã được vị này mua."

Bình lão kích động nhanh chóng nói, sợ Thượng Quan Tây Nguyệt đổi ý.

"Hai ngàn hai lần một "

"Hai ngàn hai lần hai "

"Hai ngàn hai lần ba, thành giao "

Bình lão gõ thật nhanh, quá tốt rồi, rốt cục bán được Tinh Thần Lam rồi.

"Các hạ, chờ đến khi kết thúc, người đi theo ta lấy Tinh Thần Lam."

Bình lão nói xong để gã sai vặt cầm Tinh Thần Lam ra đằng sau, lại nhận lấy một cái khay khác

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thiên Tuyệt Liên

Editor: Susublu

"Vòng tay này là món đồ đầu giá thứ hai, Thiên Tuyệt Liên, giá khởi điểm là 5 vạn lượng "

Bình lão nói xong cầm lấy Thiên Tuyết Liên giơ lên trước mặt mọi người, vòng tay chiếu sáng dưới ánh đèn, chiếu lấp lánh, loá mắt.

"Cái gì thế này, Long Thiên Các các người đầu giá mấy đồ vật đàn bà này sao?" Là đại hán kia nói.

"Người cũng chớ xem thường Thiên Tuyết Liên, đeo trên người sẽ có thể bách độc bất xâm."

Bình lão giải thích rất cẩn thận, lần nữa giơ vòng tay lên để những thiếu nữ có thể nhìn cẩn thận hơn, bởi vì hẳn biết vật này chỉ có nữ nhân mới cảm thấy hứng thú.

"6 vạn lượng."

Một giọng nữ bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt vang lên.

"A, giọng nói này là..."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe được giọng nói quen thuộc, hiểu kỳ quay đầu, thì ra là Thượng Quan Lâm.

Tại sao nàng lại ở chỗ này...

"6 vạn lượng, còn có người nào muốn tăng giá không?" Bình lão hỏi mọi người.

Nhìn mọi người không có ý muốn mua, Bình lão chuẩn bị gõ xuống.

"7 vạn lượng."

Lại một giọng nữ khác can động tác của hắn.

Thượng Quan Tây Nguyệt lại quay đầu nhìn lại, là một thiếu nữ, đại khái khoảng chừng 14 tuổi, mặc quần áo vàng nhạt, cả người lộ ra vẻ đáng yêu động lòng người.

"Tiên Phán Phán, vì sao người lại cướp đồ của ta." Thượng Quan Lâm thấy thứ mình thích bị Tiên Phán Phán từ trước tới nay đều đối nghịch với nàng cướp đi, hận không thể xông lên xé nát nàng ra.

"Thượng Quan Lâm, người thật thú vị, thứ này là của ai còn chưa biết, người lại khẳng định nó là của người sao?" Tiểu cô nương tên Tiên Phán Phán khinh miệt nhìn Thượng Quan Lâm.

"Người..."

"Hay là nói, đây chính là giáo đường của Thượng Quan gia sao, bọn họ dạy Nhị tiểu thư bá đạo như vậy."

Tiên Phán Phán không chờ Thượng Quan Lâm nói xong, mở miệng đã kích nàng lần nữa.

"Đúng vậy, đây là Thượng Quan gia Nhị tiểu thư sao, bá đạo như vậy, vòng tay còn chưa được vỗ xuống, liền khẳng định là người khác đoạt đồ của nàng."

"Nhìn dung mạo của nàng ra ư nhìn, không ngờ tâm địa lại khó ưa như thế..."

"Phòng đấu giá không phải là nơi để cho người khác bán đấu giá sao, nàng lại tự cho đồ đấu giá là của mình..."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe người chung quanh đánh giá Thượng Quan Lâm, trong lòng không khỏi giơ ngón tay cái lên với vị Tiên Phán Phán kia.

Nói đến thật tốt, loại Bạch Liên Hoa giả bộ này nên để mọi người nhổ nước bọt đến chết.

Bình lão thấy mọi người đưa ánh mắt nhìn chằm chằm về phía Thượng Quan Lâm đang xuất khẩu cuồng ngôn, cũng nhin không được mà bất mãn với nàng, nhưng hắn cũng không thể nói gì, dù sao cũng đều là khách.

"Mọi người yên lặng một chút, 7 vạn lượng, còn có giá cao hơn không?"

Thượng Quan Lâm nghe mọi người vì nữ nhân chết tiết Tiên Phán Phán mà nói nàng như thế, hai tay nắm thật chặt, trong lòng không ngừng mắng.

Tiên Phán Phán, người và Thượng Quan Tây Nguyệt giống nhau đều muốn giẫm đạp người khác.

Lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi xem kịch vui, không khỏi hắt hơi một cái, trong lòng thầm nghĩ, sẽ không phải là Thượng Quan Lâm đang mắng nàng chứ...

"9 vạn lượng."

Thượng Quan Lâm không thèm đếm xỉa, mang toàn bộ ngân lượng của mình ra, nàng nhất định phải đoạt được Thiên Tuyết Liên.

"10 vạn."

Tiên Phán Phán không nhanh không chậm kêu giá, thái độ chậm rãi làm cho Thượng Quan Lâm hận không thể bóp chết nàng.

Bình lão thấy tới 10 vạn đều không ai kêu giá nữa, bắt đầu tuyên bố.

“ 10 vạn lần một ”

"10 vạn lần hai "

"10 vạn lần ba, thành giao "

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Phá Ách đan

Editor: Susublu

Thượng Quan Lâm thấy Thiên Tuyết Liên mình thích bị Tiên Phán Phán lấy mất, hai mắt nhìn chăm chăm vào nàng, nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Tiên Phán Phán đã sớm chết trăm ngàn lần.

"Tiên Phán Phán, tại sao ngươi lại muốn tranh giành Thiên Tuyết Liên với ta."

"Thượng Quan Lâm, lời này của ngươi ta không hiểu, cái gì gọi là tranh giành, ai có tiền thì đồ thuộc về người đó, ai bảo ngươi không có tiền." Mồm miệng Tiên Phán Phán lạnh lợi trả lời.

"Ngươi..."

Ai ngờ Tiên Phán Phán đã nói qua chỗ khác không còn để ý đến nàng.

Không còn cách nào khác, Thượng Quan Lâm chỉ có thể hung ác trợn mắt nhìn nàng vài lần sau đó xoay người đi ra ngoài.

Tiếp theo Bình lão lại đưa ra một bình thuốc.

"Trong bình này là Phá Ách đan, nếu linh lực bị đình trệ ở Huyền Linh đỉnh phong, ăn đan dược này vào, nhất định có thể đột phá đến Hoàng Linh trung cấp, giá khởi điểm 20 vạn lượng."

"Mẹ nó, quá tốt rồi, lão tử đã dừng ở Huyền Linh đỉnh phong ba năm, đến nay cũng không thể đột phá, hiện tại có Phá Ách đan, thật sự là trời cũng giúp ta, 30 vạn lượng." Vẫn là đại hán thô lỗ hồ to.

"Tốt, vị khách này ra giá 30 vạn, còn có ai cao hơn không?"

Bình lão đặt bình đan dược ở trên khay, cười mở miệng hỏi, phải biết rằng, ra giá càng cao, phần trăm hán rút ra càng nhiều.

"35 vạn lượng "

Một thanh âm đột ngột truyền đến từ phòng bao lầu hai.

Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh kia phát ra.

Rèm cửa phòng bao lầu hai vừa kéo lên, điều này để cho Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy tướng mạo người bên trong.

Hắn mặc áo bào màu xanh lam, nếu không chú ý sự âm trầm trong mắt hắn, khuôn mặt cũng coi như anh tuấn.

Lúc này hắn tựa lưng vào ghế ngồi, đứng phía sau là hai tên tùy tùng, không khó phát hiện ra âm thanh vừa rồi phát ra nhất định là của một trong tên tùy tùng.

"Lão tử ra 40 vạn lượng." Đại hán nghe thấy có người cùng hắn tranh đoạt, lập tức gấp gáp, lại thêm 5 vạn lượng.

"45 vạn lượng" Người trên lầu tiếp tục tăng giá.

"50 vạn lượng "

"70 vạn." Người trong phòng bao tựa hồ đã không còn kiên nhẫn tiếp tục dây dưa, trực tiếp thêm 20 vạn.

"Mẹ nó, tên mặt trắng này là ai, dám tranh với lão tử, người cũng không hỏi thăm xem lão tử là ai." Đại hán nghe giá đã tăng đến 70 vạn, nhưng mình lại không có nhiều tiền như vậy, vừa nghĩ tới Phá Ách đan bị người khác đoạt đi, hán lại không tấn cấp được, lập tức mở miệng mắng to.

"Làm càn, đây là đương kim Thất vương gia, sao có thể để cho người ở đây làm càn."

Một tên tùy tùng thấy dưới lầu có người dám nhục mạ chủ tử mình, lập tức rút đao bay xuống dưới lầu gác lên cổ đại hán.

Thất vương gia, Bách Lý Diệp...

Thượng Quan Tây Nguyệt căn cứ theo trí nhớ của mình, người này là con thứ bảy của hoàng thượng, từ ánh mắt của hán có thể thấy hán không phải là cái đèn đã cạn dầu.

Đại hán này cũng sợ cứng người, nhìn thấy một cây đao đột nhiên xuất hiện trên cổ mình, nghe thấy ba chữ Thất vương gia, lập tức bị dọa đến chân mềm nhũn, trực tiếp té dưới đất.

"Thì ra là Thất vương gia, tiểu nhân có mắt mà không thấy Thái Sơn, xin tha cho tiểu nhân. "

Đại hán dập đầu trên đất, phát ra tiếng vang bộp bộp.

"Được rồi. Hàn Đông, trở về đi."

Bách Lý Diệp ngồi trên lầu cuối cùng cũng mở miệng.

"Vâng, chủ tử" Hàn Đông thu đao lại, bay trở về bên cạnh Bách Lý Diệp.

"Tạ ơn Thất vương gia, tạ ơn Thất vương gia..." Đại hán thấy đao đã rời khỏi cổ mình, vừa nói vừa bò dậy co cẳng chạy ra ngoài.

"Tốt, vị vương gia trong phòng bao ra giá 70 vạn, như vậy Phá Ách đan liền thuộc về ngài."

Bình lão thấy bầu không khí có chút cứng ngắc, vội vàng mỉm cười giảng hòa.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Trúng thần thú

"Tốt, vật đầu giá tiếp theo là sáu viên Hộ Mạch đan, chủ yếu để chữa trị kinh mạch bị tổn thương, giá khởi điểm 10 vạn lượng một viên."

"Sáu viên ta muốn lấy hết, 150 vạn."

Một người trung niên dáng dấp mượt mà hô to, chỉ thấy trang sức trên người hán chiếu lấp lánh, mười ngón tay đều đeo đầy bảo thạch, xem ra là người có tiền.

Trời ạ, không nghĩ tới 6 viên Hộ Mạch đan lại có thể bán được 150 vạn. Ta thật sự sắp phát tài rồi, ha ha, càng nhiều người ra giá, càng có nhiều tiền.

Giống như là ông trời nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đang thầm cầu nguyện, lại thêm một âm thanh sáng khoái khác truyền tới.

“ 160 vạn."

Nghe thấy giọng nói rung động lòng người này, Thượng Quan Tây Nguyệt liền nhìn về phía người này.

Hán ngồi trên ghế bên kia, mặc trường bào màu trắng, tay nâng lấy cây quạt, tuy nói dáng dấp không phong hoa như Bách Lý Thần, nhưng cả người hán toát ra một cảm giác khiến người khác thoải mái.

"Tiểu tử thú, dám so tài sản với đại gia, ta ra 200 vạn."

Nam nhân trung niên sau khi nghe thấy lập tức vỗ bàn đứng lên.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy đã tăng tới 200 vạn, trái tim nhỏ của nàng kích động đến nỗi nhảy loạn, phát tài, lần này phát tài thật rồi.

Tiểu soái ca, tăng thêm, tăng thêm nữa đi, trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt không ngừng kêu gào.

"250 vạn "

Trời không phụ người có lòng, nam tử trẻ tuổi lại tăng giá nữa.

"Tiểu tử thú, hôm nay ngươi muốn đấu với đại gia ta có phải không, 500 vạn lượng."

Nam nhân trung niên bị kích thích kêu ra giá trên trời.

"Vị đại gia này đã thích đan dược này như thế, ta cũng không nên đoạt đi thứ mà ngươi thích, ngươi lấy đi."

Nam tử nói dứt lời liền đứng lên phe phẩy cây quạt đi ra ngoài.

Cái gì, 500 vạn lượng, chỉ để mua sáu viên thuốc, bán với giá 500 vạn lượng, nếu không phải Thượng Quan Tây Nguyệt sợ bại lộ thân phận, đã sớm vui vẻ đến mức nhảy dựng lên, xem ra trở về nên luyện thêm một ít, kiếm tiền kiểu này ta sẽ nhanh chóng trở thành phú bà.

Thượng Quan Tây Nguyệt đang vui vẻ tính toán trong lòng.

Cuối cùng Hộ Mạch đan được nam nhân trung niên kia mua với giá 500 vạn lượng.

"Mọi người yên lặng một chút, đây là thứ cuối cùng."

Bình lão phát tay ra hiệu mọi người im lặng, trong tay hắn bung một cái khay, phía trên được che bằng một miếng vải đỏ.

"Đây là cái gì, thần bí như vậy."

"Ai biết, đoán chừng là đồ tốt."

"Được rồi, đừng đoán bậy, mở ra sẽ biết không phải sao?"

"... Nói cũng đúng "

Bình lão rất hài lòng khi thấy ánh mắt của mọi người đều chăm chú nhìn vào chiếc khay trong tay mình, thấy kỳ vọng bên trong mắt họ, xốc tấm vải đỏ lên.

Vốn tưởng rằng là đồ tốt mới mong chờ, ai ngờ trước mắt lại là một quả trứng lớn khoảng bằng nắm đấm.

"Các vị, không nên xem thường quả trứng này, theo chuyên gia đã nhận định, đây là một quả trứng Thần thú thời thượng cổ, cụ thể là Thần thú gì trước mắt còn chưa biết. Giá khởi điểm là 200 vạn "

Bình lão thận trọng đem quả trứng đặt trên mặt bàn.

"Ngươi nói là trứng Thần thú thì nó sẽ là trứng Thần thú sao?"

"Đúng vậy, chúng ta cũng không hiểu biết nhiều, ai biết ngươi có lừa gạt chúng ta không."

"Hơn nữa, ngươi nói chuyên gia đã xem qua, nhưng chúng ta lại không biết hắn là ai. "

"..."

"..."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn quả trứng kia, bên tai nghe thấy tiếng người khác nghị luận âm ỉ, chẳng biết tại sao, nàng luôn có cảm giác quả trứng này rất quen thuộc, giống như người thân của mình.

"Chủ nhân, ngươi mau mua quả trứng kia đi."

Bên tai Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên truyền đến giọng nói của Lạc Lạc.

Nàng nhìn chung quanh một lần, không có người nào nhìn nàng, chẳng lẽ bọn họ không nghe được sao.

"Chủ nhân, ta đang truyền âm cho ngươi, người khác không nghe thấy đâu." Lạc Lạc mặc dù không xuất hiện, nhưng mọi động tác của Thượng Quan Tây Nguyệt hắn đều biết.

Nhìn thấy hành vi ngu ngốc của chủ nhân, trên trán Lạc Lạc rơi xuống vô số hắc tuyến.

"Lạc Lạc, thân thể ngươi vẫn tốt chứ?" Thượng Quan Tây Nguyệt cũng dùng truyền âm.

"Ta không sao, chủ nhân, ta tu dưỡng một thời gian sẽ tốt." Lạc Lạc rất vui vẻ vì Thượng Quan Tây Nguyệt quan tâm mình.

"Lạc Lạc, chừng nào ngươi mới có thể phát hiện thân."

"Còn phải qua một khoảng thời gian nữa, chủ nhân, đừng lãng phí thời gian, ngươi mau mua trứng Thần Thú kia đi, nó sẽ trợ giúp ngươi."

"Trợ giúp cái gì."

Thượng Quan Tây Nguyệt tò mò hỏi, nhưng không có ai đáp lại nàng, nàng biết, Lạc Lạc lại rơi vào trạng thái ngủ say.

Thật ra, dù Lạc Lạc không nhắc nhở nàng, nàng cũng quyết định mua nó, bởi vì nàng cảm giác được bản thân mình hình như đã biết nó từ lâu rồi, không thể phí thời gian.

"220 vạn."

Thượng Quan Tây Nguyệt mở miệng.

"Ngươi nhìn người kia, có phải đầu óc bị bệnh không, tiêu nhiều tiền như vậy chỉ vì một quả trứng này."

"Ai biết hần nghĩ như thế nào, có lẽ tiền nhiều nhưng lại không có nơi để tiêu."

"..."

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nghe thấy đám người kia chỉ trỏ nàng, bắt quả nàng không để ý, dù sao bọn họ cũng không ai biết nàng là ai.

Bình lão thấy rốt cục có người mở miệng, cao hứng không ngậm miệng được.

"220 vạn, có giá cao hơn không?"

Bình lão nói một lúc lâu cũng không có ai tăng giá lên, hần không khỏi thất vọng cup mắt xuống.

Aiz, vốn đang trông cậy vào món cuối cùng này có thể kiếm thêm chút tiền, hiện tại hoàn toàn thất vọng.

"Nếu không có ai tăng thêm giá, như vậy trứng Thần thú sẽ bán cho vị các hạ này với giá 220 vạn."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Lần đầu gặp Long Hạo Lăng

Edit: Susublu

Tuy rằng mua được trứng Thần thú, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt tuyệt đối không vui vẻ.

Sớm biết không có ai tăng giá lên, nàng chỉ cần ra 201 vạn lượng là được rồi, lãng phí nhiều tiền như vậy, bây giờ hối hận cũng vô ích.

Trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm hối hận.

"Aiz, cái gì chứ, ta còn chưa lấy được món nào."

"Không có mới nói, một món ra hồn cũng không có..."

Sau khi đấu giá kết thúc, đám người này tụ tập thành một nhóm càu nhàu đi ra ngoài.

Mà Thượng Quan Tây Nguyệt đi đến căn phòng lúc đầu vào.

Trong phòng bao Bách Lý Thần thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi, cũng đứng dậy.

"Thần, rốt cục ngươi cũng cử động, ta còn tưởng rằng ngươi cứ ngồi như vậy suốt đời luôn chứ." Long Hạo Lăng giễu cợt nói.

"Lăng, đường ca, ta còn có việc, đi trước." Bách Lý Gấm lên tiếng chào liền đi ra ngoài.

"Thần, ngươi cũng phải đi rồi sao?" Long Hạo Lăng thấy Bách Lý Thần bắt đầu bước đi, đưa tay ngăn cản hắn.

"Thế nào, có việc gì sao."

"Cũng không phải chuyện quan trọng gì, nếu ngươi nhất định đi ta cũng không cản ngươi, vậy ta tự mình đi gặp vị cô nương vừa rồi." Long Hạo Lăng vừa nói vừa đi lên phía trước dùng khoeo mắt quét nhìn hắn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, Bách Lý Thần vốn đang bước đi đột nhiên dừng lại.

"Ta còn nhiều thời gian, cùng ngươi đi xem một chút."

Bách Lý Thần nói xong cũng đi trước.

Long Hạo Lăng thấy bằng hữu của mình rõ ràng là muốn đi còn giả bộ không thèm để ý, bộ dáng này thật sự quá khó chịu.

"Các hạ, ngươi đã đến."

Bình lão thấy Thượng Quan Tây Nguyệt tới, khách sáo đưa cho nàng chỗ đồ nàng đấu giá được, sau đó, lại đưa cho nàng một tấm thẻ.

"Các hạ, Hộ Mạch đơn tổng cộng là 500 vạn lượng, chúng ta trích phần trăm lấy ra 44 vạn lượng, còn thừa lại 456 vạn lượng, lại trừ đi hai món đồ ngài đấu giá được, tất cả còn lại 235 vạn 8 ngàn lượng."

"Đây là thẻ lưu trữ của chúng ta, tiền còn thừa lại của ngài tất cả đều ở bên trong."

Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay nhận lấy, bỏ Tinh Thần Lam và cả quả trứng kia vào nhẫn Thiên Hoàng, tò mò nhìn thẻ lưu trữ trong tay, cái này giống với thẻ ngân hàng ở hiện đại.

"Cám ơn ngươi." Thượng Quan Tây Nguyệt khẽ vuốt cằm.

"Không cần khách sáo, lần sau nếu như ngài có cái gì muốn đấu giá, hãy đến Long Thiên Các."

"Ta biết rồi."

Thượng Quan Tây Nguyệt đáp xong đang chuẩn bị rời đi, một gã sai vặt tiến lên ngăn cản nàng.

"Các hạ, Thiếu chủ của chúng ta cho mời."

"Thiếu chủ các ngươi là ai, ta không biết."

Thượng Quan Tây Nguyệt rất ngạc nhiên, trong trí nhớ của nàng, không có thông tin gì về Thiếu chủ Long Thiên Các, càng không thể đã từng gặp mặt.

"Các hạ, chuyện của chủ tử chúng ta không biết, ta chỉ làm theo phân phó thôi."

"Vậy thì đi thôi."

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không muốn làm khó hắn, vừa vặn nàng cũng nhìn thử xem Thiếu chủ Long Thiên Các là thần thánh phương nào.

Gã sai vặt thấy nàng đồng ý, liền dẫn nàng tới hậu viện.

Cùng nhau đi tới đó, ven đường không có hoa cỏ gì, tất cả đều thuần một màu sắc chủ đạo, mặc dù đơn điệu, nhưng nhìn có một phong thái khác lạ, từ cái này có thể nhìn ra, chủ nhân nơi này là một người yêu thích sự yên tĩnh.

"Các hạ, đến rồi."

Gã sai vặt dẫn Thượng Quan Tây Nguyệt đi tới trước một cửa phòng, lễ phép cong người hành lễ với nàng, liền rời đi.

Thượng Quan Tây Nguyệt ở bên ngoài do dự một chút, đang chuẩn bị gõ cửa, bên trong truyền đến một giọng nam nhân.

"Vào đi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe vậy liền đẩy cửa đi vào.

Vừa vào, cảnh đầu tiên nàng nhìn thấy chính là Long Hạo Lăng ngồi trước bàn cầm bút lông viết chữ.

Hắn mặc áo bào màu xanh lam, tóc tùy ý để rối tung ở sau lưng, bộ dáng này của hắn không có cảm giác phóng đãng, ngược lại làm cho người ta cảm thấy như có một làn gió xuân. Tựa như đang sáng khoái tắm nắng dưới ánh mặt trời vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Đồ mặt?

Edit: susubluu

"Người chính là Thiếu chủ Long Thiên Các?"

Thượng Quan Tây Nguyệt đi thẳng vào vấn đề, hỏi.

"Không sai, không biết nên xưng hô với cô nương thế nào."

Long Hạo Lăng buông bút lông xuống vòng qua cái bàn đi tới trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không vì mất tự nhiên vì bị hắn nhận ra mình là nữ tử, nàng dò xét cẩn thận người đứng trước mắt.

Lúc này khoảng cách có chút xa, chỉ có thể nhìn thấy bộ dáng của hắn, không ngờ nhìn gần, diện mạo nam tử này lại phong hoa tuyệt đại (vô cùng xinh đẹp và phong lưu) như vậy.

Nếu dùng từ hiện đại để miêu tả, thì hắn chính là tiểu thít tươi nha.

Bách Lý Thần trốn trong phòng thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chăm chăm vào Long Hạo Lăng, không khỏi nhú mày.

"Khụ khụ..."

Long Hạo Lăng không tự nhiên ho nhẹ một cái, hai gò má lại ửng đỏ nhàn nhạt...

Tuy rằng Thượng Quan Tây Nguyệt đội mũ rộng vành màu đen, nhưng hắn lại thấy được cặp mắt nàng nhìn mình chăm chăm dưới mạng che màu đen mỏng manh kia.

Thượng Quan Tây Nguyệt bị tiếng ho làm giật mình hồi thần lại.

"Không biết Thiếu chủ tìm ta có chuyện gì"

"Ta tên là Long Hạo Lăng, người có thể gọi ta là Lăng, bằng hữu của ta đều gọi ta như vậy."

Long Hạo Lăng quay người đi đến trước bàn rót một chén trà đưa cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Cảm ơn, ta không khát."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhận lấy chén trà đặt xuống một bên trên mặt bàn.

"Còn nữa, chúng ta cũng không quen biết, gọi thẳng tên cũng không thích hợp, ta gọi người là Long thiếu chủ đi."

"Tùy người."

Long Hạo Lăng cũng không có ý dây dưa, hắn bảo nàng vào đây, chủ yếu là muốn nhìn phản ứng của bằng hữu mình một chút.

"Đúng rồi, cô nương còn chưa nói nên xưng hô với cô nương như thế nào đây."

Long Hạo Lăng hỏi lại lần nữa.

"Người có thấy trên đầu ta đang đội cái gì không?" Thượng Quan Tây Nguyệt không trả lời hắn, ngược lại hỏi hắn chuyện kỳ quái này.

"Là mũ rộng vành."

"Vậy vì sao ta lại đội mũ rộng vành."

"Là bởi vì không muốn bị người khác nhận ra." Long Hạo Lăng không hiểu vì sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại hỏi vấn đề không liên quan này, nhưng vẫn rất nghiêm túc trả lời.

"Đúng, nếu đã không muốn bị người khác nhận ra, sao ta lại phải nói cho người biết ta là ai." Bộ dáng Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Long Hạo Lăng như nhìn một tên ngốc. dienndaafleqqquysddoonnn.

Long Hạo Lăng sững sờ, bản thân hắn được rất nhiều cô nương yêu thích, không ngờ hôm nay lại bị khinh bỉ, hắn lắc đầu âm thầm cười khổ.

"Là tại hạ đường đột, xin cô nương thứ lỗi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe hắn nói như vậy, ngược lại có chút ngượng ngùng, nàng vừa muốn nói chuyện, lại bị Long Hạo Lăng ngắt lời.

"Cô nương đã không chịu nói, vậy không ngại để tại hạ đoán xem có đúng không."

"Tùy người, muốn thì đoán đi."

Thượng Quan Tây Nguyệt không thêm đề ý, dù sao cũng không có khả năng đoán được.

"Người là... Thượng Quan Tây Nguyệt "

Long Hạo Lăng nghĩ đến lần trước Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt cũng có biểu hiện này, mà Bách Lý Thần chỉ có khi nhìn thấy nàng mới khác thường như vậy, diieenddaanleqqquyiddon cho nên hắn khẳng định.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy hắn nhìn một cái liền đoán được, khoe miệng sau mạng che mặt trong nháy mắt nâng cao lên.

Không thể nào, cái này cũng có thể đoán được...

Chẳng lẽ là do mạng che mặt quá mỏng..

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt đang thờ người, trước mặt của nàng đột nhiên xuất hiện một đôi tay lộ rõ khớp xương.

"Người muốn làm gì."

Thượng Quan Tây Nguyệt bỗng nhiên bắt lấy tay của hắn.

Đúng lúc này, thời gian giống như đông cứng lại, Long Hạo Lăng cúi đầu ngơ ngác nhìn bàn tay như ngọc của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Cảm thụ được hai bàn tay nàng mang đến cho mình ấm áp, Long Hạo Lăng nghe thấy tiếng tim mình đập bịch bịch..

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Người vừa mới sờ soạng tay của nàng

Edit: Susubluce

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng ngây ngẩn cả người, vốn muốn đẩy tay hắn ra, không ngờ lại bị hắn giữ lại.

Bên trong phòng, Bách Lý Thần nhìn thấy tình huống này, hận không thể lập tức xông lên chém đứt hai tay Long Hạo Lăng.

Đáng chết, lại dám đụng đến nữ nhân của ta, trong suy nghĩ của Bách Lý Thần đã sớm đóng dấu chủ quyền trên người Thượng Quan Tây Nguyệt rồi.

Sau khi Thượng Quan Tây Nguyệt lấy lại tinh thần, lập tức buông tay hắn ra, không được tự nhiên mở miệng.

"Người động tay động chân như vậy là muốn làm gì."

Long Hạo Lăng phát hiện Thượng Quan Tây Nguyệt đã buông lỏng tay mình ra, trong lòng không khỏi mất mát, lại đột nhiên nghe thấy câu hỏi của Thượng Quan Tây Nguyệt, diieenddanfleqqquysddonn thả tay xuống sau đó liền giả bộ không có việc gì quay người trở lại ngồi trên ghế.

"Ta đã đoán được cô nương là ai, ta muốn xem thử mình đoán có chính xác không."

"Muốn nhìn thì nói thẳng không được sao?"

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không che che lấp lấp, dù sao đã bị nhận ra, nếu che giấu ngược lại sẽ bị người ta cho là mình tự kiêu.

Long Hạo Lăng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị xốc màn che mặt lên, hắn điều chỉnh hô hấp, ra vẻ lạnh nhạt bắt đầu nghịch bút lông.

Kỳ thật không ai biết giờ phút này trong lòng hắn giống như nước sôi, sôi trào lên...

Mặt che mặt được xốc lên, Long Hạo Lăng nhìn thấy khuôn mặt giống như lần trước, nhưng chẳng biết tại sao, lần này gặp lại, trong lòng hắn lại cảm thấy hoàn toàn khác biệt, hắn cảm giác tim mình không nghe lời nhảy dựng lên.

"Bây giờ nhìn thấy rồi, vậy ngươi nói cho ta biết, sao ngươi đoán được." Thượng Quan Tây Nguyệt buông mũ xuống hiểu kỳ hỏi Long Hạo Lăng.

"Trực giác "

Thượng Quan Tây Nguyệt không tính đây là câu trả lời, im lặng nhếch miệng.

Trực giác sao, chỉ dựa vào trực giác mà có thể đoán ra được một người xa lạ ư?

Thượng Quan Tây Nguyệt còn không biết Long Hạo Lăng đã gặp mình trước đó rồi.

"Đúng rồi, ngươi còn chưa nói tìm ta làm gì."

Rất cục cựa hỏi đến chuyện chính.

"Cũng không có gì, chỉ muốn kết giao bằng hữu với Thượng Quan cô nương." Long Hạo Lăng bung ly nước trà lên nhấp một ngụm.

Bằng hữu, thật sự kêu ta đến đây vì cái này ư?

Thượng Quan Tây Nguyệt thực sự nghĩ mãi không ra, nàng và hắn không quen biết, sao lại muốn kết giao bằng hữu.

Nhưng cũng tốt, nhiều bạn sẽ nhiều thêm một người bảo hộ, nói không chừng sau này còn có thể giúp nàng được.

"Được, vậy liền kết giao bằng hữu, ta là Thượng Quan Tây Nguyệt."

Thượng Quan Tây Nguyệt đưa tay phải ra chuẩn bị bắt tay hắn, nàng hành động giống như đang ở hiện đại.

Long Hạo Lăng có chút không hiểu, không biết nàng đưa tay phải ra là có ý gì, nhưng hắn rất thông minh, liền hiểu, cũng giống nàng đưa tay phải ra nắm lấy tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tốt, ta là Long Hạo Lăng."

Sau đó, hai người nhìn nhau cười, một loại cảm giác giữa bạn bè với nhau tự nhiên sinh ra.

"Ta cần phải trở về, lần sau gặp lại."

Hai người hàn huyên một chút, Thượng Quan Tây Nguyệt lại đeo mũ rộng vành lên, cáo từ Long Hạo Lăng.

"Ta tiễn ngươi."

Long Hạo Lăng nói xong từ bàn đọc sách đứng lên.

"Không cần, ngươi làm việc của ngươi đi. "

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong không đợi Long Hạo Lăng đáp lại liền quay người đẩy cửa ra ngoài.

Ngay khi Long Hạo Lăng còn ngây ngốc, lúc nhìn lại đã sớm không thấy bóng dáng Thượng Quan Tây Nguyệt nữa, liền thấy một luồng khí thể bén nhọn từ bên cạnh bay tới.

"Thần, ngươi làm cái gì vậy."

Long Hạo Lăng nghiêng người né.

Bách Lý Thần thấy mình thất thủ, hừ một tiếng đi đến trước mặt hắn.

"Ngươi vừa mới sờ soạng tay của nàng." Bách Lý Thần dùng giọng nói âm dương kỳ lạ nói ra một câu mà đối với hắn là chuyện không chấp nhận được.

"Cái gì..."

Long Hạo Lăng nhất thời chưa kịp hiểu lời này là có ý gì, một lát liền hiểu.

"Lần đầu là không cẩn thận, lần thứ hai là kết giao bằng hữu, ngươi nghĩ đi đâu vậy." Long Hạo Lăng bắt đầu dĩ vuột ve góc áo.

Chương 54: Người là tên háo sắc

Edit: Susubluu

"Hừ." Bách Lý Thần lườm Long Hạo Lăng một cái, xoay người rời đi.

Long Hạo Lăng cười khỏ nhìn bóng lưng Bách Lý Thần, xem ra bạn tốt của hắn thật sự đã hãm rất sâu rồi, như vậy mình thì sao. Long Hạo Lăng mê mẩn sờ lên chỗ trái tim vừa rồi đập thành thịch.

Trên đường cái, Thượng Quan Tây Nguyệt bước đi rất nhanh, chẳng biết tại sao, nàng luôn có cảm giác đã xảy ra chuyện gì. Nhưng nàng càng đi nhanh càng dễ xảy ra phiền phức, không phải sao, diexndanlequydonn từ một khúc cua, có một cô nương lao ra đụng phải nàng.

Bởi vì trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt có việc gấp, đầu cũng không nhắc lên, nói xin lỗi.

"Thật xin lỗi"

"Người đứng lại cho bản công chúa." Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị rời đi, sau lưng truyền đến một giọng nữ nhân ngang ngược càn rỡ.

Nghe được tiếng nói, Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu lại theo bản năng.

"Người kêu ta sao?"

"Nói nhảm, bản công chúa không kêu người thì kêu ai." Thiếu nữ mặc quần áo màu vàng nhạt tự xưng là công chúa khinh miệt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, đi đến trước mặt nàng.

Cách một lớp mạng che mặt, Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nữ nhân gọi là công chúa kia, kỳ thật đáng đáp cũng không tệ, nhưng điều kiện tiên quyết là phải bỏ qua sự ngoan độc trong mắt nàng, chung quanh đã có không ít dân chúng vây lại xem kịch vui.

"Làm càn, vừa rồi đụng vào công chúa không nói, bây giờ thấy công chúa còn không quỳ xuống." Nha hoàn sau lưng nàng ta cũng ý thể hiệp đáp người, hét lớn.

Thật là bệnh tâm thần, Thượng Quan Tây Nguyệt không muốn nói với các nàng một câu, xoay người rời đi, nhưng công chúa kia lại tiến lên cản đường của nàng.

"Điều dân lớn mật, bản công chúa chính là đương kim công chúa Bách Lý Phụng, người thấy ta lại dám không thỉnh an." Bách Lý Phụng sau khi nói xong mũi nâng cao lên trời ưỡn ngực, chờ đợi phản ứng của Thượng Quan Tây Nguyệt

Đội nàng nghe thấy thân phận của mình mà bị dọa đến nom nớp lo sợ. Thế nhưng sự thật chứng minh là do nàng suy nghĩ nhiều.

Thượng Quan Tây Nguyệt dùng ánh mắt như đang nhìn kẻ ngu để nhìn nàng, sau đó đẩy nàng ra.

Bách Lý Phụng thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý đến thân phận công chúa của mình, còn to gan đẩy nàng ra, từ nhỏ đã được đối xử như công chúa làm nàng lập tức nổi trận lôi đình. Tiến lên giữ chặt cổ tay Thượng Quan Tây Nguyệt, dienddaflequydom tay phải hung hăng vung lên mặt nàng.

Nhìn thấy bàn tay kia nhanh chóng đánh đến mặt mình, ánh mắt Thượng Quan Tây Nguyệt lóe lên một tia ngoan lệ, đưa tay phải ra tóm chặt lấy tay Bách Lý Phụng.

"A, đau quá." Cổ tay Bách Lý Phụng từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong nhung lụa lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt hung hăng nắm lấy, không khỏi đau đến hô ra tiếng.

"Lớn mật" nha hoàn sau lưng chuẩn bị tiến lên, tuy nhiên lại bị ánh mắt Thượng Quan Tây Nguyệt dọa đến đứng yên một chỗ không dám động đậy. Ánh mắt thật sự đáng sợ, giống như tiến vào hầm băng.

"Ta cảnh cáo người, đừng chọc đến ta, còn nữa vừa rồi là người lao ra đụng vào ta trước, ta đã không so đo với người, người còn ở chỗ này cố tình gây sự, tính tình này của người, sớm muộn gì cũng sẽ hại người." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa chậm rãi dùng sức tóm chặt lấy tay của nàng.

"Thả ta ra, cái tên háo sắc nhà người..." Khi Bách Lý Phụng la to, con mắt cong lên, thấy Bách Lý Diệp đi về bên này.

"Hoàng huynh, cứu ta."

Bách Lý Diệp nghe được tiếng la, đi về bên này, đám người nhìn thấy nam tử mặc quần áo lỏng lẻo, theo bản năng tránh đường.

"Chuyện gì xảy ra." Bách Lý Diệp cau mày nhìn hoàng muội luôn làm cho người ta lo lắng của mình, muội muội này từ nhỏ đến lớn đều như vậy, bị mẫu phi chiều đến vô pháp vô thiên, diendaflequyddonn ai cũng không để vào mắt, khó mà nói có một ngày đắc tội với người không nên đắc tội.

"Hoàng huynh, người mau kéo tay cái tên háo sắc này xuống, hấn khinh bạc ta." Bách Lý Phượng nói đến đây, một chút cũng không có cảm giác ngượng miệng, ngược lại khí thế tăng cao.

Sau mạng che mặt Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy nàng nói như vậy, khoe miệng không tự chủ co quắp lại, có làm hay không, kẻ háo sắc?

Ta là một đại cô nương lại đi khinh bạc người? Ta cũng không có ham mê kì dị này, còn nữa, cho dù có ham mê này, cũng thấy chướng mắt khi nhìn công chúa phách lối như người.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chẳng lẽ ta không thể qua đây thăm đại tỷ của ta sao

Edit: susublu

Ngay khi Thượng Quan Tây Nguyệt ở trên đường tranh chấp với người khác, Tiểu Ngôn đã xảy ra chuyện.

Trở về phủ Thượng Quan Lâm nổi giận, nàng đi vào vườn hoa hái toàn bộ hoa cỏ ném xuống đất, nhưng chỉ như vậy vẫn không làm tiêu tán phần nộ của nàng.

Tiên Phán Phán đáng chết, mỗi lần đều muốn đối nghịch với nàng, đáng chết, dám giẫm đạp người khác, giống y như Thượng Quan Tây Nguyệt, sớm muộn gì cũng có một ngày, nàng phải để bọn họ quỳ gối trước mặt mình cầu xin tha thứ.

Nghĩ như vậy, Thượng Quan Lâm tưởng tượng thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đang quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu.

"Nhị tiểu thư, Hi nhi cầu kiến." Thanh Hà ngắt dòng suy nghĩ của Thượng Quan Lâm, hình ảnh Thượng Quan Tây Nguyệt quỳ trên mặt đất toàn bộ biến mất, diendafillequysdonn Thượng Quan Lâm bắt mắt quay đầu lại.

"Cho nàng ta vào."

"Bái kiến Nhị tiểu thư." Hi nhi nhìn Thượng Quan Lâm cung kính khom người xuống, thái độ đối với Thượng Quan Tây Nguyệt quả thực cách biệt một trời một vực.

"Sao người lại tới đây, không phải ta để người tới giám thị Thượng Quan Tây Nguyệt sao?" Giọng nói của Thượng Quan Lâm không hề thân thiện.

"Là như vậy, Nhị tiểu thư, Thượng Quan Tây Nguyệt đã đi ra ngoài từ sáng sớm rồi, cho nên nô tỳ đến báo cáo với người."

"Ra ngoài, cứ ra ngoài, chút chuyện nhỏ này..." Thượng Quan Lâm đột nhiên dừng lại, Thượng Quan Tây Nguyệt ra ngoài, có nghĩa là bên kia không có ai, vậy đồ cười...

"Người khẳng định nàng đã ra ngoài? Vậy cái bà già đáng chết với hai nha hoàn của nàng thì sao." Thượng Quan Lâm tưởng tượng nhìn thấy những món đồ cười kia trở lại với mình, không khỏi nở nụ cười.

"Người yên tâm đi, Nhị tiểu thư, hiện tại chỉ có Tiểu Ngôn canh giữ bên trong, những người khác đều đang ở phòng bếp." Hi nhi trông thấy Thượng Quan Lâm cười, tiến lên nịnh nọt.

"Lâu rồi không nhìn thấy đại tỷ của ta, hiện tại nên đi thăm một chút." Thượng Quan Lâm không chế nét mặt của mình, tỏ vẻ bình tĩnh đi về phía trước.

"Được"

Bên trong Ngọc Tĩnh Các, Tiểu Ngôn đang quét sân, thấy Thượng Quan Lâm đến đây, để chổi xuống chạy tới.

"Nhị tiểu thư, sao ngài lại tới đây."

Thượng Quan Lâm nhìn bốn phía một chút, xác thực không có ai, nghe Tiểu Ngôn tra hỏi, hững hờ hỏi lại.

"Thế nào, chẳng lẽ ta không thể sang đây thăm đại tỷ của ta sao?" Thượng Quan Lâm vừa nói vừa đi vào bên trong, con mắt đánh giá chung quanh,

dienndafhleegydonn nhìn những đồ vật có giá trị trong phòng.

Thượng Quan Lâm hận đến đỏ ngầu cả mắt, những thứ này lúc đầu đều là của nàng, lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt giẫm đạp cướp đi.

"Nhị tiểu thư, đại tiểu thư đã ra ngoài rồi." Tiểu Ngôn cũng đi theo đằng sau.

"Vậy ư, vậy thì thật tiếc." Thượng Quan Lâm giả bộ nói.

Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Lâm, đã biết rất rõ đại tiểu thư không có ở đây, còn ngồi xuống ghế, không có cách nào, nàng chỉ là một nô tỳ, không có tư cách quản chuyện của chủ nhân. Nàng bưng một ly trà cho Thượng Quan Lâm.

"Nhị tiểu thư, mời uống nước."

"Ừm." Thượng Quan Lâm cầm lấy, nhấp một ngụm nhỏ, nhân lúc Tiểu Ngôn không chú ý liếc mắt ra hiệu cho Hi nhi, các nàng lập tức hiểu ý nhau, chờ lúc Tiểu Ngôn không để ý xoay người đi.

Chạy vào bên trong nội thất.

Tiểu Ngôn không dám nhìn Thượng Quan Lâm, cong người lau chùi dọn dẹp, trong lòng không ngừng nghĩ, rốt cục Nhị tiểu thư tới đây làm gì.

Một lát sau, Hi nhi đi ra, Thượng Quan Lâm dùng ánh mắt hỏi, nhìn thấy nha hoàn lắc đầu liên tiếp không tìm ra, dienndafhleegydoon không khỏi giận ngút trời, bỗng nhiên đặt mạnh chén trà xuống bàn, nước trong chén cũng tràn ra ngoài không ít.

Tiểu Ngôn bị thanh âm làm giật mình quay đầu lại, tuy nàng không biết vì sao Thượng Quan Lâm lại đột nhiên phát cáu, nhưng nàng vẫn cầm khăn lau bàn, cuộn tay áo lên, cẩn thận lau chùi.

Thượng Quan Lâm thấy không có hi vọng tìm được đồ cưới, đứng lên chuẩn bị rời đi, nhưng con mắt lại cong lên, thấy Tiểu Ngôn vì đang lau bàn mà để lộ cổ tay ra ngoài, lập tức trừng to mắt không thể tin nhìn vòng ngọc đeo trên tay Tiểu Ngôn.

Cái vòng tay này, không phải là một trong số những đồ cưới của Thượng Quan Tây Nguyệt sao, nàng tuyệt đối sẽ không nhận lầm, nàng đã từng nhìn thấy đồ cưới, tất cả những thứ trong đó đều đã nhìn qua một lần, cho nên tuyệt đối sẽ không nhận lầm, nhưng vì sao bây giờ nó lại được đeo trên tay một nô tỳ?

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Không chỉ trộm đồ, người còn nói láo

Edit:susublu

Giống như không dám tin vào hai mắt mình, nàng nắm lấy tay đeo vòng ngọc của Tiểu Ngôn, kéo lại gần xem xét, không sai, chính là cái vòng ngọc đó. Vậy mà lại nằm trên tay một nha hoàn.

Thượng Quan Lâm càng nghĩ càng giận, tay không tự chủ nắm càng ngày càng chặt, không phát giác ra trên mu bàn tay lộ gân xanh.

Tiểu Ngôn nhìn Thượng Quan Lâm bởi vì tức giận mà mặt mũi trở nên vằn vẹo, dù tay bị bóp rất đau, nhưng nàng vẫn cắn chặt răng không phát ra một âm thanh nào.

Nhìn vòng ngọc, tia tinh táo duy nhất còn sót lại của Thượng Quan Lâm đều nhanh chóng biến mất, dienndafhleegydoon trong mắt và trong đầu nàng đều chỉ có chiếc vòng ngọc này, nàng chỉ biết, Thượng Quan Tây Nguyệt cầm vòng ngọc của nàng đi cho một ả tiện tỳ, lại là tiện tỳ mà nàng xem thường nhất từ trước tới giờ.

"Nhị tiểu thư, sao... vậy." Giọng Tiểu Ngôn run run hỏi.

Thượng Quan Lâm đang căng cứng như một dây cung rốt cục bị giọng nói này làm cho hồi thần lại, nàng đưa tay phải ra dùng sức hất về phía Tiểu Ngôn.

Tiểu Ngôn không hề nghĩ tới Thượng Quan Lâm sẽ xuất thủ, ngay lập tức đứng không vững, bị ném xuống đất.

"Nhị tiểu thư, ta đã làm gì sai, sao ngài lại muốn đánh ta." Tiểu Ngôn bụm mặt mở mắt lớn, ủy khuất ngân ngán nước mắt nhìn Thượng Quan Lâm, vừa nói, khóe miệng lại chảy ra một ít máu,

Có thể thấy được vừa rồi Thượng Quan Lâm dùng rất nhiều sức.

Thượng Quan Lâm vẫn chưa trả lời, sau lưng Thanh Hà lại lần nữa đánh vào mặt Tiểu Ngôn.

"Người lại dám xưng ta với Nhị tiểu thư."

Tiểu Ngôn trừng mắt phẫn hận nhìn Thanh Hà, hận không thể lột da của nàng, uống máu của nàng.

"Người còn dám trừng ta." Thanh Hà cuốn tay áo lên chuẩn bị tiếp tục dạy dỗ Tiểu Ngôn.

"Chờ một chút." Thượng Quan Lâm mở miệng ngăn cản nàng.

Thanh Hà không cam lòng thu tay về, nhìn Thượng Quan Lâm, hi vọng tiểu thư sẽ dạy bảo nàng ta thật tốt.

"Sao vòng ngọc này lại ở trên tay người." Thượng Quan Lâm hít sâu mấy lần, để bình tĩnh trở lại, chỉ vào cổ tay Tiểu Ngôn hỏi.

Tiểu Ngôn cúi đầu xuống nhìn vòng ngọc mình đang đeo, chẳng lẽ Nhị tiểu thư vì cái này mà đánh nàng, suy nghĩ nửa ngày, mới tìm ra được đáp án cho Thượng Quan Lâm.

"Đây là do đại tiểu thư đưa cho nô tỳ." Tiểu Ngôn vừa nói vừa thận trọng nhìn sắc mặt Thượng Quan Lâm.

"Đại tỷ tặng?" Thượng Quan Lâm không tin chăm chọc nhìn Tiểu Ngôn.

Tiểu Ngôn ngồi dưới đất nhìn Thượng Quan Lâm giống như không tin, lời tiếp theo lại làm cho lửa giận của Thượng Quan Lâm bốc lên lần nữa, so với trước đó càng tăng thêm nhiều hơn.

"Là thật, Nhị tiểu thư, đại tiểu thư không chỉ cho ta, Bích Ngọc và Khương ma ma cũng đều có."

Thượng Quan Lâm nghe xong không ngừng thở hổn hển, tốt, Thượng Quan Tây Nguyệt đáng chết, diexnndafillequysdoon đồ tốt không cho muối muối của mình, ngược lại đem đi cho đám nô tỳ không có địa vị, như vậy không phải gián tiếp tát vào mặt của nàng sao?

Thượng Quan Lâm xoay người uống hết ly nước trà để trên bàn, hít sâu mấy lần, mới xoay người lại. Nàng buộc mình chú ý lên chiếc vòng ngọc để cảm nhận được cảm giác si nhục trong đó.

"Tiện tỳ, không chỉ trộm đồ, người còn nói láo, Thanh Hà, đánh 20 bạt tai." Thượng Quan Lâm nói xong liền ngồi trên ghế.

"Vâng, Nhị tiểu thư."

Thanh Hà hưng phấn chà sát bàn tay, hừ, cho người chết, vừa rồi dám trừng ta, nhìn xem ta trừng trị người thế nào. Thanh Hà vừa nhắc Tiểu Ngôn lên, từ ngoài cửa truyền đến tiếng la.

"Dừng tay" A Văn vừa trở về nghe thấy động tĩnh trong phòng, tranh thủ chạy vào, vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Tiểu Ngôn bị bắt.

"Nhị tiểu thư, không biết Tiểu Ngôn phạm vào sai lầm gì." A Văn ôm quyền cung kính hỏi.

"Người là ai?" Thượng Quan Lâm không vui nhìn một tên nô tài đột nhiên xuất hiện.

"Hồi Nhị tiểu thư, nô tài cũng là người trong viện đại tiểu thư."

"Thật sao? Nếu là nô tài của đại tỷ, vì sao người lại không bắt trộm." Thượng Quan Lâm dùng cằm hất nhẹ về phía Tiểu Ngôn đang khóc nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Người chưa ăn no sao, đánh nhẹ như vậy

Edit: susublu

"A Văn ca, ta không có trộm đồ, cái này quả thật do đại tiểu thư cho ta." Tiểu Ngôn một bên giấy dựa hét to về phía A Văn.

"Nhị tiểu thư, cái này..."

"Đủ rồi, Thanh Hà, còn đứng ngây ra đó làm gì, đánh cho ta." Thượng Quan Lâm không còn để ý đến A Văn, trực tiếp phân phó Thanh Hà đánh người.

"Được"

"Ba ba ba ba ba" trong phòng an tĩnh không ngừng vang lên tiếng bạt tai làm cho người ta rùng mình, diexndafinleqydoon đánh được khoảng mấy bạt tai, khóe miệng Tiểu Ngôn đã không ngừng chảy máu tươi.

"Nhị tiểu thư, ngài như vậy không tốt đâu, Tiểu Ngôn là nha hoàn của đại tiểu thư, cho dù có sai cũng phải chờ đại tiểu thư trở lại hẵng nói." A Văn không đành lòng nhìn khuôn mặt Tiểu Ngôn bị đánh đến đỏ bừng sưng vù, tiến lên một bước nhìn Thượng Quan Lâm.

"Chẳng lẽ ta thân là chủ tử còn không có tư cách dạy dỗ một tiện tỳ." Thượng Quan Lâm bốp một ánh mắt cho hần, lời này vang lên khiến người ta cảm thấy nằng nết tàn nhẫn.

A Văn nghe xong vội vàng lác đầu "Nhị tiểu thư, ta không phải..."

"Đủ rồi." Thượng Quan Lâm không nhìn được nhìn hần.

"Nói thêm nữa, ngay cả người cũng bị đánh, Thanh Hà, người chưa ăn no sao, đánh nhẹ như vậy." Thượng Quan Lâm nhìn thấy Tiểu Ngôn bị đánh đến mặt mũi tràn đầy máu nhưng vẫn không chịu cầu xin tha thứ, không khỏi nghĩ tới Thượng Quan Tây Nguyệt, diexndamleqydoon đúng là chủ nào tớ nấy, đều làm người ta chán ghét.

"Dạ biết, Nhị tiểu thư." Thanh Hà một bên vội tăng thêm lực tay.

"Ba ba" tiếng bạt tai kéo dài, cho đến khi đánh xong 20 bạt tai.

"Đánh đến đau cả tay." Thanh Hà quẳng Tiểu Ngôn xuống đất, thối thối lòng bàn tay vì đánh người màu đỏ bừng.

"Tốt, chúng ta đi thôi, đủ rồi, Thanh Hà, đem tang vật thu lại." Thượng Quan Lâm chỉ huy Thanh Hà lấy vòng ngọc trên cổ tay Tiểu Ngôn xuống.

Tiểu Ngôn nghe thấy các nàng muốn lấy vòng ngọc của mình, hốt hoảng giấu tay ở sau lưng, không được, vòng tay này là do đại tiểu thư cho mình, có chết cũng không thể để người ta cướp đi.

"Không cho phép các người đoạt vòng tay của ta, đây là do đại tiểu thư cho ta."

Thanh Hà cũng mặc kệ Tiểu Ngôn đang nói gì, nàng đi lên, ác độc lôi vòng ngọc xuống, đưa cho Thượng Quan Lâm đang đứng một bên.

"Đi thôi." Thượng Quan Lâm cầm vòng tay chuẩn bị rời đi, sau lưng Tiểu Ngôn đang ngồi trên đất nhìn thấy vòng ngọc bị cướp đi, không biết khí lực ở đâu ra, diexndafinleqydoon bỏ nhào về phía trước ôm lấy chân Thượng Quan Lâm không cho nàng rời đi.

"Nhị tiểu thư, van cầu người trả lại cho ta."

"Mau tránh ra." Thanh Hà nhìn thấy chân tiểu thư nhà mình bị ôm lấy, trực tiếp đuổi chân ra đá vào ngực Tiểu Ngôn, nhưng Tiểu Ngôn quyết tâm rất lớn, ôm rất chặt, nhất định không để nàng đá ra.

"Van cầu người trả vòng tay lại cho ta." Khóe miệng Tiểu Ngôn chảy máu liều mạng ôm chân Thượng Quan Lâm, cả khuôn mặt nhìn vô cùng thê thảm.

"Thanh Hà, mau đá nàng ta văng ra ngoài cho ta." Thượng Quan Lâm dùng sức vung vẩy chân của mình, nhưng không thoát ra được, không khỏi hét lên với Thanh Hà.

Thanh Hà trông thấy Thượng Quan Lâm vì Tiểu Ngôn mà nổi giận với mình, lập tức dùng toàn bộ sức lực đèn lên Tiểu Ngôn, tăng lực chân, đá mấy lần, diexndafinleqydoon lần cuối cùng Thanh Hà dùng toàn bộ sức lực.

"Phốc" Tiểu Ngôn phun ra một ngụm máu trực tiếp té xù trên đất.

"Hừ, tiện tỳ, lực tay vẫn còn lớn như vậy, đủ rồi, không cho phép tìm đại phu cho nàng, nếu để cho ta biết, các người cũng sẽ không có kết quả tốt đâu." Thượng Quan Lâm khinh miệt nhìn Tiểu Ngôn đang bất tỉnh, uy hiếp liền rời đi.

Hì nhì núp ở nơi hẻo lánh thấy Thượng Quan Lâm bỏ đi, cũng thừa dịp không ai chú ý vụng trộm chạy trốn.

Nhắc tới cũng thật trùng hợp, Thượng Quan Lâm chân trước vừa đi, chân sau Khương ma ma và Bích Ngọc liền đi vào.

"Tiểu Ngôn, người nhìn xem có đồ ăn ngon." Bích Ngọc bụng đĩa đồ ăn hưng phấn chạy vào, thấy tình hình trong phòng về sau, liền ném đĩa đồ ăn xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Đây rõ ràng là một cô nương, sao có thể khinh bạc người được

Edit: susubluu

"Tiểu Ngôn." Bích Ngọc chạy về phía trước nâng Tiểu Ngôn đã té xỉu lên ôm vào ngực, tay không ngừng lau vết máu trên mặt nàng.

Khương ma ma ở bên ngoài nghe thấy tiếng đĩa vỡ vụn, cũng biết đã xảy ra chuyện, vội vàng chạy vào.

"Sao vậy, sao Tiểu Ngôn lại biến thành như vậy."

"Vừa rồi Nhị tiểu thư..." A Văn kể chuyện vừa rồi xảy ra cho các nàng nghe không sót một chữ.

Sau khi nghe xong, hốc mắt Bích Ngọc đỏ lên "Khương ma ma, Nhị tiểu thư thật quá phận, còn nói không được tìm đại phu cho Tiểu Ngôn."

Khương ma ma cũng đau lòng sờ lên khuôn mặt nóng bừng của Tiểu Ngôn. "Cái gì không tìm đại phu, diexndafillequysdoon đã bị thương thành như vậy, A Văn, người đi kêu tất cả đại phu trong phủ đến đây, có chuyện gì xảy ra lão bà tử ta đây chịu trách nhiệm."

"Được" A Văn nhanh chóng chạy ra ngoài.

"Đến đây, Bích Ngọc, chúng ta đưa Tiểu Ngôn vào phòng, để nàng nằm cho tốt."

Bích Ngọc lau nước mắt "Được "

Hai người cố hết sức dìu Tiểu Ngôn vào phòng, sau đó lấy chút nước, lau vết máu trên mặt cho nàng.

"Uhm" trong lúc hôn mê Tiểu Ngôn vẫn có thể cảm giác được đau đớn.

Nghe thấy Tiểu Ngôn kêu đau, Bích Ngọc lại chảy nước mắt, động tác càng thêm nhu hòa.

"Nhanh, đại phu tới rồi." Giọng A Văn từ bên ngoài truyền vào.

"Đại phu, người mau xem Tiểu Ngôn, nàng bị thương rất nặng, hiện tại còn chưa tỉnh." Bích Ngọc đứng lên lo lắng lôi kéo đại phu đi vào.

"Được rồi, Bích Ngọc, người bình tĩnh lại, người như vậy, làm sao đại phu xem vết thương cho Tiểu Ngôn được." Khương ma ma kéo Bích Ngọc sang một bên.

Đại phu đưa tay ra bắt mạch cho Tiểu Ngôn, một lúc sau, sờ râu liền thu tay về.

"Bên trên vết thương không có gì đáng ngại, ta kê đơn thuốc để nàng bồi mấy ngày sẽ khỏe, về phần nội thương, muốn hồi phục sẽ tương đối chậm, các người đợi chút nữa đi theo ta lấy thuốc." Nói xong đại phu cầm lấy hòm thuốc đứng lên.

Khương ma ma đi đến bên cạnh, đắp kín chăn cho Tiểu Ngôn "A Văn, người đi theo đại phu."

"Đại phu, xin mời."

Nhìn thấy bọn họ đã ra ngoài, Bích Ngọc nhìn Tiểu Ngôn đi, toàn bộ khuôn mặt đều sưng đỏ, đã không nhìn ra hình dạng nữa rồi.

"Ma ma, Nhị tiểu thư quá độc ác, lại đánh Tiểu Ngôn thành như vậy, chờ tiểu thư trở về ta nhất định phải nói với nàng." Bích Ngọc đau lòng nhìn Tiểu Ngôn ngay cả lúc hôn mê cũng kêu đau, nước mắt chảy liên tục, nàng coi Tiểu Ngôn là muội muội của mình, diexndanfilleequysdoon hiện tại muội muội mình bị đánh thành như vậy, nàng không thể không lấy lại công đạo cho nàng.

Nói về Thượng Quan Tây Nguyệt, bây giờ vẫn còn bị vị công chúa kia chặn lại trên đường.

"Chớ hồ nháo, đây rõ ràng là một cô nương, sao có thể khinh bạc người." Bách Lý Diệp nhúc nhúc nhìn Bách Lý Phượng, nếu không phải là muội muội của mình, hẳn đã sớm mặc kệ nàng, hơn nữa người trước mắt rõ ràng là một vị cô nương, coi như không nhìn thấy khuôn mặt, cũng có thể từ bàn tay, làn da của nàng mà suy ra, trắng nõn không tì vết không phải là nữ tử thì là cái gì.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy hẳn mới nhìn một lần đã nhận ra mình là nữ nhân, cũng không thấy kì lạ, dù sao trước đó cũng bị người khác nhận ra, nàng hơi nhú mày lại, buông bàn tay đang nắm tay Bách Lý Phượng ra.

Bách Lý Phượng thu tay mình lại không ngừng vuốt ve, bên trên đã xuất hiện dấu đỏ, nghe hoàng huynh nói đây là nữ nhân, lập tức há to miệng.

"Cô nương? Không thể nào, vậy tại sao che mặt, hừ, khẳng định đáng xấu đến không thể gặp người." Bách Lý Phượng phẫn hận nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, diexndafillequysdoon hận không thể kéo mạng che mặt của nàng xuống, để mọi người nhìn thấy rõ dung nhan xấu xí của nàng.

Bách Lý Diệp nghe thấy lời nói của muội muội mình, lồng mảy nhủu chặt hơn "Nếu ngươi còn náo loạn, ta sẽ lập tức nói cho phụ hoàng biết."

Bách Lý Phụng vừa nghe thấy hẳn muốn nói cho phụ hoàng biết, lập tức ngậm chặt miệng, nếu bị phụ hoàng biết chắc chắn sẽ bị cấm túc.

"Vị cô nương này, không có gì, là do hoàng muội không hiểu chuyện." Bách Lý Diệp nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, khuôn mặt trở nên khiêm nhường hữu lễ.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Diệp nói xin lỗi, không nói gì thêm, xoay người rời đi.

"Cái gì đó, hoàng huynh, ngươi nhìn nàng..." Sau lưng truyền đến thanh âm bất mãn của Bách Lý Phụng.

"Đủ rồi, hồi cung."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chúng ta kết cừ oán lớn rồi

Edit: susubluu

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy giọng nói sau lưng càng ngày càng xa, châm chọc cong khóe miệng lên, đồng thời cũng bước nhanh hơn, mắt phải của nàng giật không ngừng, trong lòng nàng rất bất an.

A Văn đang canh giữ ở cửa chính đi tới đi lui, không ngừng nhìn quanh, trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt trở về, vội vàng đi lên nghênh đón.

"Đại tiểu thụ, ngươi về rồi."

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của A Văn, ng lòngThượng Quan Tây Nguyệt hơi hồi hộp một chút, chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện.

"Thế nào."

"Là như vậy, vừa rồi..." A Văn ở đằng sau Thượng Quan Tây Nguyệt vừa đi vừa nói, gần đến giữa sân cũng nói xong.

"Chính là như vậy, đại tiểu thụ, hiện tại Tiểu Ngôn còn nằm trong phòng."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, hai tay nắm thật chặt, Thượng Quan Lâm, diexndafnlleequydoon ta không trêu chọc ngươi, ngươi lại dám đến đây khi dễ người của ta.

"Ta đã biết, vất vả cho ngươi, A Văn."

Thượng Quan Tây Nguyệt vỗ vỗ vai A Văn liền đi vào trong nhà.

Trong phòng, Bích Ngọc ghé vào bên cạnh Tiểu Ngôn nhẹ giọng nức nở, nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào, vội tới trước gót chân nàng thật nhanh.

"Tiểu thụ, ngươi trở về rồi, ngươi biết không..." Bích Ngọc đang chuẩn bị khóc lóc kể lể, liền bị Thượng Quan Tây Nguyệt nâng dậy.

"Bích Ngọc, ta đã biết, A Văn đã kể mọi chuyện cho ta nghe rồi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong ngồi bên cạnh Tiểu Ngôn, trông thấy tiểu nha đầu ngày thường đáng yêu bị đánh biến thành bộ dạng thê thảm như bây giờ, diexxndaanleequydonn khuôn mặt nhỏ nhắn đã bị đánh đến sưng lên rất to, nhìn qua đều sẽ làm người ta không đành lòng, thật không biết sao Thượng Quan Lâm có thể xuống tay.

"Tiểu Ngôn sao rồi." Nàng nắm lấy tay Tiểu Ngôn, hỏi Khương ma ma.

"Ài, vừa rồi trên mặt cũng đã bôi thuốc, chỉ là nội thương sẽ phải mất một khoảng thời gian mới khỏi được." Khương ma ma thận trọng chỉnh lại chăn mền cho Tiểu Ngôn.

"Nội thương?"

"Đúng vậy, tiểu thụ, nha đầu Thanh Hà chết tiết kia một mực dùng chân đá Tiểu Ngôn, Tiểu Ngôn bị đá đến thổ huyết." Bích Ngọc nói, giống như nhìn thấy cảnh Tiểu Ngôn thổ huyết, lại không ngừng khóc lên.

Bị đá đến thổ huyết, tốt, Thượng Quan Lâm, lần này chúng ta kết cừu oán lớn rồi.

Thượng Quan Tây Nguyệt buông tay Tiểu Ngôn xuống, nhét tay của nàng vào chấn sau đứng dậy.

"Bây giờ ta liền đi tìm nàng."

Khương ma ma trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nổi giận ùng ùng đi ra ngoài, sao lại không biết nàng đang nghĩ gì, bởi vì biết, cho nên mới ngăn cản nàng.

"Nguyệt nhi, nguoi như vậy..."

Trông thấy ánh mắt lo lắng của Khương ma ma, Thượng Quan Tây Nguyệt liền hiểu.

"Yên tâm đi, ma ma, ta tự có chừng mực."

"Ai" nhìn bóng dáng Thượng Quan Tây Nguyệt rời đi, Khương ma ma thở dài quay vào chiếu cổ Tiểu Ngôn.

Trong Linh lung các

Thượng Quan Lâm ngồi trên ghế nhìn vòng ngọc đeo trên tay mình, vui vẻ trên khóe miệng càng lúc càng nhiều.

"Hừ, tiện tỳ đáng chết, lại dám trộm đồ."

Thanh Hà nhìn thấy tiểu thư vui vẻ, thân mật rót một chén nước đưa cho Thượng Quan Lâm "Tiểu thư, uống cho tròn cổ họng, vừa rồi dạy dỗ Tiểu Ngôn nhất định rất khát nước."

Thượng Quan Lâm hài lòng nhìn Thanh Hà cầm lấy chén nước "Nguoi rất nhanh trí."

Bưng chén nước lên đang chuẩn bị đưa lên miệng, tiếng gõ cửa vội vàng vang lên, diexndaffillequydoon Thượng Quan Lâm ném cho Thanh Hà một ánh mắt để nàng đi mở cửa, sau đó chuẩn bị uống nước.

"Ai vậy." Thanh Hà vừa đi đến cửa vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Quá nhỏ, nghe không được

Edit: susublu

Đang chuẩn bị mở cửa, cánh cửa đã bị người bên ngoài đá văng, Thanh Hà không phòng bị, bị cửa đập thẳng vào mặt ngã xuống đất, sau đó lỗ mũi chảy ra một ít chất lỏng.

Nàng duỗi tay lần mò, mũi đau quá, nhìn tay mình một chút, máu mũi.

"Đáng chết, tiện tỳ nào..." Thanh Hà thấy lỗ mũi mình bị đụng đến chảy máu, vừa mắng vừa đứng lên, đáng tiếc còn chưa đứng vững, đã bị một bàn tay tát vào mặt.

"Ba" một tiếng, đánh Thanh Hà ngã một lần nữa trên mặt đất.

Mà Thượng Quan Lâm giật mình, tay run một cái, nước trà đổ ra mu bàn tay, đang chuẩn bị nổi giận, diexndafillequydomn liền bị cảnh tượng trước mắt kinh làm cho ngạc đến không bình tĩnh nổi.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng nhìn xuống Thanh Hà, ánh mắt khinh miệt nhìn nàng "Tiện tỳ như nguoi, lại dám mắng chủ tử."

Thanh Hà nghe thấy thanh âm này, tranh thủ thời gian ngẩng đầu "Đại tiểu thư, nô tỳ không có "

"Ba" lại một cái tát.

"Không có? Vậy ý nguoi là ta nghe lầm?"

"Không phải, Thanh Hà..."

"Ba ba" hai bạt tai liên tiếp vang lên.

"Thanh Hà? Người lại dám tự xưng Thanh Hà với chủ tử." Hừ, tiện tỳ, vừa rồi người lấy lý do này để đánh Tiểu Ngôn, xem ta có chính chết người không.

"Nô tỳ, nô tỳ..." Thanh Hà bị đánh đến choáng váng, nhất thời không biết nói cái gì.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không cho nàng cơ hội thở, bốn cái bạt tai lại đáp xuống trên mặt của nàng, lập tức, máu từ khóe miệng Thanh Hà chảy xuống.

"Vì sao không quỳ xuống?"

Thanh Hà nghe thấy, tranh thủ thời gian quỳ xuống, nàng cũng không muốn bị đánh nữa. Vốn tưởng Thượng Quan Tây Nguyệt sẽ không đánh nữa, nhưng một bạt tai lại bay tới.

"Vì sao không dập đầu nhận lỗi? Tranh thủ thời gian dập đầu, dập đến khi ta hài lòng mới thôi."

"Đúng đúng." Thanh Hà không dám do dự, nhanh chóng dập đầu.

Thượng Quan Tây Nguyệt hài lòng nhìn Thanh Hà không dám hó hé một tiếng, tròn mắt há mồm trước mặt Thượng Quan Lâm.

Thượng Quan Lâm ngây ngẩn cả người, diennannlequysdonn nàng còn chưa kịp phản ứng lại thì Thượng Quan Tây Nguyệt đã động thủ đánh người, suy nghĩ của nàng còn chưa quay lại, nàng đã đi tới trước mặt mình.

"Thế nào, Nhị muội bị dọa sợ sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt châm chọc nhìn nàng, hừ, dọa sợ? Từ nhỏ tới giờ cũng không như vậy.

Thượng Quan Lâm bị giọng nói của Thượng Quan Tây Nguyệt làm kinh sợ, lấy lại tinh thần, uống không biết bao nhiêu chén nước.

"Đại tỷ, người đang..." Thượng Quan Lâm chỉ vào Thanh Hà đang một mực dập đầu.

Thượng Quan Tây Nguyệt hững hờ nhìn một chút, giọng nói lạnh nhạt "Sao vậy, Nhị muội, không phải tỷ tỷ nói người, nhưng nha hoàn của người một chút quy củ cũng không hiểu, ta đang giúp người dạy bảo nàng, miễn cho sau này cái miệng đó lại hại nàng mất mạng, không hiểu quy củ có thể sửa, nhưng nếu mất mạng..." Thượng Quan Tây Nguyệt nói một nửa liền không nói nữa, diexndannleequysdon ngược lại dùng ánh mắt không hiểu nhìn chăm chăm Thanh Hà.

Thanh Hà ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt này, bị dọa đến thân thể run lên, tiếp tục dập đầu.

"Quá nhỏ, nghe không được."

Thanh Hà nghe thấy âm thanh dập đầu "Phanh phanh" càng ngày càng lớn, trên mặt đất đã có một ít vết máu.

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không nề tình, ở trước mặt mình công khai dạy dỗ nha hoàn của mình, móng tay cắn chặt vào lòng bàn tay, móng tay sắp gãy, nàng mới thanh tỉnh lại.

Yên tĩnh.

"Đại tỷ, không cần người tốn sức quan tâm, nha hoàn của ta tự ta sẽ dạy."

"Đã như vậy, hi vọng lần sau Nhị muội cũng đừng vượt quá phận, nha hoàn của ta không tới phiên người ngoài dạy dỗ." Thượng Quan Tây Nguyệt dùng đôi mắt lạnh nhìn nàng.

Thượng Quan Lâm nghe Thượng Quan Tây Nguyệt ám chỉ, xoay người nuốt nước miếng xoa dịu tâm tình.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Nếu như có lần sau, nhất định ta sẽ không tha

Edit: susublu

"Được rồi, chủ tử của người đã cầu xin cho người, đứng lên đi." Thượng Quan Tây Nguyệt tự giác ngồi trên ghế.

"Đại tiểu thư đã cho người đứng dậy rồi, còn quỳ làm gì, muốn dập đầu tiếp à." Thượng Quan Lâm nhìn thấy Thanh Hà còn quỳ trên mặt đất không có

phản ứng, lập tức phát hỏa, đổ hết tức giận lên người nàng.

"Tạ đại tiểu thư, tạ đại tiểu thư." Thanh Hà vừa nói vừa bò dậy. Sờ gương mặt nóng bỏng của mình cúi đầu đứng ở một bên, không ai biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

"Người còn đứng ở chỗ này làm gì, không ngại mất mặt sao, cúi xuống cho ta." Thượng Quan Lâm nhìn đầu nàng đầy vết máu, tâm trạng bức bối quát.

"Vâng, nô tỳ cáo lui." Thanh Hà lui ra ngoài, ánh mắt âm độc trừng Thượng Quan Tây Nguyệt một cái, nàng cho là không ai phát hiện ra, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt đã sớm thu hết nhất cử nhất động của nàng vào mắt, diexdafillequysdonn không khỏi lạnh hừ một tiếng, người chỉ là con tôm nhỏ, ta xem người có thể làm nên sóng gió gì.

"Đại tỷ, nô tỳ của ta người cũng đã dạy dỗ xong, cũng nên trở về đi." Thượng Quan Lâm cũng không có tâm trạng giả bộ tỷ muội tình thâm với nàng, hiện tại chỉ hy vọng nàng mau chóng rời đi.

Nếu không nàng sợ sẽ không khống chế được bản thân mà giết Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tất nhiên phải trở về." Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không thêm để ý tới thái độ của Thượng Quan Lâm, chậm rãi đứng dậy lúc chuẩn bị rời đi, hình như nghĩ tới điều gì đó.

"Đúng rồi, Nhị muội, ta nghe nha hoàn nói, người lấy vòng ngọc ta tặng nàng." Thượng Quan Tây Nguyệt đặc biệt nhấn mạnh ba chữ ta tặng nàng.

Thượng Quan Lâm nghe xong, cầm lấy cổ tay mình theo bản năng, Thượng Quan Tây Nguyệt cũng chú ý tới động tác của nàng, che miệng cười một tiếng.

"Nhị muội, chẳng lẽ người lấy đồ ta đưa cho nha hoàn đeo vào tay mình sao. "

Mặt Thượng Quan Lâm lập tức đỏ bừng, có cảm giác xấu hổ, nàng không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt.

"Cái này, ta sợ làm mất, cho nên mới..."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy lý do trầy trật này, không khỏi buồn cười, diexxdannleequydonn loại lý do này cũng chỉ có người ngu ngốc như Thượng Quan Lâm mới nghĩ ra được.

"Thật sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt ngắt lời Thượng Quan Lâm, ngữ điệu kéo ra rất dài.

"Đã như vậy, ta phải cảm tạ muội muội rồi, bây giờ cũng nên để cho vật quy về nguyên chủ đi." Thượng Quan Tây Nguyệt giơ bàn tay ra trước mặt Thượng Quan Lâm, ra hiệu nàng tháo vòng ngọc xuống.

Sắc mặt Thượng Quan Lâm khó coi cúi đầu xuống nhìn vòng ngọc mình mới đeo vào tay không lâu, do dự nửa ngày, chậm rãi tháo xuống, sau đó bỏ vào trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Cám ơn Nhị muội thay ta bảo quản, ta đi trước." Thượng Quan Tây Nguyệt cầm vòng ngọc không để ý đến ánh mắt Thượng Quan Lâm đang nhìn mình chằm chằm, về mặt vui sướng đi tới cửa.

Vừa ra cửa, Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên quay đầu lại, vừa vặn bắt được ánh mắt ác độc của Thượng Quan Lâm còn chưa kịp thu lại, khóe miệng khê cong lên.

"Nhị muội, ta nói cho người biết, người trong viện của ta đều mang theo lễ vật ta tặng trên người, hi vọng lần sau người đừng tìm loại lý do buồn cười này tới tìm người của ta gây phiền phức, nếu có lần nữa, nhất định ta sẽ không tha." Nói ra câu cuối cùng, biểu cảm của Thượng Quan Tây Nguyệt nghiêm túc hơn, có khí phách, khinh thường, và mạnh mẽ.

Thượng Quan Lâm cũng bị loại khí thế này dọa đến ngây ngẩn cả người, ngay cả Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ đi lúc nào cũng không biết.

Trở về phòng của mình, đầu tiên là đi xem Tiểu Ngôn, khuyên Khương ma ma về nghỉ ngơi, diexndafillequydonn sau đó nói với Khương ma ma nếu không có chuyện gì quan trọng cũng đừng tới quấy rầy nàng.

Dặn dò xong mọi chuyện, Thượng Quan Tây Nguyệt an tâm trở về phòng đi vào không gian huyền ảo.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62: Đan Vương nhất phẩm, Huyền Linh sơ cấp

Edit: susubluu

Muốn mạnh lên, nhất định phải chăm chỉ tu luyện, như vậy mới có thể bảo vệ tốt người bên cạnh mình, trong khoảng thời gian này nàng đều không tu luyện tốt, không thể bỏ bê nữa.

Nhất định phải cố gắng, mới có thể biến thành cường giả, quyết định xong, Thượng Quan Tây Nguyệt khoanh chân lại chậm rãi nhắm hai mắt.

Trong lúc Thượng Quan Tây Nguyệt tu luyện, Thượng Quan Lâm cũng không đến gây phiền toái, thời gian thoáng chốc đã qua nửa tháng.

Nửa tháng này Thượng Quan Tây Nguyệt cũng tiến bộ không ít, đã lên tới Huyền Linh sơ cấp, Đan Vương nhất phẩm, mà kỹ thuật luyện đan càng ngày càng lên tay.

Sau khi Thượng Quan Tây Nguyệt từ không gian huyền ảo ra ngoài đã là xế chiều, điexndafillequysdonn nàng vận vạt áo uốn éo eo, sờ vào nhũ Thiên Hoàng, nhớ tới bên trong để rất nhiều đan dược mà mình luyện chế, liền cười không ngậm miệng được, bởi vì lập tức có thể lấy đi bán kiếm tiền.

Nàng đẩy cửa ra chuẩn bị đi ra ngoài, vừa vận dụng phải Bích Ngọc đi vào.

"A..., tiểu thư, người ra rồi, lần trước Khương ma ma kêu chúng ta không nên quấy rầy người, đã qua nửa tháng rồi, hiện tại rốt cục cũng ra ngoài." Bích Ngọc vui vẻ khoa tay múa chân.

"Nhìn người kia, đã trở nên lỗ mãng như Tiểu Ngôn rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt ôn hòa nhìn Bích Ngọc, đây chính là người nhà của nàng, nàng thế sống chết sẽ bảo vệ họ.

"Đúng rồi, tiểu thư, người ra rất kịp lúc, lão gia muốn mở tiệc chiêu đãi tân khách, ta đang suy nghĩ có nên gọi người không."

Cái gì, lão gia kia muốn mở yến tiệc đãi khách, lại làm trò gì nữa đây.

"Gọi ta làm gì."

"Người là đại tiểu thư, đến lúc đó nhất định phải có mặt." Bích Ngọc ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ta khinh" Thượng Quan Tây Nguyệt quay người vào phòng.

"Tiểu thư" Bích Ngọc cùng theo vào, mặc kệ Thượng Quan Tây Nguyệt có muốn hay không, ép buộc nàng đổi quần áo màu đỏ, đang chuẩn bị trang điểm cho nàng, Thượng Quan Tây Nguyệt lại ngăn cản nàng "Làm gì vậy, ta không muốn bôi những thứ này"

Nhìn thấy ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt kiên định, Bích Ngọc không miễn cưỡng nữa, cho dù tiểu thư không trang điểm cũng xinh đẹp.

"Tiểu thư, người thật đẹp" Bích Ngọc nghiêng đầu nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm.

Thật ra Bích Ngọc nói đúng, quần áo màu đỏ làm nổi bật làn da trắng của Thượng Quan Tây Nguyệt, điexndafillequysdonn mắt to ngập nước tràn đầy tình ý, trông mắt chuyển động, làm cho người ta mơ mộng.

Nghe thấy Bích Ngọc nói vậy, Thượng Quan Tây Nguyệt phì cười "Chớ nịnh nọt, trên mặt có cái bết này, chỉ có người cho là ta xinh đẹp."

"Nếu đám người không có mắt kia biết diện mạo thật của tiểu thư, chỉ sợ sẽ tự nói mình mất mù." Bích Ngọc nhếch miệng, hừ, đến lúc đó thái tử nhất định sẽ xin tiểu thư hồi tâm chuyển ý.

"Tốt, không nói nữa, chừng nào yến tiệc bắt đầu, sẽ có ai tới."

Bích Ngọc suy nghĩ, liền nói hết mọi thứ mình biết ra.

"Yến hội bắt đầu, có thái tử, Thần vương, Gấm thể tử, Thượng Thư đại nhân, Đại học sĩ, còn có tiểu thư quan lại đi theo, ta chỉ biết như vậy."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhẹ gật đầu biểu hiện mình đã biết.

Thái tử sẽ đến, nàng không cảm thấy ngoài ý muốn, với tính cách của lão gia kém cỏi như Thượng Quan Lưu Phong, nhất định sẽ nịnh bợ hần, hần còn trông cậy vào Thượng Quan Lâm mà mình thương yêu nhất sẽ được gả cho thái tử làm thái tử phi, về phần Bách Lý Thần, đoán chừng là đi cùng Bách Lý Gấm đến đây, điexndafillequysdonn với đức hạnh của Bách Lý Hành, sao có thể chịu để một kẻ ngu đi theo bên cạnh. Còn có Thượng Thư đại nhân, hình như là người nhà mẹ đẻ của Nhị nương Giang Phi, về phần Đại học sĩ, nàng cũng không biết rõ lắm.

Cũng không biết lần này Thượng Quan Lưu Phong có chú ý gì, lại mời nhiều quan viên triều đình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Nguyệt nhi, vì sao ngươi không nói chuyện với ta

Edit: susubluu

"Đúng rồi, Bích Ngọc, Tiểu Ngôn thế nào." Thượng Quan Tây Nguyệt quan tâm hỏi.

"Nàng tốt hơn nhiều rồi, nhưng mặt còn hơi sưng, cho nên để nàng nghỉ ngơi trong phòng."

Thượng Quan Tây Nguyệt gật đầu "Hiện tại còn sớm, còn hai canh giờ nữa yến hội mới bắt đầu, chúng ta đi dạo trước đi."

"Được, tiểu thư, chúng ta dạo vườn hoa đi, nơi đó hoa nở rất đẹp."

"Vậy liền đi xem một chút."

Trong hoa viên, hoa tươi nở thành từng bụi, đủ mọi màu sắc, nhìn cực kỳ đẹp.

"Thật sự rất xinh đẹp."

Nhìn thấy một mảnh hoa lớn, tâm trạng Thượng Quan Tây Nguyệt trở nên thoải mái, dieixndafinlequysdonn bây giờ nàng chỉ muốn vẫy vùng trong biển hoa này.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng liền làm như vậy, nhấc váy lên, chạy vào bụi hoa, trên tay còn cầm mấy đóa hoa, vẫy vẫy Bích Ngọc đang đứng ở bên ngoài.

"Bích Ngọc, ngươi mau tới đây, quá đẹp."

"Quả thật rất đẹp" Bích Ngọc lẩm bẩm nói, nàng cảm giác Thượng Quan Tây Nguyệt như tiên tử trên trời.

"Còn thất thần làm gì, mau tới đây." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bích Ngọc không có phản ứng, chạy đến trước mặt nàng kéo nàng cùng nhau chạy như bay vào trong biển hoa.

"Khanh khách..."

"... Ha ha "

Cách đó không xa có mấy người bị thanh âm này hấp dẫn, không hẹn mà cùng nhìn lại.

Khi thấy Thượng Quan Tây Nguyệt mặc một bộ áo đỏ cười duyên đáng chạy nhảy trong biển hoa, trong mắt mấy nam tử đứng đấy xẹt qua một chút kinh diễm.

Thật sự quá đẹp, như tiên tử không cẩn thận thất lạc ở nhân gian, khi nàng nâng... cánh hoa ném lên bầu trời, giống như một trận mưa hoa rơi xuống, mà nàng lại ở trong làn mưa đó xoay vòng, tốc độ càng lúc càng nhanh, mép váy màu đỏ bay múa, làm cho người ta có cảm giác muốn rời đi.

Nhìn đến đây, Long Hạo Lăng lại cảm thấy buồn tim của mình không không chế được mà đập bịch bịch, mắt của hắn bị lấp đầy hình ảnh Thượng Quan Tây Nguyệt nhảy múa, không thể xóa đi được.

Mà Bách Lý Thần cũng giống như vậy, trong lòng trong mắt tất cả đều là vẻ đẹp không chân thật của Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng ở trước mặt mọi người hắn là kẻ ngu, diexndafinlequysdonn cũng không thể biểu hiện gì nhiều, hắn nhìn thấy ánh mắt mọi người nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt, lập tức không vui, nữ nhân của mình sao có thể để cho người khác thưởng thức.

"Oa, tỷ tỷ, ngươi thật xinh đẹp." Bách Lý Thần hô to phá vỡ hình tượng mỹ lệ này.

Thượng Quan Tây Nguyệt đang đi lòng vòng nghe thấy thanh âm quen thuộc, ngừng lại, quay đầu nhìn về phía mấy người đi tới.

Bách Lý Hành, Bách Lý Thần, Bách Lý Gấm, Long Hạo Lăng, còn có một nữ tử không quen biết.

"Ngươi đã đến." Thượng Quan Tây Nguyệt mỉm cười nhìn Bách Lý Thần đang chạy tới, mặc cho hắn lôi kéo tay của mình.

"Thì ra là đại tỷ tỷ, ta còn cho là tiên nữ nào nữa." Thượng Quan Lâm cười ngoài mặt nhưng trong lòng lại không cười nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt, hừ, diexndafinlequysdonn tiện nhân chính là tiện nhân, không biết xấu hổ, ta sẽ hạ nhục ngươi trước mặt mọi người.

Thượng Quan Tây Nguyệt lờ nàng đi, đi thẳng tới trước mặt Long Hạo Lăng lên tiếng chào hỏi: "Long thiếu chủ, lại gặp mặt."

"Đúng vậy, Thượng Quan cô nương, nhanh như thế lại gặp nhau rồi." Long Hạo Lăng cũng lễ phép mỉm cười với nàng, nhưng sâu trong đáy mắt hắn lại có một tia cảm xúc không hiểu.

Bách Lý Gấm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không chào hỏi mình, không bỏ qua kêu lên: "Nguyệt nhi, vì sao ngươi không nói chuyện với ta."

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, Thượng Quan Tây Nguyệt không khỏi đùa hắn: "Thì ra là Gấm thế tử, ta thực sự không nhìn thấy ngươi."

Bích Ngọc nghe xong nở nụ cười ha ha, Bách Lý Gấm cũng ngây ngô sờ lên đầu của mình mà cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Ta không nhớ là có muội muội như ngươi

Edit: susublu

Thượng Quan Lâm đứng một bên thấy hình như Long Hạo Lăng và Bách Lý Gấm có quen biết với Thượng Quan Tây Nguyệt, nên ghen tỵ đỏ mắt.

"Thì ra Long thiếu chủ và Gấm thế tử có quen biết với Đại tỷ của ta." Thượng Quan Lâm giả bộ vui vẻ nói.

"Gặp mặt một lần" Long Hạo Lăng sợ người khác hiểu lầm Thượng Quan Tây Nguyệt, liền vội vàng lo lắng mình mang đến phiền phức cho nàng, cho nên cũng lựa lời để nói.

Bách Lý Gấm dừng dừng lại không suy nghĩ đến phương diện này: "Đó là đương nhiên, ta và Nguyệt nhi là bạn tốt."

"Thì ra là như vậy, đại tỷ thật sự có phúc lớn, có thể kết giao bằng hữu với Gấm thế tử."

"Không, là ta có phúc lớn, có thể kết giao bằng hữu với Nguyệt nhi." Bách Lý Gấm không đồng ý với lời nói của Thượng Quan Lâm, giọng điệu không thân thiện, uốn nắn lại.

Thượng Quan Lâm bị Bách Lý Gấm làm cho ghen hờn, không nói gì, sắc mặt lúng túng nhìn Bách Lý Hành, hi vọng hắn có thể giải vây cho mình.

Nhưng khi nàng nhìn thấy ánh mắt Bách Lý Hành dán chặt lên người Thượng Quan Tây Nguyệt, lập tức hận đến nghiến răng, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Nữ tử đứng bên cạnh vừa thấy bộ dáng lúng túng của Thượng Quan Lâm, đi lên phía trước nhún người một cái "Đúng vậy, Gấm thế tử và đại tỷ đều là người có phúc khí."

Thượng Quan Tây Nguyệt cau mày nhìn người đang nói chuyện, nàng mặc quần áo màu hồng phấn, có cảm giác giống Bích Ngọc, nhưng nàng không biết nàng ta là ai.

"Ngươi là ai, ta không nhớ mình có muội muội như ngươi?"

Sau khi nữ tử nghe thấy cũng không tỏ vẻ khó chịu, vẫn bình tĩnh như cũ.

"Đại tỷ không biết ta sao, ta là biểu muội của Thượng Quan Lâm, Giang Ngọc Nhi, cũng coi như là biểu muội của ngươi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe nàng nói vậy, không tự chủ được rung mình một cái, liền vội vàng hỏi: "Biểu muội? Ngay cả Thượng Quan Lâm nàng còn không để vào mắt, sao có thể đặt một biểu muội không thân thiết như ngươi vào mắt."

"Đừng, ngươi cũng đừng tự xưng biểu muội với ta, ta với ngươi không quen."

Thượng Quan Tây Nguyệt không lưu tình chút nào, lời nói của nàng làm cho Giang Ngọc Nhi đang bình tĩnh lại biến sắc, khóe miệng cứng ngắt giật giật, giữ cho mình thật tỉnh táo.

"Đại tỷ, ngươi..."

"Ta không phải đã nói rồi sao, đừng gọi ta là đại tỷ, gọi ta là Thượng Quan cô nương." Thượng Quan Tây Nguyệt thấy nàng nghe không hiểu, không nhịn được lặp lại lần nữa.

"Ta... Thượng Quan cô nương" Hai mắt Giang Ngọc Nhi lập tức trở nên đỏ rực, giống như bị cả thiên hạ ủy khuất vậy.

Nhìn đến đây, rốt cục Thượng Quan Lâm cũng chờ đến cơ hội.

"Đại tỷ, ngươi đừng quá đáng, Ngọc nhi chỉ muốn tạo quan hệ tốt với ngươi, vì sao ngươi lại nói nàng như vậy." Thượng Quan Lâm vừa nói vừa dùng khóe mắt liếc nhìn Bách Lý Hành, quả nhiên nghe được câu này, ánh mắt đang nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt của Bách Lý Hành lập tức trở nên chán

ghét.

Thượng Quan Tây Nguyệt buồn cười nhìn hai biểu tỷ muội một xướng một họa, ở trong lòng thầm cho các nàng một like, kỹ thuật diễn xuất có thể đạt giải ảnh hậu nha.

"Người nói chuyện thật hay, người nói những lời vừa rồi của ta là thiên lý bất dung, không phải ta chỉ yêu cầu nàng ta gọi ta là Thượng Quan cô nương thôi sao, như vậy cũng không được ư?"

"Người... Ta..." Bị hỏi đến á khẩu, Thượng Quan Lâm quay đầu nhìn về phía Bách Lý Hành.

Bách Lý Hành thấy giai nhân dùng ánh mắt ái mộ tin tưởng nhìn mình, lập tức không có đầu óc ra mặt cho nàng.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, sao người lại không biết tốt xấu như thế, Giang cô nương gọi người đại tỷ là để người mất, người còn không biết tốt xấu phân bác, diễnxdafllequydonn có phải bởi vì đáng đáp Giang cô nương dễ nhìn hơn người, nên người ghen ghét, loại đồ phụ như người, ta sẽ không bao giờ cưới người."

Cái gì, ta cũng không thèm để người vào mắt, Bách Lý Hành không có đầu óc, não tàn không thông minh cũng có thể lên làm thái tử ư? Tây Lăng Quốc không còn ai nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Con ruồi thích đại tiện

Edit: susublu

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Bách Lý Hành như nhìn một tên ngốc, khinh thường mở miệng.

"Ta nói này Bách Lý Hành, người cũng quá đề cao bản thân rồi, trong mắt ta, người chính là con ruồi thích đại tiện."

Long Hạo Lăng nghe xong, nắm chặt nắm đấm, khóe miệng che giấu nụ cười.

Mà Bách Lý Thần không e sợ thiên hạ đại loạn, ra vẻ ngây thơ nghiêng đầu hỏi: "Tỷ tỷ, ý người nói thái tử hoàng huynh là đồng phân sao?"

"Ha ha" Bách Lý Gấm cũng nhin không được nữa càn rỡ bật cười lớn tiếng.

Bách Lý Hành nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói mình là phân, tay nắm chặt thành quyền muốn lớn tiếng mắng người, thế nhưng thân phận thái tử không cho phép hắn nói ra những từ khó nghe như vậy.

Thượng Quan Lâm đứng bên cạnh cũng không khá hơn chút nào, nàng nghĩ đến lời của Thượng Quan Tây Nguyệt, con ruồi thích đại tiện, nàng không phải muốn nói mình là con ruồi, sau đó đi theo một tên thích đại tiện như Bách Lý Hành sao, diễxndannleequydonn bất tri bất giác, Thượng Quan Lâm đi theo mạch suy nghĩ của Thượng Quan Tây Nguyệt cũng xem Bách Lý Hành thành đồng phân.

Ý này nếu để cho Thượng Quan Tây Nguyệt biết nhất định sẽ hô to oan uổng, đây chẳng qua là tùy tiện nghĩ ra, liền bị Thượng Quan Lâm cho rằng như vậy, não xoay chuyển cũng thật nhanh nha.

"Được rồi, biểu tỷ, Thượng Quan cô nương, các người chớ ồn ào, tất cả đều là lỗi của ta." Thanh âm Giang Ngọc Nhi nghẹn ngào nói, bộ dáng ướm át khiến người ta không đành lòng.

"Người biết là tốt, lần sau đừng cố ý gây chuyện." Thượng Quan Tây Nguyệt không lưu tình đâm xuyên qua ngực nàng.

Giang Ngọc Nhi cúi đầu, trong lòng càng không ngừng chửi mắng Thượng Quan Tây Nguyệt, khi dễ người, khi dễ người...

"Đã không còn việc gì, ta đi trước đây."

"Chờ một chút, đại tỷ tỷ" Thượng Quan Lâm đột nhiên tiến lên ngăn nàng lại.

"Thế nào." Thượng Quan Tây Nguyệt liếc mắt nhìn nàng.

Thượng Quan Lâm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt trợn mắt, muốn trực tiếp đi lên đào con mắt nàng xuống.

"Đại tỷ, yến hội còn sớm, chúng ta cùng đến mái đình ngồi đi." Thượng Quan Lâm chỉ đình nghi mát cách đó không xa.

Thượng Quan Tây Nguyệt vốn muốn cự tuyệt, nhưng lại thấy Thượng Quan Lâm và Giang Ngọc Nhi trao đổi ánh mắt, liền cảm thấy hứng thú, bản cô nương ngược lại muốn xem thử các người có chiều gì.

"Vậy đi thôi" Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần sóng vai đi qua đình nghỉ mát.

Thượng Quan Lâm sững sờ, không nghĩ tới nàng lại nhanh chóng đáp ứng như vậy, nàng còn chuẩn bị lí do để phản bác lại, bất quá như vậy cũng tốt, miễn cho mình phải lãng phí lời nói, đến lúc đó nàng lại mất mặt.

Đi vào đình nghỉ mát, Thượng Quan Tây Nguyệt tìm chỗ ngồi xuống, Bách Lý Thần cũng theo sát người nàng rồi ngồi xuống.

Đang lúc nhàm chán, ánh mắt Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên liếc về bàn tay Bách Lý Thần đang nắm tay mình, nàng đột nhiên phát hiện, hình như mỗi lần Bách Lý Thần nắm tay trái của mình, cũng sẽ đứng bên trái mình, diennannlequydonn không lâu về sau, nàng hỏi hắn nguyên nhân, Bách Lý Thần trả lời để nàng không thấy được ánh mắt lạnh của hắn.

Sau đó Long Hạo Lăng đi lên nhìn hai người nắm tay nhau, về mặt không được tự nhiên nhìn về phía xa xa, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì. Sau đó đám người Bách Lý Hành cũng đi tới.

Giang Ngọc Nhi nhìn mọi người đều đến đông đủ, tìm đề tài "Ngồi không cũng nhàm chán, không bằng chúng ta lấy hoa làm đề tài làm một câu thơ, thế nào."

"Tán thành, ngồi không đúng là rất nhàm chán." Thượng Quan Lâm là người đầu tiên hưởng ứng.

"Cũng tốt" Bách Lý Hành cũng đồng ý.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy bộ dáng của các nàng, cười lạnh một tiếng, trò vật này, diexndafillequydonn có thể làm khó được người hiện đại xuyên như nàng sao, phải biết rằng thơ Lý Bạch Đỗ Phủ nàng có thể ngay lập tức đọc ra.

"Đã đồng ý, vậy thì để ta bắt đầu đi." Giang Ngọc Nhi nói xong đưa lưng về phía mọi người suy tư.

"Vườn hoa, vạt hoa hương đầy trời

Một mùi thơm ngát xông vào mũi

Chợt có hoa hồng xuất hiện

Từ đó luôn luôn cười "

Nghe Giang Ngọc Nhi làm thơ, Thượng Quan Tây Nguyệt trầm nghĩ, còn có chút kiến thức văn học.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Người chính là heo

Edit: susublue

Đi được một vòng, đến Bách Lý Thần. Bách Lý Hành liền miễn cho hắn, dù sao một kẻ ngu sao có thể làm thơ.

"Thượng Quan cô nương, hiện tại đến phiên ngươi." Giang Ngọc Nhi cười trên nỗi đau của người khác nhìn nàng, đợi đến khi nàng xấu mặt, Long công tử sẽ không thèm để ý đến nàng nữa.

Không sai, Giang Ngọc Nhi thích Long Hạo Lăng, khi nàng nhìn thấy ánh mắt Long Hạo Lăng một mực nhìn theo Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng liền hiểu, hắn thích nàng ta, mặc dù hắn che giấu rất tốt, nhưng ánh mắt một người còn có những động tác lơ đãng của hắn không thể che giấu được. Cho nên nàng ghen ghét, diexndafillequydonn nàng phẫn hận, nàng muốn để Long Hạo Lăng biết Thượng Quan Tây Nguyệt cái gì cũng không bằng nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn biểu cảm của Giang Ngọc Nhi, âm thầm hừ lạnh một tiếng, thật là ngu như lợn, đã vậy ta liền tặng cho ngươi một bài thơ.

Có rồi, Thượng Quan Tây Nguyệt vui mừng.

"Ngươi được sống lại giữa thế gian

Chính nơi đó có rất nhiều thù hận không tiền thưởng

Là vật của mình nên biết quý trọng

Heo chuyển kiếp thành rắn dưới ánh dương."

"Thế nào, Giang cô nương, bài thơ này tặng cho người." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn cười nghiêm túc nói.

Giang Ngọc Nhi nghe không hiểu hàm ý của bài thơ này, nàng thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không hề lấy hoa làm chủ đề, trong nháy mắt cười vui vẻ.

"Thượng Quan cô nương, ngay từ đầu chúng ta đã nói rõ ràng, lấy hoa làm đề tài, nhưng bài thơ này của người...."

"Phốc phốc" Long Hạo Lăng nhìn không được bật cười ngắt ngang lời của Giang Ngọc Nhi.

Giang Ngọc Nhi trông thấy người trong lòng cười, tưởng rằng đang cười nhạo Thượng Quan Tây Nguyệt, ra vẻ không hiểu hỏi "Không biết Long công tử đang cười cái gì, không bằng nói ra để mọi người cùng nhau cười."

Nếu biết hàm ý của bài thơ này, đánh chết nàng cũng không tự tát vào mặt mình như vậy.

"Khụ khụ" Long Hạo Lăng ho nói: "Người ghép bốn chữ đầu của bài thơ này lại sẽ hiểu."

"Ghép lại?" Giang Ngọc Nhi rất nghi hoặc nhìn Long Hạo Lăng, trong lòng có dự cảm bất an xẹt qua.

"Người, chính là, heo" Giang Ngọc Nhi gán từng chữ ghép lại với nhau, thông suốt xong, diẽxndaanleequydoon sắc mặt của nàng lúc xanh lúc đỏ, chuyển màu khó lường.

"Cái gì? Người chính là heo? Ha ha, Nguyệt nhi, người làm thơ thật sự quá tuyệt." Bách Lý Gấm không cho Giang Ngọc Nhi chút mặt mũi nào phình bụng cười to.

Ngay cả Bách Lý Thần cũng tham gia náo nhiệt vỗ tay, miệng hô hào "Tuyệt tuyệt "

Giang Ngọc Nhi nhìn mọi người đều nhìn nàng cười, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào. Thượng Quan Tây Nguyệt, người nói bài thơ này cho ta, diẽxndanleequysdomn không phải ý muốn nói ta là heo sao? Đáng chết người sỉ nhục người, ta và người không đội trời chung.

Bên cạnh Thượng Quan Lâm trông thấy biểu muội nhà mình bị người khác nhạo báng, lập tức bước lên trước "Đại tỷ, người làm bài thơ này không liên quan đến đề mục của chúng ta, nếu không, muội muội có thể giúp người."

Thượng Quan Lâm làm bộ tốt bụng giải vây cho Thượng Quan Tây Nguyệt, kì thực muốn nói cho mọi người biết Thượng Quan Tây Nguyệt cũng chỉ là phế vật.

Thượng Quan Tây Nguyệt liếc nàng một cái, muốn cho ta xấu mặt, chỉ sợ người phải thất vọng rồi, nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định mượn thơ của Bạch Cư Dịch.

Bạch đại nhân, xin lỗi người, ta phải mượn thơ người, bất quá như vậy có thể để cho càng nhiều người biết đến tác phẩm vĩ đại của người.

"Khụ khụ" Thượng Quan Tây Nguyệt vận động cuống họng.

Nhân gian thảng tư mùi thơm bát ngát

Hoa Đào ở chùa trên núi bắt đầu nở rộ

Xuân dài hận không tìm được chỗ về

Không biết đi được đến nơi đâu.

"Tốt" Long Hạo Lăng là người đầu tiên vỗ tay "Hay cho một câu Xuân dài hận không tìm được chỗ về, không biết đi được đến nơi đâu" không ngờ một đại tiểu thư không có tiếng tăm lại có được phong thái như thế, xem ra mắt thế nhân thật sự đã bị mù rồi.

"Nguyệt nhi thật giỏi."

"Tỷ tỷ thật thông minh "

Bách Lý Thần và Bách Lý Gấm không hện mà cùng khen.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi*, *Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Tỷ tỷ là của ta, người không thể đụng vào nàng

Edit: susublue

Giang Ngọc Nhi nghe thấy những lời tán thưởng vốn nên thuộc về mình lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt đoạt đi, mà Long Hạo Lăng mình thích cũng tán thưởng nàng, trong lúc nhất thời, đầu nàng không suy nghĩ được gì khác, chỉ muốn đi lên xé nát mặt nàng ta ra.

Trong lòng Thượng Quan Lâm cũng phẫn nộ, vốn muốn nàng ta xấu mặt, không ngờ ngược lại để nàng ta được mọi người lớn tiếng khen ngợi. Chuyện ức hiếp người như vậy một phế vật có thể làm được sao? Sao còn biết làm thơ nữa? Hơn nữa còn là thơ giấu đầu?

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng mặc kệ các nàng không cam lòng. Nàng chỉ biết, diexdanlequysdon từ giờ trở đi nàng sẽ không tiếp tục nhượng bộ nữa, người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta sẽ trả lại gấp trăm lần.

"Sao lại náo nhiệt như vậy." Một nữ nhân mặc quần áo màu vàng đi tới đình nghỉ mát, đến gần nhìn qua, liền nhận ra nàng ta là Tiên Phán Phán lần trước tranh giành tuyệt liên với Thượng Quan Lâm ở Long Thiên Các.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy nàng, tay phải bị người khác kéo lại.

"Người chính là Thượng Quan Tây Nguyệt sao? Xin chào, ta là Tiên Phán Phán, chúng ta làm bằng hữu đi." Tiên Phán Phán tỏ vẻ như đã quen biết nàng từ trước, nhiệt tình lôi kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bách Lý Thần đứng bên trái nhìn thấy tay Thượng Quan Tây Nguyệt bị kéo lại, diennannleequydon trong mắt lướt qua một tia bất mãn, đụng vào tay Nguyệt nhi của ta, dù là nữ tử cũng không được.

Thượng Quan Tây Nguyệt sững sờ, còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy Bách Lý Thần kéo tay Tiên Phán Phán xuống.

"Tỷ tỷ là của ta, người không thể đụng vào nàng."

Bách Lý Thần kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt lại như kéo gà con.

Long Hạo Lăng đứng một bên sau khi nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lóe lên một chút âm trầm, có lẽ bản thân hắn đã hy vọng xa vời rồi.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn động tác ngây thơ của Bách Lý Thần, có chút dở khóc dở cười, sau đó rút tay phải ra vron về phía Tiên Phán Phán "Xin chào, ta là Thượng Quan Tây Nguyệt "

Tiên Phán Phán vui mừng, hai tay kích động nắm lấy tay Thượng Quan Tây Nguyệt lắc tới lắc lui "Ta gọi người là Nguyệt nhi đi, gọi họ lạnh nhạt quá, người có thể gọi là ta Phán Phán."

"Phán Phán" Thượng Quan Tây Nguyệt mỉm cười nhìn nàng.

"Tiên Phán Phán, sao người lại tới." Bị mọi người coi nhẹ, Thượng Quan Lâm nhìn thấy Tiên Phán Phán liền nổi giận, đều do nàng, hại mình bỏ lỡ cơ hội có Thiên Tuyệt liên, bây giờ lại tới đây cản trở tầm mắt của nàng.

Tiên Phán Phán nghe thấy giọng điệu tra hỏi, "xùy" một tiếng, trào phúng cười lên "Người nói câu này thật ngu ngốc, đương nhiên ta theo cha tới đây, thật sự ngớ ngẩn."

Tiên Phán Phán xem thường nàng, lần nữa đưa mắt nhìn sang Thượng Quan Tây Nguyệt "Nguyệt nhi, người vẫn tốt hơn, không giống một số người suốt ngày giả vờ giả vịt, làm người ta buồn nôn, nhìn thấy là muốn ói."

Tiên Phán Phán vừa nói vừa liếc mắt nhìn Thượng Quan Lâm, người mù cũng biết nàng nói tới ai.

"Người..." Thượng Quan Lâm nghe thấy nàng ủy vũ nhục mình trước mặt mọi người, diexdanleequydonnn đang muốn nổi giận, nhìn thấy Bách Lý Hành đứng bên cạnh, lập tức có chủ ý khác.

"Tiên Phán Phán, người chẳng qua chỉ là nữ tử của Đại học sĩ, nhìn thấy thái tử vì sao không hành lễ." Vốn nghĩ rằng nói như vậy sẽ làm cho Bách Lý Hành tức giận, đến lúc đó trị nàng tội bất kính, nhưng Tiên Phán Phán lại bấu môi nhìn nàng ta còn kém mình rất xa.

"Xem người nói đi, ta chỉ nhất thời không chú ý đến thái tử mà thôi, chẳng lẽ người cho rằng thái tử sẽ có lòng dạ hẹp hòi giống như người sao?"

Tầng bóc Bách Lý Hành, dù hắn muốn tức giận cũng không có cách nào, chẳng lẽ lại để cho người khác nói hắn lòng dạ hẹp hòi sao?

"Không sao, đã đến chơi thì nên thoải mái đi, các người cũng không cần để ý đến thân phận thái tử của ta." Bách Lý Hành ra vẻ hào phóng nói.

"Thấy không, Thượng Quan Lâm, chỉ có loại người thất đức như người mới tính toán chi li thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Thái tử, người phải làm chủ cho Lâm Nhi

Edit: susubluu

Nhìn thấy Tiên Phán Phán đáp trả nhanh chóng, nói cho Thượng Quan Lâm á khẩu không trả lời được, trong lòng nàng thầm giong ngón tay cái lên.

Nói rất hay, Phán Phán, người thật sự rất hợp khẩu vị của ta, bạn tốt như người ta đã nhận định rồi.

Vốn tưởng rằng việc này cứ như vậy trôi qua, ai ngờ Tiên Phán Phán lại không buông tha tiếp tục mở miệng nói: "Thượng Quan Lâm, không phải tới bây giờ người vẫn còn mang thù chuyện Thiên Tuyệt liên lần trước chứ."

Bị nàng ta nói trúng tim đen, Thượng Quan Lâm há hốc mồm không biết nói gì.

Thấy vẻ mặt nàng như thế, Tiên Phán Phán đã hiểu.

"Không lẽ ta nói đúng rồi, Thượng Quan Lâm, xem ra người thật sự rất cẩn thận." Tiên Phán Phán cảm thán từ tận đáy lòng.

Thượng Quan Lâm thật sự rất tức giận, đánh cũng không thể đánh, mắng cũng không thể mắng, một luồng khí tức cứ bay vòng vòng trong ngực nàng, đột nhiên trợn mắt lên, cứ vậy mà hôn mê bất tỉnh.

"A, biểu tỷ." Giang Ngọc Nhi đứng cách nàng gần nhất, tranh thủ đỡ nàng.

"Lâm Nhi" Thái tử cũng đau lòng mang một cái ghế đến cho nàng ngồi xuống.

Tiên Phán Phán nhìn bộ dạng Thượng Quan Lâm, nhếch miệng "Người cũng quá suy yếu rồi, chỉ nói có hai câu liền choáng, thật sự quá nhu nhược."

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe xong, khóe miệng không ngừng co quắp, muối muối tốt của ta, diexndafnlequydonn người không chỉ tùy tiện nói hai câu đầu, lời người nói lại làm cho người ta không thể phản kháng, tức giận bị kìm nén không phát ra được, không choáng mới là lạ.

Thượng Quan Lâm dần dần tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã nghe thấy lời nói châm chọc của Tiên Phán Phán, thiếu chút nữa tiếp tục thờ gáp, hôn mê bất tỉnh.

"Tiên Phán Phán, người đừng quá phận, thái tử, người phải làm chủ cho Lâm Nhi." Thượng Quan Lâm khóc nhào vào ngực Bách Lý Hành, tỏ vẻ yếu đuối, hi vọng dùng nước mắt để đổi lấy sự đồng tình của Bách Lý Hành, sau đó trút giận dùm nàng.

Không thể không nói, Thượng Quan Lâm đã giải trúng tâm tư của Bách Lý Hành, Bách Lý Hành liền dính chiêu ngay.

"Tiên Phán Phán, người thật sự đã quá phận, mau xin lỗi Lâm Nhi đi." Bách Lý Hành ôm giai nhân trong ngực, nghiêm mặt nhìn Tiên Phán Phán.

Mà Thượng Quan Lâm đang tựa vào ngực Bách Lý Hành rất đắc ý nhìn Tiên Phán Phán hơi nhủ mày, giống như muốn nói, thế nào, ta có thái tử làm chỗ dựa, người dựa vào thông minh thì có thể làm được chuyện gì.

Một bên Tiên Phán Phán cũng thấy khó khăn, thái tử đã mở miệng không thể không làm theo, diexndafnlequydonn nếu không phụ thân sẽ khó xử, nhưng nàng lại không muốn xin lỗi kẻ dối trá như Thượng Quan Lâm, suy nghĩ nửa ngày, vẫn quyết định nói xin lỗi. Bất kể như thế nào, cũng không thể để phụ thân khó xử.

Ngay lúc Tiên Phán Phán chuẩn bị đi lên, Thượng Quan Tây Nguyệt kéo tay nàng lại.

"Nguyệt nhi" Tiên Phán Phán quay đầu lại nhìn nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt cho nàng một ánh mắt yên tâm "Đề ta giải quyết "

Nói xong, nàng buông tay Tiên Phán Phán ra, đứng trước mặt Bách Lý Hành "Thái tử, người cũng đừng biến chuyện nhỏ thành to nữa, ta muốn hỏi vừa rồi Phán Phán nói gì mà lại làm người cảm thấy nàng quá phận."

Thượng Quan Tây Nguyệt không cho Bách Lý Hành cơ hội mở miệng, nói tiếp "Chẳng lẽ là lúc Phán Phán nói Thượng Quan Lâm canh cánh chuyện Thiên Tuyệt liên sao? Nhưng Thượng Quan Lâm cũng không phủ nhận, bây giờ lại muốn so đo, không phải hẹp hòi thì là gì, còn thái tử như người nữa, vừa rồi rõ ràng nói mọi người không nên coi người là thái tử, bây giờ lại dùng thân phận thái tử cưỡng bức người khác nói xin lỗi, người thân là thái tử, lại nói một đằng nghĩ một nẻo, ngày sau sao có thể lãnh đạo quần thần."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Chẳng lẽ đây chính là chỗ khác nhau giữa đích nữ và thứ nữ sao

Edit: susublue

Bách Lý Hành bị Thượng Quan Tây Nguyệt nói đến sững sốt, còn chưa kịp phản ứng, Thượng Quan Tây Nguyệt lại nhìn vào Thượng Quan Lâm

"Ta nói này Nhị muội, dưới ban ngày ban mặt, ngươi và thái tử lại ôm tới ôm lui, để cho người khác trông thấy sẽ nói ngươi thế nào đây, nói là Nhị di nương không biết dạy nữ nhi, hay là nói phụ thân ngươi dung túng ngươi tiếp cận thái tử, diexndaaflequydoon đến lúc đó nếu để đại thân trong triều biết ngươi mà thái tử diện hạ của bọn hắn ngày đêm trông mong tác phong lại có vấn đề, có còn ủng hộ hắn không."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói vòng vèo từ nam đến bắc, đang muốn nói tiếp, lại nhìn thấy sắc mặt Bách Lý Hành vì lời nói của mình mà trở nên trắng bệch, rốt cục hài lòng ngừng lại.

"Im miệng, Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi đừng đứng đây nói bậy." Tuy nói như vậy, nhưng Bách Lý Hành vẫn đẩy Thượng Quan Lâm ra, hắn không thể dùng tiền đồ của mình để đùa giỡn, không có nàng vẫn có thể tìm nữ nhân khác, địa vị không có thì nữ nhân có ý nghĩa gì.

Thượng Quan Lâm không ngờ Bách Lý Hành lại đột nhiên đẩy nàng ra, cho nên không có phòng bị, trực tiếp bị đẩy ngã trên mặt đất.

"Thái tử..." Thượng Quan Lâm không tin nhìn hắn, không thể tin được Bách Lý Hành lại vì lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt mà đẩy ngã nàng, ngẩng đầu hai mắt đỏ bừng lên án nhìn hắn.

"Lâm Nhi, ta..." Ngay lúc Bách Lý Hành không biết làm sao, nha hoàn tiến lên giải vây cho hắn.

"Thái tử, khách đã đến đông đủ, lão gia kêu nô tỳ đến mời các ngươi." Nha hoàn cúi đầu cung kính nói ra.

Bách Lý Hành thở dài một hơi, làm bộ không có chuyện gì đứng lên "Đi thôi, đừng để thừa tướng chờ lâu."

Sau khi nói xong liền đi trước, cũng không để ý Thượng Quan Lâm đang ngồi sau lưng.

"Chắc chắn, ngay cả thái tử cũng không để ý ngươi, làm sao bây giờ." Tiên Phán Phán ngồi xổm trước mặt Thượng Quan Lâm lắc đầu dùng ánh mắt đồng tình nhìn nàng.

"Cút ngay" Thượng Quan Lâm giận dữ hét, mượn sức Giang Ngọc Nhi mà đứng lên.

"Hừ, không phân biệt tốt xấu, trong đầu toàn ý nghĩ xấu xa, Nguyệt nhi, chúng ta đi." Tiên Phán Phán đứng lồi kéo Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ đi.

"Tỷ tỷ, còn có ta." Bách Lý Thần không cam lòng bị yếu thế một lần nữa, nắm lấy tay nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt im lặng, một trái một phải đều kéo lấy nàng, hai nàng đi đường cũng không tiện, ai.

Trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ đi, Bách Lý Gấm và Long Hạo Lăng cũng đi theo phía sau, diemdaafleequydonn chỉ để lại Giang Ngọc Nhi và Thượng Quan Lâm ở sau lưng hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ.

"Ngươi chết đi, ngươi chết đi." Thượng Quan Lâm không ngừng mắng, đến khi Giang Ngọc Nhi ngăn cản nàng "Biểu tỷ, mọi thứ đều phải nhẫn nhịn."

Thượng Quan Lâm hừ lạnh một tiếng, mới đi theo sau lưng bọn họ.

Nhìn thấy người sau lưng đi đến gần, Tiên Phán Phán nói to: "Nguyệt nhi, ta không hiểu, cùng là tiểu thư phủ Thừa tướng, sao lại kém nhau nhiều như vậy, chẳng lẽ đây chính là sự khác nhau giữa đích nữ và thứ nữ sao?"

Thượng Quan Lâm nghe được hai chữ thứ nữ, tức giận đến nắm chặt tay, ngươi chết đi, đời này nàng hận nhất là hai chữ thứ nữ, nàng không cam tâm, rõ ràng Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ là cái bao cò nhưng lại là đích nữ, mà mặc kệ nàng tài năng hay văn chương đều giỏi hơn Thượng Quan Tây Nguyệt, diexndaaflequydonn lại vẫn chỉ là thứ nữ không ai thừa nhận. Vì sao ông trời lại bất công như vậy, dựa vào cái gì phế vật như Thượng Quan Tây Nguyệt lại có thân phận cao hơn nàng.

Thượng Quan Lâm càng nghĩ càng thấy không công bằng, hất tay Giang Ngọc Nhi ra, bước nhanh đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt đẩy Tiên Phán Phán ra.

"Đại tỷ, ngươi đừng quá phận, vừa rồi rõ ràng là Tiên Phán Phán nói năng lỗ mãng trước, vì sao ngươi lại giúp đỡ nàng đối phó với thân muội muội như ta, rốt cục ngươi có ý gì."

"Biểu tỳ" Giang Ngọc Nhi đuổi theo giữ chặt Thượng Quan Lâm lại muốn nàng không nên nói nữa, nhưng Thượng Quan Lâm lại lờ nàng đi.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Thượng Quan Lâm đang cản đường đi, lông mày không tự chủ nhíu một cái, Bách Lý Thần bên cạnh nhìn thấy vậy, cũng dùng ánh mắt không thân thiện nhìn Thượng Quan Lâm, đáng chết, Nguyệt nhi đã không vui, còn ở chỗ này nói nhảm, nếu không phải sợ bại lộ thân phận, thật muốn đập nát cái miệng của nàng ta, để xem nàng ta có nói được nữa không.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chẳng lẽ người đang đếm kiến sao?

Edit: susublue

"A" Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh một tiếng "Ta có ý gì? Ý của ta rất đơn giản, chính là làm đúng lý lẽ không bênh vực người thân, người làm sai chẳng lẽ không cho ta nói sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong lách qua nàng mà đi.

"Tiện... Uhm... Người làm gì" Thượng Quan Lâm đang chuẩn bị mở miệng mắng to, lại bị Giang Ngọc Nhi bịt miệng lại, nàng ra sức tránh thoát, không vui nhìn biểu muội của mình.

"Đừng mắng, biểu tỳ, người như cậu, người khác sẽ biết người giả bộ." Giang Ngọc Nhi xác định Thượng Quan Lâm sẽ không tiếp tục mắng, liền để tay xuống, phân tích thiệt hơn cho nàng nghe.

"Biểu tỳ, ta giúp người xả giận." Mặc dù Thượng Quan Lâm là biểu tỳ của Giang Ngọc Nhi, nhưng tình cảm của hai người bọn họ rất tốt, giống như tỷ muội ruột.

"Người..." Thượng Quan Lâm nghi hoặc nhìn nàng.

"Biểu tỳ, đi theo ta." Giang Ngọc Nhi lôi kéo Thượng Quan Lâm bước nhanh về phía trước, liền nhanh chóng đi trước Thượng Quan Tây Nguyệt một chút, sau đó vờn chân trái ra, chuẩn bị gạt chân nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Thượng Quan Lâm đi trước mặt của mình, sau đó dừng lại, đang tò mò lấy, liền thấy chân trái Giang Ngọc Nhi đưa ra, làm bộ không phát hiện ra.

Hừ, tiểu nhân, muốn gạt chân ta? Nhìn xem ra có trị được người không.

Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm cười trộm, làm bộ không nhìn thấy, đùi phải bỗng nhiên đá về phía trước, vừa vặn đá trúng bắp chân Giang Ngọc Nhi.

"Ai da" Giang Ngọc Nhi kêu đau một tiếng, chân lão đảo té về phía trước, bởi vì nàng nắm tay Thượng Quan Lâm, thuận tiện cũng kéo theo Thượng Quan Lâm ngã xuống đất.

"Sao thế này, sao hai vị muội muội đều nằm rạp xuống đất vậy, chẳng lẽ đang đếm kiến sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt làm ra vẻ kinh ngạc nhìn Thượng Quan Lâm và Giang Ngọc Nhi đang nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

"Làm sao lại không lên tiếng, chẳng lẽ đếm quá mê mẩn, được rồi, chúng ta đi trước đi, dĩ nhiên là không nên quấy rầy các nàng đếm kiến." Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong lôi kéo Bách Lý Thần và Tiên Phán Phán bước qua đầu các nàng, Bách Lý Gấm cũng bắt chước, Long Hạo Lăng lại đi vòng sang bên cạnh.

Sau khi bọn họ đi xa, hai người đang nằm sấp dưới đất ngẩng đầu lên, tóc tai rối loạn, trên mặt đầy tro bụi, trong miệng còn dính không ít bùn, khó trách vừa rồi không ngẩng đầu lên.

Giang Ngọc Nhi cũng không tinh táo được nữa, đáng giận, tiện nhân kia lại dẫn mọi người bước qua đỉnh đầu các nàng, đơn giản mà nói chính là sỉ nhục. Mà nàng chỉ là một phế vật, thật sự là một điều sỉ nhục.

Trong lòng tức giận làm các nàng quên một chuyện, Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự là phế vật sao? Nếu là phế vật sao có thể làm ra một bài thơ giấu đầu mà ngay cả các nàng cũng biết làm.

Giờ phút này trong đầu Giang Ngọc Nhi và Thượng Quan Lâm chỉ có một ý nghĩ, chính là báo thù.

Đi một lát, Thượng Quan Tây Nguyệt liền tới đại sảnh, trong sảnh bày năm bàn lớn, dĩ nhiên là không ít người đều đã vào chỗ. Bách Lý Hành đang ngồi ở chủ vị, chung quanh không ít người nhìn bọn họ.

Từ lần trước tới bây giờ Thượng Quan Lưu Phong cũng không xuất hiện trước mặt nàng, hôm nay là lần thứ hai nàng gặp hắn.

Thân thể hần mập mạp, mặc trường bào màu lam đậm, mặt tròn trịa làm cho người ta buồn nôn, hai con mắt cười đến híp lại. Giờ phút này hần đang trò chuyện vui vẻ với một nam nhân trung niên.

Còn có Giang Phi, cũng ăn mặc, trang điểm lộng lẫy, đang trò chuyện vui vẻ với một vị phu nhân. Khi mắt bà ta liếc về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, liền kinh ngạc, không biết tại sao nàng lại đến, bất quá rất nhanh, ánh mắt của bà lại chuyển hướng về phía một vị phu nhân khác

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Ta không quen tiếp xúc với người lạ

Edit: susublu

Thượng Quan Tây Nguyệt lạnh lùng nhìn Giang Phi dùng thái độ nữ chủ nhân kêu gọi mọi người, hừ, treo cang cao, té cang đau, người đợi đến ngày ngã chết đi.

"Tỷ tỷ, chúng ta qua bên kia ngồi." Bách Lý Thần cắt ngay suy nghĩ của Thượng Quan Tây Nguyệt, lôi kéo nàng đi đến cái bàn bên cạnh.

Bách Lý Thần và Tiên Phán Phán giống như thần thù hộ vậy, diexndanflequysdomn một người bên trái một người bên phải kẹp Thượng Quan Tây Nguyệt ở giữa, Bách Lý Gấm đi sau Bách Lý Thần. Long Hạo Lăng thì đi bên cạnh Bách Lý Gấm

Sau khi ngồi xuống, nhìn thấy biểu tỷ muội Thượng Quan Lâm đã thay xong quần áo chậm rãi đi tới, các nàng đi về phía Giang Phi, không biết nói gì, Giang Phi hung tợn trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, ánh mắt kia giống như muốn nuốt nàng vào trong bụng để xả hận.

Thượng Quan Tây Nguyệt không quan tâm liếc các nàng vài lần, liền quay đầu trò chuyện với bọn họ, trừng thì trừng thôi, các nàng cũng chỉ có chút bần lãnh này, nếu như không để các nàng làm, bị nín chết thì nàng trả thù thế nào?

Lúc bọn hần đang trò chuyện, Giang Ngọc Nhi và Thượng Quan Lâm bước tới.

"Long công tử, không biết ta có thể ngồi ở đây không." Giang Ngọc Nhi e lệ nhìn Long Hạo Lăng, miệng thì hỏi, nhưng lại khom người chuẩn bị ngồi xuống.

"Chờ một chút" Long Hạo Lăng mở miệng.

Nghe hần nói chờ một chút, Giang Ngọc Nhi liền duy trì tư thế nửa đứng nửa ngồi, ngồi cũng không xong, đứng cũng không được, cực kỳ xấu hổ.

"Thật ngại quá, Giang tiểu thụ, ta không quen ngồi gần người lạ." Long Hạo Lăng nói rất lạnh nhạt, không hề để người khác cảm thấy khó xử.

Giang Ngọc Nhi nghe thấy hần nói không chút lưu tình, sắc mặt hết đỏ lại trắng, dienncaffnleequydomn nàng không ngờ nam tử ôn nhã trong lòng mình lại nói ra những lời này, lúc này nàng cảm thấy thương tâm, nhưng nàng càng thấy xấu hổ, bởi vì có không ít người đều đang nhìn nàng.

"Ngọc nhi, chúng ta ngồi bên này" Thượng Quan Lâm thấy biểu muội của mình bị bêu xấu, lôi kéo nàng ngồi xuống bên cạnh Tiên Phán Phán.

Sau khi ngồi xuống, Giang Ngọc Nhi một mực cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì. Đến khi Thượng Quan Lư Phong mở miệng nói chuyện.

"Mọi người xin nghe ta nói." Thượng Quan Lư Phong đi tới chính giữa, hai tay ôm quyền, ra hiệu mọi người im lặng.

Lúc hần trông thấy tất cả mọi người đều nhìn hần, cười vui vẻ "Mời mọi người đến không có ý khác, chỉ muốn cảm tạ chư vị đã chiếu cố lão phu, hôm nay chúng ta nâng cốc uống mừng, quên hết mọi chuyện không vui trong quá khứ." Thượng Quan Lư Phong nói xong nâng chén kính mọi người.

Lúc Thượng Quan Lư Phong nâng chén, đám người phía dưới cũng nhao nhao giơ ly rượu lên "Thừa tướng khách khí"

"Đúng vậy, chúng ta còn cần thừa tướng chiếu cố mà."

Nghe thấy mấy quan viên bên dưới nói lời tốt, Thượng Quan Lư Phong cười vui vẻ hơn.

"Đối trá" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Thượng Quan Lư Phong cười, không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy buồn nôn, mặt mập như vậy còn cười, nói hần là heo cũng vũ nhục heo.

Thượng Quan Lâm nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt dùng ánh mắt khinh thường nhìn cha của mình, còn nói hần đối trá, lập tức không vui nhìn nàng "Đại tỷ tỷ, sao ngươi có thể nói phụ thân như vậy, ngươi quả thực bất hiếu." Thượng Quan Lâm chụp cho nàng một cái mủ bất hiếu.

Bất hiểu thì thế nào, Thượng Quan Lư Phong cũng không xứng nói nàng bất hiểu, dĩ nhiên dĩ nhiên quy định dù sao cũng không phải là cha ruột của mình, không giết hẳn đã lưu tình rồi, còn muốn nàng cho hẳn sắc mặt tốt sao?

Bất quá, chuyện Thượng Quan Lư Phong không phải cha ruột nàng vẫn chưa thể nói ra "Nhị muội, sao ta lại bất hiểu."

"Người còn không thừa nhận, vừa rồi chẳng lẽ không phải người nhìn cha nói hẳn dối trá sao?" Thượng Quan Lâm cố ý nói lớn tiếng, muốn những người ngồi cùng bàn biết Thượng Quan Tây Nguyệt là người thế nào.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe nàng nói câu này cảm thấy buồn cười "Nhị muội, người đang gắn kết mọi chuyện cho ăn khớp sao, chẳng lẽ ta nhìn một người nói là dối trá thì nhất định là đang nói hẳn sao? Vậy nếu ta nhìn người nói người là tiện nhân, vậy có phải người liền cho ta thấy mình là tiện nhân không."

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Để nữ nhi khảy một khúc cho mọi người nghe

Edit: susublu

Tiện nhân? Thượng Quan Lâm trừng to mắt nhìn nàng, không thể tin được nàng ta dám mắng mình trước mặt mọi người.

"Nhị muội đừng nóng giận, cũng không phải ta nói người là tiện nhân, ta chỉ muốn lấy ví dụ, Nhị muội sẽ không để tâm chứ." Vừa ý nhìn ánh mắt muốn giết người của Thượng Quan Lâm, Thượng Quan Tây Nguyệt thêm mắm thêm muối tiếp tục lặp lại chữ tiện nhân, khiến Thượng Quan Lâm không thể làm gì được, dù sao Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ muốn lấy ví dụ.

"Sao có thể, đại tỷ, ta sẽ không so đo với người." Thượng Quan Lâm nghiêng răng nghiêng lợi cười.

"Vậy là tốt rồi, ta còn sợ muội muội lòng dạ hẹp hòi sẽ tức giận, xem ra là ta đa tâm." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý thờ dài một hơi.

Người ức hiếp người khác, còn dám giả bộ, biết ăn nói, thì có thể đổi trắng thay đen sao, dĩ nhiên dĩ nhiên quy định xem ra trước kia là ta xem thường người, Thượng Quan Lâm không chế lửa giận của mình, chịu đựng không bộc lộ tâm tình bất mãn ra ngoài.

"Các vị không nên khách khí, động đũa đi." Thượng Quan Lư Phong vừa dứt lời, tất cả mọi người đều vừa ăn vừa nói chuyện.

Bên này Thượng Quan Tây Nguyệt cũng bắt đầu cầm đũa lên gắp một món ăn.

"Tỷ tỷ, ăn cái này."

"Nguyệt nhi, nếm thử món này." Bách Lý Thần và Bách Lý Gấm gấp đồ ăn vào chén Thượng Quan Tây Nguyệt trăm miệng một lời nói.

Thượng Quan Lâm đỏ mắt nhìn đồ ăn trong chén Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng thấy không công bằng, dựa vào cái gì, rõ ràng là một phế vật xấu xí, dựa vào cái gì có thể được bọn hắn nhìn với con mắt khác, trái lại bản thân nàng, lại bị nhục nhã.

Giang Ngọc Nhi một mực không lên tiếng nhìn mọi người xung quanh, lại nhìn khuôn mặt tức giận của Thượng Quan Lâm, trong nháy mắt nghĩ ra một biện pháp.

"Biểu tỷ" Giang Ngọc Nhi nói thầm với Thượng Quan Lâm, nụ cười trên mặt Thượng Quan Lâm càng ngày càng sâu. Vừa cười vừa nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt bên cạnh, dĩ nhiên dĩ nhiên quy định giống như đã thấy cảnh tượng mọi người giễu cợt nàng.

Sau khi Giang Ngọc Nhi nói xong, Thượng Quan Lâm nhẹ gật đầu đứng lên.

"Phụ thân" Giọng nói Thượng Quan Lâm thanh thúy lập tức khiến mọi người trong yến hội im lặng, bọn hắn đều nhìn Thượng Quan Lâm, không biết chuyện gì xảy ra.

Thượng Quan Lâm cũng để đũa xuống, hai tay vòng trước ngực, giống như xem kịch vui nhìn chăm chăm các biểu tỷ muội, nhìn xem các nàng ra chiều gì.

Thượng Quan Lư Phong đang uống rượu trông thấy nữ nhi mình thương yêu nhất, từ ái nhìn nàng "Sao vậy, Lâm Nhi."

Giang Phi cũng không nghĩ ra, không biết nữ nhi của mình có ý nghĩ gì.

"Phụ thân, chỉ uống rượu thôi thì không thú vị, nếu không để nữ nhi và Ngọc nhi khảy một bản cho các người?" Thượng Quan Lâm nói xong kéo Giang Ngọc Nhi đi tới giữa đại sảnh.

Thượng Quan Lưu Phong nghe xong, rất hài lòng nhìn, không hổ là nữ nhi mình thương nhất, sau đó lại nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, trong mắt xẹt qua một tia ghét bỏ, nữ nhi này thật sự là nổi si nhục của hắn, nếu nàng bằng một nửa Lâm Nhi cũng tốt.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nhìn thấy bộ dáng ghét bỏ của hắn, khoe miệng cười lạnh, hừ, ta đợi ngày ngươi đến quỳ gối cầu xin ta.

"Lão gia" Giang Phi trông thấy ánh mắt Thượng Quan Lưu Phong một mực nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, bàn tay kéo góc áo của hắn.

Thượng Quan Lưu Phong hồi thần lại, gật đầu với Thượng Quan Lâm "Theo như Lâm Nhi nói đi."

Thấy Thượng Quan Lưu Phong đồng ý, Thượng Quan Lâm ra lệnh cho nha hoàn đi lấy cổ cầm, sau đó, Giang Ngọc Nhi ngồi trước cổ cầm, dùng hai tay thử âm thanh, liền nhẹ gật đầu với Thượng Quan Lâm đang đứng trước mặt nàng.

Khi tiếng đàn vang lên, Thượng Quan Lâm bắt đầu múa theo khúc nhạc, lúc thì nhẹ nhàng vận vẹo thân thể, lúc thì xoay quanh, lúc thì liếc mắt đưa tình với Bách Lý Hành, theo tiết tấu của cổ cầm, càng lúc càng nhanh, Thượng Quan Lâm vận vẹo càng nhanh, tốc độ kia cũng làm cho người ta lo lắng liệu nàng có xoay đến mức gãy eo không.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Như vậy có khác gì kỹ nữ thanh lâu

Edit: susublue

Tiếng đàn cuối cùng vang lên, Thượng Quan Lâm cũng múa xong.

"Hay" Bách Lý Hành đứng lên vỗ tay khen hay, nhìn chăm chăm Thượng Quan Lâm mà không hề che giấu. Lúc này Thượng Quan Lâm đỏ mặt, vì là mùa hạ, quần áo tương đối mỏng, quần áo tinh tế ôm sát những đường cong của thân thể, khiến nàng càng thêm gợi cảm.

Các đại thần nhìn thấy thái tử cũng khen hay, cũng vỗ tay hòa theo. Thượng Quan Lâm nhìn bọn họ vỗ tay cho mình, khiêu khích nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, thế nào, đi xem đi, người có ức hiếp người thế nào cũng không bằng ta.

Giang Ngọc Nhi đàn tấu xong đứng lên cúi đầu chào bọn họ, liền trở về chỗ ngồi. Mà Thượng Quan Lâm còn đứng tại chỗ, chờ một lúc mới chậm rãi về chỗ, giọng nói vang lên quanh quần bên tai mọi người "Thật ra Đại tỷ của ta cũng có tài văn chương xuất chúng, nếu không cũng để nàng múa đi."

Thượng Quan Lâm nói xong mỉm cười nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, giống như tình cảm hai tỷ muội rất tốt.

Nhìn bộ dáng Thượng Quan Lâm, Thượng Quan Tây Nguyệt châm chọc khoe miệng "Nhị muội, chẳng lẽ ngươi không biết ta không biết làm gì hết sao? Còn nữa, cho dù ta có biết, cũng không phải ngươi muốn ta nhảy thì ta sẽ nhảy, bộ dáng như vậy có gì khác kỹ nữ đâu."

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa dứt lời, không chỉ Thượng Quan Lâm đỏ mặt, ngay cả sắc mặt Thượng Quan Lưu Phong, Giang Phi và Bách Lý Hành đều lập tức trở nên khó coi. Thượng Quan Lâm thấy mọi người nhìn mình chăm chăm vì lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, sắc mặt đỏ bừng, nhanh chân đi đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, chất vấn "Đại tỷ, ngươi nói vậy là có ý gì."

"Có ý gì? Cũng không có ý gì cả, ta nói ta sẽ không nhảy!"

"Cái gì? Vừa rồi rõ ràng ngươi..."

Trông thấy Thượng Quan Lâm và Thượng Quan Tây Nguyệt không ngừng cãi lộn, ánh mắt mọi người nhìn qua nhìn lại, giống như nói hấn không biết dạy nữ nhi, đi xem đi, người có ức hiếp người thế nào cũng không bằng ta.

Trông thấy Thượng Quan Lưu Phong nổi giận, Thượng Quan Lâm yên lặng trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt liền im lặng không lên tiếng nữa. Ngược lại Thượng Quan Tây Nguyệt không quan tâm cầm đĩa bắt đầu ăn.

"Để mọi người chê cười, chúng ta tiếp tục ăn." Thượng Quan Lưu Phong cười với những quan viên kia, âm thầm trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, đều tại nghiệp chướng này, hại hấn mất hết mặt mũi.

Một bữa cơm mọi người đều có tâm tư khác nhau, Thượng Quan Tây Nguyệt hài lòng buông bát đĩa, đi xem đi, người có ức hiếp người thế nào cũng không bằng ta.

Giang Ngọc Nhi một mực yên lặng trông thấy Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ đi, trong mắt lóe lên vẻ lo lắng, cũng đứng lên, đi về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, cũng không biết là vô tình hay cố ý, đụng phải Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Thượng Quan cô nương, ta bắt cần quá." Giang Ngọc Nhi xin lỗi, ánh mắt lại quan sát bốn phía, lúc không ai phát hiện liền bỏ một thứ vào trong áo của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Nhưng sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại không biết, nàng đứng im cười cười, giống như đang chế giễu nàng ta ngu xuẩn "Không sao "

Giang Ngọc Nhi đưa mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ đi, nhìn nàng không phát hiện, âm hiểm giương khóe miệng lên.

Mà Thượng Quan Lâm cũng không có tâm tư ở lại "Ngọc nhi, chúng ta cũng đi thôi." Nói xong liền kéo nàng ta đi về phía Thượng Quan Tây Nguyệt vừa bỏ đi.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi phía trước sờ lên món đồ ở bên hông, hình như là một cái vòng tay, hừ, muốn hãm hại ta người còn non lắm, nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân, Thượng Quan Tây Nguyệt đảo mắt nghĩ đến một biện pháp.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Ý người là Nguyệt nhi lấy sao

Edit: susubluu

Nàng nghiêng đầu khóe mắt quét qua nhìn về phía sau, Thượng Quan Lâm vừa vặn đi đến bên cạnh nàng, ngay cả ông trời cũng đang giúp nàng.

Nàng thả chậm bước chân, đợi Thượng Quan Lâm đi đến trước mặt, Thượng Quan Tây Nguyệt duỗi chân phải ra gạt chân nàng ta.

"Muội muội, người cẩn thận một chút." Thừa dịp đỡ lấy nàng ta, Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ vòng ngọc vào trong quần áo của nàng.

Thành công, Thượng Quan Tây Nguyệt cười thầm, đợi lát nữa nhìn tỷ muội các người cắn xé lẫn nhau, xem còn tình cảm nữa không? Ta thật muốn xem thử coi tình cảm của các người tốt tới mức nào.

"Biểu tỷ, không sao chứ." Giang Ngọc Nhi nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt mỉm cười như hồ ly, chẳng biết tại sao, trong lòng lại có dự cảm xấu.

"Không sao" Thượng Quan Lâm không biết kế hoạch của Giang Ngọc Nhi, hất tay nàng ra đi về phía trước. diennxaffneeqydoon Bây giờ nàng thật sự không thể đối mặt với Thượng Quan Tây Nguyệt, nàng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Thượng Quan Tây Nguyệt cười nhìn bóng lưng Thượng Quan Lâm, đợi lát nữa thôi, trò hay sắp mở màn rồi.

Thượng Quan Lâm bị Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn chằm chằm rung mình một cái, bả vai không tự chủ run lên.

"Biểu tỷ" Giang Ngọc Nhi nhìn thời gian đã tới, liền gọi Thượng Quan Lâm lại.

Thượng Quan Lâm nghe thấy tiếng kêu liền dừng bước nhìn về phía Giang Ngọc Nhi "Thế nào. "

Giang Ngọc Nhi chạy chậm về phía Thượng Quan Lâm, trong mắt còn có nước mắt, nhìn rất đáng thương "Biểu tỷ, vòng ngọc của ta không thấy nữa."

Thượng Quan Lâm nghe thấy chẳng qua chỉ là một việc nhỏ, không nhận được khoát tay áo "Chỉ là một cái vòng tay, để nô tài đi tìm giúp người đi, tìm không thấy thì mua cái khác."

"Không được, biểu tỷ, đó là quà sinh nhật mẫu thân cho ta." Vì chiếm được nhiều sự đồng tình, nàng len lén bấm vào cánh tay của mình, đau đến nước mắt chảy càng lúc càng nhiều.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở bên cạnh cũng nhìn thấy động tác đó, không khỏi lắc đầu, đúng là tự ngược đãi chính mình, vì hãm hại ta, không tiếc đối xử với mình như thế, nếu ta không giúp người diễn vở kịch này, thì không phải là có lỗi với người sao?

"Biểu tỷ" Giang Ngọc Nhi nói đến đây, len lén nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, khi Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn qua, nàng lập tức hốt hoảng cúi đầu, giống như có điều muốn nói mà không dám nói.

"Ngọc nhi, xảy ra chuyện gì, người nói đi, biểu tỷ làm chủ cho người." Tất nhiên Thượng Quan Lâm cũng nhìn thấy ánh mắt của Giang Ngọc Nhi, diennxaffneeqydoon chẳng lẽ Thượng Quan Tây Nguyệt đã làm chuyện gì mà nàng không biết sao? Nếu như vậy, thì quá tốt rồi.

"Cái này..." Giang Ngọc Nhi có chút khó nhìn qua Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy nàng ấp a ấp úng, âm thầm giơ ngón tay cái lên, kỹ thuật diễn thật sự rất tốt, nếu không phải biết mình không làm, ngay

cả nàng cũng nhin không được hoài nghi chính mình, huống chi một người hận nàng như Thượng Quan Lâm.

"Rốt cục đã xảy ra chuyện gì." Thượng Quan Lâm không kiên nhẫn được nữa, hiện tại nàng chỉ muốn dạy dỗ Thượng Quan Tây Nguyệt, cũng không phải đứng đây xem nàng ấp úng.

"Cái này... Biểu tỷ, vòng ngọc đó ta vẫn luôn đeo trên tay, nhưng sau khi đụng phải Thượng Quan cô nương, liền... không thấy nữa." Giang Ngọc Nhi làm bộ không muốn nói, nhưng lại ngại Thượng Quan Lâm đứng bên cạnh, mới không thể không ấp úng nói ra.

"Người nói bậy bạ gì đó, ý của người là Nguyệt nhi lấy sao?" Tiên Phán Phán không thể nhìn được nữa, một lòng chỉ muốn bênh vực bằng hữu của mình.

Lần này, Bách Lý Gấm, Bách Lý Thần và Long Hạo Lăng đều không lên tiếng, bọn hắn muốn nhìn thử xem Thượng Quan Tây Nguyệt giải quyết chuyện này thế nào.

"Tiên cô nương, ta cũng không nói như vậy, ta chỉ nói sự thật mà thôi." Giang Ngọc Nhi giả bộ đáng thương cúi đầu xuống.

Thượng Quan Tây Nguyệt liếc xéo nàng, tốt cho một câu chỉ nói sự thật mà thôi, nếu là sự thật, vậy không phải là ta lấy vòng ngọc của người sao? Tốt cho Giang Ngọc Nhi, đã hãm hại ta bất nghĩa, cũng đừng trách ta không nể mặt người.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Vậy hãy lục soát người đi

Edit: susubluu

"Rốt cục Giang tiểu thư có ý gì đây." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn ngón tay thon dài của mình, nhìn nàng.

Giang Ngọc Nhi bị ánh mắt của nàng nhìn làm cho tâm trạng hoảng loạn, không tự chủ được cúi đầu xuống, nhưng nếu lúc này không lên tiếng, chuyện này sẽ không có cách nào tiếp tục. Giang Ngọc Nhi tự động viên cho mình, trấn định đón nhận ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Thượng Quan cô nương, ta cũng không có ý gì khác, chỉ là đứng lúc đụng vào người vòng ngọc của ta lại không thấy nữa. Nếu cô nương nhìn thấy, phiền người trả lại cho ta, vòng ngọc kia đối với ta có ý nghĩa rất đặc biệt." Câu nói này đã khẳng định Thượng Quan Tây Nguyệt là người trộm vòng ngọc.

"Đại tỷ, sao tỷ lại làm như thế, nếu tỷ muốn vòng ngọc, muội đưa cho tỷ là được rồi, tại sao còn muốn lấy vòng ngọc của mẫu thân Ngọc nhi tặng cho nàng chứ." Thượng Quan Lâm âm thầm mừng thầm, ra vẻ tốt bụng nói.

Quá tốt rồi, Thượng Quan Tây Nguyệt, xem lần này người làm cách nào thoát được, diensex2nnleequy1dmn nếu bị kết tội trộm cắp, một đích nữ đại tiểu thư như người, lại đi ăn cắp, hậu quả thế nào ai cũng biết.

"Các người..." Tiên Phán Phán tức giận đi lên muốn lấy lại công đạo cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Phán Phán, không sao." Thượng Quan Tây Nguyệt kéo Tiên Phán Phán về phía sau, vừa đi vừa liếc nhìn hai tỷ muội Thượng Quan Lâm, là các người bắt nhân trước, vốn dĩ ta định chờ lại đường lui cho các người, xem ra hiện tại không cần nữa.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt thu hồi ánh mắt, lơ đãng nhìn thấy Bách Lý Hành, Thượng Quan Lưu Phong, còn có một vài lão già khác cũng đi về bên này.

"Nếu đã như vậy, thì soát người đi, kẻ trộm nhất định chưa thể cất giấu tang vật đi chỗ khác được, nhất định còn để trên người." Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt nói ra hai chữ kẻ trộm, không có ý tốt nhìn về phía Thượng Quan Lâm.

"Kẻ trộm gì?" Bách Lý Hành đứng sau lưng hiếu kỳ hỏi.

"Thái tử, cha, hai người cần phải làm chủ cho Ngọc nhi, đại tỷ tỷ trộm vòng ngọc của nàng." Thượng Quan Lâm vừa nhìn thấy Bách Lý Hành, liền không biết xấu hổ dán vào người hắn, chuyện vừa rồi đã quên mất không nhớ chút nào.

"Cái gì, trộm vòng tay của Ngọc nhi, đồ nghiệp chướng này, rốt cuộc muốn làm ta mất mặt tới khi nào, còn không mau trả cho người ta." Lúc ăn cơm Thượng Quan Lưu Phong đã bắt nạt với Thượng Quan Tây Nguyệt rồi, diensex6quydn bây giờ có người ngoài ở đây, nghiệp chướng đáng chết này còn trộm đồ, làm hắn càng thêm nổi nóng.

Bách Lý Thần đứng bên cạnh trông thấy lão già Thượng Quan Lưu Phong giận dữ mắng mỏ Thượng Quan Tây Nguyệt, nhanh chóng vọt tới bên cạnh Thượng Quan Lưu Phong "Lão già này, dựa vào cái gì mà mắng tỷ tỷ."

"Ai da" Thượng Quan Lư Phong không ngờ Bách Lý Thần lại đột nhiên chạy lên, nhất thời không có phòng bị, bị ném xuống đất.

"Người..."

"Người cái gì" Bách Lý Gấm cũng không muốn nhìn Thượng Quan Lư Phong diễn nữa, chấp tay sau lưng đi lên phía trước nhìn Thượng Quan Lư Phong đang chật vật ngồi dưới đất "Thượng Quan thừa tướng, người phải biết rằng, người chỉ là thần tử, mà đường ca ta lại là vương gia, nếu để cho Hoàng bá bá biết người bất kính với vương gia, không biết sẽ trừng phạt người thế nào."

"Đúng đúng, lão thần biết tội, mong Gấm tha thứ hạ thủ lưu tình." Thượng Quan Lư Phong cũng mặc kệ cái mông còn đau hay không, một mạch đứng dậy quỳ trên mặt đất thỉnh tội. Tuy rằng Bách Lý Thần là kẻ ngu, nhưng Hoàng Thượng đối với hắn cũng không tệ lắm.

"Được rồi, tạm thời tha cho người, dù sao thừa tướng cũng là quan trọng triều, người nên tôn trọng hắn một chút, thừa tướng, người đứng lên đi" Bách Lý Hành bắt nạt nhìn Bách Lý Gấm, hắn còn cần Thượng Quan Lư Phong, nên không thể để tiểu tử thúi này phá rối được.

"Tạ thái tử, tạ Gấm tha thứ." Thượng Quan Lư Phong run rẩy đứng lên vỗ vỗ bùn đất trên người, lúc hắn nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt thấy nàng tỏ vẻ không liên quan đến mình, liền tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Chẳng lẽ thừa tướng không ngại mất mặt sao

Edit: susubluu

"Nghịch chương, mau trả vòng ngọc lại cho Ngọc nhi." Thượng Quan Lư Phong ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy ánh mắt dò xét của Tiên Vi.

"Đại học sĩ, thật ngại quá, để người chê cười rồi, đều là do nghịch chương này, làm hại mặt mũi ta mất hết."

"Phụ thân, Thượng Quan Lâm và Giang Ngọc Nhi vụ hãm Nguyệt nhi, Nguyệt nhi vốn không lấy vòng tay của nàng ta." Tiên Phán Phán thấy cha của mình tới, tiến lên ôm lấy cánh tay của hắn.

Tiên Vi nhìn nữ nhi cũng ở đây, yêu thương gõ nhẹ vào đầu nàng, hắn chỉ có một nữ nhi bảo bối này, diexndanllequydn thật sự là nâng trong tay sợ rơi, ngâm trong miệng sợ tan.

"Nhìn kỹ hẵng nói, Thượng Quan Tây Nguyệt không phải một người đơn giản." Tiên Vi nhỏ giọng nói, bằng ánh mắt nhìn người nhiều năm của hắn, nữ tử này không dễ chọc.

Thượng Quan Tây Nguyệt chế giễu nhìn Thượng Quan Lư Phong, còn may không phải là cha ruột, nếu là cha ruột không biết nàng sẽ thương tâm thế nào, không phân biệt tốt xấu, liên tin người khác mà định tội nàng.

"Thừa tướng đại nhân, người nói ta làm người mất thể diện, như vậy Nhị muội muội thì sao, một tiểu thư khuê các chưa gả, trước mặt mọi người ôm cánh tay nam nhân như vậy chỉ sợ không tốt đâu, chẳng lẽ thừa tướng không ngại mất mặt sao?" Người đã sỉ diện, hôm nay ta sẽ để cho người mất hết thể diện.

Thượng Quan Lâm nghe thấy sùng sờ, không phải đang nói chuyện Thượng Quan Tây Nguyệt ăn cắp sao? Sao bây giờ lại nói về mình, nhưng nàng cũng biết mức độ nghiêm trọng của việc này, nơi này còn có quan viên triều đình, diennđ@fillequydn nếu truyền đi, đối với thanh danh của nàng không tốt, nàng nhanh chóng bỏ tay ra.

"Bá phụ, vòng ngọc của ta..." Giang Ngọc Nhi nhìn tất cả mọi người đều chú ý đến chuyện khác, không khỏi nóng nảy.

Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh nhìn Giang Ngọc Nhi, đây là tự người muốn chết, cũng đừng oán ta.

"Không phải vừa rồi nói muốn soát người sao, vậy bắt đầu từ ta đi, không bằng để Giang tiểu thư tự mình lục soát, thế nào." Thượng Quan Tây Nguyệt hào phóng giang hai cánh tay ra, cười như không cười nhìn Giang Ngọc Nhi.

Giang Ngọc Nhi nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói để cho mình lục soát thân thể của nàng, âm thầm vui mừng, Thượng Quan Tây Nguyệt, lần này người nhất định phải chết, tội trọng cấp người nhất định phải gánh rồi.

"Thượng Quan cô nương, vậy ta bắt đầu." Giang Ngọc Nhi trực tiếp lục soát vị trí nàng ta để ngọc bội.

Không đúng, không có, sao lại không có, nàng không tin lục soát khắp bên hông Thượng Quan Tây Nguyệt, diexnđafn/llequydn vẫn không có, tại sao có thể như vậy, rõ ràng là để ở chỗ này, làm sao lại không thấy.

Sắc mặt Giang Ngọc Nhi tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng, lục soát khắp toàn thân nàng, nhưng vẫn không có.

"Giang tiểu thư, thế nào, đã tìm được chưa?" Thượng Quan Tây Nguyệt thả tay xuống mỉm cười nhìn Giang Ngọc Nhi, hải lòng thương thức gò má tái nhợt của nàng ta.

Giang Ngọc Nhi ngẩng đầu nhìn khoe miệng Thượng Quan Tây Nguyệt nhếch lên, sắc mặt càng tái nhợt hơn.

"Không có, sao lại không thấy." Giang Ngọc Nhi tự lầm bầm.

Tuy nàng nói không lớn, nhưng ở chỗ này yên tĩnh, tất cả mọi người đều nghe thấy.

"Giang tiểu thư, câu nói này có ý gì, cái gì gọi là sao lại không thấy, chẳng lẽ ngươi đã sớm biết ngọc bội sẽ ở trên người của ta sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt bắt lấy sơ hở của nàng.

"Không, không phải, ý của ta là, sao lại không thấy vòng ngọc, có phải đã rơi ở chỗ khác rồi không." Giang Ngọc Nhi nói rất miễn cưỡng.

"Hay ta đi chỗ khác tìm thử." Giang Ngọc Nhi nói xong chuẩn bị thoát khỏi cái nơi khiến nàng ngạt thở này, Thượng Quan Lâm gọi nàng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Chẳng lẽ một thứ nữ như ngươi còn cao quý hơn ta sao

Edit: susubluu

"Ngọc nhi, ngươi rõ ràng nói là lúc đụng phải đại tỷ tỷ mới không thấy vòng ngọc, sao lại rơi ở chỗ khác được?"

"Ta..." Giang Ngọc Nhi đưa lưng về phía mọi người hai tay khăn trương nắm lại, giờ phút này nàng đã hoảng loạn rồi, không biết phải nói gì nữa.

"Ngọc nhi, rốt cục là thế nào." Thượng Quan Lâm thấy không tìm được vòng ngọc trên người Thượng Quan Tây Nguyệt, có chút nóng nảy kéo nàng qua.

Giang Ngọc Nhi quay đầu lại thấy ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm nàng, chợt dạ cúi đầu "Biểu tỷ, có thể ta nhớ lầm, ta đến chỗ khác tìm thử xem."

Nói xong đẩy tay Thượng Quan Lâm ra, vội vã đi về bên kia, thấy không có ai gọi nàng lại nữa đang chuẩn bị thở phào, đột nhiên một âm thanh như ác ma vang lên sau lưng "Giang tiểu thư, đi gấp gấp như vậy làm gì, trên người của ta không có, điixndafinlleqydn không bằng kiểm thử trên người Nhị muội đi, nói không chừng vòng ngọc ngươi lại ở trên người nàng."

Thượng Quan Tây Nguyệt đi đến trước mặt Thượng Quan Lâm, khoe miệng giương cao mỉm cười nhìn nàng.

"Nghịch chướng, ngươi nào loạn cái gì, sao có thể ở trên người Nhị muội ngươi được." Thượng Quan Lưu Phong nghe thấy muốn lục soát người Thượng Quan Lâm, đi lên bảo vệ nàng.

"Thừa tướng đại nhân, ngươi cứ mở miệng là mắng ta nghịch chướng, vậy chẳng phải ngươi là lão nghịch chướng sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt không hề nề mặt hấn chế giễu nói.

Đây chính là phẩm đức của thừa tướng sao, thật sự không dám lấy lòng!

"Ngươi..." Mặt mo của Thượng Quan Lưu Phong đỏ bừng chỉ tay vào Thượng Quan Tây Nguyệt, nói không nên lời.

Mà Thượng Quan Lâm nghe nói muốn lục soát mình, lập tức cảm giác bị lâm nhục "Đại tỷ tỷ, ngươi làm như vậy là không tốt, ta và Ngọc nhi là biểu tỷ muội, sao có thể làm ra chuyện bẩn thỉu này."

"Không có gì là không tốt, ta thân là đại tiểu thư cũng bị lục soát người, chẳng lẽ một thứ nữ nhỏ nhỏ như ngươi còn cao quý hơn ta sao? Còn nữa, về việc có bẩn thỉu hay không, chờ tìm ra vòng ngọc, chẳng phải chân tướng sẽ rõ ràng sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt châm chọc, chế giễu nàng, hừ, diexnd@finlleqydn dù sao cũng chỉ là một thứ nữ do di nương sinh, đứng ở đây kiêu ngạo cái gì. Bẩn thỉu, ngươi thật sự dự đoán được trước, nghĩ ra từ này để miêu tả hành vi của mình.

"Nguyệt nhi nói không sai, ngươi cũng nên bị lục soát." Tiên Phán Phán đứng một bên ồn ào kêu to. Nói xong không chờ Thượng Quan Lâm phản ứng, liền đi lên phía trước lục lọi trên người nàng.

Giang Ngọc Nhi nhìn thấy động tác của Tiên Phán Phán, răng cắn chặt môi, hai tay nắm chặt lại, nàng cảm giác mọi chuyện đang phát triển theo chiều hướng xấu.

Thượng Quan Lâm nhìn Tiên Phán Phán không được mình đồng ý đã tự tiện lục soát, đang chuẩn bị nổi giận, Tiên Phán Phán lại vui sướng la lên "Tìm được rồi, tìm được rồi, Giang tiểu thư, người nhìn xem có phải cái này không?"

Tiên Phán Phán giơ cao vòng ngọc tìm được bên hông Thượng Quan Lâm lên, hưng phấn nhìn mọi người.

Thượng Quan Lưu Phong nhìn thấy vòng ngọc thật sự tìm thấy trên người Thượng Quan Lâm, gương mặt mo càng giống như đồng phân, biến đổi khó lường.

Mà Bách Lý Hành cũng bất mãn nhìn chằm chằm nàng, thoáng chuyển mắt đi chỗ khác, giống như chê nàng làm hấn mất thể diện.

Giang Ngọc Nhi thật sợ choáng váng, sao lại như vậy, sao vòng ngọc lại ở trên người biểu tỷ, diexndafille//quydn rõ ràng nàng đã thả nó trên người Thượng Quan Tây Nguyệt, chẳng lẽ là...

Lúc Giang Ngọc Nhi nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, thấy nàng đứng một bên cười như không cười, nàng đã hiểu, thì ra nàng đã sớm biết trò hề của mình, nên bây giờ dùng đạo lý gây ông đập lưng ông trả lại cho mình, Thượng Quan Tây Nguyệt, người điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 78: Vì sao người lại hãm hại ta

Edit: susubblue

"Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra." Thượng Quan Lưu Phong hỏi thần, lớn tiếng chất vấn Thượng Quan Lâm, hắn cũng không thể tin được nữ nhi của mình lại làm ra loại chuyện này, hơn nữa còn làm ngay trước mặt thái tử, lần này xong rồi, nhất định thái tử đã có ấn tượng không tốt về nàng, sau đó xa lánh nàng. Nghĩ đến đây, Thượng Quan Lưu Phong chỉ nghĩ đến tiền đồ của mình.

Từ khi Thượng Quan Lâm nhìn thấy vòng ngọc được tìm thấy trên người mình liền ngăn cản cả người, chuyện gì đã xảy ra, không phải là ở trên người Thượng Quan Tây Nguyệt sao, sao lại tìm thấy trên người mình, rốt cục là sai ở đâu, lúc nàng đang ngăn người, lại bị Thượng Quan Lưu Phong rống to một tiếng làm kinh sợ lấy lại tinh thần, nhìn thấy ánh mắt thái tử khó chịu, mới biết là chuyện đã lớn.

"Không phải, phụ thân, ta cũng không biết tại sao vòng ngọc lại ở trên người ta, chuyện này, hãm hại... Đúng, phụ thân, nhất định là có người hãm hại ta." Thượng Quan Lâm nói xong cũng càng khẳng định, nhất định là có người hãm hại, nếu không sao vòng ngọc có thể xuất hiện trên người mình.

"Thật thú vị, Nhị muội, người nói xem là ai đang hãm hại người, vừa rồi là do Giang tiểu thư nói vòng ngọc của nàng bị mất trước." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý dẫn dắt Thượng Quan Lâm nghĩ theo hướng khác.

Giang Ngọc Nhi nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói vậy, lập tức phủ nhận, không hiểu rõ ý của nàng, chờ nàng suy nghĩ kỹ lại, tai họa cũng tới.

Thượng Quan Lâm suy ngẫm lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, nhìn lại khuôn mặt tái nhợt của Giang Ngọc Nhi, lập tức liền hiểu.

"Giang Ngọc Nhi người giỏi lắm, ta không đối xử tệ bạc với người, vì sao người lại hãm hại ta." Thượng Quan Lâm tức giận xông lên phía trước lưng lay hai vai của nàng.

Giang Ngọc Nhi bị lắc lư, muốn đưa tay đẩy hai bàn tay đang túm chặt mình ra, diexndaffilleqydn nhưng do tức giận mà Thượng Quan Lâm dùng sức rất lớn, trong lúc nhất thời không thể tránh thoát được.

"Không phải ta, biểu tỷ, thật sự không phải là ta, không phải ta" Giang Ngọc Nhi liều mạng lắc đầu nói năng không mạch lạc.

Nàng cũng ngăn người, cũng không biết nên nói gì, chính nàng cũng không biết sao mọi chuyện lại biến thành như vậy, rốt cục từ lúc nào mà Thượng Quan Tây Nguyệt lại biết mình giấu vòng tay trên người nàng ta, lại từ lúc nào đã giấu nó trên người biểu tỷ.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở một bên cảm thấy hứng thú nhìn hai biểu tỷ muội tự đấu đá lẫn nhau, các người không phải là tỷ muội tình thâm sao? Vậy cứ đấu đi, các người đấu càng lâu, bản cô nương càng thấy vui vẻ.

Vì mình có thể đứng xem kịch nên càng thấy thú vị, Thượng Quan Tây Nguyệt đứng một bên châm lửa thổi gió "Giang tiểu thư, không ngờ người lại là loại người này, lúc trước phụ thân đồ thừa cho ta, bây giờ lại hãm hại Nhị muội, người đồ thừa cho ta còn dễ hiểu, dù sao chúng ta cũng không có quan hệ gì, nhưng người hãm hại Nhị muội thì hơi quá rồi, nàng và người là biểu tỷ muội mà, diend@filleqydn người làm như vậy có nghĩ tới cảm thụ của nàng không? Hay là người làm vậy vì nguyên nhân khác." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa nhìn về phía Bách Lý Hành, không nói ra nhưng ai cũng

hiếu.

Thượng Quan Lâm nhìn theo ánh mắt của Thượng Quan Tây Nguyệt, càng nổi nóng, Giang Ngọc Nhi ngơ ngác chết, lại muốn đoạt thái tử từ ta, cũng không nhìn xem ngơ ngác là có tư cách hay không.

Khi Thượng Quan Lâm trông thấy Bách Lý Hành thất vọng nhìn nàng, Giang Ngọc Nhi lại sống chết không thừa nhận đồng thời còn dòm trộm thái tử của nàng, lửa giận lập tức làm nàng choáng váng đầu óc, vươn tay tát vào gương mặt Giang Ngọc Nhi.

Tiếng kêu này làm cho Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn không được sờ sờ mặt của mình, thờ dài nói thầm, chắc chắn, cái tát này rất đau nha, thật sự là đang chà đạp khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng ta mà.

"Thượng Quan Lâm, ngươi dám đánh ta, ta liều mạng với ngươi." Giang Ngọc Nhi không thể tin tưởng mắt nhìn Thượng Quan Lâm, nếu không phải gương mặt mình nóng lên đã nhắc nhở mình bị đánh, nàng thật sự không thể tin được, ở nhà, phụ mẫu cũng chưa từng động đến một ngón tay của nàng, nhưng hôm nay lại bị một bạt tai, phần nộ đã làm nàng mất đi lý trí, nàng chưa từng nghĩ đến nguyên nhân của mọi chuyện đều do tâm tư ác độc của mình gây ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Các người còn muốn mất mặt nữa sao

Edit: susubluu

Thượng Quan Lâm không có chút phòng bị bị Giang Ngọc Nhi đẩy té lăn trên đất, không đợi nàng đứng lên, Giang Ngọc Nhi nhào tới trước, ngồi trên bụng của nàng, quăng cho nàng một bàn tay, sau đó nắm chặt tóc của nàng.

Thượng Quan Lâm nằm dưới đất bị đè ép, không làm được gì, trơ mắt nhìn tóc của mình bị Giang Ngọc Nhi kéo. Nàng ra sức giãy dụa, tay cũng quơ lung tung tìm cơ hội nắm lấy Giang Ngọc Nhi.

"Tiện nhân, ngươi dám đánh ta, ta giết chết ngươi!" Thượng Quan Lâm không ngừng mắng. Rốt cục tay phải bắt được khe hở, bóp cổ Giang Ngọc Nhi.

Giang Ngọc Nhi bị bóp cổ, hô hấp khó khăn, không thể thở được, tay tự giác buông lỏng. diendafnllqysdm thừa dịp lúc này, Thượng Quan Lâm xoay người, đổi khách thành chủ, áp Giang Ngọc Nhi dưới thân.

"Tiện nhân, ngươi dám nắm tóc ta, hôm nay ta nhổ sạch tóc ngươi." Cái mồm trên khuôn mặt sưng phù của Thượng Quan Lâm miệng la mắng, động tác trong tay càng lúc càng nhanh, chỉ trong chớp lát, dây tóc rơi trên mặt đất.

Giang Ngọc Nhi nhìn tóc của mình bị nhổ không ít, cực kỳ đau lòng, cố gắng muốn tránh thoát, nhưng sức của Thượng Quan Lâm quá lớn, nàng vẫn không cử động được.

"Thả ta ra, thả ta ra."

Thượng Quan Tây Nguyệt trừng lớn hai mắt nhìn tình huống trăm năm khó thấy này, đặc sắc, thật sự rất đặc sắc, đàn bà chanh chua đánh nhau thật hăng say, người ta thường nói đàn bà chanh chua chữi rất khó nghe, bây giờ đúng là, trăm nghe không bằng một thấy.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn các nàng đánh nhau kịch liệt, rốt cuộc Thượng Quan Lưu Phong mới có phản ứng.

"Dừng tay, các người nhìn mình xem, còn ra thể thống gì, thái tử còn ở đây, các người không sợ mất mặt sao." Thượng Quan Lưu Phong giận dữ mắng mỏ các nàng, cảm giác hôm nay cái mặt mo của mình đã mất hết thể diện, không biết ngày mai sẽ bị chế giễu thế nào.

Thượng Quan Lâm nghe tiếng la hét đầy giận dữ của Thượng Quan Lưu Phong, lúc này mới nhớ tới thái tử đang đứng bên cạnh nhìn bộ dáng chanh chua của nàng, diexnd@fnllqysdoon hốt hoảng dừng lại, đứng lên, sửa sang lại đầu tóc rối bời, mặt bị sưng đỏ, cúi đầu tới bên cạnh Bách Lý Hành nũng nịu nói "Thái tử, tiện nhân này vu hãm ta, ngươi phải trừng phạt nàng."

Thượng Quan Lâm làm bộ rất ủy khuất, thật sự không biết đầu tóc như ỏ quạ, gương mặt sưng đỏ của mình hoàn toàn không hợp khẩu vị của Bách Lý Hành.

"Được rồi, đây là chuyện nhà các người, bản thái tử đi trước." Bách Lý Hành không nhìn được nói, nói xong cũng nhanh chân đi ra ngoài, không muốn nhìn Thượng Quan Lâm một chút nào, cũng mặc kệ nàng dùng vẻ mặt ủy khuất để nhìn mình.

Thấy Bách Lý Hành đi rồi, Tiên Vĩ cũng mở miệng "Vây lão phu cũng không quá rầy nữa, cáo từ." Nói xong liền kéo Tiên Phán Phán không tình nguyện đi theo sau lưng Bách Lý Hành.

"Nguyệt nhi, ta đi trước đây, hai ngày nữa lại tới tìm ngươi." Tiên Phán Phán vừa bị Tiên Vĩ lôi kéo rời đi vừa quay đầu lại nói.

Thượng Quan Tây Nguyệt mỉm cười vẫy tay với nàng, cho thấy mình đã biết.

Thấy tất cả mọi người đều đã đi, Thượng Quan Lưu Phong đưa ánh mắt nhìn về phía ba người Long Hạo Lăng, giống như hỏi bọn họ cũng đã tự động rời đi, vì sao bọn hắn còn chưa đi.

"Vậy chúng ta cũng cáo từ." Long Hạo Lăng thức thời lôi kéo Bách Lý Thần đi ra ngoài.

"Tỷ tỷ, chờ ta, lần sau ta lại tới tìm ngươi chơi." Bách Lý Thần vẫy tay với Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Còn ta nữa." Bách Lý Gấm cũng không cam chịu bị bỏ lại phía sau.

Đáng tiếc Thượng Quan Tây Nguyệt đã sớm không nhìn bọn hắn nữa, mà lại đưa mắt nhìn biểu tỷ muội Thượng Quan Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Thừa tướng đại nhân, có bệnh thì phải trị

Edit: susublue

"Phụ thân, người cần phải lấy lại công đạo cho nữ nhi, tiện nhân này hại ta mất hết mặt mũi trước mặt thái tử." Nhìn thấy cả đám người thái tử đã rời đi hết, Thượng Quan Lâm mới để lộ vẻ mặt thật.

Nàng hung tợn trừng mắt nhìn Giang Ngọc Nhi, giống như nếu không lột da rút xương nàng ta thì sẽ không cam tâm.

Quá ghê tởm, lần này nhất định đã để lại ấn tượng xấu cho thái tử, nhìn thấy lúc thái tử rời đi cũng không thèm nhìn mình một cái, Thượng Quan Lâm cảm thấy mình rất mất mặt, mà tất cả đều do tiện nhân này hại.

"Đủ rồi, một nữ tử khuê các, cả ngày mở miệng ra là tiện nhân, còn ra thể thống gì nữa."

"Ngọc nhi ngươi nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra." Thượng Quan Lưu Phong làm bộ hiền lành nhìn về phía Giang Ngọc Nhi, thái độ so với lúc đối xử với Thượng Quan Tây Nguyệt giống như hai người hoàn toàn khác nhau, dieinxdaffilleqysdrn người không biết còn tưởng rằng Giang Ngọc Nhi là nữ nhi của hắn nữa.

"Dượng, ta..." Lúc này Giang Ngọc Nhi cũng không còn bộ dạng phách lối như vừa rồi nữa, thả tay xuống, hai tay nắm chặt lại, nói chuyện khúm núm.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy cảnh tượng đặc sắc đã không còn nữa, không thú vị nhếch miệng, dẫn Bích Ngọc chuẩn bị xoay người bỏ đi.

"Ngươi đứng lại đó cho ta." Thượng Quan Lưu Phong gọi nàng lại "Chuyện này đều do ngươi mà ra, chẳng lẽ ngươi không có gì muốn nói sao?"

Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu lại, mắt đầy chế giễu nhìn hắn "Thừa tướng đại nhân, ngươi già quá nên lắm cảm rồi sao? Người thông minh đều có thể nhìn ra việc này không liên quan đến ta, nhưng ngươi lại cố tình gây chuyện, ngươi có bệnh sao, còn nữa, ta khuyên ngươi một câu, có bệnh thì phải trị đi, không khéo lại thành bệnh nan y sẽ không có thuốc để trị đó!"

"Ngươi..." Nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt dám nguyên rủa mình bị bệnh nan y, Thượng Quan Lưu Phong tức giận đến đỏ mặt, không nói nổi một câu.

Không thèm nhìn gương mặt đỏ tới mang tai của Thượng Quan Lưu Phong, Thượng Quan Tây Nguyệt dẫn theo Bích Ngọc trở lại viện của mình.

"Tiểu thư, sao vòng ngọc lại ở trên người Nhị tiểu thư." Bích Ngọc nghĩ nửa ngày vẫn không hiểu nổi, hiếu kỳ hỏi Thượng Quan Tây Nguyệt đang vui vẻ cười.

"Cái này sao... Bí mật, ha ha!" Thượng Quan Tây Nguyệt cười to chạy về phía trước.

Lúc đầu Bích Ngọc banh lỡ tai ra để nghe đáp án, không ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt lại bỏ chạy, dậm chân đuổi theo "Tiểu thư, ngươi hư hỏng, chờ ta một chút!"

Trở lại viện của mình, nhìn thấy A Văn, liền lấy Thánh Linh quả trong Thiên Hoàng giới ra cho hắn ăn, nói cho hắn biết cái này có thể giúp hắn tu luyện tốt.

"Ma ma, sao ngươi lại đứng ở bên ngoài vậy." Vừa đi vào đã nhìn thấy Khương ma ma cầm một phong thư hét nhìn đông lại nhìn tây chờ các nàng trở

về.

"Thấy các người đi lâu như vậy mà chưa trở lại, nên có chút lo lắng." Khương ma ma kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt, nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút, phát hiện không có gì mới thả lỏng người.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Khương ma ma quan tâm mình như vậy, [diễnxd/fnleqydn](#) rất cảm động, nàng nắm tay Khương ma ma làm nũng "Ma ma, sao ta lại xảy ra chuyện được, người có chuyện phải là bọn họ mới đúng, đúng không, Bích Ngọc."

"Đúng vậy, ma ma, đợi lát nữa ta kể mọi chuyện đã xảy ra cho người nghe, rất thú vị nha." Khương ma ma nhìn thấy Bích Ngọc khoa tay múa chân, vui mừng nở nụ cười.

"Được rồi, người đó, vào trong rồi nói, đúng rồi, ma ma, trong tay người cầm cái gì vậy!"

Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ vào phong thư trong tay Khương ma ma hỏi, loáng thoáng nhìn thấy vài chữ.

"Người nhìn ta xem, Nguyệt nhi, đây là thư ca ca người viết cho người, mau mở ra đọc xem bên trong viết những gì!" Khương ma ma nói xong giao thư cho Thượng Quan Tây Nguyệt.

Ca ca? Đúng rồi, [diễnx"/>diễnx](#)"[daffnleqysdn](#) là Thượng Quan Minh Tuyên, đã lâu như vậy, nàng vẫn không nhận được tin tức của ca ca, rốt cục hôm nay cũng nhận được thư của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Ca ca sắp trở về

Edit: susublu

Cầm thư trong tay, Thượng Quan Tây Nguyệt như đang vuốt ve trân bảo vậy, hẳn chính là ca ca ruột của cơ thể này, đương nhiên, từ nay về sau cũng là ca ca của nàng.

"Ma ma, sao người lại lấy được phong thư này." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nét chữ sắc nét trên phong thư, rõ ràng viết là Nguyệt nhi thân mến. Nàng mơ hồ nhìn thấy ca ca đang đứng đối diện mỉm cười nhìn nàng.

"Nhắc tới cũng thấy trùng hợp, đúng lúc A Văn đi qua cửa phủ, trông thấy có một người bị chặn ở cổng, hắn liền đi qua, hỏi qua mới biết thì ra là người giao thư của đại thiếu gia."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn sự kích động trong lòng, dù sao ở dị thế này, [diễalleqydn](#) Thượng Quan Minh Tuyên là máu mủ ruột thịt duy nhất của nàng, bảo sao nàng không kích động được.

Nàng thận trọng mở phong thư, lấy thư bên trong ra, trên thư viết không nhiều, nhưng trong từng câu chữ đều có thể cảm nhận được sự yêu mến của một người ca ca đối với muội muội của mình.

Nguyệt nhi:

Gần đây có khỏe không? Nói cho muội một tin tốt, ca ca sắp về rồi, sau này sẽ không có ai dám ức hiếp muội muội của ta nữa, lúc muội nhận được phong thư này, thì cũng khoảng ba ngày nữa là ta về tới nơi, chờ ta! Ký tên ca ca yêu dấu của muội.

"Tiểu thư, đại thiếu gia viết gì vậy." Bích Ngọc thấy mặt Thượng Quan Tây Nguyệt không đổi sắc, nhìn không được lo lắng hỏi.

Có phải đại thiếu gia đã xảy ra chuyện gì rồi không, phi phi phi, Bích Ngọc vỗ nhẹ mặt của mình, đúng là miệng quạ đen, đại thiếu gia là cát nhân thiên tướng, thần linh sẽ phù hộ hắn.

"Ma ma, ca ca hắn..." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý dừng lại một chút. Nhìn mọi người đang khần trương, miệng nhếch lên, cười một tiếng, nói tiếp "Sắp về rồi"

Hình như Khương ma ma không nghe rõ, nên kêu Thượng Quan Tây Nguyệt lặp lại lần nữa.

"Ma ma, ta nói là ba ngày nữa ca ca sẽ về đến nhà." Thượng Quan Tây Nguyệt giấu kỹ thư vào ngực, tay để lên miệng, hét lớn tiếng.

Nhìn động tác trẻ con của Thượng Quan Tây Nguyệt, Khương ma ma vui mừng cười, đứa nhỏ này, gần đây luôn tỏ vẻ trưởng thành, làm bà cảm thấy đau lòng, [diễnd@fnleqysdn](#) bây giờ nhìn nàng mới thấy giống đứa bé. Sau khi đại thiếu gia trở về, Nguyệt nhi cũng không cần tỏ vẻ mạnh mẽ nữa.

"Thật sao? Tiểu thư, quá tốt rồi." Bích Ngọc và Thượng Quan Tây Nguyệt ôm nhau vui vẻ nhảy tới nhảy lui.

Thì ra là thiếu gia sắp quay về, làm hại mình còn lo bóng lo gió, nhưng thiếu gia trở về, sẽ không ai dám ức hiếp tiểu thư nữa, tuy nhiên bây giờ tiểu thư cũng không dễ dàng để cho người khác ức hiếp mình, nàng sẽ chỉ dẫn các nàng đi trên con đường mạnh hơn.

"Đúng rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt buông Bích Ngọc ra. "Ta phải tu luyện thật tốt, để ca ca trở về không thất vọng vì ta." Nói xong làm một cái mặt quỷ với Khương ma ma rồi chạy nhanh về phòng như một làn khói thổi qua.

"Phải chú ý nghỉ ngơi!" Khương ma ma hô lớn với Thượng Quan Tây Nguyệt, dieixndaffin/leqysdnn cũng không biết nàng có nghe không.

Qua một đêm tu luyện, không tiến bộ được bao nhiêu, nhưng nàng lại cảm giác linh lực của mình càng vững chắc hơn.

Nàng đi ra khỏi cửa phòng dẫn Bích Ngọc đi tới ao sen, phải đổi hoàn cảnh mới có thể đột phá được.

Đi tới cạnh ao, nàng nhìn khung cảnh chung quanh, hít sâu một hơi, hương hoa sen nhàn nhạt thấm vào ruột gan, thấy bốn phía không có ai, nàng kéo ống quần lên, cởi vớ và giày, đặt chân xuống nước, bàn chân mượt mà trắng nõn ở trong nước để lộ vẻ đẹp đặc biệt. Cá trong nước lấy chân của nàng làm trung tâm, không ngừng bơi vòng quanh.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Con lợn này là ai

Edit: susubluu

Bích Ngọc nhìn thấy hành vi to gan của tiểu thư nhà mình, quan sát bốn phía, thấy không có ai lập tức ngồi xổm xuống bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt nhắc nhở "Tiểu thư, người như vậy nếu bị người khác trông thấy sẽ không tốt, người..." Bích Ngọc còn chưa cầu nhàu xong, chỉ thấy Thượng Quan Tây Nguyệt không nhìn được khoát tay áo.

"Có gì ghê gớm đâu, chẳng phải để lộ cái chân thôi sao, có cần nghiêm trọng vậy không, ở thế giới kia ta còn mặc bikini, nếu người nhìn thấy không chừng sẽ bất tỉnh mất." Thượng Quan Tây Nguyệt rất thư thái, nói không suy nghĩ, nàng còn muốn ngâm mình một lát, cho nên nói không hề có kỵ.

"Tiểu thư, thế giới kia là cái gì, bikini là cái gì." Bích Ngọc sờ đầu không hiểu hỏi.

"Người thật quê mùa, không phải là..." Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu lại chuẩn bị giải thích cho nàng hiểu, nhưng nhìn thấy người hỏi là Bích Ngọc, diễndàn/leqy'dồn mới biết mình lại mơ mộng rồi. Ai, cứ luôn cho là mình còn ở thế kỷ 21, xem ra sau này lúc nói chuyện phải chú ý, nếu không thì thật không biết ngày nào đó lại lỡ miệng nói bậy cái gì nữa.

"Không có gì, Bích Ngọc, người canh chừng giúp ta, có người đến thì báo với ta một tiếng." Thượng Quan Tây Nguyệt liếc mắt, quay đầu lại, chân không ngừng bay nhảy trong nước, chơi vui đến quên cả trời đất.

Bích Ngọc thấy lời nói của mình không lọt vào lỗ tai của Thượng Quan Tây Nguyệt, không có cách nào khác, chỉ có thể thành thật đứng ở trên bờ trợn to hai mắt nhìn xem có ai tới hay không.

"Tiểu thư, mau lên đi, có người tới." Bích Ngọc nhìn bốn phía, đột nhiên nhìn thấy phía trước có hai người đi tới, nàng cố gắng muốn nhìn rõ xem là ai, nhưng khoảng cách hơi xa, nên nhìn không rõ lắm.

Đang lúc Thượng Quan Tây Nguyệt vui vẻ, liền nghe thấy tiếng la mắt húng này, diienxd@f1leqysdnn bắt đắcc dĩ đành phải rút chân lên, đeo vớ, xỏ giày xong đứng lên, đã nhìn thấy một người mập mập đi về phía nàng.

"Tiểu An, đây không phải là phế vật sao, ha ha!" Tên mập mập chỉ vào mặt Thượng Quan Tây Nguyệt cười với tùy tùng sau lưng, bộ dáng giống như nhìn thấy được một chuyện rất buồn cười.

Thượng Quan Tây Nguyệt thần nhiên tự đắc, nhìn tên mập mập không ngăn ngại ức hiếp nàng, về mặt nàng lạnh nhạt, xem ra trước kia tên gia hỏa này đã ức hiếp chủ nhân thân thể này không ít.

Tùy tùng đứng sau lưng nhìn thấy thiếu gia vui vẻ, không ngừng vuốt mông ngựa "Thiếu gia, đúng là phế vật đó, đúng, phế vật, vì sao nhìn thấy thiếu gia nhà ta không đập đầu thỉnh an." Tiểu An ý vào thiếu gia nhà mình nên đã quen làm xằng làm bậy, nếu hắn biết Thượng Quan Tây Nguyệt đã sớm thay đổi, đánh chết hắn cũng không dám khiêu khích nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt còn chưa mở miệng, Bích Ngọc liền không nhìn được, đứng một bên chỉ vào hắn mắng to "Tên nô tài nhà người làm càn, đây là đại tiểu thư, các người nên thỉnh an nàng mới đúng, làm gì có đạo lý đại tiểu thư thỉnh an các người."

"Ha ha, Tiểu An, ta không nghe lầm chứ, cái phé vật này lại muốn ta thỉnh an nàng?" Tên mập mập làm như nghe được chuyện gì đó buồn cười, cười không ngừng, thịt thừa trên mặt cũng rung động theo.

"Thiếu gia, người không nghe lầm, phé vật này thật sự có ý đó." Tiểu An không ngừng vuốt mông ngựa, nếu không phải tính tình Thượng Quan Tây Nguyệt mềm yếu, dieenxdaffleqysdnn hẳn sẽ không dám ức hiếp nàng như vậy, ở trong phủ này, bọn nô tài hèn mọn như hắn mỗi ngày đều bị ức hiếp đánh chửi, hiện tại có một đại tiểu thư mềm yếu để bọn hắn ức hiếp, hắn vui mừng còn không kịp nữa!

"Ha ha ha ha ha" cười một hồi lâu, đến khi thở không nổi mới ngừng lại "Tiểu An, đề phé vật kia xuống đất, bản thiếu gia phải dạy cho nàng biết cái gì gọi là thỉnh an."

"Được" lấy được mệnh lệnh, Tiểu An vênh vác tự đắc đi đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, đang chuẩn bị động thủ, lại bị Thượng Quan Tây Nguyệt đá một cước lên đầu gối phải, đau đến nỗi đứng lên không nổi.

Tiểu An không hề nghĩ phé vật như nàng lại có thể động thủ đánh người, nên bị đá trúng "Ai da, đau chết ta rồi." Tiểu An nằm rạp trên mặt đất ôm đầu gối hét to.

Thượng Quan Tây Nguyệt không để ý đến tiếng hét như heo bị thọc tiết của hắn, đi về phía trước hai bước, cao ngạo ngẩng đầu dùng cằm chỉ vào tên nam tử mập mập hỏi Bích Ngọc "Bích Ngọc, con lợn này là ai!"

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phé Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Đệ đệ heo của Thượng Quan Lâm

Edit: susubluu

Bích Ngọc bị Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi đến sững sờ. Heo, heo sao? Chậm chạp một hồi, mới hiểu tiểu thư đang chỉ người đứng trước mặt nàng.

"Tiểu thư, vị này là Tứ thiếu gia Thượng Quan Dục, là đệ đệ ruột cùng mẹ với Nhị tiểu thư." Bích Ngọc nín cười vất vả lắm mới nói ra được mấy chữ. Tiểu thư thật sự biết đùa, heo? Hình dung quá chính xác.

"Thượng Quan Dục?" Thượng Quan Tây Nguyệt cẩn thận quan sát hắn, vóc người mập mập, dieenxdaffleqysdnn mặc trường sam màu xanh lục, còn học người ta cầm một cây quạt ngọc màu xanh, mắt nhỏ miệng rộng, cả người nhìn rất buồn cười. Không thể không nói, hắn và Thượng Quan Lưu Phong giống như từ một khuôn đúc ra.

"A" Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý kéo dài âm điệu "Thì ra người chính là đệ đệ heo của Thượng Quan Lâm, Thượng Quan Dục."

"Không sai, chính là bản thiếu gia." Thượng Quan Dục kiêu ngạo ngẩng đầu, chờ Thượng Quan Tây Nguyệt bị dọa mềm nhũn chân sau đó quỳ xuống, không hề nghe thấy câu nói phía trước của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bích Ngọc nhìn bộ dáng tự cao tự đại của Thượng Quan Dục, đại tiểu thư nói hắn là heo còn đứng đó đắc chí, rốt cục nhìn không được cười thành tiếng.

Thượng Quan Dục không thấy Thượng Quan Tây Nguyệt cầu xin tha thứ, ngược lại nhìn thấy một nha hoàn ôm bụng cười to, lập tức cảm thấy rất hiểu kỳ, chẳng lẽ vừa rồi mình nói gì khiến người ta buồn cười sao?

Lập tức nghĩ lại, không ngờ mình lại bị một nha hoàn cười nhạo, quả thực là sỉ nhục "Làm càn, người..."

"Thiếu gia, nàng nói người là heo." Tiểu An ngồi dưới đất phản ứng kịp thời, vội vàng nhắc nhở.

"Người nói cái gì" nghe Tiểu An nhắc nhở, rốt cục Thượng Quan Dục mới hiểu "Phé vật, người dám nói ta là heo."

"Thế nào, chẳng lẽ không giống ư? Người tự nhìn mình một chút đi, đầu heo, nảo heo, lỗ tai heo, mũi heo, toàn thân cao thấp không có chỗ nào không giống heo." Thượng Quan Tây Nguyệt không chút lưu tình châm chọc, diend@ffleqysdoon nói đến chỗ nào thì chỉ tay vào chỗ đó, bốn cọt Thượng Quan Dục không đáng một đồng.

Đúng là đồ đầu lợn, tuy nhân phẩm Thượng Quan Lâm không ra gì, nhưng tướng mạo cũng thuộc hạng một hạng hai, sao tướng mạo của Thượng Quan Dục khi trưởng thành lại không có đức hạnh như này chứ, thật hoài nghi hai người bọn họ có phải chị em ruột hay không.

"Phé vật, người..." Thượng Quan Dục bị Thượng Quan Tây Nguyệt nói đến đỏ bừng cả mặt, nhưng không phải thẹn thùng, mà là tức giận.

Đáng giận đáng giận, phé vật này to gan như vậy từ khi nào, dám vũ nhục mình, nhất định không thể tha cho nàng.

"Thôi đi, người vẫn không chịu thừa nhận mình là heo sao? Chỉ có heo mới giống như người thờ không ra hơi!" Thượng Quan Tây Nguyệt khinh bỉ nhìn hần một chút, đi dọc theo bờ hồ trở về.

Vừa đi vừa nói với Bích Ngọc "Bích Ngọc, sau này chúng ta không thể nói chuyện với heo, biết không, nếu không người cũng sẽ biến thành..." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa làm một thành cái mũi heo.

Bích Ngọc bị trêu cười ha ha "Vâng, tiểu thư "

Thượng Quan Dục nghe thấy mình bị cười nhạo, phần hần nhìn chăm chăm bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, đột nhiên nhìn vào ao nước, nhìn thấy bóng Thượng Quan Tây Nguyệt đang bước đi, khóe miệng giương lên, âm trầm cười.

Hừ, phé vật, ta sẽ cho người xuống dưới tắm, nhìn xem người còn dám đắc tội ta hay không.

Thượng Quan Dục vừa nghĩ xong, liền hành động, bỗng nhiên hần chạy về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, chuẩn bị đẩy nàng ngã xuống nước.

Nghe thấy phía sau lưng có động tĩnh, Thượng Quan Tây Nguyệt hơi nghiêng đầu, cười thầm chê cười hần ngớ ngẩn, muốn ám toán người khác mà động tác lại lớn như vậy, nhưng cũng vậy thôi, với thân thể mập mạp của hần dù muốn nhỏ cũng không nhỏ được.

Âm thanh sau lưng càng lúc càng gần, đúng lúc này, Thượng Quan Tây Nguyệt cấp tốc kéo tay Bích Ngọc né qua bên cạnh, mà Thượng Quan Dục ở sau lưng bởi vì muốn đẩy Thượng Quan Tây Nguyệt xuống nước, cho nên dùng hết sức lực của mình, diẽnxdafilleqysdnn như thế rất tốt, không thu lực về kịp, chỉ có thể trở mặt nhìn mình cách ao hoa sen càng ngày càng gần, cuối cùng bịch một tiếng rơi xuống nước.

"Cứu... Cứu mạng, ta không... Không biết bơi." Thượng Quan Dục không ngừng dấy dựa trong nước, hốt hoảng hô cứu mạng.

Bởi vì thể tích thân thể hần tương đối khổng lồ, cho nên chìm xuống nước rất nhanh, đầu của hần cố gắng hướng lên trên, mồm há rất lớn, hi vọng hít được nhiều không khí, nhưng hần càng làm như thế, thì lại càng uống nhiều nước.

"Lộc cốc... Lộc cốc "

"Khục khục... Cứu mạng.. Khục..."

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng trên bờ khoanh tay ôm ngực lặng lẽ nhìn Thượng Quan Dục không ngừng gấy dựa trong nước, khóe miệng nở một nụ cười lạnh, không hề có tâm cứu người.

Trò cười, nếu không phải nàng sớm phát giác, thì người ở trong nước lúc này chính là mình, mà coi như nàng rơi vào nước, Thượng Quan Dục cũng sẽ không cứu nàng, cho nên nàng cần gì phải lãng phí sức lực đi cứu một người không đáng cứu chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Trư Bát Giới rơi vào thùng nước rửa chén

Edit: susublué

"Bích Ngọc, người nhìn hần xem, có giống Trư Bát Giới Trư Bát Giới rơi vào thùng nước rửa chén không." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nhìn Thượng Quan Dục vùng vẫy trong nước, vừa trêu ghẹo hần.

"Phốc" Bích Ngọc nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt dùng câu này để hình dung hần, nhìn lại thân thể mập mạp của Thượng Quan Dục không ngừng gấy dựa trong nước, dường như là giống, phải nói là rất giống mới đúng.

Tiểu An ngồi dưới đất không thể đứng dậy thấy Thượng Quan Dục rơi xuống trong nước, há to miệng, trong lúc nhất thời ngẩn người ra, đợi hần lấy lại tinh thần, diẽnxdafilleqysdnn Thượng Quan Dục đã không còn hơi sức kêu cứu. Đầu của hần cũng chậm chậm chìm vào trong nước.

"Người đầu mau tới đây, thiếu gia rơi xuống nước, mau tới đây, cứu thiếu gia đi." Tiểu An lớn tiếng kêu cứu, thiếu gia là tính mạng của Nhị di nương, nếu thiếu gia chết đuối, nhất định hần cũng không thể sống, nghĩ đến thủ đoạn tra tấn người đến sống không bằng chết của Nhị di nương, Tiểu An không tự chủ run lên, tiếng gọi càng lúc càng lớn, tới lúc cuồng hống muốn tắt tiếng, rốt cục hai tên nô tài gần đó mới nghe thấy tiếng la chạy tới.

"Nhanh, thiếu gia rơi xuống nước, các người mau cứu hần cứu lên." Tiểu An xoay vòng chỉ vào hồ nước nói.

Hai nô tài nghe thấy thiếu gia rơi xuống nước, lập tức nhảy xuống nước không do dự, cứu Thượng Quan Dục đang chìm trong nước lên.

Không thể không nói. Thượng Quan Dục thực sự quá béo, một nô tài không thể ôm nổi eo của hần, rơi vào đường cùng, chỉ có thể dùng cách một người nắm hai bên nách Thượng Quan Dục, một người ôm hai chân của hần, chậm rãi bơi vào bờ.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn bị Thượng Quan Dục kéo ở trong nước, cũng không đưa tay kéo hẳn lên, mà chỉ đứng nhìn hai tên nô tài dốc hết sức kéo Thượng Quan Dục lên bờ.

Ngủ xuẩn, để xem lần sau ngươi có dám gây sự nữa không, lần này biết sự lợi hại của ta chưa.

"Thiếu gia." Tiểu An nhìn Thượng Quan Dục không cử động, bi thống hô to, lần này thảm rồi, nhất định mình cũng sẽ bị chôn cùng. Nghĩ như vậy, nước mắt nước mũi ào ào chảy xuống.

Tiểu An không ngừng lết cái mông, chà xát đến mức nổi bóng, rốt cục cũng đến bên cạnh Thượng Quan Dục.

"Thiếu gia, người tỉnh lại đi, người chết rồi nô tài làm sao bây giờ." Tiểu An nằm sấp trên cái bụng tròn vo của Thượng Quan Dục thương tâm khóc. Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, diexd@flequysdnn ngẩng đầu hung tợn trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Phế..." Vừa nói một chữ, Tiểu An lập tức dừng lại, đầu gối còn đau, giống như đang nhắc nhở hẳn không thể tùy tiện đắc tội nàng.

"Ta cho ngươi biết, Nhị phu nhân tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi." Tiểu An nói xong dùng bàn tay bẩn thỉu lau nước mắt.

"Nhị phu nhân? Từ lúc nào trong phủ lại có thêm một vị phu nhân mà ta lại không biết vậy? Chẳng lẽ người ngươi nói là Nhị di nương?" Thượng Quan Tây Nguyệt ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt của hẳn hỏi liên tiếp mấy câu.

"Chuyện này... Chuyện này..." Tiểu An nhìn thấy ánh mắt soi mói của Thượng Quan Tây Nguyệt, khẩn trương nói không nên lời.

"Di nương vĩnh viễn chỉ là di nương, một tiện thiếp lại vọng tưởng trở thành phu nhân? Ngươi nói thử xem, rốt cuộc nàng ta là di nương hay là phu nhân!" Thượng Quan Tây Nguyệt không chớp mắt nhìn hẳn, giống như nếu hẳn không nói ra đáp án khiến mình hài lòng, hậu quả sẽ rất khó lường.

Lúc này trong lòng Tiểu An cũng vô cùng rối rắm, nếu trả lời là di nương mà để người khác biết, hẳn sẽ nếm mùi đau khổ, nhưng nếu trả lời là phu nhân, thì không biết nữ nhân trước mắt này sẽ làm gì để chinh hẳn nữa, suy nghĩ một lúc, vẫn nên giải quyết tình cảnh trước mắt đã.

Còn về phía phu nhân, chỉ cần giấu kín sẽ không ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Không phải thiếu gia heo đã tỉnh rồi sao

Edit: susublu

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn con mắt Tiểu An xoay tròn, sao nàng lại không biết hẳn đang tính toán gì chứ, cho dù nghĩ một đằng nói một nẻo cũng không sao, dù sao chỉ cần nói ra khỏi miệng là được rồi.

"Là di nương, đương nhiên là di nương." Tiểu An cúi đầu khom lưng nói, nếu như hẳn nằm sấp, thật sự sẽ giống một con chó ghê.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe được đáp án khiến mình hài lòng cũng không làm khó hẳn, nhẹ gật đầu đứng lên.

"Câu trả lời của ngươi làm ta vừa ý, đã như vậy, ta sẽ giúp ngươi cứu thiếu gia heo của ngươi."

Tiểu An nghe thiếu gia còn có thể cứu, cảm kích nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt "Tạ đại tiểu thư, tạ đại tiểu thư."

Nghe Tiểu An cảm kích, càng soi mói Tiểu An hơn, Thượng Quan Tây Nguyệt chậm rãi nâng chân phải lên, đạp xuống bụng Thượng Quan Dục.

"Đại... Đại tiểu thư, người muốn làm gì." Mắt thấy động tác của Thượng Quan Tây Nguyệt, Tiểu An bất an hỏi.

Phát giác được Tiểu An đang khủng hoảng, Thượng Quan Tây Nguyệt quay đầu nhìn hẳn cười, sau đó chân phải dùng sức đạp xuống một cái, một tiếng "phịch" vang lên, chân Thượng Quan Tây Nguyệt nằm trên bụng Thượng Quan Dục.

Tiểu An không thể tin nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, không tin nàng cứ như vậy giẫm lên bụng Thượng Quan Dục, lúc đầu thiếu gia đã bất tỉnh nhân sự, lần này càng thảm rồi.

"Ngươi... Đại tiểu thư... Ngươi "

Thượng Quan Tây Nguyệt buông chân xuống, xoay xoay khuỷu chân một chút, diexd@flequysdoonn ta khinh, heo đúng là heo, bụng nhiều thịt như vậy, nếu không phải nàng bớt sức đi, nói không chừng chân sẽ đau.

"Người cái gì mà người" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Tiểu An chỉ vào mình, lại chỉ vào Thượng Quan Dục, không nhận được hỏi.

"Người nhìn đi, không phải thiếu gia heo tình rồi sao?"

Sau khi Thượng Quan Dục nhận một cước của Thượng Quan Tây Nguyệt, không thể không nói, tuy phương pháp này ngoài dự liệu, nhưng lại đẩy hết nước trong bụng Thượng Quan Dục ra.

"Khụ khụ" Thượng Quan Dục khó chịu ho một tiếng, hắt chậm rãi mở hai con mắt hí ra.

"Tình, thiếu gia tình rồi." Tiểu An vui đến phát khóc, cũng quên là nhờ Thượng Quan Tây Nguyệt đá một cước thiếu gia mới tỉnh lại.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhắm chán nhìn màn kịch trước mắt này, dẫn Bích Ngọc quay người bỏ đi. [Diễnđ@nn//lleqysdnn](#)

"Ta làm sao." Thượng Quan Dục mê mang nhìn lên bầu trời, ngây ngốc hỏi, quên hết mọi chuyện vừa rồi.

"Thiếu gia, vừa rồi người rơi vào nước." Tiểu An ngẩng đầu nhìn về phía hai tên nô tài đứng như cột gỗ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Các người còn đứng ngốc ở đây làm gì, còn không đỡ thiếu gia về phòng, sau đó đi tìm đại phu."

Nghe thấy mệnh lệnh, hai người rút cục cũng có phản ứng, mỗi người một bên nâng Thượng Quan Dục lên đưa hắn về phòng.

"Ài, hai người các người, chút nữa tìm người điu ta về." Nhìn bọn họ đi xa, Tiểu An mới nghĩ đến chân của mình không thể đi, tranh thủ thời gian la to, dieixndaaflequysdnn cũng không biết bọn hắn có nghe không.

"Tiểu thư, người về rồi!" Tiểu Ngôn đứng ở cửa nhìn thấy các nàng trở về vui vẻ nghênh đón.

Nhìn Tiểu Ngôn đã khôi phục lại bình thường, Thượng Quan Tây Nguyệt vui mừng cười.

"Tiểu Ngôn, thân thể tốt hơn chưa?"

"Đã tốt lâu rồi, tiểu thư, người nhìn đi, ta rất khỏe mạnh." Nói xong nâng cánh tay nhỏ bé của mình lên nói.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn cánh tay của Tiểu Ngôn tốt hơn rồi, bật cười "Nha đầu nhà người, không kém hơn ta bao nhiêu, còn ở chỗ này mà khoe khoang."

"Được rồi, đi vào rồi nói." Bích Ngọc lời kéo Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị đi vào, sau lưng vang lên một giọng nói.

"Đại tiểu thư xin dừng bước."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Giang Phỉ chỉ là di nương, tự xưng thiếp

Edit: susubluu

Ai gọi ta, Thượng Quan Tây Nguyệt hiếu kỳ quay đầu lại.

Người đứng trước mặt Khương ma ma cũng ngang tuổi với bà, mặc bộ quần áo màu xanh đậm, ngay lông mày còn có một nốt ruồi, khóe miệng trẻ xuống dưới, giống như có ai đó thiếu tiền bà ta vậy, mắt của bà ta toàn sự chanh chua và tính toán, xem ra cũng không phải thứ gì tốt, quả nhiên, mới mở miệng, đã lộ bản tính.

"Người là ai." Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá bà ta, cũng không cho bà sắc mặt tốt, chỉ có người nào tàn mới đối xử thân thiện với một người ghét mình.

Phụ nhân nghe giọng nói không thân thiện của Thượng Quan Tây Nguyệt, không vui nhú mày, trong ấn tượng của bà, Thượng Quan Tây Nguyệt là một người nhất gan, sợ phiền phức.

"Đại tiểu thư, lão nô là ma ma thiếp thân bên cạnh Nhị phu nhân, Tô ma ma." Tuy Tô ma ma hỏi gì đáp nấy, có vẻ như cung kính, nhưng sự khinh thường trong mắt lại không thể giấu được.

Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm cười lạnh một tiếng, lại là Nhị phu nhân? Xem ra nếu không giáo huấn lại nô tài trong phủ thì không được rồi.

"Không biết Nhị phu nhân mà vị ma ma này nói tới là ai." Sắc mặt Thượng Quan Tây Nguyệt không đổi nhìn nàng, giả bộ vô ý hỏi.

Tô ma ma nhìn nụ cười thân nhiên trên mặt của Thượng Quan Tây Nguyệt, trong lòng có chút sợ hãi, không hiểu nàng có ý gì, cũng không biết mình nên trả lời thế nào mới có thể khiến cho Thượng Quan Tây Nguyệt hài lòng, diẽnxdaffllequysdoon về phía Nhị phu nhân bà sẽ khuyên bảo, nói nữ nhân trước mắt này đã thay đổi, không nên tùy tiện đắc tội.

Ở trong lòng suy nghĩ, Tô ma ma nói như thật". Nhị phu nhân là mẫu thân của nhị tiểu thư."

Trong lòng của bà, Nhị phu nhân chính là chính thất, Thượng Quan Tây Nguyệt thay đổi thế nào thì cũng chỉ là một phế vật, không đúng sao? Có thể gây được chuyện gì chứ.

Nghe Tô ma ma trả lời, Thượng Quan Tây Nguyệt hơi nhíu mày lại, cười như không cười nhẹ gật đầu, nhưng cũng không nói gì thêm, ngược lại hỏi một câu chung chung "Vì sao trước kia ta chưa bao giờ thấy người."

"Lúc trước lão nô phụ trách chăm sóc thiếu gia, bây giờ thiếu gia đã về, lão nô cũng theo về."

Thượng Quan Tây Nguyệt giống như đã hiểu nhìn nàng "Thì ra là thế, không trách được Tô ma ma không hiểu quy củ như vậy, thì ra là do ở bên ngoài quá lâu."

"Lão nô không hiểu ý của đại tiểu thư!" Tô ma ma cúi đầu bình tĩnh trả lời, nhưng trong lòng lại đánh một tiếng trống cảnh giác, không hiểu Thượng Quan Tây Nguyệt có ý gì.

"Không hiểu? Được, vậy ta hỏi người vài câu, ta hỏi người đáp." Thượng Quan Tây Nguyệt quay người ngồi trên ghế đá trong sân.

"Vâng, lão nô nhất định thành thật trả lời."

"Giang Phi được kiệu lớn tám người khiêng vào phủ sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi câu thứ nhất.

Tô ma ma bị hỏi câu này hơi sững sờ, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn nàng, sao lại nói tới chuyện này.

"Không phải lớn..."

Không cho Tô ma ma nói tiếp, ngay sau đó Thượng Quan Tây Nguyệt hỏi câu thứ hai.

"Nàng là chính thất sao?"

"Không phải "

"Không phải được kiệu lớn tám người khiêng, cũng không phải chính thất, vì sao Tô ma ma lại gọi nàng là phu nhân? Ta nhớ hình như phu nhân trong phủ chỉ có mẹ ta, mà Giang Phi chỉ là di nương, phải tự xưng thiếp!" Thượng Quan Tây Nguyệt đứng lên càng nói càng lớn tiếng, đến câu cuối cùng đưa cả khuôn sát gần mặt của Tô ma ma.

Tô ma ma bị Thượng Quan Tây Nguyệt tra hỏi, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, diend22fillequydn đến cuối cùng nhìn thấy khuôn mặt nàng sát mặt mình, bị dọa đến lui về sau hai bước, rốt cuộc bà đã hiểu ý của Thượng Quan Tây Nguyệt rồi.

"Đại tiểu thư, là lão nô nói sai, lão nô nên nói là Nhị di nương mới đúng." Tô ma ma cúi đầu xuống, miệng nói một đằng nghĩ một nẻo.

Từ khi nào miệng lưỡi của phế vật này lại trở nên bén nhọn như vậy, lời nói không cho người khác chút cơ hội phản bác.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không có ý định so đo với bà, mặc dù bà không tình nguyện nói ra câu nói này, nhưng cũng đủ rồi, ít nhiều gì cũng có tác dụng trấn áp, để bà ta biết mình đã thay đổi, không còn là Thượng Quan Tây Nguyệt mặc cho người ta ức hiếp như trước kia nữa. "Nếu đã nói sai, ta cũng sẽ không so đo với người, nhưng lần sau cũng đừng nói sai nữa!"

Thượng Quan Tây Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Tô ma ma đang cúi đầu.

"Vâng, đại tiểu thư, lão nô nhất định ghi nhớ."

"Đúng rồi, lần này Tô ma ma tới đây có chuyện gì không?" Giảng đạo nửa ngày, rốt cục Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nói đến chuyện chính.

"Là như vậy, đại tiểu thư, Nhị di nương mời người qua đó!"

Mời ta qua đó? Hừ, nhất định là vì chuyện Thượng Quan Dục rơi xuống nước, tốt, ta đi qua xem thử người muốn cái gì.

"Vậy thì đi thôi." Thượng Quan Tây Nguyệt đi ở phía trước, Tiểu Ngôn và Bích Ngọc theo sau lưng cùng nhau đi về nơi ở của Giang Phi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 87: Con thứ mà cũng muốn làm đệ đệ của ta

Edit: susubluu

Tô ma ma đi đằng sau nhìn chăm chăm vào bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, người này vẫn như trước, chỉ có tính cách là thay đổi, xem ra phu nhân nói không sai, đúng là Thượng Quan Tây Nguyệt đã thay đổi rồi, sau này làm việc nhất định phải cẩn thận hơn.

Đi vào phủ của Giang Phi, hạ nhân dẫn nàng đến một căn phòng.

Còn chưa tới gần, đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng gào khóc."Lão gia, người nhìn nhi tử chúng ta đã bị tra tấn ra thế này kìa!"

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở cửa nghe thấy tiếng thét như quỷ khóc sói gào, không khỏi tán thưởng, chất giọng này nếu ở hiện đại, có thể làm ca sĩ.

"Đủ rồi, khóc cái gì mà khóc." Thượng Quan Lư Phong không nhịn được nói.

Thượng Quan Tây Nguyệt đứng bên ngoài nghe tiếng ồn ào bên trong, nàng cảm thấy rất thú vị.

Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, sau này còn thời gian rất nhiều cho các người khóc.

"Đại tiểu thư, mời vào" Tô ma ma đứng sau lưng nhắc nhở.

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa vào đã nhìn thấy nô bộc quý gói đầy đất, tất cả đều cúi đầu, không dám nói một tiếng, Thượng Quan Dục nằm trên giường, xem ra còn chưa tỉnh lại.

Lâu như vậy mà còn chưa tỉnh, xem ra ăn thịt cũng như không, thân thể mập mạp như thế mà thể chất lại quá yếu.

Giang Phi đang gào khóc nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi vào, hai mắt đỏ bừng, trừng mắt phóng như điên tới gần nàng "Là người, đều do người hại Dục thành như vậy."

Một đứa xấu xa như nó, sao lúc trước lại giữ nàng ta lại để cho mình bị khinh bỉ, còn ức hiếp Lâm Nhi, bây giờ lại hại Dục của mình.

Thượng Quan Tây Nguyệt lặng lẽ nhìn Giang Phi xông lên nắm lấy bờ vai của mình, Diễn "dạfn/jllequydoon mặt không thay đổi gỡ tay của nàng ra, đẩy nàng qua một bên. Tô ma ma vội vàng tiến lên đỡ lấy Giang Phi, để bà không bị ngã sấp xuống.

"Không biết Nhị di nương nói câu này là có ý gì, cái gì gọi là ta hại Thượng Quan Dục thành như vậy." Thượng Quan Tây Nguyệt vuốt ve nếp nhăn chỗ bả vai, mắt nhìn về phía Giang Phi. Thấy Giang Phi trừng đôi mắt đỏ bừng nhìn mình, nàng không quan tâm vuốt vuốt mái tóc, nói.

Giang Phi cũng không để ý nàng gọi mình là Nhị di nương, giờ phút này lòng bà chỉ có con của mình.

"Nếu không phải tại người, sao Dục lại rơi vào nước."

"Không sai, đều vì người mà đệ đệ mới rơi vào nước." Thượng Quan Lâm đứng một bên nói giúp vào.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, người nói đi, rốt cục có phải người làm hay không" Thượng Quan Lư Phong cũng không còn gọi nàng là nghiệp chương nữa, chau mày nhìn nàng không khác gì nhìn nữ nhi.

Thượng Quan Tây Nguyệt buông bàn tay đang nghịch tóc xuống, khinh miệt nhìn đám người một nhà trước mắt, tục ngữ nói, dù người một nhà không ở chung một nhà cũng sẽ không nói dối nhau, không đúng sao, mấy người kia đều cùng một ruột với nhau.

"Thượng Quan Dục rơi vào trong nước là tự gieo gió gặt bão, không trách được người khác." Thượng Quan Tây Nguyệt chẳng thêm nhiều lời với bọn họ, sự thật là như thế, nếu không phải Thượng Quan Dục có ý xấu, sao hắn có thể rơi vào nước được, đơn giản là tự gây nghiệt không thể sống.

"Thật sự là người đẩy sao? Sao người có thể nhẫn tâm như vậy, hắn là đệ đệ của người." Thượng Quan Lư Phong nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt như cả bầu trời sập xuống.

"Đệ đệ?" Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh một tiếng "Ta không biết ta còn có một đệ đệ bắt một đích nữ như ta dập đầu thỉnh an? Còn nữa, ta là con vợ cả, mà Thượng Quan Dục chỉ là một đứa con thứ, lại không cung kính với ta, nếu Hoàng Thượng biết, sẽ nói là Thừa tướng người quân giáo không nghiêm, hay là nói Thừa tướng nhà người có ý dụng túng."

Thượng Quan Lư Phong bị Thượng Quan Tây Nguyệt nói cho á khẩu không trả lời được, dieinxdafllequysdoon việc xấu hổ trong nhà không thể để người ngoài biết, nếu không mặt mo của hắn biết đặt ở chỗ nào, nghĩ như vậy liền âm thầm trừng mắt nhìn Giang Phi, nhìn người dạy dỗ nhi tử của người đi, không hiểu quy củ như vậy.

Giang Phi bị Thượng Quan Lưu Phong trừng mắt, cảm thấy rất uất ức, hiện tại nàng rất hối hận vì lúc trước khi nàng ta ra đời không bóp chết nàng ta, mà lại chỉ hạ độc nàng, nếu bóp chết, thì bây giờ cũng sẽ không đến gieo tai họa cho mình.

"Dù đệ đệ sai, người cũng không thể đẩy hấn xuống nước!" Lúc này trong lòng Thượng Quan Lâm hận Thượng Quan Tây Nguyệt muốn chết, chuyện vòng ngọc lần trước làm hại nàng bị mất hết thể diện với thái tử, sau đó mới biết tất cả mọi chuyện đều do Thượng Quan Tây Nguyệt làm. Lần này nàng lại đẩy đệ đệ duy nhất của mình xuống nước, thù mới hận cũ khiến nàng không không chế nổi chính mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Không có việc gì thì đừng tìm ta, ta bận rộn nhiều việc

Edit: susublu

"Thượng Quan Lâm, lỗi tại nào của người nghe thấy ta nói mình đẩy Thượng Quan Dục vào nước." Thượng Quan Tây Nguyệt chăm chọc nhìn nàng, sao trên đời này lại có loại người như vậy, một lòng chỉ muốn vu hãm người khác.

"Ta..." Thượng Quan Lâm nói không nên lời, bởi vì nàng thật sự không nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói. "Dù người không nói, nhưng người im lặng cũng coi như thừa nhận." Thượng Quan Lâm chưa từ bỏ ý định ngụy biện.

"Người câm miệng cho ta." Thượng Quan Tây Nguyệt hét lớn một tiếng "Người không nói gì không ai nói người câm đầu."

"Còn về nguyên nhân Thượng Quan Dục rơi xuống nước, ta tưởng nô tài của hấn nên kể hết mọi chuyện ra rồi chứ." Thượng Quan Tây Nguyệt thấy Tiểu An cúi đầu, duỗi ra ngón tay thon dài ra chỉ vào hấn.

Tiểu An quỳ trên mặt đất nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nói vậy, ngẩng đầu đã nhìn thấy ngón tay của nàng chỉ vào mình, bị dọa đến mức không dám thở mạnh một tiếng, cấp tốc cúi đầu nơm nớp lo sợ.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi của Tiểu An, cũng không làm khó hấn, diễnxĐd@fmllequydoon thu tay lại, con mắt quét qua một vòng rồi nói "Nếu như các người không chê phiền muốn nghe thêm lần nữa, vậy ta kể lại cho các người nghe, là do Thượng Quan Dục muốn đẩy ta xuống nước trước, ta né qua một bên, rồi tự hấn rơi xuống nước, vậy thôi."

"Ai bảo người tránh." Thượng Quan Lâm hỏi một câu không đầu không đuôi.

Thượng Quan Tây Nguyệt phì cười một tiếng, cười đến nỗi mọi người đều phải nhìn, thật vất vả mới dừng lại "Thượng Quan Lâm, người thật sự ngốc hay giả ngốc vậy, người khác đẩy người chẳng lẽ người không tránh sao? Chẳng lẽ người ngu ngốc đứng đấy cho người ta đẩy sao? Chẳng lẽ người ngu xuẩn như vậy?" Thượng Quan Tây Nguyệt liên tiếp hỏi mấy câu, làm sắc mặt Thượng Quan Lâm hết xanh lại đỏ.

"Hơn nữa, nếu không phải ta cứu hấn, hấn đã sớm xuống địa ngục rồi!"

Giang Phi nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nguyên rủa con mình xuống địa ngục, đang chuẩn bị đứng lên mắng to, thì trên giường có động tĩnh.

"Khục khục... Nước" Thượng Quan Dục chậm rãi mở hai mắt ra, giọng nói khàn khàn.

Giang Phi thấy nhi tử tỉnh, cũng không thèm cãi nhau với Thượng Quan Tây Nguyệt nữa, vội vàng chạy đến bên cạnh, nắm tay hấn đặt vào lòng bàn tay mình "Dục, nương ở đây."

"Nương" Thượng Quan Dục nhìn Giang Phi cật lực nói "Ta muốn uống nước. "

"Nương lấy cho người" Giang Phi thả tay hấn ra chạy qua bàn bên cạnh rót một chén nước rồi đi về phía Thượng Quan Dục.

"Dục, nào, ngồi lên uống nước" Giang Phi thận trọng đỡ Thượng Quan Dục dậy, đưa chén trà đến bên miệng hấn, cho hấn uống từ từ.

Thượng Quan Dục uống một chén nước, cảm giác tinh thần tốt hơn nhiều, dựa lưng vào gối đầu, đánh giá đám người vây quanh mình, khi nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt, đột nhiên mở to hai mắt nhìn.

"Là người! Nương, chính là nàng ta hại ta rơi vào trong nước."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Thượng Quan Dục vừa mới tỉnh dậy đã cáo trạng trước, diễndafm""lle=quy[[dôn hận không thể tiến lên cho hấn hai bạt tay. Tốt cho con heo mập nhà người, ta cứu người, người không mang ơn thì thôi, còn đồ oan cho bản cô nương.

"Thiếu gia heo, người đối đãi với ân nhân cứu mạng của người như vậy sao? Người hỏi nô tài của người đi, nếu không phải ta cứu người, thì không biết

bây giờ người thế nào rồi."

"Còn nữa, thừa tướng đại nhân." Thượng Quan Tây Nguyệt đưa mắt nhìn sang Thượng Quan Lư Phong đang giữ im lặng "Ta không thể không nhắc nhở người, Giang Phi chỉ là thiếp, người để thiếu gia phủ Thừa tướng gọi nàng là nương, mà Thượng Quan Dục thân là con thứ lại nhục mạ ta, nếu chuyện này để cho đám quan trong triều biết, truyền ra ngoài không phải sẽ thành chủ đề bắt lỗi để người ta bàn tán sao. Còn nữa, lần sau nếu không có việc gì thì đừng tìm ta, ta bận rộn nhiều việc!"

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Tỷ tỷ nhất định sẽ báo thù cho người

Edit: susublu

Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt từ biến mất sau cổng, Thượng Quan Lư Phong tức giận quay đầu "cả đám các người đều không làm ta bớt lo được, Dục, sau này người gọi là di nương, nghe không."

"Cha..." Thượng Quan Dục không hài lòng muốn phản bác.

"Đù rồi, cứ như vậy đi, nếu để ta phát hiện các người gọi sai, sẽ không tha cho người, các người cũng lui xuống hết đi, không nên quấy rầy thiếu gia" Thượng Quan Lư Phong nói với đám nô tài đang quỳ trên mặt đất rồi phất ống tay áo bỏ đi.

Bất kể thế nào, hắn cũng sẽ không lấy tiền đồ của mình ra để đùa giỡn, Thượng Quan Tây Nguyệt nói mấy câu vừa đúng lúc nhắc nhở hắn, xem ra sau này hắn cũng không thể làm quá mức, dù sao Thượng Quan Tây Nguyệt cũng là nữ nhi của mình.

Nếu để cho Thượng Quan Tây Nguyệt biết suy nghĩ lúc này của Thượng Quan Lư Phong, diễndann"jle/quýdoon không biết sẽ cảm thấy thế nào. Nữ nhi? Bây giờ mới nói những lời này thì đã quá muộn, mối liên hệ duy nhất giữa bọn họ là thù hận.

"Nương, chúng ta nên làm gì đây." Thượng Quan Lâm nhìn Thượng Quan Lư Phong không lưu luyến xoay người rồi đi, cũng không nhìn đệ đệ vừa mới tỉnh một cái, lập tức không biết nên làm sao.

Giang Phi đang đắm chìm trong tâm tư của mình, nên không nghe thấy Thượng Quan Lâm đang nói gì. Hiện tại trong lòng nàng chỉ nghĩ cách đối phó Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Nương, nương" trông thấy Giang Phi không có phản ứng, Thượng Quan Lâm lắc lắc cánh tay của bà.

"Lâm Nhi, " Giang Phi nhìn nữ nhi của mình "Thượng Quan Tây Nguyệt nói không sai, sau này người gọi ta là di nương đi, nếu bị người khác bắt được cái đuôi sẽ không tốt."

"Nương" Thượng Quan Lâm không muốn làm theo, nhìn nàng.

Giang Phi lắc đầu nhìn nữ nhi còn chưa thành thực, không biết làm thế nào để nàng hiểu mọi chuyện đã vượt khỏi tầm kiểm soát của bọn họ. Vì kế hoạch sau này, chỉ có thể nói nàng nên cẩn thận hơn.

"Lâm Nhi, người phải nghe lời, nếu xảy ra chuyện, đối với người và ta đều không tốt."

Thượng Quan Lâm nhìn thấy biểu cảm nặng nề của Giang Phi, miệng không thể không phục "Hiểu rồi, di nương."

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng Thượng Quan Lâm lại đang nghĩ kế đối phó Thượng Quan Tây Nguyệt. Nàng như cây gai mắc kẹt ở cổ họng mình, rất khó chịu.

Giang Phi nhìn Thượng Quan Lâm không tình nguyện, cũng biết trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì, hiện tại chỉ hy vọng nàng đừng làm ra chuyện gì quá phận là tốt rồi.

"Tốt lắm, người ở lại đây trò chuyện với đệ đệ người, ta đi nghỉ trước." Giang Phi nói xong xoa xoa cái trán đau nhức, ai, bị giày vò từ sáng đến giờ đến bây giờ, diễndann"jle/quýdoon không ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt lại thay đổi lớn như thế, rất lạnh lợi, chẳng lẽ trước kia đều là giả vờ, cũng không có khả năng, rốt cục là sai ở chỗ nào, hay là... Trúng tà.

Nghe tiếng bước chân của Giang Phi dần dần xa đi, Thượng Quan Lâm đi tới bên cạnh cửa quan sát thấy không có người liền đóng cửa lại, đi đến giường ngồi bên cạnh Thượng Quan Dục.

"Tỷ tỷ, ta mặc kệ, người phải giúp ta báo thù." Thượng Quan Dục không chịu bỏ qua nắm tay Thượng Quan Lâm nói.

"Người yên tâm, tỷ tỷ nhất định sẽ bảo thù cho người." Thượng Quan Lâm vỗ vỗ cánh tay trấn an Thượng Quan Dục.

Nghe thấy tỷ tỷ cam đoan, Thượng Quan Dục vui vẻ ngồi ngay ngắn, bắt đầu lên những ý tưởng ngu ngốc. "Tỷ tỷ, người đi tìm biểu ca, đến lúc đó..."
Thượng Quan Dục ghé sát vào lỗ tai Thượng Quan Lâm nói nhỏ.

"Thế nào." Thượng Quan Dục vui vẻ nhìn Thượng Quan Lâm, chờ Thượng Quan Lâm trả lời.

Thượng Quan Lâm vui mừng gật đầu đồng ý. Hừ, Thượng Quan Tây Nguyệt, người đợi đi, lần này ta sẽ khiến người không ngóc đầu lên được.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Nhìn xem ta có chinh chết nàng ta không

Edit: susublu

Khi bọn họ nói xong, trên nóc nhà có một người bay đi.

"Chủ tử" Người trên nóc nhà bay đến phía sau một căn nhà, cung kính quỳ gối trước mặt một người.

"Đứng lên đi" Người kia xoay người lại, thì ra là Bách Lý Thần.

"Thế nào."

Gần đây Bách Lý Thần luôn sai Đông Nhật đi quan sát tình huống của Thượng Quan Tây Nguyệt, sau đó trở về báo cáo cho hắn biết.

"Chủ tử, người không biết đâu." Đông Nhật bắt đầu kể lại chuyện từ lúc Thượng Quan Dục rơi xuống nước đến cuối cùng, vừa nói vừa quơ tay múa chân, diễn tả rất đặc sắc. Nói xong câu cuối cùng, sắc mặt Bách Lý Thần trở nên nghiêm túc.

"Người nói bọn họ chuẩn bị đối phó Nguyệt nhi sao." Chết tiệt, người của ta cũng dám động. Diễn[đàn/lequysdoon xem ra không cho các người nếm thử đau khổ các người sẽ không biết điều.

"Đường ca, các người đang nói gì, ai muốn đối phó Nguyệt nhi." Bách Lý Gấm không mời mà tới, nghênh ngang đi đến. Đúng lúc nghe thấy Nguyệt nhi, liền quan tâm hỏi.

Bách Lý Thần cau mày nhìn Bách Lý Gấm, ám vệ trong phủ dùng để làm gì, ngay cả hắn cũng không ngăn được, để bọn hắn ở đây để làm gì.

Đông Nhật phát hiện Bách Lý Thần nhìn mình chằm chằm, uất ức chớp mắt, gia, chuyện này không thể trách chúng ta, ngài phải biết rõ tên đường đệ tiểu ma đầu của ngài, chúng ta thật sự không ngăn được.

Bách Lý Thần cũng biết đường đệ là người không an phận, nên cũng không so đo với bọn hắn.

"Tại sao người lại chạy tới đây, lần sau trước khi đến nên thông báo một tiếng."

Bách Lý Gấm không thèm quan tâm hắn làm mặt lạnh, dù sao từ nhỏ đến lớn đều đã quen rồi.

"Đường ca, ta đến mà còn phải thông báo thì quá khách sáo rồi."

Mặt Bách Lý Thần không thay đổi nhìn hắn, cuối cùng không để ý hắn, để Đông Nhật tiếp tục nói.

"Bọn họ thật sự muốn đối phó Thượng Quan tiểu thư, còn nói muốn tìm biểu ca hỗ trợ, nhưng vì bọn họ nói quá nhỏ nên thuộc hạ nghe không được bọn họ sẽ đối phó thế nào." Đông Nhật nói toàn bộ những gì mình nghe được cho Bách Lý Thần.

"Biểu ca? Người đó chắc là Giang Nguyên, Đông Nhật, người tiếp tục quan sát, có tin tức gì phải lập tức nói cho ta biết."

"Được" Đông Nhật tung người một cái liền biến mất.

"Đường ca, xảy ra chuyện gì, ai muốn đối phó Nguyệt nhi." Bách Lý Gấm cũng không còn cười đùa tí tẹo nữa, đáng chết, rốt cục là ai muốn đối phó Nguyệt nhi, Diễn[đàn/le]"quýdoon nàng là bạn tốt của mình, ai dám đối phó nàng hắn sẽ sống chết với kẻ đó, nếu để cho ta biết ai to gan như vậy, xem ta có lột da hắn không.

Bách Lý Thần nhìn bộ dáng Bách Lý Gấm quan tâm, cũng không giấu diếm, kể lại những gì Đông Nhật nói với hắn khi nãy.

"Cái gì? Là nàng ta, xem ta có chinh chết nàng ta không!" Bách Lý Gấm nghe thấy Thượng Quan Lâm lại muốn đòi phó Nguyệt nhi, tính nôn nóng trong người nổi lên, chuẩn bị chạy tới phủ Thừa tướng hành hung nàng ta một trận, xem thử lần sau nàng ta còn dám hay không.

Bách Lý Thần vươn tay ngăn Bách Lý Gấm lại "Đừng nóng vội, trước tiên yên lặng theo dõi đã, bây giờ chúng ta đi tìm Lăng."

Bách Lý Gấm giật khóe miệng, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói nữa, trước tiên chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của Bách Lý Thần.

Ngoài cửa phủ Thừa tướng, trong một chiếc xe ngựa, một nam một nữ nằm sát vào nhau.

"Biểu muội, không biết hôm nay tìm biểu ca có chuyện gì vậy!" Nam nhân bên cạnh mặc trường sam màu trắng, gầy trơ cả xương, quần áo lỏng lẻo khoác trên người, đôi mắt đắm đuối nhìn dáng người mỹ lệ của Thượng Quan Lâm từ trên xuống dưới. Hắn là Giang Nguyên.

Trong lòng Thượng Quan Lâm không ngừng khuyến bảo mình phải tỉnh táo, nàng cố hết sức nhẫn nại, kiên nhẫn, nếu không phải để đạt được mục đích, ai tình nguyện ngồi chung với con khỉ này chứ. Còn phải chịu đựng ánh mắt ham muốn của hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Đại tỷ tỷ luôn ức hiếp ta

Edit: susubluu

Thượng Quan Lâm giật giật da mặt cứng ngắc của mình, miễn cưỡng vui cười nhìn Giang Nguyên "Biểu ca, thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là có một ít việc nhỏ cần biểu ca giúp đỡ."

Giang Nguyên nghe giọng Thượng Quan Lâm nũng nịu, nhìn nàng thẹn thùng, lòng ngứa ngáy khó nhịn, hận không thể lập tức ôm nàng vào trong ngực.

"Biểu muội nói đi, biểu ca tình nguyện xông pha hỏa hỏa vì ngươi, không chối từ." Giang Nguyên khí thế hứa hẹn, hi vọng mỹ nhân chú ý tới hắn nhiều một chút.

Vị biểu muội này từ nhỏ đã là mỹ nhân, lớn lên đáng vẻ càng thướt tha mềm mại, khiến người khác nhìn thấy đều vui vẻ.

"Biểu ca, là ngươi nói đó" Thượng Quan Lâm lấy khăn tay che miệng khinh thường "Không nghiêm trọng như vậy đâu, ngươi đưa lỗi tai tới đây!"

Giang Nguyên nghe có cơ hội tới gần biểu muội, không kịp chờ đợi rướn cổ lên ghé lỗi tai sát vào Thượng Quan Lâm, mùi thơm son phấn trên người Thượng Quan Lâm tỏa ra.

Giang Nguyên dựa vào càng ngày càng gần, khi Thượng Quan Lâm ngửi mùi trên người Giang Nguyên, suýt nữa nôn mửa, nàng lặng lẽ quay đầu hít sâu một hơi, sau đó dùng khăn thêu che mũi lại, nhanh chóng ghé vào lỗi tai hắn nói.

"Chính là như vậy, biểu ca, ngươi tình nguyện giúp ta không?"

"Chuyện này..." Giang Nguyên có chút do dự, dù sao đối phương cũng là đích nữ của Thượng Quan gia, huống chi phía sau nàng còn có hoàng hậu chống lưng.

Thượng Quan Lâm trông thấy Giang Nguyên do dự, lập tức gấp gáp, nếu hắn không đồng ý kế hoạch thì biết làm sao đây.

Một lát sau, hình như đã quyết tâm, trong mắt nàng chuyển động thừa dịp Giang Nguyên không phát hiện, Diễm;danlle]quýdoon dùng tay hung hăng nhéo mình một cái, sau đó ngẩng đầu dùng đôi mắt ngấn nước nhìn Giang Nguyên.

"Biểu ca, thật ra cũng không phải ta có ý xấu với tỷ tỷ, nhưng...Nhưng tỷ tỷ luôn ức hiếp ta, cho nên ta... Ta chỉ muốn cho nàng một bài học, nếu biểu ca khó xử, vậy quên đi." Thượng Quan Lâm nói xong cố ý giả bộ chuẩn bị xuống xe ngựa, nhưng lại hi vọng Giang Nguyên giữ nàng lại.

Quả nhiên, vừa thấy biểu cảm thương tâm của Thượng Quan Lâm, Giang Nguyên kìm nén không được, giết mạnh cánh tay Thượng Quan Lâm, ôm nàng vào trong ngực của mình "Biểu muội, đừng khóc, ngươi nói thế nào ta sẽ làm thế đó." Giang Nguyên hài lòng ôm chặt giai nhân trong ngực, ngửi mùi thơm trên người Thượng Quan Lâm, hài lòng nhắm hai mắt lại.

Thượng Quan Lâm không ngờ Giang Nguyên sẽ lớn mật như thế, nhất thời không có phòng bị nên bị ngã vào trong ngực của hắn, mùi hương trên người hắn bay vào lỗ mũi Thượng Quan Lâm. Thượng Quan Lâm vội vàng dùng khăn thêu che mũi lại, nhẫn nhịn một chút nhưng cuối cùng chịu không nổi nữa đẩy hắn ra.

"Oe..." Thượng Quan Lâm quay mặt qua bên cạnh nôn khan vài tiếng.

Thật sự buồn nôn, rốt cuộc đây là mùi gì, lại khó ngửi như vậy.

"Sao vậy, biểu muội?" Giang Nguyên nhìn thấy biểu muội mình ngưỡng mộ đẩy mình ra, vội vàng tiến lên.

Lúc đầu Thượng Quan Lâm còn thấy tốt, nhưng khi Giang Nguyên khẽ dựa gần, diễnx'dann/llequysdoon mùi hương đó lại bay đến, nàng nhanh chóng che mũi, vừa xuống xe ngựa vừa nói "Biểu ca, có lẽ ở trên xe ngựa lâu hơi choáng đầu, người chờ ta ở đây một lát, ta lập tức tới ngay."

Nói xong vội vàng chạy vào trong phủ, khi mùi hoa thơm nức mũi bay đến, Thượng Quan Lâm mới nhẹ nhàng thở ra.

"Tiểu thư, bây giờ người muốn đi đâu." Thanh Hà theo sát phía sau hỏi.

Thượng Quan Lâm không trả lời nàng, bước chân nhanh chóng đi đến nơi ở của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Người lại nổi điên gì nữa

Edit: susublu

Lúc này Thượng Quan Tây Nguyệt đang ở trong sân, Tiểu Ngôn đang bênh vực nàng.

"Bọn họ thực sự quá phận, sao có thể oan uổng tiểu thư như thế."

"Còn không phải sao, là tiểu thư cứu vị thiếu gia heo kia." Bích Ngọc cũng học theo cách gọi của Thượng Quan Tây Nguyệt.

Lúc các nàng đang nghị luận âm ỉ, A Văn đi vào bẩm báo, nói Thượng Quan Lâm tới.

Thượng Quan Tây Nguyệt hiểu kỳ không biết nàng tới làm gì, Thượng Quan Lâm đã tươi cười đi đến.

"Đại tỷ, đang tán gẫu sao."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nụ cười gượng gạo của Thượng Quan Lâm, trong lòng biết khi con chồn chúc tết con gà thì không có ý gì tốt cả, nhưng không sao, diễn;đann/llequydoon bình đến tương chán, nước đến đất chặn, nàng gặp chiêu nào sẽ phá chiêu đó.

"Sao nhị muội lại có thời gian rảnh tới đây vậy, không cần chăm sóc đệ đệ heo của người sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý kích thích nàng, muốn để nàng lộ ra mục đích đến đây.

Thượng Quan Lâm nghe Thượng Quan Tây Nguyệt châm chọc mình, ép buộc mình nhất định phải bình tĩnh, chỉ cần lừa được nàng ra ngoài, tất cả đều sẽ dễ dàng, nghĩ đến mục đích của mình, Thượng Quan Lâm dần bình ổn lại, tiếp tục tươi cười như hoa "Đại tỷ, Dục đã có người chăm sóc, không cần lo lắng, ta biết đại tỷ còn tức giận vì chuyện của Dục, hi vọng người đại nhân đại lượng, đừng so đo với hân."

"Ta đương nhiên rộng lượng, ta cũng không muốn tức giận với một con lợn, nếu không sẽ mất thể diện, người nói đúng không, Nhị muội muội" Thượng Quan Tây Nguyệt nhượng mảy tiếp tục đâm vào chỗ đau của Thượng Quan Lâm.

Thượng Quan Lâm thấy Thượng Quan Tây Nguyệt trắng trợn nói đệ đệ mình là đầu heo, diễn;"dànlle[quýdoon chẳng phải là nàng cũng đang mắng mình sao, nghĩ đến việc Thượng Quan Tây Nguyệt chửi mình là heo, Thượng Quan Lâm sắp không giữ được bình tĩnh nữa, hiện tại nàng chỉ muốn đi qua xé nát cái miệng nàng ra.

Nhưng nghĩ đến kết cục của Thượng Quan Tây Nguyệt chút nữa, lừa giận lại hạ xuống.

"Đại tỷ, người thật biết chê cười."

Thấy mình nói nhiều từ khó nghe như vậy mà Thượng Quan Lâm vẫn không đổi sắc, tiếp tục cười, Thượng Quan Tây Nguyệt biết nhất định nàng đang giấu chuyện gì đó.

"Trở lại chuyện chính đi, Nhị muội tới đây có chuyện gì không?" Ngược lại ta muốn xem thử hôm nay người muốn làm gì, nếu quá đáng thì đừng trách ta không nể mặt mũi.

"Thật ra cũng không có gì, ta tới là muốn cho đại tỷ biết bên cạnh núi Vạn Phật Tự có một rừng hoa đào, ở đó hoa nở rất đẹp, ta muốn mời tỷ tỷ đi ngắm hoa." Nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra, Thượng Quan Lâm kích động.

Thượng Quan Tây Nguyệt, người dám đối nghịch với ta, lát nữa ta đợi xem chuyện cười của người, để người mất hết mặt mũi, thanh danh bị hủy.

Ngắm hoa? Thượng Quan Lâm nói nãy giờ lại thành ra như vậy, hai người ghét nhau đi thưởng hoa, người bị bệnh sao!

"Nhị muội, người đang nổi điên cái gì vậy, muốn ngắm hoa sao người không đi tìm ca ca tình nhân Bách Lý Hành của người, tìm ta làm gì!"

Thượng Quan Lâm nghe thấy Thượng Quan Tây Nguyệt lại chửi mình, nhưng lần này nàng tinh táo lại rất nhanh, hừ, bây giờ để người đùa nghịch, đợi chút nữa người sẽ phải khóc.

"Ta cũng hện thái tử, nhưng hiện tại hấn đang chờ chúng ta ở Vạn Phật Tự rồi, đại tỷ, đừng trì hoãn thời gian nữa, chúng ta đi thôi."

Nhìn Thượng Quan Lâm rất nóng nảy muốn nàng ra ngoài, trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt cười lạnh, ta thỏa mãn nguyện vọng của người, ta muốn nhìn xem người có thể làm gì ta.

"Vậy thì đi thôi."Chỉ mang theo Bích Ngọc. Để Tiểu Ngôn ở lại giữ nhà.

Đi tới cửa, Thượng Quan Tây Nguyệt phát hiện đã có hai chiếc xe ngựa đợi sẵn.

"Bích Ngọc, Thanh Hà, các người ngồi xe ngựa phía sau đi."Thượng Quan Lâm chỉ vào xe ngựa bình thường đằng sau nói với các nàng.

Đội hai nha hoàn đi lên xong, Thượng Quan Lâm thân thiết nói "Đại tỷ, chúng ta ngồi chiếc này!"

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nàng một cái, chuẩn bị nhấc chân đi lên, trong xe ngựa vang lên một tiếng ho khan.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Người xứng làm biểu ca của ta sao

Edit: susublu

Xe ngựa có người? Thượng Quan Tây Nguyệt quả quyết hạ chân xuống, quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Lâm "Nhị muội, trên xe ngựa này còn có người khác sao?"

Thượng Quan Lâm không được tự nhiên níu chặt khăn tay "Không phải người khác, là biểu ca của ta, lần trước người đã gặp qua, là ca ca ruột của Ngọc nhi."

Thượng Quan Tây Nguyệt ôm cánh tay cười như không cười nhìn nàng "Không phải người khác ư? Sao hấn lại không phải người khác, hấn là biểu ca của người, không phải biểu ca của ta."

"Đại tỷ...."

Nghe giọng nói của Thượng Quan Lâm khó xử, Giang Nguyên ngồi trong xe ngựa nhấc màn xe lên ra về anh hùng cứu mỹ nhân.

"Biểu muội, ta là Giang Nguyên biểu ca của người, người cũng đừng trách Lâm biểu muội, ta nghe nói các người muốn ngắm hoa, nên theo tới."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Giang Nguyên đang nói chuyện, bộ dáng xấu xí, nhìn cũng không phải người tốt gì.

"Người là ai, đừng bầu vịu quan hệ, ta chỉ có một ca ca ruột, nhưng không có biểu ca, còn nữa, người xứng làm biểu ca của ta sao?"Thượng Quan Tây Nguyệt khinh bỉ nhìn Giang Nguyên.

Xem ra Giang Nguyên là do Thượng Quan Lâm tìm đến để giúp đỡ, không biết hôm nay bọn họ muốn làm cái gì.

Giang Nguyên luôn tâm cao khí ngạo, bây giờ bị một phế vật xấu xí chỉ vào mũi nói hấn không xứng, Diễm,,dần""lê:quýdoon lập tức nổi giận, nhưng nhìn qua Thượng Quan Lâm, không thể không kiềm chế lại.

Xem ra biểu muội nói không sai, Thượng Quan Tây Nguyệt đúng là một người chuyên ức hiếp người khác, ngay cả hấn cũng dám ức hiếp, đừng nói là biểu muội nhu nhược. Giờ phút này trong lòng Giang Nguyên đã hạ quyết tâm, nhất định phải báo thù rửa hận cho biểu muội, dấn mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Không phải biểu ca thì không phải biểu ca, Nguyệt muội muội người đừng nóng giận, các người lên đây đi, thời gian không còn sớm."Giang Nguyên cười đùa tí tởm lấy lòng Thượng Quan Tây Nguyệt. Hừ, tiện nhân, chờ đến Vạn Phật Tự, người sẽ biết tay.

"Không, ta không muốn ngồi chung một xe ngựa với một con khi." Thái độ Thượng Quan Tây Nguyệt rất kiên quyết, nếu bọn họ không tìm một chiếc xe

ngựa khác, điểndànllequys[dôn tuyết sẽ không bước thêm một bước.

Thượng Quan Lâm hơi khó khăn, bởi vì ngoại trừ xe ngựa của nha hoàn, cũng chỉ có chiếc này.

Chẳng lẽ kế hoạch lại vì một chiếc xe ngựa mà sụp đổ sao? Không, ta tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện như vậy, hôm nay dù thế nào cũng phải đưa Thượng Quan Tây Nguyệt đến Vạn Phật Tự.

Lúc Thượng Quan Lâm đang nghĩ có nên cưỡng ép trời nài đưa đi không, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng la.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ" Từ nơi không xa một chiếc xe ngựa chạy tới, Bách Lý Thần ngồi trong xe không ngừng vẫy tay.

Xe ngựa còn chưa dừng hẳn, Bách Lý Thần đã nhảy xuống, chạy đến trước mặt Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Tỷ tỷ, ngươi muốn đi đâu, chúng ta đi cùng ngươi."

"Chúng ta?" Thượng Quan Tây Nguyệt hiếu kỳ nhìn về phía trong xe ngựa, thì ra bên trong còn có Bách Lý Gấm và Long Hạo Lăng. Nàng lễ phép gật đầu với bọn họ.

"Sao các ngươi lại ở chỗ này."

"Tỷ tỷ, ta chuẩn bị tới tìm ngươi đi chơi, liền thấy ngươi đứng ở cửa."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn xe ngựa Thượng Quan Lâm một chút, lại nhìn xe ngựa sau lưng Bách Lý Thần, ra quyết định "Nhị muội, ta ngồi chung xe ngựa với Thần vương, ngươi ngồi cùng biểu ca thân yêu của ngươi đi."

Thượng Quan Lâm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị đi về chiếc xe ngựa kia, vội vàng kéo nàng lại "Đại tỷ, bên kia toàn nam tử, ngươi qua đó không tốt lắm đâu."

"Có gì không tốt, chẳng lẽ biểu ca ngươi không phải nam?"

"Nhưng..."

"Được rồi, ngươi còn đông dài, ta sẽ không đi nữa."Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý lấy cái này ra dọa nàng, bởi vì nàng biết Thượng Quan Lâm nghĩ trăm phương ngàn kế chỉ muốn mình đến Vạn Phật Tự.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Gọi ta là Nguyệt nhi

Edit: susublu

Quả nhiên, Thượng Quan Lâm ngậm miệng lại, mặt không cam lòng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt và Bách Lý Thần cười cười nói nói đi đến xe ngựa bên kia.

Nhìn thấy bọn họ ngồi vững vàng xong, xa phu lập tức vung roi, khi xe ngựa chạy đến trước mặt Thượng Quan Lâm, Thượng Quan Tây Nguyệt nhắc rèm lên "Nhị muội, chúng ta đi trước đây, ngươi mau lên."

Nói xong xe ngựa nhanh chóng chạy qua mặt Thượng Quan Lâm để lại tro bụi phía sau.

"Khụ khụ"Thượng Quan Lâm bị sặc ho hai tiếng, nhìn chăm chăm vào xe ngựa chở Thượng Quan Tây Nguyệt đã sớm không nhìn thấy nữa.

"Biểu muội, ngươi mau lên đây!" Giang Nguyên đau lòng nhìn nàng bị sặc đến đỏ bừng mặt, vờn tay chuẩn bị kéo nàng lên.

Nhưng Thượng Quan Lâm cũng không nhìn hấn cái nào, tự mình nhảy lên xe ngựa.

So với không khí im lặng nặng nề bên này, bên phía Thượng Quan Tây Nguyệt cực kỳ náo nhiệt.

"Tỷ tỷ" Bách Lý Thần liên tiếp gọi Thượng Quan Tây Nguyệt

"Đi Vạn Phật Tự làm gì" Bách Lý Thần hỏi chuyện mình vừa mới nghe được.

"Ngắm hoa thôi!"Thượng Quan Tây Nguyệt trả lời.

Long Hạo Lăng ngồi bên phải vừa đứng lúc đối mặt với Thượng Quan Tây Nguyệt, diễndà,n/lè" quý]dôn hấn nhìn khuôn mặt nhả nhận của Thượng Quan Tây Nguyệt, cảm thấy mình lại không thể không chế được nhịp tim, nhưng nhìn thấy hai người cầm tay nhau, sắc mặt của hấn lại trở nên cô đơn.

"Nguyệt nhi, nhìn thấy chúng ta sao ngươi không có biểu cảm gì vậy!" Bách Lý Gấm ngồi đối diện mong đợi nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ngươi muốn biểu cảm gì, chẳng lẽ muốn ta đốt pháo nghênh đón ngươi sao?" Nhìn thấy tính tình trẻ con của Bách Lý Gấm, Thượng Quan Tây Nguyệt nhin không được muốn trêu đùa hấn.

"Nguyệt nhi, ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi, chúng ta chỉ muốn bảo vệ ngươi mới tới."

"Bảo vệ? Ta sao?"Thượng Quan Tây Nguyệt hiểu kỳ chỉ mình.

Bách Lý Gấm không suy nghĩ gặt đầu "Đúng vậy, ngươi không biết sao..."Bách Lý Gấm đang chuẩn bị nói chuyện sẽ có người đối phó nàng ra, đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt rét lạnh bắn về phía mình, nhìn lại, thì ra là Bách Lý Thần đang dựa vào bờ vai Thượng Quan Tây Nguyệt len lén nhìn hấn chăm chăm.

"Ta không biết gì cả "Thượng Quan Tây Nguyệt không nhìn thấy ánh mắt của Bách Lý Thần, chỉ thấy hấn không nói nữa nên hỏi.

"Ngươi không biết, ngươi..."Bách Lý Gấm đảo con mắt nói đại khái "Đúng rồi, ngươi không biết ngươi nhìn rất yếu đuối sao, không bảo vệ ngươi thì không được!"

Nói xong, Bách Lý Gấm hài lòng gật đầu, rất hài lòng với đáp án của mình.

Yếu đuối sao? Thượng Quan Tây Nguyệt tròn to hai mắt, từ xưa tới nay chưa từng có ai dùng từ này để hình dung nàng, trong quá khứ ấn tượng của người khác về nàng nếu không phải ngoan độc thì là tàn nhẫn.

Nhưng từ khi tới đây, không thể không thừa nhận nàng đã trở nên nhu nhược.

"Thượng Quan cô nương, không biết lần này đi Vạn Phật Tự có chuyện gì không," Long Hạo Lăng một mực im lặng không nói gì rồi cục cũng hỏi một câu.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe thấy người này cứ mở miệng ra là Thượng Quan cô nương, diễndà,n/lèquysdoon nói với Long Hạo Lăng "Đừng gọi Thượng Quan cô nương nữa, ngươi gọi ta là Nguyệt nhi giống như bọn họ đi."

Thượng Quan Tây Nguyệt thoải mái nói, dù sao tất cả mọi người đều là bằng hữu, gọi như vậy rất xa lạ.

Long Hạo Lăng không ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt sẽ nói như vậy, ngây ngẩn cả người, chờ hấn hỏi thần thì tất cả mọi người đều đang nhìn hấn, hấn nắm tay đặt ở miệng ho nhẹ hai tiếng, che giấu sự lúng túng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Sao ngươi lại ở đây

Edit: susublu

"Lăng, ngươi ngây người cái gì."Bách Lý Gấm dùng bả vai chọc chọc hấn.

"Không có gì, có chút thất thần thôi."Long Hạo Lăng thả tay xuống khôi phục sắc mặt lại bình thường. Đưa mắt nhìn sang nơi khác, không tiếp tục nhìn chăm chăm Thượng Quan Tây Nguyệt nữa.

Vạn Phật Tự hơi xa, đi đến đó mất gần nửa canh giờ. Trên đường đi bọn họ có thời gian trò chuyện, ngược lại cũng không thấy chán.

Đến nơi, xa phu ngừng xe ngựa lại.

"Tỷ tỷ, ta diu ngươi " Bách Lý Thần nhảy xuống xe trước vươn tay để Thượng Quan Tây Nguyệt vịn tay xuống.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn hấn liền vịn tay hấn xuống xe.

Mấy người khác cũng vững vàng xuống xe ngựa, sau đó xe ngựa của Thượng Quan Lâm đã đến.

Thượng Quan Lâm được Giang Nguyên đỡ xuống xe với sắc mặt khó coi.

Thật sự buồn nôn, say xe không nói, còn phải chịu đựng Giang Nguyên chân tay lóng ngóng, nhớ tới đều khó chịu.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nàng giống như một bà lão, không nể mặt cười ha hả "Nhị muội, ngươi sao vậy, chẳng lẽ biểu ca tốt của ngươi không chăm sóc ngươi sao."

Thượng Quan Lâm cắn chặt răng liều mạng tránh khỏi Giang Nguyên, sau đó hận trừng mắt nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Đều do ngươi làm hại, diễn;đánlle""quýdoon để cho ta ngồi chung với tên quỷ háo sắc này, hại nàng bị ăn không ít đầu hũ, đáng chết, đợi lát nữa sẽ cho ngươi nếm thử cảm giác bị dày vò.

"Ta chăm sóc biểu muội rất tốt "Giang Nguyên nghe thấy người khác nói mình không chiều cô biểu muội tốt, lập tức tự mình oan.

Đến bây giờ Giang Nguyên vẫn còn nhớ lại cảnh tượng hồi nãy, eo biểu muội thật mảnh khảnh, tay vừa tròn lại non mềm, thật khiến người ta yêu thích.

Thượng Quan Tây Nguyệt vừa đi vừa nhìn Thượng Quan Lâm và Giang Nguyên, rốt cục phát hiện ra vấn đề "Nhị muội muội, sao tóc của ngươi lại rối hết vậy, có phải trên xe ngựa đã xảy ra chuyện gì hay không."

Nghe thấy tóc của mình rối loạn, Thượng Quan Lâm vội vàng đưa tay lên đầu sửa sang lại.

Đáng chết, nhất định là vừa rồi té vào ngực Giang Nguyên nên bị rối. Thượng Quan Tây Nguyệt, đợi chút nữa ta trả lại toàn bộ cho ngươi.

"Chắc chắn, Nhị muội, ngươi sẽ không làm chuyện gì có lỗi với thái tử ca ca của ngươi chứ."Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Thượng Quan Lâm luống cuống tay chân, giống như vô ý hỏi.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, ngươi nói vậy bạ gì đó."Thượng Quan Lâm nghe Thượng Quan Tây Nguyệt bôi đen mình, cũng lười giả bộ tỷ muội tình thâm.

"Nhị muội, ngươi hung dữ cái gì, dọa chết ta rồi."Thượng Quan Tây Nguyệt giả bộ bị hù dọa vỗ vỗ lồng ngực của mình.

"Ngươi..."Thượng Quan Lâm đang chuẩn bị rống to, phát hiện Bách Lý Hành đi tới.

"Thái tử " Sắc mặt Thượng Quan Lâm chuyển biến rất nhanh, từ hung thần ác độc lập tức trở nên dịu dàng ngoan ngoãn động lòng người.

"Lâm Nhi, ngươi đã đến."Bách Lý Hành đi đến bên cạnh Thượng Quan Lâm, diễn[đánlle quý/dôn nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của nàng, lập tức cảm thấy tâm tình vui vẻ. Đang chuẩn bị ôm lấy nàng, lúc này mới phát hiện Thượng Quan Tây Nguyệt đứng bên cạnh.

"Sao ngươi lại ở đây."Bách Lý Hành lộ vẻ mặt bất mãn, ghét bỏ nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Ha "Thượng Quan Tây Nguyệt cười khan một tiếng "Ngươi hỏi Lâm muội muội thử xem vì sao ta lại ở đây."

Bách Lý Hành đáng chết, dám dùng ánh mắt ghét bỏ để nhìn bản cô nương, đợi sau này biết dung nhan tuyệt thế của bản cô nương rồi, ngươi sẽ hối hận đến muốn ăn phân!

Nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, trong đầu Thượng Quan Tây Nguyệt đã tự động hiện lên cảnh tượng Bách Lý Hành vừa ăn phân vừa hối hận, không nhịn được cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Thái tử, nón xanh của ngươi đã tới

Edit: susublu

"Tỷ tỷ, ngươi đang cười cái gì."Bách Lý Thần xích lại gần Thượng Quan Tây Nguyệt cẩn thận nhìn.

Lúc đầu nàng đang đắm chìm trong sự tưởng tượng, đột nhiên phát hiện một khuôn mặt dán sát vào mặt mình, gần đến nỗi ngay cả lỗ chân lông trên mặt cũng nhìn thấy rõ ràng, không khỏi bị dọa hét to một tiếng, đẩy Bách Lý Thần ra "A..., ngươi làm gì!"

Bách Lý Thần bị đẩy lui về phía sau mấy bước mới đứng vững lại, ủy khuất nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt "Tỷ tỷ, ta chỉ muốn biết vì sao ngươi lại cười thôi."

Khóe miệng Bách Lý Gấm không ngừng co giật nhìn Bách Lý Thần giả bộ ủy khuất, ông trời ơi, ông mau cho thiên lôi đánh chết ta đi, ta thực sự không

chịu được bộ dạng nai tơ của hắn nữa.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Bách Lý Thần cong miệng lên, giống như sắp khóc, vội vàng khoát tay "Thật xin lỗi, ta không cố ý đẩy ngươi, vừa rồi bị dọa nên mới vậy thôi."

Đỗ một lúc lâu, Bách Lý Thần mới không nao loạn nữa.

"Được rồi." Bách Lý Hành không nhịn được nữa "Lâm Nhi, ngươi nói cho ta biết, vì sao nàng ta lại ở chỗ này."

Thượng Quan Lâm cao hứng nhìn thấy thái tử ghét bỏ Thượng Quan Tây Nguyệt, càng như vậy, nàng càng có cơ hội lên làm thái tử phi, nghĩ đến ngày sau sẽ làm thái tử phi, giọng nói của Thượng Quan Lâm càng ngày càng nhẹ nhàng.

"Thái tử, ngươi không nên tức giận, ta và đại tỷ tỷ dù sao cũng là tỷ muội, ta nghĩ từ trước tới giờ đại tỷ tỷ đều chưa từng ra khỏi phủ, lần này rùng hoa đào nở, ta muốn dẫn đại tỷ đến xem, thái tử, ngươi bỏ qua cho ta đi."

Nhìn Thượng Quan Lâm nũng nịu với mình, Bách Lý Hành cũng áp chế thái độ lại "Nếu Lâm Nhi đã nói vậy, vậy ngươi theo chúng ta đi ngắm hoa đi."

Nghe giọng nói của Bách Lý Hành, giống như được đi ngắm hoa với hắn là chuyện rất vinh hạnh vậy, liền[đàn]"lequyd00n kiểu bó thí như vậy, làm Thượng Quan Tây Nguyệt hận không thể cho hắn hai quyền.

"Cùng nhau? Không cần, thái tử, ta sợ đi cùng ngươi không khí sẽ ô nhiễm."Thượng Quan Tây Nguyệt vừa nói vừa lấy quạt tay ra quạt, giống như rất khó chịu.

"Ai nha, đúng rồi "Thượng Quan Tây Nguyệt làm bộ như kinh sợ "Quên nói cho ngươi biết, thái tử, nón xanh ngươi cũng tới đây."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong dùng ngón tay chỉ vào Giang Nguyên đứng bên cạnh.

Giang Nguyên vốn là rùa đen rút đầu, nhìn thấy mọi người đưa mắt nhìn mình, liền[đàn]"uyd00n hắn lập tức bị dọa đến mức hai chân phát run.

Thái tử? Sao biểu muội không nói với hắn thái tử cũng tới, sớm biết như vậy hắn sẽ không tranh đoạt vùng nước đục này, nhưng bây giờ đã không còn kịp rồi.

Hít sâu vài lần, một lúc sau chân mới hết run, Giang Nguyên mới kiên trì hành lễ với Bách Lý Hành.

"Bái kiến thái tử "

"Miễn lễ "Bách Lý Hành tùy ý khoát tay áo, lúc này hắn chỉ hiểu kỳ câu nói vừa rồi của Thượng Quan Tây Nguyệt là có ý gì.

"Lâm Nhi, nữ nhân này có ý gì!"

Từ lúc Thượng Quan Lâm nghe được hai chữ nón xanh đã tròn tròn mắt, Thượng Quan Tây Nguyệt đáng chết, luôn không quên bôi đen nàng, nếu để cho thái tử biết hành vi của mình và Giang Nguyên, nhất định sẽ khinh thường mình, đến lúc đó cũng sẽ không thể ngồi vào vị trí thái tử phi được.

"Không có gì, đại tỷ tỷ đang nói giỡn thôi, thái tử, chúng ta đi ngắm hoa đi!" Nói xong, Thượng Quan Lâm liền lôi kéo cánh tay Bách Lý Hành đi về phía trước. Thượng Quan Tây Nguyệt đứng ở phía sau nhìn bóng lưng hai người rời đi, vừa ý nhìn Thượng Quan Lâm hốt hoảng, cười một tiếng, sau đó có người khác lo lắng hãi hùng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sủng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 97: Muốn mập mờ thì đến nơi khác, xin đừng làm ô nhiễm nơi nà

Edit: susublu

"Được rồi, chúng ta cũng đi ngắm hoa đi!"Thượng Quan Tây Nguyệt đi trước.

Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đi, vội vàng chạy tới giữ chặt tay trái của nàng "Tỷ tỷ, chúng ta cùng đi. "

Bách Lý Gấm đứng phía sau nhìn thấy mà lòng ngứa ngáy, chạy lên trước cũng muốn cầm tay phải Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng lại bị Bách Lý Thần âm thầm trừng mắt một cái, bị dọa sợ vội vàng đề tay xuống, lưng túng sở lên mũi của mình, cười ngáy ngồ nhìn bọn họ đi xa.

Lúc Long Hạo Lãng đi qua Bách Lý Gấm liền giấu cột hần, để lại Bách Lý Gấm tức giận bất bình đứng đó, dựa vào cái gì đường ca có thể cầm tay Nguyệt nhi, còn ta lại không được.

Giang Nguyên như người tàng hình nhìn thấy mọi người đều đã đi xa, chỉ còn lại có Bách Lý Gấm, liền cười gượng gạo đi lên phía trước "Gấm thế tử."

Bách Lý Gấm đang phiền não bị phá ngang, tâm trạng rất khó chịu, bỗng nhiên vung tay lên, đập vào đầu Giang Nguyên "Không nhìn thấy ta đang có tâm sự sao?" Nói xong không để ý tới vẻ mặt cầu xin của Giang Nguyên đuổi theo Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Sớm biết như vậy sẽ không tới." Giang Nguyên sờ đầu lầm bầm lầu bầu vừa nói vừa đi theo bọn họ.

Tiến vào trong rừng hoa đào, Thượng Quan Tây Nguyệt liền bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn.

Một rừng đào đỏ ửng, lung lay đón gió, tuý tiện bay lượn, hơi gió nhẹ nhàng quét qua khuôn mặt, diễndanlê) quý<"" đôn hương hoa bay trong gió, bốn phía yên lặng, chỉ có tiếng hoa lá bay trong gió, làm cho thể xác và tinh thần của mọi người thư tahr vui sướng, hết sức tự tại, dễ chịu.

Nếu bỏ qua đôi nam nữ buồn nôn trước mặt, sẽ càng thêm hoàn mỹ.

"Thái tử, nơi này thật đẹp." Thượng Quan Lâm nhìn chăm chăm thái tử mà trong mắt nàng được xem là người ưu nhã nhất.

Hai người dựa gần nhau mặt nhìn mặt đứng chung một chỗ, gần đến mức chỉ cần Bách Lý Hành cúi đầu xuống và Thượng Quan Lâm ngẩng đầu lên thì hai người đã có thể tiếp xúc thân mật.

Thái tử thật tốt, thật anh tuấn, lại có thân phận cao quý, chờ ngày nào đó nàng gả cho thái tử lên làm thái tử phi, cũng gần như trở thành hoàng hậu, là nữ nhân tôn quý nhất, sau đó sau thái tử kế vị, nàng sẽ chính thức làm hoàng hậu, đến lúc đó, xem thiên hạ này còn ai dám đối nghịch với nàng, nghĩ như vậy, ánh mắt Thượng Quan Lâm càng thêm ôn nhu, tràn ngập yêu thương.

Bách Lý Hành rất hưởng thụ ánh mắt sùng bái của Thượng Quan Lâm khi nhìn mình, hần cảm giác được một nữ nhân như vậy nhìn chăm chăm là niềm kiêu ngạo lớn nhất của nam nhân, bởi vậy nên giọng nói càng trở nên ôn nhu "Lâm Nhi đã cảm thấy đẹp, vậy lần sau ta sẽ đưa ngươi đến xem tiếp!"

Thượng Quan Lâm ngạc nhiên xem Bách Lý Hành, không ngờ thái tử sẽ cho mình hứa hẹn như vậy, xem ra nàng không còn cách vị trí thái tử phi bao xa nữa.

Thượng Quan Tây Nguyệt đi đến gần trông thấy bộ dáng Thượng Quan Lâm mừng thầm, âm thầm le lưỡi, đúng là một đôi nam nữ buồn nôn, đúng là tuyệt phối.

Nàng đi lên phía trước ra về ho khan hai tiếng "Khụ khụ "

Nghe thấy thanh âm đột ngột, hai người cấp tốc tách ra, Thượng Quan Lâm không tự chủ sờ sờ mặt, không hài lòng nhìn về phía người đi tới, tới thật không đúng lúc, làm nàng không có cơ hội bồi dưỡng tình cảm với thái tử.

"Thật ngại quá, quý rầy hai vị, ta chỉ muốn nhắc nhở các ngươi một chút, muốn âu yếm thì đến nơi khác, xin đừng làm ô nhiễm nơi này!" Tuy Thượng Quan Tây Nguyệt nói có lỗi, nhưng biểu cảm trên mặt lại ngược lại, diễ-/dànLleQuy1 do6n ánh mắt đầy khinh bỉ, người thông minh nhìn sẽ hiểu ngay.

Bách Lý Thần đứng bên cạnh còn ngại không đủ loạn, ồn ào nói "Tỷ tỷ nói đúng, muốn hôn hít thì đến nơi khác đi."

Thượng Quan Lâm đỏ bừng mặt khi nghe Bách Lý Thần nói trắng ra như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, chỉ có thể dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, giống như muốn thiên đao vạn quả nàng.

"Chúng ta vào trong thôi, chớ để những người này dạy hư ngươi." Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không thèm nhìn bọn họ lời kéo Bách Lý Thần đi vào sâu trong rừng đào.

Để lại Bách Lý Hành tái xanh mặt tức giận trừng mắt nhìn bóng lưng của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Địch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Không ngờ quan hệ giữa các người là như vậy

Edit: susublu

Khi chỉ còn lại hai người bọn họ, Bách Lý Thần nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt đang nắm tay mình, thỏa mãn nở nụ cười, trong lòng của hắn đột nhiên có một ý nghĩ "Tỷ tỷ "

Tiếng nói mê hoặc lòng người, khác hẳn lúc trước, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ chú ý đến rừng đào nên không hề chú ý tới hắn.

"Ừ" Thượng Quan Tây Nguyệt đi ở phía trước nghe thấy Bách Lý Thần gọi nàng liền nhìn về phía hắn, ai ngờ lúc mình chưa kịp phản ứng, Bách Lý Thần đã hôn nàng.

"A "Thượng Quan Tây Nguyệt không thể tin trọn to hai mắt, thở hỗn hển phun nước bọt lên mặt Bách Lý Thần, nhìn thấy Bách Lý Thần cũng mở to hai mắt nhìn mình.

Phản ứng đầu tiên của Thượng Quan Tây Nguyệt không phải là đẩy hắn ra, mà lại tranh thủ quan sát hắn, da nhẵn nhụi, vừa trắng vừa mềm, không có chút 티 vết, lông mi rất dài, chạm vào mí mắt của mình có chút ngứa.

Bách Lý Thần cũng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt trong gang tấc, con mắt của nàng như biết nói chuyện, hấp dẫn người, hai bên mặt đỏ ửng nhàn nhạt, chớp mũi có mùi thơm đặc biệt của riêng nàng, Bách Lý Thần say mê nhắm hai mắt lại.

Thượng Quan Tây Nguyệt cứ ngỡ ngác đứng ở đó không nhúc nhích, đến khi Bách Lý Thần lè lưỡi liếm cánh môi của nàng một cái, toàn thân nàng như bị điện giật, điên cuồng muốn đẩy hắn ra, nhưng bắt đầu lại ôm nàng chặt hơn, vốn không động đậy được.

"Tỷ tỷ, người rất thơm!" Qua một hồi lâu, Bách Lý Thần buông nàng ra trước, vẫn chưa thỏa mãn nhìn nàng, nếu không phải sợ hôm lâu quá nàng sẽ nghi ngờ, hắn thật không muốn buông nàng ra.

Nghe thấy Bách Lý Thần nói, Thượng Quan Tây Nguyệt giật mình một cái, nàng thật hận không thể cho mình một bạt tay, có làm hay không, vừa rồi nàng lại có cảm giác khó hiểu, rất muốn tiếp tục.

Xong rồi, nhất định là nàng bị bệnh rồi, lại có thể động tâm với một tên ngốc, thật sự sai rồi.

Trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt không ngừng lẩm bẩm, một hồi lâu mới trấn định lại, tức giận nhìn Bách Lý Thần.

"Này, người vừa hôn trộm ta!"

Nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt rõ ràng là thẹn thùng còn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, Bách Lý Thần liền muốn cười, nhưng cũng may hắn kiềm lại được, thay đổi cảm xúc, giả bộ như không hiểu nói "Tỷ tỷ, cái gì gọi là hôn trộm "

"Là... Là "Thượng Quan Tây Nguyệt có chút khó nói, mặc dù nàng là người của thế kỷ hai mươi mốt, nhưng chưa từng hôn lần nào, đây chính là nụ hôn đầu của nàng.

"A, ta mình bạch tỷ tỷ ý tứ, tỷ tỷ có phải hay không muốn hỏi ta mới vừa rồi cùng người hôn hôn a."

Thấy Bách Lý Thần không hề có kỳ nói trắng ra như vậy, hét to một tiếng, trong nháy mắt mặt Thượng Quan Tây Nguyệt đỏ ửng, ngay cả vết bớt trên mặt cũng sắp bị khuôn mặt đỏ che lấp mất.

Nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt vì bị mình hỏi một câu mà đỏ mặt, làm cho người ta thương tiếc, Bách Lý Thần thật vất vả lắm mới kiềm chế được cảm xúc muốn ôm nàng vào ngực.

"Tỷ tỷ, có phải người tức giận không, ta thấy thái tử thích người nào sẽ thân mật với người đó, vậy tỷ tỷ, ta cũng thích người, cho nên ta cũng phải thân mật với người."

Bách Lý Thần cố ý ẩn nói không khớp để Thượng Quan Tây Nguyệt không đỏ mặt nữa, cái gì chứ, thích là sẽ thân thiết, chẳng lẽ chỉ cần ai thích nàng cũng đều có thể làm vậy sao, miệng của nàng không nát mới lạ?

Thượng Quan Tây Nguyệt cảm giác mình nên im lặng, cũng lùi so đo với hắn, nàng xoay người sờ lên gương mặt nóng rực của mình nhìn về phía xa xa của rừng đào khoát tay áo nói "Được rồi được rồi, lần sau người không được làm vậy nữa."

Bách Lý Thần nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói vậy, nhìn bóng lưng của nàng, tà ác nhếch khóe miệng lên, lần sau, Nguyệt nhi, lần sau ta sẽ khiến nàng cam tâm tình nguyện!

Ngay sau đó Bách Lý Thần tiến lên một bước đứng bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt cùng nhau thưởng thức hoa đào nở.

Cảnh tượng đầu tiên Long Hạo Lăng nhìn thấy là Thượng Quan Tây Nguyệt bị hoa đào vây quanh, nàng bình tĩnh đứng trong rừng đào, khóe miệng mỉm cười như có như không, quần áo màu đỏ làm nàng trở nên lung linh tinh tế, tóc đen bay trong gió, dung nhan trắng như tuyết, không dính son phấn, cực kỳ thanh nhã, lại chói lọi, một vườn đào ở trước mặt nàng lại trở nên âm thầm phai mờ, hào hoa phong nhã, thế gian gần như không tồn tại.

Long Hạo Lăng nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt đến nỗi rung động, bất tri bất giác đưa bàn tay đặt lên tim của mình. Cảm nhận được nó đập nhanh hơn bình thường, Long Hạo Lăng biết mình đã ham quá sâu rồi.

Nhìn thấy Bách Lý Thần dựa sát vào nàng, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng không thể không thừa nhận, hai người bọn họ đứng chung một chỗ rất xứng đôi, loại cảm giác hài hòa đó bất lý kẻ nào cũng không chen vào được.

"Long công tử." Thượng Quan Tây Nguyệt đi về phía Long Hạo Lăng, mỉm cười.

"Người đã kêu đề ta gọi người là Nguyệt nhi, người cũng gọi ta là Lăng đi. Hai chữ công tử này thực sự rất khó chịu."

Bách Lý Thần nghe thấy Long Hạo Lăng nói như vậy, có chút kinh ngạc nhìn hắn, ngoại trừ mấy người bạn hắn quen, cho tới bây giờ, hắn chưa từng có chủ động để một người nào gọi hắn là Lăng, hơn nữa còn là nữ tử.

Chẳng lẽ... không thể, Bách Lý Thần lập tức bác bỏ suy nghĩ trong đầu, hắn càng quan sát cẩn thận từng biểu hiện nhỏ nhất nhất của Long Hạo Lăng, phát hiện sắc mặt của hắn không có gì kỳ lạ, đoán chừng là mình đa tâm rồi.

Sao Long Hạo Lăng lại không biết Bách Lý Thần đang quan sát mình, hắn cố gắng duy trì vẻ mặt bình thường, cho đến khi Bách Lý Thần thu hồi ánh mắt lại, hắn mới thở dài một hơi, nếu không hắn sợ mình sẽ để lộ biểu hiện không nên có.

"Được, Hạo Lăng "Thượng Quan Tây Nguyệt hào phóng gọi, nàng vốn đến từ thế giới tương lai, không giống những cô nhân ở đây suốt ngày nhăn nhó nhí nhố. Chỉ là cách xưng hô thôi mà phải dò mặt nửa ngày trời."

"Sao các người lại đi nhanh như vậy, ta đuổi theo một muốn chết." Bách Lý Gấm chạy tới nơi khom người thờ hồng hộc.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn hắn một thờ như trâu, chế giễu hắn "Ai bảo bình thường người ít rèn luyện, lần này tự làm tự chịu!"

"Ai ít rèn luyện."

Ngay khi đám người bọn họ đang cãi nhau, Bách Lý Hành và Thượng Quan Lâm đi tới. Thượng Quan Lâm hơi lờm bọn hắn, phát hiện Giang Nguyên không còn ở đây, vội vàng hỏi.

"Đại tỷ, người thấy biểu ca đâu không?"

"Biểu ca của người ta làm sao biết." Thượng Quan Tây Nguyệt khịt mũi coi thường, không muốn nói nhiều với nàng.

"Người..." Thượng Quan Lâm còn muốn nói gì, sau lưng truyền đến tiếng la "Biểu muội, biểu muội."

Thượng Quan Lâm quay đầu nhìn lại, Giang Nguyên đang chạy nhanh về phía bọn họ.

"Biểu ca, sao bây giờ người mới đến." Thượng Quan Lâm oán trách nhìn hắn, thật là, chậm như vậy, nếu kế hoạch không thực hiện được, đều là trách nhiệm của hắn.

Giang Nguyên vất vả lắm mới điều phối được hơi thở, ngẩng đầu uất ức nói "Biểu muội, các người đi quá nhanh, mà cánh rừng này lớn như vậy, ta phải tìm người hơn nửa ngày!"

"Được rồi!" Thượng Quan Lâm không nhịn được xoay người lại, khi nhìn về phía Thượng Quan Tây Nguyệt, lại khôi phục vẻ mặt tươi cười "Đại tỷ, người nhìn sắc trời đã không còn sớm, chúng ta lên núi Vạn Phật Tự nghỉ ngơi một đêm ngày mai rồi trở về."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thẳng vào sắc mặt của nàng đôi tới đôi lui, sáng khoái đồng ý "Được!"

Mấy người cùng nhau đi vào đỉnh núi, nói rõ nguyên nhân với sư phụ trong chùa, nhanh chóng chuẩn bị mấy gian phòng cho bọn họ.

Sau đó, mỗi người đều tự về phòng của mình nghỉ ngơi, qua gần nửa canh giờ, một cửa phòng lặng lẽ mở ra, một cái đầu lén lút ló ra ngoài.

Thì ra là Thượng Quan Lâm, nàng nhìn bốn phía không có động tĩnh lặng lẽ đến bụi cỏ mà Giang Nguyên đã sớm trốn ở đó.

"Biểu muội, người đã đến."

"Nhỏ giọng một chút "Thượng Quan Lâm cảnh giác nhìn bốn phía "Chuẩn bị xong chưa? Đợi chút nữa ta đưa Thượng Quan Tây Nguyệt ra, sau đó ta giả bộ có việc đi trước, lúc ta dẫn người tới, người liền đẩy nàng ngã nhào trên mặt đất."

Giang Nguyên vốn không có tâm tư nghe Thượng Quan Lâm nói, trong mắt, trong lòng hắn hiện tại chỉ có biểu muội xinh đẹp trước mắt, hắn hận không thể lập tức đẩy nàng ngã nhào xuống đất.

"Rất cực người có nghe không vậy." Thượng Quan Lâm nhìn cảm giác buồn nôn nhìn Giang Nguyên đang thêm nhỏ dãi, nếu không phải có chuyện cần dùng tới người, ta sẽ không thêm đề ý người.

"Nghe thấy, nghe thấy chứ, không phải là đẩy ngã người xuống đất sao?" Giang Nguyên không nháy nhìn Thượng Quan Lâm, tưởng tượng cảm giác đẩy nàng ngã nhào xuống đất. Nghĩ như vậy, toàn thân đều tê dại.

Thượng Quan Lâm đang chuẩn bị gạt đầu, đột nhiên để ý lời nói của hắn "Người đang nói bậy bạ gì đó!"

"Ta không nói bậy, không phải là... A không đúng không đúng, biểu muội, ta nói sai rồi, là đẩy Thượng Quan Tây Nguyệt ngã xuống đất." Giang Nguyên kịp thời đổi giọng.

Thượng Quan Lâm nghe được đáp án chính xác, rốt cục sắc mặt cũng hoà hoãn lại "Biết liền tốt, bây giờ người đợi ta, ta gọi Thượng Quan Tây Nguyệt ra đây."

“Được, được” Giang Nguyên gật đầu như điên nhìn Thượng Quan Lâm đi về phía phòng Thượng Quan Tây Nguyệt.

Tuy rằng dáng dấp Thượng Quan Tây Nguyệt không đẹp như biểu muội, trên mặt còn có một vết bớt, nhưng dáng người cũng không tệ, bây giờ vẫn chưa thể ra tay với biểu muội, trước hết nếm thử năng ta cũng được. Giang Nguyên vừa đi vừa bí ồ nghĩ, cuối cùng, nước bọt chảy ra ngoài.

"Đại tỷ, người đã ngủ chưa?"Thượng Quan Lâm đi đến trước cửa lễ phép gõ cửa.

Thượng Quan Tây Nguyệt ở trong phòng đang dựa vào giường, suy tư Thượng Quan Lâm muốn nàng tới đây có dụng ý gì, còn chưa nghĩ ra nguyên nhân, liền vang lên tiếng đập cửa. Xem ra, Thượng Quan Lâm đã chuẩn bị hành động.

Nàng từ từ xuống giường, đi đến cạnh cửa, nhưng nàng không lập tức mở cửa, nàng muốn khiến Thượng Quan Lâm gấp gáp.

Thượng Quan Lâm cũng có chút gấp, tiện nhân thích ức hiếp người này sẽ không ngủ thiếp đi chứ. Vậy phải làm sao bây giờ, trong lòng thầm nghĩ kế hoạch của nàng sẽ thất bại, không khỏi đập cửa mạnh hơn.

"Đại tỷ, đại tỷ."

"Chuyện gì, quý gõ cửa sao."Thượng Quan Tây Nguyệt giả bộ như vừa tỉnh lại, híp mắt nhìn nàng.

"Đại tỷ, phía trước có một chỗ cảnh đêm nhìn rất đẹp, ta dẫn người đi xem."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nàng một cái, lại nhìn Giang Nguyên đứng bên cạnh không lên tiếng. "Không đi, đêm hôm khuya khoắt ngắm cảnh sắc cái gì."

Thượng Quan Lâm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt chuẩn bị quay vào phòng, vội vàng tiến lên bắt lấy tay của nàng "Đại tỷ, thật ra là muội không ngủ được, muốn cùng tỷ tỷ giải sầu một chút."

Giải sầu? Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thẳng vào cặp mắt của nàng, giống như muốn nhìn ra gì đó. Thượng Quan Lâm, tốt nhất người đừng chạm vào ranh giới cuối cùng của ta, nếu không dù lão Thiên đế đến đây cũng không cứu được người.

Thượng Quan Lâm nhìn mắt nàng như muốn nhìn thấu lòng mình, nếu không phải ép buộc mình ngẩng đầu, chỉ sợ đã không kiềm chế được mà tránh đi.

"Đã muốn giải sầu, hẳn tới làm gì."Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ Giang Nguyên.

"Đại tỷ, chúng ta tình cờ gặp, vừa đúng lúc biểu ca cũng không ngủ được, cho nên đi cùng nhau."

"Đúng vậy, cùng nhau cùng nhau"Giang Nguyên đứng bên cạnh cười nói theo.

“Ồ...”Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý kéo dài ngữ điệu "Thật khéo nha, thì ra đều không ngủ được, không thể không nói, Nhị muội, người và biểu ca của người rất có duyên."

"Ha ha, đúng vậy, Nguyệt muội muội nói đúng."Nghe thấy mình và Thượng Quan Lâm có duyên phận, Giang Nguyên vui vẻ đến không thấy phương hướng, quên luôn mục đích đến đây.

Thượng Quan Lâm trừng mắt liếc hần một cái, thật là một kẻ không có tiền đồ, nếu không phải không tìm được người hỗ trợ, ta sẽ không tìm cái tên vô dụng như người.

"Ha ha,..."Giang Nguyên cười rất vui vẻ, bị Thượng Quan Lâm trừng mắt, cũng nhớ tới mình nên làm những gì.

"Nguyệt muội muội, chúng ta cùng đi thôi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy hết tất cả động tác của Thượng Quan Lâm, nàng không đổi sắc mặt cười cười "Được, cùng đi!"

Đi trên đường không ai mở miệng nói chuyện, Thượng Quan Tây Nguyệt một thân một mình đi ở phía trước, nàng nghe hai người đằng sau xì xào bàn tán, diễn,da22n3ee";quysd00n không khỏi cảm thấy buồn cười, hai người kia tuyệt đối không thể làm được chuyện đại sự gì, thì thậm chí còn lớn tiếng như vậy, sợ người khác không nghe thấy sao?

Vừa đi tới một cái đình, sau lưng truyền đến một tiếng “ Ai da”.

Trò hay tới rồi, Thượng Quan Tây Nguyệt làm như không biết gì quay đầu lại, nhìn Thượng Quan Lâm đang ôm bụng quan tâm hỏi "Nhị muội, người sao thế."

"Đại tỷ, ta không sao, ta chỉ đau bụng một chút, muốn đi nhà xí." Thượng Quan Lâm giả bộ như rất thống khổ, hai tay đè chặt bụng, đáng thương nói.

Diễn cũng thật giống, Thượng Quan Tây Nguyệt âm thầm nở nụ cười "Vậy người mau đi đi, ta ở đây đợi người."

Thượng Quan Lâm thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đã mắc câu rồi, nếu không phải đang giả bộ đau bụng, nàng sẽ nhanh chóng vui vẻ đến nhảy dựng lên.

"Đại tỷ, ngươi chờ ta, ta lập tức trở lại."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn nàng vội vàng rời đi, nhếch miệng lên, nhìn về phía Giang Nguyên.

Giang Nguyên thấy Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn mình chằm chằm, lập tức đi lên phía trước cười gượng gạo nói "Nguyệt muội muội, chúng ta vào đình đi."

Ai ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt không nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào hắn, khiến da đầu Giang Nguyên đều tê dại, hắn nhỏ giọng hỏi "Nguyệt muội muội, ngươi... sao vậy?"

"Nhìn vào mắt ta." Giọng nói của Thượng Quan Tây Nguyệt có chút mê hoặc.

"Sao." Giang Nguyên ngẩng đầu nghe lời nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Tây Nguyệt. Con mắt của nàng đen kịt mà thâm trầm, làm cho người ta vừa nhìn là sẽ chìm sâu vào, hắn tựa như đã bị rơi xuống một vực sâu, không cách nào kiềm chế được, đầu cũng từ từ trống rỗng, hoàn toàn mất đi ý thức.

Thượng Quan Tây Nguyệt thấy ánh mắt Giang Nguyên chậm rãi đục ngầu, trở nên trống rỗng, vô thần, liền biết mình đã thôi miên hắn thành công.

Tiểu tử, muốn đầu trí với một nữ nhân đến từ thế kỷ 21 như ta, các ngươi còn non lắm, ta tùy tiện ra tay, đã giải quyết toàn bộ các ngươi.

"Nói, rốt cục Thượng Quan Lâm đang tính kế gì?" Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn hai mắt Giang Nguyên dần dần vô hồn, hỏi.

Lúc này Giang Nguyên hoàn toàn mất đi ý thức, hắn cũng không biết mình đang nói gì nữa.

"Biểu muội nói muốn đưa ngươi ra ngoài sau đó nàng kiểm soát rồi đi, rồi mời người khác đến để cho họ nhìn thấy ta đẩy ngươi ngã xuống đất." Giang Nguyên cứng ngắc, rặn ra từng chữ một.

Giả cho Thượng Quan Lâm, ngươi đang muốn làm bản thanh danh của ta để ta không thể ngẩng đầu làm người sao, ngươi nên biết ở cổ đại, thứ được coi trọng nhất là danh dự của nữ tử, nhưng Thượng Quan Lâm lại sử dụng mưu đồ ác độc như vậy, đặt ta vào tình huống như thế. Thượng Quan Lâm, ta sẽ để ngươi tự dùng thân thể mình mà nghiệm chứng.

"Ngươi nghe ta nói, đến lúc đó cứ dựa theo lời ta mà làm, ngươi làm thế này thế này... Như vậy như vậy... Hiểu chưa?"

"Hiểu rồi." Giang Nguyên không đổi sắc mặt, gật đầu.

"Lâm Nhi, muốn như vậy rồi ngươi còn đưa bọn ta đến đây làm gì." Là giọng nói của Bách Lý Hành, xem ra Thượng Quan Lâm đã đưa tất cả mọi người tới đây, như vậy cũng tốt, Thượng Quan Lâm, những người này sẽ đứng nhìn ngươi.

"Tốt, biểu muội trong lòng của ngươi tới rồi, nhanh bỏ nhào về phía nàng đi." Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong cũng tránh sang bụi cỏ bên cạnh chuẩn bị xem kịch vui.

Giang Nguyên nghe thấy nàng chỉ huy xoay người chạy thật nhanh về phía Thượng Quan Lâm.

Thượng Quan Lâm còn không biết Giang Nguyên đã bị thôi miên, nàng chỉ cần nghĩ tới việc mọi người có thể nhìn thấy dáng vẻ phóng đảng của tiên nhân Thượng Quan Tây Nguyệt liền kích động vô cùng.

"Thái tử, nghe nói cảnh sắc ban đêm ở đây..... A." Thượng Quan Tây Nguyệt đang trả lời câu hỏi của Bách Lý Hành liền bị xô ngã nhào ngã trên mặt đất, sau đó người kia cũng ép xuống người nàng.

"Ngươi là ai a, cứu mạng." Thượng Quan Lâm không ngừng giãy dụa, khi nàng phát hiện người ngồi trên người mình là Giang Nguyên, lập tức ngây dại, sao hắn lại ở đây, bây giờ không phải hắn nên làm theo kế hoạch sao? Vì sao lại bỏ nhào vào mình.

Giang Nguyên thừa dịp Thượng Quan Lâm ngăn người, hôn nàng, vừa hôn vừa kêu to "Biểu muội, ta rất thích ngươi, ta nghe nói ngươi hẹn ta ra ngoài, ta rất vui vẻ." Giang Nguyên nói lại những gì vừa rồi Thượng Quan Tây Nguyệt thôi miên đã nói với hắn.

Bách Lý Hành thấy Thượng Quan Lâm bị người khác bỏ nhào vào người sau đó lại bị người ta hôn, cảm giác mình bị chụp nón xanh, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, tức giận không nói được một câu.

"Thái tử, cứu ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Thượng Quan Lâm vội vàng biện hộ cho mình, còn không ngừng hất tay ngăn miệng của Giang Nguyên lại.

"Đang chơi trò hôn nhẹ kia. Đang chơi trò hôn nhẹ kia." Bách Lý Thần đứng một bên vui vẻ vỗ tay, mắt lại đánh giá chung quanh, khi thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đang trốn trong bụi cỏ, mắt lóe sáng.

Xem ra tất cả đều do cô gái nhỏ này làm, thật không hổ là nữ nhân mình nhìn trúng.

Thượng Quan Lâm thấy sắc mặt Bách Lý Hành tái nhợt, nghĩ thầm tiêu rồi, thái tử không tin mình, nàng liều mạng đẩy Giang Nguyên ra, đứng nhìn thân thể Giang Nguyên gầy gò, nhưng sức lực cũng rất lớn, nàng càng gãy dựa hẳn càng ép chặt.

Thượng Quan Tây Nguyệt trốn trong bụi cỏ thấy thời gian đã tới, vỗ vỗ góc áo dính đầy cỏ, đi vòng ra ngoài.

"Trời ạ, chuyện gì xảy ra vậy." Nhìn cảnh tượng trước mắt, Thượng Quan Tây Nguyệt nín cười tỏ vẻ kinh ngạc che miệng lại.

Thượng Quan Lâm nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt không chút tổn hại xuất hiện trước mặt mình, không thể tin tức đầu, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng. Vì sao mọi chuyện xảy ra đều không giống với những gì mình nghĩ trước đó, vì sao đến phút cuối người bị ép lại là mình, vì sao lại có vô số vì sao hiện lên trong đầu Thượng Quan Lâm, nhưng cũng không ai cho nàng đáp án.

"Nhị muội, thì ra người ở đây, ta vừa nhìn thấy biểu ca đi từ phòng người ra còn người vẫn luôn theo sau lưng hắn, không ngờ các người lại có mối quan hệ như vậy." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý thêm mắm thêm muối.

Thượng Quan Lâm, cảm giác tự làm tự chịu thế nào, xem người lần sau có khôn ra không. Đầu với ta, người tự chịu đựng đi.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, người..." Thượng Quan Lâm chuẩn bị nói gì đó lại bị Giang Nguyên chặn miệng lại.

"Ừm, ừm" Thượng Quan Lâm trừng lớn hai mắt lắc đầu chỉ muốn thoát khỏi cái miệng thối hoắc này, nhưng bắt đắc dĩ Giang Nguyên ép quá chặt, lắc đầu mạnh quá nên không cẩn thận cắn vào đầu lưỡi của mình, đau đến mức nước mắt đầy mắt.

Thật vất vả mới thoát khỏi, nhưng Giang Nguyên lại nói ra một câu như sấm sét giữa trời quang "Biểu muội, không phải người hẹn ta ở phòng người sao, ta đi tìm người nhưng không thấy người trong đó, tìm rất lâu mới tìm thấy người ở đây." Tất cả những lời này đều do Thượng Quan Tây Nguyệt dạy hắn nói.

"Thượng Quan Lâm" Rốt cục Bách Lý Hành không nhịn được nữa gầm lên, nữ nhân đáng chết, dám rước nam nhân vào phòng, không biết xấu hổ, hắn cảm thấy mình không có cách nào ở lại đây nữa, phất tay áo quay người bỏ đi.

"Thái tử, ta không có, người phải tin tưởng ta, thái tử." Thượng Quan Lâm kêu tê tâm liệt phế, cũng không cần được bước chân của Bách Lý Hành.

Thượng Quan Lâm tuyệt vọng nhìn bóng lưng Bách Lý Hành, quay đầu nhìn về phía Giang Nguyên, liều mạng chùi miệng, không biết sức mạnh ở đâu ra, bỗng nhiên đẩy Giang Nguyên qua một bên. Cáp tốc đứng lên, giơ tay lên ra sức lau môi của mình, mạnh đến mức muốn chùi nát môi mình.

Giang Nguyên đang nằm dưới đất vẫn còn ồn ào "Biểu muội, ta yêu người, biểu muội, người rất thơm."

Từ ngữ khó nghe, rốt cục Thượng Quan Lâm nhịn không được tiến lên nắm lấy cổ tay của hắn đẩy hắn té bất tỉnh.

Nhìn thấy Giang Nguyên rốt cục cũng an tĩnh lại, Thượng Quan Lâm quay đầu qua một bên giả vô tội nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, đều là người, tất cả đều do người làm." Chỉ cần nghĩ đến sau này thái tử sẽ không nhìn mình nữa, tìm Thượng Quan Lâm giống như bị hàng vạn con kiến cắn xé, đau nhức không thể khép lại.

"Nhị muội, ta không hiểu ý người." Thượng Quan Tây Nguyệt tiếp tục giả vờ.

"Hừ, người không hiểu" Thượng Quan Lâm lạnh lùng hừ một tiếng "Vậy người nói đi sao người lại trùng hợp xuất hiện ở đây."

"Nhị muội, có phải lỗi tại người không tốt hay không, vừa rồi không phải ta nói là đi theo biểu ca của người tới đây sao, hay là nói, vừa rồi thân mật quá, nên không chú ý đến lời nói của ta."

"Người..."

Thượng Quan Lâm chưa nói xong đã bị Thượng Quan Tây Nguyệt ngắt ngang "Người không cần phải nói nữa, ta đều hiểu, đêm nay trăng chiếu sáng, cô nam quả nữ, tự nguyện châm củi đốt đốt lửa lại cộng thêm các người biểu huynh muội tình ý sâu sắc, khó tránh sẽ rục rịch, kim lòng không được, tỷ tỷ hiểu người."

Úc hiếp người, ức hiếp người, Thượng Quan Lâm phát hiện mình không nói lại Thượng Quan Tây Nguyệt, chỉ có thể dùng mắt trừng mắt nhìn nàng, như muốn giải mối hận trong lòng.

"A..., ánh mắt của muội muội là muốn nói tỷ tỷ nói sai sao?"

"Không, tỷ tỷ nói đều đúng." Bách Lý Thần ủng hộ giơ tay lên.

"Nguyệt nhi, tài ăn nói của người thật tốt." Long Hạo Lăng che giấu ý cười nghiêm túc nói.

Bách Lý Gấm há to miệng đứng bên cạnh "Nguyệt nhi, không ngờ người có thể xuất khẩu thành thơ, Nguyệt nhi, người cũng dạy ta một chút đi!"

Thượng Quan Tây Nguyệt đắc ý ngẩng đầu lên "Có lòng thành, có rảnh ta dạy người."

Thượng Quan Lâm phát hiện tất cả mọi người đều bệnh vực tiện nhân đó, không ai giúp mình, không khỏi âm thầm đổ kị. Thượng Quan Tây Nguyệt.

Một người chuyên ức hiếp người khác có cái gì tốt, mọi thứ đều không bằng mình, nhưng hết lần này tới lần khác đều được người ta chú ý, điều này kêu nàng sao có thể chịu nổi, hiện tại ngay cả thái tử cũng bỏ đi, nàng cũng không còn hy vọng nữa, đây đều do Thượng Quan Tây Nguyệt làm hại.

"Coi như ngươi theo chân biểu ca tới đây, nhưng đêm hôm khuya khoắt ngươi ra ngoài làm gì."

"Ta ngủ không được." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý nhấn mạnh ba chữ ngủ không được, trước đó không phải ngươi dùng lý do này hẹn ta ra ngoài sao?

Thượng Quan Lâm cũng nghe ra ý trong lời nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, nhưng nàng không thể biện giải cho mình, nàng chỉ hiểu kỳ vì sao Giang Nguyên lại như phát điên nhào về phía mình, trước đó không phải đã thương lượng với hần bỏ nhào vào Thượng Quan Tây Nguyệt sao, chẳng lẽ là tiện nhân này giờ trò.

--- Susubluẽ ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Thượng Quan Tây Nguyệt ngắt đầu tùy ý để Thượng Quan Lâm dò xét, dù sao cho dù ngươi suy nghĩ nát óc, đám cổ nhân các ngươi cũng sẽ không thể biết về thuật thôi miên, loại kỹ thuật khoa học hiện đại này, ta dùng dễ như trở bàn tay, chỉ bằng đám người chết các ngươi mà vọng tưởng đấu với ta, tu luyện thêm một trăm năm nữa đi.

"Xem một tuồng kịch, bây giờ lại có chút buồn ngủ, chúng ta trở về thôi."

Thượng Quan Tây Nguyệt bước đi cuối cùng, lúc đi ngang qua Thượng Quan Lâm ghé sát bên tai nàng nói một câu nói "Hại người cuối cùng lại hại mình".

Nói xong không nhìn sắc mặt Thượng Quan Lâm biến thành màu đen, chậm rãi thông thả bước về phòng.

Về đến phòng, Thượng Quan Tây Nguyệt liền vào không gian huyền ảo, chăm chỉ tu luyện, bây giờ nàng đã là Huyền Linh sơ cấp, sắp chạm đến Huyền Linh trung cấp, nói không chừng đêm nay có thể tấn cấp.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghĩ vậy liền vui vẻ, ngồi xếp bằng, bắt đầu vận khí, gió phủ quanh thân. Sau nửa canh giờ, thân thể đau đớn, Thượng Quan Tây Nguyệt biết đây là hiện tượng muốn tấn cấp, liền tranh thủ không ngừng vận chuyển linh lực đan điền ra bên ngoài, nửa đường không ngừng lấy hơi, rốt cục một tiếng rầm rắc vang lên, đạt đến Huyền Linh trung cấp.

Lúc Thượng Quan Tây Nguyệt tu luyện, Bách Lý Thần, Bách Lý Gấm và Long Hạo Lăng đều tụ tập trong một căn phòng, mấy người bọn họ ngồi cạnh bàn nói chuyện.

"Đường ca, ngươi nói Nguyệt nhi sẽ gặp ám toán, rốt cục ai ám toán Nguyệt nhi." Bách Lý Gấm không hiểu, đã ban đêm rồi, còn bàn tính gì nữa.

"Nếu ta không có đoán sai, chuyện đêm nay vốn là nhắm vào nàng, nhưng lại bị Nguyệt nhi trả đũa." Long Hạo Lăng bưng ly trà lên nhấp một miếng.

Bách Lý Thần nghe Long Hạo Lăng gọi Nguyệt nhi rất thuận miệng, giống như đã tự gọi mấy trăm lần nên mới thuần thục như vậy, có chút kinh ngạc nhìn hần, nhưng hần cũng không suy nghĩ nhiều.

"Lăng nói không sai, lúc chuyện xảy ra, nha đầu kia núp trong bụi cỏ nhìn lên."

"Vậy là tốt rồi, Nguyệt nhi không sao là tốt, vậy ta về ngủ trước đây." Bách Lý Gấm ngáp một cái đi ra ngoài.

Sau đó Long Hạo Lăng cũng về phòng của mình. Nhìn bọn họ đều đi rồi, Bách Lý Thần nằm ở trên giường, nghĩ lại đêm nay nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt, trên mặt không nhịn được ý cười, rồi nghĩ tới việc không thể quang minh chính đại đứng cạnh nàng, liền buồn rầu, cũng không biết lúc nào mới hết giả ngu. Được rồi, thuận theo tự nhiên.

Mà sau khi Thượng Quan Tây Nguyệt tấn cấp xong liền đi ngủ, đêm nay nàng ngủ cực kỳ ngon, còn mơ thấy mộng đẹp.

"Tiểu thư, hôm nay ta thấy khí sắc ngươi rất tốt." Vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy Bích Ngọc.

Thượng Quan Tây Nguyệt mừng khắp khỏi sờ lấy mặt mình, nhìn thấy cửa phòng bên cạnh mở ra, cố ý nói rất lớn tiếng "Đúng vậy, tối hôm qua xem kịch, cho nên hôm nay mặt mày tỏa sáng."

Thượng Quan Lâm đang chuẩn bị đi ra ngoài thì nghe thấy lời nói châm chọc của Thượng Quan Tây Nguyệt, dừng bước chân lại một chút rồi liền đi thẳng ra ngoài.

"Nhị muội, tối hôm qua ngủ có ngon không?" Nhìn sắc mặt Thượng Quan Lâm tái nhợt, Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý dả kích nàng.

Thượng Quan Lâm không để ý đến Thượng Quan Tây Nguyệt, lặng yên không lên tiếng đi về phía trước.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Thượng Quan Lâm đi lên phía trước, cũng đi theo đằng sau nàng "Đúng rồi, Nhị muội, biểu ca của ngươi đâu, chẳng lẽ

tối hôm qua người vứt bỏ hấn."

Câu nói này rốt cục đã thành công khiến Thượng Quan Lâm ngừng bước, nàng cúi đầu đứng tại chỗ, hai tay nắm thật chặt, hít sâu vài cái, giờ chân lên tiếp tục đi về phía trước.

"Ha, nói như vậy mà không nổi giận." Thượng Quan Tây Nguyệt hứng thú nhìn bóng lưng Thượng Quan Lâm, chặc chặc lưỡi.

"Tiểu thư, chúng ta cũng nên đi thôi"

Thượng Quan Lâm mới vừa đi tới chân núi, đã nhìn thấy Bách Lý Hành chuẩn bị lên xe ngựa, vội vàng nắm mép váy chạy tới đó.

"Thái tử, thái tử "

Bách Lý Hành nghe thấy tiếng kêu quay đầu lại nhìn, thì ra là Thượng Quan Lâm, nhưng vừa nhìn thấy nàng là hấn lập tức nhớ tới chuyện tối hôm qua, sắc mặt Bách Lý Hành liền khó coi quay đầu lại chuẩn bị đi.

"Thái tử "Nhìn thấy Bách Lý Hành không để ý tới mình, Thượng Quan Lâm vận linh lực bay đến bên cạnh Bách Lý Hành.

"Cút ngay "Bách Lý Hành bị Thượng Quan Lâm nắm lấy tay áo kéo lại. Không thèm nhìn nàng một cái.

Giờ phút này Thượng Quan Lâm thật sự luống cuống, làm sao bây giờ, thái tử không để ý tới mình, thất vọng về mình, không được, nhất định phải kéo hấn lại, nếu không thì tương lai của mình sẽ không còn hi vọng.

"Thái tử "Thượng Quan Lâm nói khóc liền khóc, nước mắt nhanh chóng chảy ra, nàng chớp chớp hai mắt dầm lệ mông lung nhìn Bách Lý Hành.

"Thái tử, tối hôm qua Lâm Nhi thật sự bị hãm hại, người biết rất rõ người Lâm Nhi thích là người, người còn hiểu lầm ta như vậy, Lâm Nhi thật đau lòng."Thượng Quan Lâm vừa nói vừa vụng trộm nâng một con mắt lên, lại phát hiện Bách Lý Hành vốn dĩ không nhìn nàng.

Suy nghĩ, nàng lại tiếp tục kế hoạch, dùng sức bóp tay mình, đau đến mức nước mắt chảy ra như suối.

"Thái tử, Lâm Nhi... Lâm Nhi chỉ thích một mình người, nếu thái tử không tin, Lâm Nhi nguyện ý lấy cái chết chứng minh."Nói xong Thượng Quan Lâm làm bộ đập đầu vào xe ngựa.

Tư thế nàng ta giống như nếu không đập đầu chết sẽ không cam lòng. Thượng Quan Lâm không chế lực đạo, len lén nhìn phản ứng của Bách Lý Hành, khi thấy Bách Lý Hành đưa tay qua, nàng biết mình đã thắng.

"Đừng" Bách Lý Hành ngăn cản nàng, nhìn giai nhân như hoa đập đầu tự tử, hấn có chút động lòng "Người nói đều là thật sao."

"Thái tử, hoàn toàn là sự thật." Thượng Quan Lâm thấy Bách Lý Hành tin mình, để nước mắt chảy càng dữ dội hơn, nàng lập tức nhào vào ngực hấn.

Bách Lý Hành ôm Thượng Quan Lâm an ủi vài tiếng. Liền chuẩn bị dìu nàng lên xe ngựa, sau lưng lại truyền tới một tiếng kêu "Biểu muội, chờ ta một chút, biểu muội."

Nghe thấy tiếng la, hai người còn chưa lên xe ngựa đồng thời quay đầu nhìn lại, liền thấy Giang Nguyên đang vẫy tay từ đằng xa chạy lại.

Sắc mặt Bách Lý Hành lại biến thành như trước đó, xanh mặt nhìn Giang Nguyên không ngừng vẫy tay với Thượng Quan Lâm, trong đầu lại hiện ra cảnh tượng tối hôm qua. Nghĩ đến việc Giang Nguyên và Thượng Quan Lâm tiếp xúc thân mật, hấn liền cảm thấy buồn nôn.

Càng nghĩ càng tức, sau đó Bách Lý Hành dùng sức đẩy Thượng Quan Lâm trong ngực ngã xuống đất "Cút ngay", nói xong ghét bỏ phui tay áo quay người lên xe ngựa, không lưu luyến chút nào bỏ đi.

"Thái tử "Thượng Quan Lâm tuyệt vọng ngồi dưới đất khóc, nhìn xe ngựa Bách Lý Hành dần dần đi xa, tại sao có thể như vậy, không phải thái tử đã tha thứ cho nàng rồi sao? Vì sao mọi chuyện lại biến thành như vậy, tất cả đều là lỗi của hấn.

Thượng Quan Lâm quay đầu lại hung tợn nhìn Giang Nguyên đang chạy tới. Hấn không thể lột da, uống máu hấn, nếu không phải hấn đột nhiên xuất hiện, nàng đã sớm đi với thái tử rồi.

"Biểu muội, người sao vậy." Giang Nguyên thờ dốc ngồi xổm trước mặt nàng kỳ quái hỏi. Đối với chuyện xảy ra tối hôm qua hấn hoàn toàn không nhớ gì cả, hấn chỉ nhớ rõ biểu muội kiêu có rồi đi, những chuyện xảy ra sau đó hấn đều không nhớ.

Hấn thấy rất kỳ quái vì sao mình lại không ở trong phòng, mà lại ngủ trên mặt đất, lúc sáng hấn tỉnh lại từ dưới đất, phát hiện chung quanh không có ai, cũng không thèm nghĩ đến nguyên nhân, vội vàng vàng xuống núi, vừa tới chân núi đã nhìn thấy Thượng Quan Lâm và Bách Lý Hành lờ lờ kéo kéo, thế là liền chạy lên.

Nhìn mặt Giang Nguyên, Thượng Quan Lâm cực kỳ phẫn nộ, nàng vung tay phải lên dùng sức đánh vào mặt Giang Nguyên." Người cút ngay cho ta!"

"Biểu muội, vì sao người đánh ta."Giang Nguyên sờ khuôn mặt bị đánh vô tội hỏi. Hấn cảm thấy mình rất oan uổng, rõ ràng là muốn tới nhìn nọt biểu muội, lại không biết đã chọc giận nàng lúc nào, để cho mình chịu một bạt tai, cũng không biết tay biểu muội đánh mình có bị đau không nữa.

Không thể không nói, Giang Nguyên cũng coi như là người kỳ lạ, bị người ta đánh còn quan tâm tay người đánh mình có đau không, nếu Thượng Quan Tây Nguyệt biết nhất định sẽ tặng cho hắn hai chữ, nào tàn.

"Ta kêu ngươi cút đi ngươi không nghe thấy sao?" Thượng Quan Lâm hét lớn, chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện Bách Lý Hành hiểu lầm mình và Giang Nguyên, Thượng Quan Lâm hận không thể tự tay giết chết nam nhân đang đứng trước mắt này.

"Ồ, sao Nhị muội lại ngồi dưới đất, tuy thời tiết không mát, nhưng vẫn nên chú ý thân thể." Thượng Quan Tây Nguyệt vừa đến đã thấy Thượng Quan Lâm và Giang Nguyên một người ngồi xồm một người ngồi dưới đất trừng mắt nhìn.

"Ngươi nhìn ta làm gì, Nhị muội, không phải là ta đã quấy rầy các ngươi chứ." Thượng Quan Tây Nguyệt che miệng không thèm nhìn Thượng Quan Lâm đang trừng mắt nhìn mình.

Từ lúc nghe thấy giọng nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, Thượng Quan Lâm không tự chủ được dùng sức nắm chặt tay, tuy rằng Giang Nguyên có lỗi, nhưng kẻ cầm đầu chắc chắn là Thượng Quan Tây Nguyệt, chuyện tối qua càng nghĩ càng thấy kỳ quặc, rõ ràng tất cả đã an bài xong, biểu ca không thể nào phản bội mình, diễnnn,>dan2llequy1d0onn cho nên lý do duy nhất để giải thích cho hành vi kỳ lạ của Giang Nguyên tối hôm qua chỉ có thể là Thượng Quan Tây Nguyệt đã động tay chân, nhưng nàng đã làm cái gì, mà có thể khiến biểu ca làm theo sự sai khiến của nàng? Đây cũng là vấn đề mà Thượng Quan Lâm nghĩ mãi không ra.

"Tỷ tỷ, sao nữ nhân xấu xa này lại đáng ghét như vậy." Bách Lý Thần nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt chạy thật nhanh tới cạnh nàng.

Nữ nhân xấu? Thượng Quan Lâm thấy mình bị một kẻ ngu chế nhạo, lập tức cảm thấy mất mặt, nàng đứng lên, phui bụi quần áo, tức giận trừng mắt nhìn Bách Lý Thần "Kẻ ngu nhà ngươi, ngươi nói ai là nữ nhân xấu."

Bách Lý Thần thấy Thượng Quan Lâm chửi mình là đồ ngu, lúc cúi đầu xuống mắt lóe lên một tia sáng, nhưng khi ngẩng đầu lên lại khôi phục bộ dáng ngu dại như bình thường.

"Ngươi chính là nữ nhân xấu, người xấu xí."

"Nhị muội, nói thế nào thì hắn cũng là Thần vương, thân phận cũng không kém thái tử, vì sao thái độ của ngươi hoàn toàn khác hẳn vậy." Thượng Quan Tây Nguyệt vẫn đứng trước người Bách Lý Thần.

Bách Lý Thần thấy Thượng Quan Tây Nguyệt đứng chắn trước mình, cảm xúc cảm động dâng đầy trái tim, mở mắt nhìn chăm chăm lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, ánh mắt đầy quyến luyến.

"Hừ, Thần vương, hắn cũng xứng, chỉ là một kẻ ngu mà thôi." Thượng Quan Lâm nghe nàng nói vậy khịt mũi coi thường.

Chỉ là một kẻ ngu sao xứng đáng để nàng đối xử tốt, dù thân phận cao, nhưng chung quy vẫn là một kẻ ngu, vốn không thể thành tài được.

Nào giống thái tử điện hạ của nàng, tướng mạo anh tuấn, trí tuệ uyên bác, còn có thân phận cao quý như vậy, chỉ có thái tử mới là rồng trong loài người, ngàn dặm xa xôi mới tìm được một vị hôn phu ưng ý.

"Đồ ngu? Thượng Quan Lâm, ngươi thật to gan, dámnhục mạ hoàng thân quốc thích" Bách Lý Gấm nhìn không được nữa, kịp thời ra mặt, nếu còn không ra, không biết sau đó đường ca sẽ làm gì để chinh mình nữa.

Thượng Quan Lâm nghe thấy giọng nói của Bách Lý Gấm mới nhớ tới còn một thế tử đứng đây, tuy là thế tử, nhưng ở trong cung lại rất được sủng ái, ngay cả thái tử cũng sẽ không chủ động trêu chọc hắn. Chứ đừng nói chi là một nữ nhi của thừa tướng như nàng.

"Gấm thế tử thứ tội." Nghĩ thông suốt xong, Thượng Quan Lâm không thể không cúi đầu.

Bách Lý Gấm nhìn Thượng Quan Lâm làm bộ, khinh bỉ nhìn nàng, loại nữ nhân này thật đáng ghét, son phấn bột nước bôi đầy mặt mũi, còn giả vờ giả vịt, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Nguyệt nhi là thuận mắt mình, nhìn Nguyệt nhi tốt bao nhiêu, nhẹ nhàng thoải mái, làm người hào sảng, hào phóng, có khí thế không thua những đấng mày râu.

"Thứ tội? Người ngươi cần xin thứ tội không phải ta, mà là đường huynh của ta." Bách Lý Gấm dùng ngón tay chỉ vào Bách Lý Thần ra hiệu Thượng Quan Lâm xin lỗi.

Thượng Quan Lâm nhìn thoáng qua Bách Lý Thần, không tình nguyện đi lên phía trước, mắt cũng không nhìn Bách Lý Thần lấy một cái, tùy tiện nói một câu "Thần vương thứ tội "

"Nhị muội đạo này xin lỗi hình như không có thành ý!" Thượng Quan Tây Nguyệt đứng bên cạnh nói thêm vào. Bách Lý Thần là bằng hữu của nàng, nàng không cho phép bất kỳ kẻ nào bất kính với hắn.

"Đại tỷ ngươi đừng nói nhiều, Gấm thế tử còn không nói gì, đâu đến phiên ngươi mở miệng!"

"Lời Nguyệt nhi nói cũng là lời ta nói, đúng là không có thành ý, xin lỗi lại đi." Bách Lý Gấm vội mở miệng giúp đỡ Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Lâm nghe Bách Lý Gấm giúp Thượng Quan Tây Nguyệt, hận đến nghiến răng, nhưng nàng cũng không thể nói gì, bằng không bị chụp tội

danh nhục mạ hoàng thân quốc thích, thì nàng sẽ rất thảm

"Thần vương, là thần nữ không đứng, xin thứ tội!" Lần này Thượng Quan Lâm rất cung kính, còn khom người xuống.

Ai ngờ Bách Lý Thần không để ý tới nàng, đi từ sau lưng Thượng Quan Tây Nguyệt ra, chỉ vào Thượng Quan Lâm nói "Hừ, nữ nhân xấu xí, không thể dễ dàng tha thứ cho người như vậy, người hãy nói ba lần người là kẻ ngu."

Thượng Quan Lâm nghe xong mặt mũi tái nhợt, mình tự nói mình là đồ đàn? Vậy không phải sẽ thật sự thành đồ đàn sao, Thượng Quan Lâm khó xử nhìn Bách Lý Gấm, hi vọng hắn có thể giúp mình.

"Nhìn ta làm gì, làm đi." Bách Lý Gấm cũng không nề mặt nàng.

Thượng Quan Lâm nhìn Bách Lý Gấm không thương hương tiếc ngọc, đưa ánh mắt nhìn về phía Long Hạo Lăng một mực im lặng, người người đều nói Long Hạo Lăng ôn nhã, nói không chừng sẽ giúp mình.

"Long công tử..."

"Long công tử cái gì, lời nói của ta người không nghe thấy sao, mau làm đi." Bách Lý Gấm nói đến hai chữ cuối còn nhấn mạnh, mặc dù bình thường luôn cười hi hi ha ha, nhưng là lúc này rốt cục cũng có khí thế của một thế tử.

Thượng Quan Lâm nhìn thấy không ai tình nguyện giúp mình, phần hận cắn môi dưới, một lúc rất lâu, thanh âm nhỏ như muỗi phát ra "Ta là kẻ ngu, ta...."

"Nữ nhân xấu, quá nhỏ, nghe không rõ." Bách Lý Thần đứng một bên la hét.

Thượng Quan Lâm âm thầm trừng mắt liếc hắn một cái, trong lòng mắng hắn là đồ ngu vô số lần, nhưng lại không thể không làm theo lời của hắn "Ta là đồ ngu...."

Lần này còn chưa nói xong lại bị Bách Lý Thần ngắt lời lần nữa "Nữ nhân xấu, người chưa ăn no sao? Nói nhỏ như vậy."

Nhìn thấy đường huynh mở miệng, Bách Lý Gấm cũng đứng một bên nói giúp vào "Thượng Quan Lâm, rốt cục người bị làm sao vậy, không tình nguyện sao, vậy không có cách nào rồi, ta chỉ có thể đi nói cho hoàng thượng biết." Nói xong ra về tiếc nuối lắc đầu.

"Gấm thế tử, tuyệt đối không thể." Thượng Quan Lâm hốt hoảng mở miệng, sau đó như hạ quyết tâm, hít sâu một hơi, nói lớn tiếng, trên ngọn núi trông trái không ngừng vang vọng "Ta là kẻ ngu, ta là kẻ ngu, ta là kẻ ngu."

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Vương Sủng Phi, Phế Vật Dịch Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Người mới là heo, cả nhà người đều là heo

Edit: susublu

Hết xong ba lần, sắc mặt Thượng Quan Lâm trắng như sương mù, bốn chữ ta là kẻ ngu vang vọng mãi trong núi, rất lâu mới biến mất.

"Ha ha, tỷ tỷ, người nhìn nàng thật đúng là đồ ngu, còn tự nói mình là kẻ ngu." Bách Lý Thần vui vẻ vỗ tay.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng rất vui vẻ, nhưng nàng không biểu hiện ra ngoài. Thượng Quan Lâm, người cũng có hôm nay, mới chỉ như vậy đã không chịu nổi? Đây vẫn chỉ là bắt đầu thôi, người tuyệt đối đừng tức đến chết đó, nếu không những trò vui phía sau sẽ rất lãng phí.

Nghe Bách Lý Thần chế giễu, sắc mặt Thượng Quan Lâm tái nhợt, đã mất đi thái tử, bây giờ còn bị chế giễu là đồ ngu, liên tiếp chịu đả kích khiến nàng càng thêm tức giận.

"Này, biểu ca của Nhị muội, sao người lại ở đây." Thượng Quan Tây Nguyệt đột nhiên mới nhớ tới vẫn còn một người ngồi chồm hổm trên mặt đất.

"Ha ha, Nguyệt muội muội, ta, ôi." Vốn Giang Nguyên muốn đứng lên, nhưng vì ngồi chồm hổm trên đất quá lâu, chân tê rần nên hơi lão đạo, thế gian này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, không phải sao, Thượng Quan Lâm lại bị Giang Nguyên bỏ nhào xuống đất, nhưng lần này là tư thế ngã thật.

Vốn Thượng Quan Lâm đang cảm thấy ngọt ngào, nên không nghĩ rằng Giang Nguyên sẽ nhào tới, nên không hề phòng bị, bị Giang Nguyên ép ngã trên đất.

A, đau quá. Mặt Thượng Quan Lâm đập xuống đất hơn nữa còn đập vào răng, đau đến mức nước mắt chảy ra, không được, không thể mất mặt trước bọn họ được, nàng cố gắng rút nước mắt của mình về, thẹn quá hóa giận ngóc đầu lên kêu to "Giang Nguyên, người đáng chết, còn không mau đứng dậy."

"A, thật xin lỗi, biểu muội, ta không cố ý, thật xin lỗi!" Giang Nguyên vừa nói xin lỗi vừa bò dậy, ai ngờ lại đứng lúc vấp phải chân Thượng Quan Lâm, lần nữa ngã đè lên lưng nàng.

"Ha ha, chơi thật vui, hai kẻ ngu." Bách Lý Thần tiếp tục giả vờ ngu ngốc vỗ tay, rồi thừa dịp không ai chú ý tới, âm thầm vận dụng linh lực đánh vào lưng Giang Nguyên.

Thượng Quan Lâm không ngờ mình lại bị đè tiếp, sắc mặt ửng đỏ tức giận la to " Con heo kia, nguoi chính là đồ con lợn, con heo đáng chết nhà nguoi, mau đứng lên cho ta."

Giang Nguyên cũng muốn đứng lên, nhưng hần lại phát hiện thân thể của mình không cử động được, rất cứng ngắt.

"Biểu muội, thật kỳ lạ, ta không thể cử động."Giang Nguyên nói với Thượng Quan Lâm.

"Nguoi đúng là đồ ngu ngốc. "Thượng Quan Lâm thấy đám nguoi Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ lo xem náo nhiệt, không ai muốn đi lên giúp nàng, trong lòng thâm nguyên rủa bọn họ mấy trăm lần.

Không có cách nào khác, chỉ có thể cố gắng đẩy Giang Nguyên ra, sau đó chập vạt đứng lên.

"Nhị muội, chẳng lẽ tới hôm qua còn chưa bị ép đủ sao?" Không lúc nào Thượng Quan Tây Nguyệt quên đã kích nằng ta, Thượng Quan Lâm có chỗ nào đau nhức, thì nằng liền xoáy sâu vào chỗ đó.

"Thượng Quan Tây Nguyệt, nguoi không nên quá đáng!"Thượng Quan Lâm trừng mắt nhìn nằng, nếu không phải lúc này có nhiều nguoi ở đây, sáng nay nằng sẽ giết nằng trước.

"Nhị muội, xem nguoi nói kia, chẳng qua ta chỉ lo lắng nếu thái tử biết nguoi bị đè thêm lần nữa, không biết sẽ có phản ứng gì."Thượng Quan Tây Nguyệt muốn nhìn về mặt đau lòng của nằng, quả nhiên, về mặt Thượng Quan Lâm lập tức phức tạp.

Thái tử mà nằng tâm tâm niệm niệm lại quẳng nằng xuống đất rồi bỏ đi, mà tất cả chuyện này đều do Thượng Quan Tây Nguyệt hãm hại, sớm muộn gì cũng có một ngày, nằng sẽ khiến nằng ra trả giá đắt.

Thượng Quan Lâm không nói gì nữa, hừ một tiếng quay nguoi nhảy lên xe ngựa, bỏ Giang Nguyên lại đây.

Giang Nguyên mới vừa bị Thượng Quan Lâm đẩy ngã xuống đất, trông thấy biểu muội muốn đi nhưng không có ý đưa mình theo, cố gắng ngẩng đầu lên "Biểu muội, nguoi đừng đi, chờ ta đi với."

Thượng Quan Lâm không thèm để ý tới hần, phân phó xong mọi chuyện, xa phu liền giờ roi lên, đánh xe ngựa đi.

Nhìn Giang Nguyên lê loi troi nằm trên mặt đất không ai hỏi thăm, Thượng Quan Tây Nguyệt thông thả bước đến trước mặt hần nhìn xuống "Làm sao bây giờ, biểu muội tốt của nguoi lại bỏ mặc nguoi ở đây."

"Nguyệt muội muội, hay là nguoi..." Trên mặt Giang Nguyên có ý cười, muốn Thượng Quan Tây Nguyệt đồng ý cho hần đi theo bọn họ.

Thượng Quan Tây Nguyệt cũng cười, nhưng lại nói ra một câu làm cho hần tuyệt vọng "Thật ra nguoi cũng có thể trở về cùng chúng ta, nhưng mà..."

"Cám ơn Nguyệt muội muội, cám ơn Nguyệt muội muội." Giang Nguyên nghe Thượng Quan Tây Nguyệt đồng ý, cực kỳ cao hứng, lần này tốt rồi, không cần phải tự đi về, đi;dan2,,lBquyld00n phải biết chỗ này không có nguoi quen, nếu tự mình đi về sẽ tốn ít nhất bốn năm canh giờ.

Hần cực kỳ hưng phấn nên không chú ý tới câu nói của Thượng Quan Tây Nguyệt, khi nghe câu tiếp theo, Giang Nguyên như bị dội một thùng nước lạnh, toàn thân lạnh như băng.

"Nhưng... Xe ngựa của chúng ta cũng chỉ có thể ngồi được bốn nguoi, quá nhiều nguoi sẽ không chạy nổi, chỉ có thể nói xin lỗi với nguoi thôi."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong cũng lên xe ngựa voi bọn họ, nghênh ngang rời đi, để lại Giang Nguyên cô độc mà tuyệt vọng ngồi một mình trên đất nhìn lên trời, tình lại mới biết rốt cuộc mình đã làm sai chỗ nào.

Qua hai canh giờ bốn ba, rốt cục cũng đến phủ Thừa tướng, Thượng Quan Tây Nguyệt nhảy xuống xe ngựa, vẫy tay với mấy nguoi trong xe ngựa, quay nguoi vào phủ.

Trong xe Bách Lý Thần và Long Hạo Lăng đều nhìn theo bóng lưng Thượng Quan Tây Nguyệt, trong mắt đều là vẻ vắn vương không bỏ được.

Trở lại trong phủ, mới vừa đến đại sảnh liền phát hiện bên trong hết sức náo nhiệt, giống như có khách tới vậy, lòng hiếu kỳ dâng lên, nằng mang theo Bích Ngọc len lén dựa vào vách tường cạnh cửa, thò đầu vào bên trong.

Chỉ thấy Thượng Quan Lưu Phong ngồi ở chủ vị, nhìn một thiếu niên đang đứng bên dưới, mặc bộ trường sam màu vàng, càng làm nổi bật dáng nguoi thẳng tắp, nhất định là do tập võ, thân thể có chút đơn bạc, nhưng cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp toàn thân, mà lại tăng thêm chút hương vị đặc biệt, nhìn bóng lưng có vẻ còn rất trẻ, còn hơi quen mắt.

Gương mặt mo của Thượng Quan Lư Phong rối loạn, nhìn thiếu niên bên dưới rồi hồi lung tung, nhưng thiếu niên này lại không hề mưu cầu danh lợi, hỏi một câu đáp một câu, có chút không yên lòng.

Kỳ quái, thật sự nhìn rất quen, Thượng Quan Tây Nguyệt sờ cằm suy tư, đột nhiên trong não hiện lên một gương mặt, chẳng lẽ... Thượng Quan Tây Nguyệt kiềm chế sự kích động đi đến cửa đại sảnh, chậm rãi đến gần thiếu niên kia, khoảng cách càng ngày càng gần, trong lòng Thượng Quan Tây Nguyệt cũng càng lúc càng khẳng định, là hắn, nhất định là hắn....

"Ca ca "Thượng Quan Tây Nguyệt bỏ nhào về phía trước, ôm lấy eo thiếu niên.

Vốn dĩ Thượng Quan Minh Tuyên vừa mới về tới phủ, đang chuẩn bị đi tìm muội muội mình, không ngờ lại bị Thượng Quan Lư Phong gọi đến đây, bản thân hắn không có cảm tình gì với người phụ thân này, chỉ cần nghĩ đến mẫu thân qua đời khi tuổi quá trẻ, mà lại không thể thoát khỏi mối quan hệ cha con với Thượng Quan Lư Phong, hắn cũng không có sắc mặt tốt gì.

Vốn đang nghe hắn nói chuyện, đột nhiên eo bị người ta ôm lấy, còn gọi một tiếng ca ca, làm Thượng Quan Minh Tuyên nở một nụ cười xán lạn. Hắn hưng phấn xoay người, ôm Thượng Quan Tây Nguyệt quay vòng vòng.

"Muội muội, ca ca về rồi!"Thượng Quan Minh Tuyên rất cao hứng, từ khi mẫu thân chết, muội muội chính là người thân duy nhất của mình, hắn tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ muội muội của hắn.

Bị Thượng Quan Minh Tuyên ôm lấy, Thượng Quan Tây Nguyệt chăm chú nắm chặt cổ của hắn, dần dần nhận cảm giác choáng váng hoa mắt, vui vẻ cười. Quá tốt rồi, rốt cục ca ca cũng trở về, sau này có thể kẻ vai chiến đấu, bề nghề thiên hạ.

Quan sát ở khoảng cách gần, tuy rằng là huynh muội sinh đôi, nhưng diện mạo vẫn có chút khác biệt, nếu thật sự phải dùng từ nào đó để hình dung ca ca. Một chữ, đẹp, hai chữ, rất đẹp, ba chữ, vẫn là rất đẹp.

Nếu ca ca mặc quần áo của nữ nhân, tuyệt đối sẽ vang dội khắp nơi.

Gương mặt tròn bóng trắng nõn, để lộ góc cạnh anh tuấn lạnh lẽo, lông mày sắc bén, trong đôi mắt đen nhánh thâm thúy đầy ý cười, dáng người thon dài cao lớn, giống như chim ưng trong đêm tối, lạnh ngạo, cô độc, yên tĩnh nhưng khí thế lại bức người.

Quay vài vòng, Thượng Quan Minh Tuyên buông nàng xuống, yêu thương gõ đầu nàng "Nha đầu ngọc, sao nhìn thấy ca ca lại choáng váng."

Đây chính là muội muội hắn thề muốn bảo vệ cả đời, Thượng Quan Minh Tuyên dò xét nàng từ trên xuống dưới, phát hiện nàng gầy hơn trước đây, lông mày nhú lại, càng thêm bất mãn với Thượng Quan Lư Phong, xem ra khoảng thời gian hắn không ở nhà, Thượng Quan Lư Phong cũng không chăm sóc tốt nàng.

Thượng Quan Tây Nguyệt lấy lại tinh thần, bị Thượng Quan Minh Tuyên nhìn như vậy, cảm giác mặt mình đỏ lên"Ca ca thật đẹp, đương nhiên ta nhìn đến choáng rồi."

"Đúng là một nha đầu ngọc, nào có ai nói nam tử đẹp."

"Tại sao lại không có, ca ca rất đẹp."

Huynh muội Thượng Quan Minh Tuyên nói chuyện như người một nhà, Thượng Quan Lư Phong ngồi trên chủ vị sắc mặt khó coi nhìn bọn hắn, đối với việc họ coi nhẹ mình cảm thấy không vui.

"Khụ khụ "Thượng Quan Lư Phong có ý ho khan hai tiếng muốn bọn họ chú ý đến mình, ai ngờ hai người lại làm như hắn không tồn tại, chuẩn bị rời đi.

"Ca ca, chúng ta về phòng rồi nói."Thượng Quan Tây Nguyệt liếc Thượng Quan Lư Phong, hoàn toàn không muốn nói chuyện với hắn.

Thượng Quan Minh Tuyên nắm vai Thượng Quan Tây Nguyệt xoay người đi ra ngoài "Được, đi thôi!"

Nhìn bọn họ không thèm chào hỏi trực tiếp xoay người bỏ đi, Thượng Quan Lư Phong cảm giác vẻ uy nghiêm của gia chủ bị khiêu khích, hắn dùng sức vỗ bàn đứng lên. Cái bàn run rẩy hai cái, có thể thấy được Thượng Quan Lư Phong tức giận bao nhiêu.

"Các người đứng lại đó cho ta."

Quản gia thấy lão gia tức giận, vội vàng đưa một chén nước qua "Lão gia bớt giận."

Thượng Quan Lư Phong nhận chén trà, uống mấy ngụm, đặt chén trà xuống nhìn bọn họ, hi vọng bọn họ cho mình một lời giải thích.

Huynh muội Thượng Quan Minh Tuyên nghe thấy một tiếng rống giận, đồng loạt quay đầu lại.

"Ta nói này thừa tướng đại nhân, ngài phát điên cái gì."Thượng Quan Tây Nguyệt không chút khách sáo chằm chọc hắn.

"Người... Minh Tuyên, người nhìn đi, đây chính là muội muội tốt của người." Bởi vì Thượng Quan Lư Phong quá tức giận nên tay có chút run rẩy chỉ vào mặt Thượng Quan Tây Nguyệt, giống như vậy bị giật kinh phong vậy.

"Ta thành như vậy, không phải bị thừa tướng đại nhân nhà ngươi ép sao?" Hiện tại lại bày ra vẻ mặt này, lúc trước nếu không phải ngươi phóng túng để ta tự sinh tự diệt, để những thứ nữ kia tùy ý đánh chửi nài. Nàng cũng sẽ không xuyên đến đây, đã không có quan hệ máu mủ với ngươi, vậy thì cũng không cần niệm tình xưa.

Thượng Quan Minh Tuyên nhìn thấy biểu cảm trào phúng của muội muội, trong lòng cực kỳ khổ sở, biết muội muội sống một thân một mình ở đây nhất định sẽ chịu không ít khuất nhục.

"Cha, trước khi ta đến Thương Lăng học viện, ngài đã đồng ý sẽ chăm sóc muội muội thật tốt, nhưng hôm nay là sao!"

Thượng Quan Lư Phong bị chất vấn đến á khẩu không trả lời được, nhưng dù sao cũng là người đa mưu túc trí, da mặt cũng rất dày, hắn tận lực giả bộ như không nghe thấy câu hỏi của Thượng Quan Minh Tuyên, ngược lại đưa ra một vấn đề khác.

"Minh Tuyên, ngươi tốt xấu gì cũng gọi ta một tiếng cha, nhưng còn nàng, ngay cả một tiếng cha cũng không gọi, còn chằm chọc ta, như vậy là đúng sao?"

Thượng Quan Tây Nguyệt lạnh mắt nhìn hắn thoái thác, trong lòng càng chán ghét hắn, lúc này cũng không muốn nói nhảm với hắn, bây giờ nàng chỉ muốn ở một mình với ca ca của mình, sau đó nói cho hắn biết chuyện Thượng Quan Lư Phong không phải cha ruột, không muốn nghe lão già này nói nhảm nữa, vì không muốn cho hắn cơ hội nói tiếp, Thượng Quan Tây Nguyệt trực tiếp nói một câu "Thượng Quan Lư Phong, ngươi có tư cách làm cha của ta sao, ngươi không xứng!"

Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong liền kéo Thượng Quan Minh Tuyên bỏ đi, không thèm để ý đến sắc mặt tái nhợt của Thượng Quan Lư Phong.

Thượng Quan Lư Phong thấy Thượng Quan Tây Nguyệt dám gọi thẳng tên mình, tức giận ném chén trà xuống đất, âm thanh thanh thúy vang lên làm chấn động cái nơi yên tĩnh này.

"Nguyệt nữ, nguyệt..." Có lẽ quá tức giận, Thượng Quan Lư Phong không đứng nổi nữa, ngã ngồi trên ghế, ngón tay một mực day day huyết thái dương, muốn giảm bớt cơn tức mà Thượng Quan Tây Nguyệt để lại.

"Lão già, coi chừng thân thể, đám tiểu bối không đáng để ngài tức giận." Quân gia Trịnh đi lên cầm tay Thượng Quan Lư Phong, tỉ mỉ đám bóp.

Lúc này ở đại sảnh đang ầm ĩ, thì bên Thượng Quan Lâm lại càng náo loạn nghiêng trời lệch đất.

Thượng Quan Lâm vừa về đến phủ liền vọt thẳng đến nơi ở của Giang Phi, vừa về đến liền đập đồ toàn bộ ghé, quăng hết chén trà trên bàn xuống đất.

Nhưng dù là thế, cũng không trút hết được lửa giận trong lòng nàng, Thượng Quan Tây Nguyệt đáng chết, luôn hãm hại người khác, lại dám tính toán nàng, lần này nhất định ta phải làm cho ngươi thân bại danh liệt.

"Trời ạ, chuyện gì xảy ra!" Nghe thấy tiếng vang Giang Phi từ trong phòng đi ra, trông thấy cả phòng bừa bộn, kinh ngạc há to miệng.

"Chuyện gì đây?" Giang Phi đi đến trước mặt Thượng Quan Lâm, nâng khuôn mặt nhỏ tức giận đến đỏ ửng của nàng lên, đau lòng hỏi.

Vốn Thượng Quan Lâm đang nổi nóng, đột nhiên nghe thấy giọng mẫu thân của mình, nước mắt nhanh chóng tràn ra khỏi mắt, ủy khuất khóc rống lên.

"Nương..." Thượng Quan Lâm không nhịn được nữa, trực tiếp nhào vào trong ngực Giang Phi khóc rống lên.

"Lâm Nhi, không phải đã nói rồi sao? Nên gọi là di nương, nói cho di nương nghe, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, ta nghe đệ đệ ngươi nói ngươi cùng thái tử đi ngắm hoa không phải sao?" Giang Phi nói, hôm qua không tìm thấy Thượng Quan Lâm, liền đi hỏi Dục, mới biết thì ra đã đi ngắm hoa cùng thái tử, lúc ấy nàng còn kiêu ngạo vì nữ nhi, có thể khiến thái tử yêu thương, nhưng bây giờ sao lại có bộ dáng như vậy.

Không nhắc đến thái tử còn tốt, nói đến chuyện này Thượng Quan Lâm liền nghĩ đến việc mình bị Bách Lý Hành quăng xuống đất, còn bị Thượng Quan Tây Nguyệt chê cười, nghĩ như vậy, tiếng khóc trở nên lớn hơn.

Không ngờ Thượng Quan Lâm nghe thấy câu hỏi của mình, khóc càng lớn, thương yêu sờ tóc Thượng Quan Lâm "Tiểu tử tông của ta, đừng khóc nữa, mau nói cho di nương biết đi."

Giang Phi đỡ Thượng Quan Lâm ngồi lên ghế, sau đó phân phó nha hoàn sau lưng "Lục Trúc, ngươi pha ly trà cho tiểu thư, khóc lâu như vậy, cưỡng hòng khàn cả rồi."

"Được"

"Được rồi, Lâm Nhi, nói ta nghe một chút." Giang Phi lấy khăn tay ra lau nước mắt cho Thượng Quan Lâm.

"Nương.. Di nương " Thấy ánh mắt của Giang Phi, Thượng Quan Lâm thông minh sửa lại cách xưng hô "Di nương, tất cả đều do tiểu tiện nhân Thượng Quan Tây Nguyệt hại..."

Thượng Quan Lâm nói rờn rã nửa canh giờ, cuối cùng cũng kể hết mọi chuyện đã xảy ra.

"Di nương, chính là như vậy, ngươi nhất định phải giúp ta giáo huấn Thượng Quan Tây Nguyệt."

Giang Phi nhìn Thượng Quan Lâm, bắt đầu đi lắc đầu, nữ nhi này sao lại không giữ được bình tĩnh như thế, mình đã nói rõ không nên khinh thường động vào nàng ta, lại còn không biết nặng nhẹ tự tung tự tác, như vậy cũng tốt, qua lần này sẽ không có lần sau.

"Lâm Nhi, không phải di nương đã nói rồi sao? Thượng Quan Tây Nguyệt không còn giống như trước nữa, trước đó người cũng đã nhận ra, vì sao còn muốn dính vào, lần này coi như dạy cho người một bài học, về Thượng Quan Tây Nguyệt, di nương sẽ giúp người đối phó." Giọng nói của Giang Phi trầm trọng, dần dần lên khuôn mặt của Thượng Quan Lâm, nhìn nàng khóc đỏ hai mắt, trong lòng cũng hận không thể rút gân lột da Thượng Quan Tây Nguyệt. "Đúng rồi, Lâm Nhi, vừa rồi người nói người và Giang Nguyên đã thương lượng xong, vì sao hắn lại biến thành như thế." Giang Phi cẩn thận thăm dò, hỏi vấn đề quan trọng

Đối với chuyện này, Thượng Quan Lâm cũng thấy rất kỳ quái, mặc dù biểu ca ái mộ mình, bình thường cũng thích chiếm tiện nghi, nhưng chưa từng làm ra chuyện gì quá đáng, chuyện giống tối hôm qua càng không thể xảy ra.

"Di nương, ta cũng cảm thấy kỳ quái." Thượng Quan Lâm nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua "Lúc ấy biểu ca nhào về phía ta, ánh mắt của hắn vô cùng.. Không sai, rất trống rỗng, giống như bị người ta khống chế vậy, mà lại nói rõ ràng từng chữ từng câu, không giống với cách nói chuyện bình thường của biểu ca, ta cũng hoài nghi có phải do Thượng Quan Tây Nguyệt động tay động chân hay không, nhưng nàng chỉ là một phế vật sao lại có bản lĩnh lớn như vậy."

Giang Phi cẩn thận nghe Thượng Quan Lâm nói, muốn từ trong lời nói tìm được một chút dấu vết, thấy nàng coi nhẹ nàng ta, chạm nhẹ mũi nàng một cái "Lâm Nhi, bất luận thế nào, cũng không nên xem nhẹ đối thủ, nếu không lúc người không để ý người ta sẽ đâm một nhát dao ở sau lưng người. Nhưng, người nói như vậy, có phải tiện nhân kia giờ trò yêu thuật gì không?"

"Yêu thuật? Nàng là một phế vật thì có yêu thuật gì, nếu có, lúc trước sẽ không bị ta đánh đến nửa chết nửa sống?"

"Lâm Nhi, người nói xem có phải Thượng Quan Tây Nguyệt trúng tà không." Giang Phi nghĩ đến một loại khả năng "Người nhìn nàng đi, từ lần trước, sau khi tỉnh lại, tính tình không giống như trước nữa."

Nghe thấy Giang Phi nói, Thượng Quan Lâm mở to hai mắt, cho là mẫu thân nói rất có lý, nếu không phải trúng tà, sao Thượng Quan Tây Nguyệt lại thay đổi nhiều như vậy.

"Di nương, người nói không sai, vậy chúng ta nên làm gì."

"Ngày mai chúng ta cứ làm như vậy" Giang Phi ghé sát tai Thượng Quan Lâm nói.

Vừa trở lại viện, Thượng Quan Tây Nguyệt liền thấy Khương ma ma đứng ở ngoài cửa trông ngóng.

"Ma ma" Thượng Quan Tây Nguyệt buông tay Minh Tuyên ra chạy thật nhanh tới chỗ bà.

Khương ma ma nhìn thấy Thượng Quan Tây Nguyệt bình an trở về, thở dài một hơi "Nguyệt nhi, hôm qua ta nghe Tiểu Ngôn nói người đi ngắm hoa, không có chuyện gì xảy ra chứ."

"Đương nhiên không sao, ma ma, người nhìn xem đây là ai." Thượng Quan Tây Nguyệt né sang một bên, để bà nhìn thấy Thượng Quan Minh Tuyên đang đứng phía sau.

"Người là, tiểu thiếu gia?" Khương ma ma nhận ra Minh Tuyên, kích động đi lên phía trước giữ chặt tay của hắn.

Nhìn lão nhân hiền lành trước mắt, Thượng Quan Minh Tuyên cũng hết sức tôn trọng bà, lại nghe nói bà chăm sóc muội muội của mình, càng cảm kích bà hơn, hắn cũng nắm chặt tay Khương ma ma "Ma ma, ngài gọi ta là Minh Tuyên được rồi."

"Aiz, được được, huynh muội các người không gặp nhau lâu như vậy rồi, các người tâm sự đi, ta dọn phòng bếp làm vài món ăn."

Nhìn bóng lưng Khương ma ma vui vẻ rời đi, Thượng Quan Tây Nguyệt kéo tay Minh Tuyên.

"Ca ca, vào phòng ta đi, ta có việc muốn nói với người." Thượng Quan Tây Nguyệt kéo hắn vào phòng của mình, sau đó phân phó Bích Ngọc không cho phép ai vào quấy rầy.

"Ca ca, không phải ngày mai người mới về sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt rót một chén nước đưa cho hắn. Trên thư rõ ràng nói là ba ngày nữa, sao mới có hai ngày đã trở lại.

Thượng Quan Minh Tuyên uống một hớp nước, kéo tay Thượng Quan Tây Nguyệt để nàng ngồi bên cạnh mình "Không phải vì muốn cho muội một ngạc nhiên sao, ai ngờ vừa vào cửa liền bị cha gọi qua, đúng rồi, muội muội" Thượng Quan Minh Tuyên như nghĩ tới điều gì "Cho dù cha có sai đến đâu, muội cũng không nên nói chuyện với hắn như vậy."

"Ca ca, chuyện ta muốn nói với huynh chính là chuyện này, huynh nhìn xem đây là cái gì." Thượng Quan Tây Nguyệt đưa bức thư lúc trước Tây Tinh Nhi viết cho nàng cho hắn xem.

Thượng Quan Minh Tuyên hiếu kỳ nhận lấy, lúc đọc thư con mắt càng lúc càng sáng lên, giống như không thể tin nổi "Muội muội, đây là...."

"Giống như huynh đoán, ca ca, Thượng Quan Lư Phong vốn không có quan hệ máu mủ với chúng ta, cần gì phải khách sáo với hắn như vậy."

"Thế nhưng..." Thượng Quan Minh Tuyên vẫn không muốn tin tưởng, thì ra người mình gọi là cha nhiều năm như vậy lại chỉ là một người xa lạ.

"Ca ca "Thượng Quan Tây Nguyệt nắm tay của hắn, an ủi nói "Hắn không phải cha chúng ta chẳng phải sẽ càng tốt hơn sao, huynh không biết lúc huynh ở Thương Lăng học viện ta phải vất vả thế nào đâu, bọn họ đánh ta mắng ta, trêu cợt ta, không cho ta ăn cơm, có một lần, Thượng Quan Lâm đã thương ta, ta nằm ở trên giường ròng rã nửa tháng mới khôi phục lại. Hơn nữa những chuyện này Thượng Quan Lư Phong đều biết, nhưng hắn vẫn mặc kệ không hỏi han đến." Thượng Quan Tây Nguyệt kể hết mọi chuyện đã xảy ra với thân thể này ra cho hắn nghe.

Thượng Quan Minh Tuyên nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói, càng cảm thấy kinh hãi, hắn biết thời gian mình không ở đây muội muội sống cũng không dễ chịu, thật không ngờ lại thế thảm như vậy, muội muội nói không sai, may mắn hắn không phải là cha của mình.

"Muội muội, thật xin lỗi, đều do ca ca sai." Thượng Quan Minh Tuyên áy náy cúi đầu xuống, trong lòng không ngừng tự trách.

Nói tới nói lui đều là lỗi của mình, nếu không phải mình đến Thương Lăng học viện, muội muội cũng không trở thành một người cô đơn bất lực, bị người ta khi dễ mà không có nơi nương tựa.

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn thấy Minh Tuyên cúi thấp đầu, trong lòng không ngừng kêu gào, ca ca, ta kể cho huynh nghe những chuyện này không phải để huynh áy náy đâu, ta chỉ muốn để huynh biết rõ Thượng Quan Lư Phong không phải cha ruột của chúng ta thôi.

"Đúng rồi, ca ca, thì ra người phong ấn ta là mẫu thân." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý nói sang chuyện khác, nàng không muốn nhìn ca ca vì một câu nói của mình lại thương tâm, áy náy.

"Vậy muội muội, muội có thể tu luyện được không." Thượng Quan Minh Tuyên quả nhiên người đơn thuần, nhanh chóng chuyển lực chú ý qua vấn đề khác.

"Tất nhiên, ca, hiện tại ta đã là Huyền Linh trung cấp."

Biết muội muội mình có thể tu luyện, hơn nữa còn là Huyền Linh trung cấp, Thượng Quan Minh Tuyên vui vẻ cười không ngậm miệng được, xem thử sau này còn ai dám nói muội muội là phế vật không.

"Ca, bây giờ huynh đạt đến cấp bậc gì rồi." Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự rất muốn biết thực lực của ca ca mình, lúc trước hắn đã là Hoàng Linh trung cấp, hiện tại nhất định sẽ cao hơn.

"Ta sao." Thượng Quan Minh Tuyên sờ mũi "Hiện tại ta đã là Vô Linh trung cấp." "Cái gì? Vô Linh trung cấp? Ca ca, huynh như vậy thì tới bao giờ ta mới đuổi kịp huynh chứ!" Thượng Quan Tây Nguyệt ghen tỵ kêu to.

Trời ạ, Vô Linh trung cấp, mình bây giờ chỉ là Huyền Linh trung cấp, cách nhau tới tám bậc, không biết lúc nào mới có thể đến được đó, nhất định phải tu luyện thật tốt, tranh thủ vượt qua ca ca.

Thượng Quan Minh Tuyên nhìn thấy muội muội như vậy, sùng ái sờ lên đầu của nàng "Tu luyện chăm chỉ vào, sẽ có thể bắt kịp ca ca."

"Đúng rồi, muội muội, từ khi nào mà muội phát hiện chuyện của mẫu thân."

"Ừ" Thượng Quan Tây Nguyệt tính toán lại thời gian "Đại khái là một tháng trước."

Không nghĩ tới thời gian lại thấm thoát trôi nhanh như vậy, trong nháy mắt đã qua lâu vậy rồi, hiện tại Thượng Quan Tây Nguyệt cũng không trông cậy sẽ có thể trở lại hiện đại, nàng hồi sinh ở cô đại nhất định sẽ giống như hiện đại, trở thành chúa tể một phương.

Nghe Thượng Quan Tây Nguyệt nói, Thượng Quan Minh Tuyên há to miệng, một tháng! Nói cách khác muội muội mới giải trừ phong ấn được một tháng trước, nói một cách khác nàng chỉ mới tu luyện được một tháng.

Lúc này hắn mới phát hiện, muội muội chỉ dùng thời gian một tháng đã đạt đến Huyền Linh trung cấp, chuyện này nghe quá kinh sợ đi, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, đã đạt tới cảnh giới mà nhiều người tu luyện cả đời cũng không đạt đến nổi.

"Muội muội, muội nói thật sao, muội mới tu luyện được một tháng?" Thượng Quan Minh Tuyên muốn chính tai mình nghe Thượng Quan Tây Nguyệt thừa nhận. Lúc này hắn cảm thấy đầu óc mình không còn hoạt động nữa rồi, không ngờ muội muội mình là một thiên tài.

"Đúng, ca ca, thái độ của huynh là sao."

Thượng Quan Tây Nguyệt nói dối hắn, nếu để cho ca ca biết nàng chỉ mới tu luyện khoảng hai mươi ngày, không biết sẽ còn kinh ngạc tới đâu.

"Nguyệt nhi." Thượng Quan Minh Tuyên kích động ôm lấy nàng "Muội chính là thiên tài, ca ca rất tự hào, nếu cứ như bây giờ, tiền đồ sẽ vô rộng vô tận."

Thượng Quan Tây Nguyệt tùy ý để hắn ôm một hồi, rồi đẩy hắn ra "Ca ca, ta có pháp bảo nha." Thượng Quan Tây Nguyệt cố ý thừa nước đục thả câu.

"Pháp bảo? Pháp bảo gì?"

"Chính là.... cái này." Thượng Quan Tây Nguyệt lấy ngọc bội đeo trên cổ xuống, thả vào trong tay Thượng Quan Minh Tuyên.

Thượng Quan Minh Tuyên lật tới lật lui nhìn ngọc bội, cảm giác có chút quen thuộc, đột nhiên hắn nghĩ tới "Đây không phải là của hồi môn của mẫu thân sao?"

"Không sai, ca ca, đây chính là bảo bối, ta đưa huynh vào xem." Thượng Quan Tây Nguyệt nói xong hơi chuyển động suy nghĩ một chút liền đưa Thượng Quan Minh Tuyên vào không gian huyền ảo.

Thượng Quan Minh Tuyên chỉ cảm thấy mắt mình mờ đi mờ mắt ra đã ở một nơi khác, nhìn cảnh sắc mỹ miều trước mắt, lúc này cảm giác của hắn giống như lần đầu tiên Thượng Quan Tây Nguyệt đến đây, cảm giác không chân thực.

"Nguyệt nhi, nơi này là... Đây là nơi nào." Thượng Quan Minh Tuyên nhìn bốn phía, cũng không biết tại sao mình lại có thể đột ngột đến được đây.

Thượng Quan Tây Nguyệt thần bí cười một tiếng "Ca, đây chính là không gian trong miếng ngọc bội vừa rồi huynh cầm, gọi không gian huyền ảo." "Thì ra đây chính là một không gian." Thượng Quan Minh Tuyên tỉnh ngộ, lúc ở Thương Lăng học viện cũng có nghe đạo sư nói qua, nhưng cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy.

"Đứng, ca, huynh nhìn xem, đó là Thánh Linh quả, còn có cái kia...." Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ trỏ lung tung giải thích cho Thượng Quan Minh Tuyên hiểu, rồi hái một trái Thánh Linh quả đưa cho hắn "Ca, huynh mau ăn đi, có thể tẩy chất thải, giãn gân cốt."

Thượng Quan Minh Tuyên nhận lấy, không chút do dự cắn một miếng, cũng mặc kệ rốt cuộc có thể ăn được hay không, dù sao cũng do muội muội đưa cho mình ăn, nhất định có thể ăn được.

Ăn xong, toàn thân đau nhức, Thượng Quan Tây Nguyệt nhắc nhở "Ca, nhanh chóng ngồi xuống điều tức, nhất định phải nhịn đau."

Thượng Quan Minh Tuyên dựa theo lời Thượng Quan Tây Nguyệt nói, sau nửa canh giờ, mùi hôi thối bốc ra từ sâu trong thân thể hắn, Thượng Quan Minh Tuyên nhả một làn khói đục ngầu ra, mờ hai mắt ra, đứng lên.

"Ca ca, thế nào." Thượng Quan Tây Nguyệt khàn khàn nhìn hắn.

"Cảm giác thân thể nhẹ nhàng hơn trước đây, loại quả này thật không tồi."

"Hi hi, chủ nhân." Một giọng nói lộn xộn non nớt chen vào. Trước mắt Thượng Quan Tây Nguyệt sáng lên, sau đó một thân thể nho nhỏ hiện ra.

"Lạc Lạc?" Thượng Quan Tây Nguyệt ngạc nhiên kêu lên, không ngờ mình lại có thể thấy hắn.

"Chủ nhân" Lạc Lạc ngẩng khuôn mặt tươi cười lên, chân ngắn chạm nhẹ trên đất linh hoạt nhảy vào trong ngực Thượng Quan Tây Nguyệt, cọ đầu làm nũng.

Thượng Quan Tây Nguyệt rất vui ôm hắn vào ngực, nhìn thấy khuôn mặt non nớt như nước của hắn, không kìm lòng được bóp một cái.

"A. "Thượng Quan Tây Nguyệt nghi ngờ, Lạc Lạc không phải trong suốt sao, sao mình có thể đụng vào hắn, giống như không tin, Thượng Quan Tây Nguyệt lại bóp mặt hắn một cái nữa, đến lúc tay nóng hăm hập, Thượng Quan Tây Nguyệt rốt cục cũng xác nhận Lạc Lạc không còn trong suốt nữa.

"Lạc Lạc, người..." Thượng Quan Tây Nguyệt kích động đến sắp không nói nên lời "Người khôi phục rồi sao?"

Lạc Lạc vuốt vuốt khuôn mặt bị bóp đỏ nhảy xuống dưới, xoay một vòng trên mặt đất "Đúng, chủ nhân."

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Lạc Lạc đứng trên đất, cũng ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào hắn "Nhưng, lần trước không phải người nói ta phải đạt đến Hồng linh người mới có thể khôi phục sao."

"Không sai, nhưng vì Tinh Thần lực của chủ nhân quá cường đại, cho nên ta cũng có thể khôi phục lại." Lạc Lạc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt, thực sự rất kiêu ngạo, đây chính là chủ nhân của mình, năng lực không ai sánh bằng.

"Nguyệt nhi, đây là vật gì, xuất hiện từ chỗ nào vậy." Thượng Quan Minh Tuyên bị lãng quên chỉ vào tiểu bất điểm trên mặt đất tò mò hỏi.

Lạc Lạc nghe mình bị người nói thành đồ vật, miệng chu lên tức giận. Mình là Thánh Băng long vĩ đại, bây giờ lại bị người ta vũ nhục, thật sự không thể nhịn được.

"Vật gì, người mới là đồ vật, cả nhà người đều là đồ vật." Lạc Lạc chống nạnh hung hãn nói.

"Phốc phốc " Thượng Quan Minh Tuyên bật cười, nhìn thấy đáng vẻ tên nhóc trước mắt rõ ràng rất đáng yêu, mà lại làm bộ hung hãn, vẻ mặt hắn nhìn rất buồn cười.

Thượng Quan Tây Nguyệt nghe Lạc Lạc nói, cũng cảm giác buồn cười, đột nhiên nhớ tới có chỗ không đúng, Lạc Lạc nói cả nhà ca ca đều là đồ vật, vậy chẳng phải cũng bao gồm cả nàng sao?

"Lạc Lạc, đây là của ta ca ca, người nói cả nhà của hắn, không phải là đang nói ta sao."

Lạc Lạc lập tức há to miệng, ca ca? Từ lúc nào mà chủ nhân lại có thêm một vị ca ca vậy, nhưng dù sao chủ nhân đã nói như vậy, nhất định là không sai."Chủ nhân, không phải ta nói người đâu." Lạc Lạc vội vàng lắc đầu biện giải cho mình "Sao người có thể là một món đồ được, người vốn cũng không phải đồ vật, người là chủ nhân của ta!"

Thượng Quan Tây Nguyệt nhìn Lạc Lạc chững chạc đàng hoàng giải thích, không khỏi cười khở lắc đầu, đây là cái gì, cái gì gọi là vốn cũng không phải đồ vật chứ, hay là đừng để hắn nói nữa, nếu không sẽ không biết hắn còn nói ra câu gì kinh người nữa.

"Được rồi, Lạc Lạc, người đừng nói nữa, ta hiểu ý của người." Thượng Quan Tây Nguyệt ôm Lạc Lạc vào trong ngực, yêu thương sờ đầu của hắn.

"Muội muội, việc này..."

"Ca ca, việc này nói rất dài dòng, sau này ta từ từ kể cho huynh biết, tốt ca, huynh mau đi tắm đi, thôi chết rồi."

Thượng Quan Minh Tuyên nghe vậy cũng ngửi thấy trên người mình quả nhiên rất thú, liền để Thượng Quan Tây Nguyệt dẫn hắn ra ngoài.

"Tiểu Ngôn, Bích Ngọc, mau chuẩn bị nước để ca ca tắm rửa." Vừa ra cửa liền nhìn thấy các nàng đi tới, liền phân phó các nàng.

Mà Bích Ngọc thấy trong tay Thượng Quan Tây Nguyệt ôm một đứa bé, cảm thấy rất kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều, liền đi lấy nước.

Thượng Quan Minh Tuyên tắm rửa xong, đồ ăn cũng đã bung lên bàn. "Ca ca, huynh tới thật đúng lúc, không cần ta đến gọi." Thượng Quan Tây Nguyệt đặt Lạc Lạc trên chân mình không ngừng chơi đùa với hắn.

"Đến sớm không bằng đến kịp, không phải sao, ta vừa đến đã có cơm ăn." Thượng Quan Minh Tuyên ngồi bên cạnh Thượng Quan Tây Nguyệt.

Khương ma ma dọn món cuối cùng lên bàn, liền thúc giục bọn họ mau ăn cơm. "Ma ma, Tiểu Ngôn Bích Ngọc các người ngồi xuống cùng ăn đi." Thượng Quan Tây Nguyệt chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh ra hiệu các nàng ngồi xuống.

Vốn dĩ Khương ma ma muốn từ chối, nhưng từ lần trước cùng ăn cơm với nàng xong, Tiểu Ngôn Bích Ngọc cũng không khách sáo nữa, hai người kéo Khương ma ma ngồi xuống ghế.

"Ma ma, tiểu thư nói, chúng ta là người một nhà, không cần phải khách sáo."

"Hai nha đầu này..." Vốn dĩ Khương ma ma còn muốn quở trách các nàng làm càn, nhưng Thượng Quan Tây Nguyệt ngăn bà lại "Ma ma, các nàng nói không sai, chúng ta là người một nhà."

Khương ma ma nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt cũng nói như vậy, cũng không nói gì nữa, mắt cong lên, thấy Lạc Lạc ngồi trên đùi Thượng Quan Tây Nguyệt.

"Nguyệt nhi, đứa bé đáng yêu này là ai!" Khương ma ma muốn đưa tay xoa bóp mặt của hắn, nhưng Lạc Lạc lại không nể mặt mũi quay đầu đi.

Hừ, ta là Băng long, không phải người đám nhân loại các người muốn sờ là sờ, đương nhiên, ngoại trừ chủ nhân của ta, nghĩ như vậy, Lạc Lạc cọ cọ khuôn mặt vào người Thượng Quan Tây Nguyệt.

Khương ma ma bị động tác của Lạc Lạc chọc cười, thu tay về, cười gao gao nhìn hắn.

"Các người muốn biết hắn là ai sao?" Thượng Quan Tây Nguyệt vịn Lạc Lạc để hắn đứng trên chân của mình "Hắn là.. Nhi tử của ta!"

"Phốc " "Phốc " Tiếng phun nước liên tiếp vang lên từ phía Tiểu Ngôn Bích Ngọc, các nàng vừa bung chén nước lên chuẩn bị uống, liền bị lời nói hùng hồn của Thượng Quan Tây Nguyệt dọa đến không chịu nổi.

Nhi tử? Tiểu thư cũng thật biết nói đùa, hay là thế giới này quá huyền ảo, hay là các nàng quá lạc hậu, một mình cũng có thể sinh ra nhi tử? Khương ma ma cũng bị dọa đến ngây ngẩn cả người, nàng từng lớn hai mắt, cà lăm mà hỏi "Nguyệt... Nguyệt nhi, người nói giỡn phải không!"

Thượng Quan Minh Tuyên ngồi một bên nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt làm các nàng kinh ngạc, bắt đầu đi lắc đầu "Được rồi, Nguyệt nhi, muội nhìn xem đã dọa ma ma rồi kìa." Nghe thấy Thượng Quan Minh Tuyên lên tiếng, dieneDaDanfffl33quy1d00n đám người Khương ma ma mới biết nàng đùa giỡn, đều nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Tây Nguyệt, nhìn xem nàng có gì muốn nói hay không.

Ai ngờ Thượng Quan Tây Nguyệt không nhìn các nàng, ngược lại dứt đồ ăn vào miệng Lạc Lạc.

"Nguyệt nhi, chuyện này không thể nói đùa, sẽ tổn hại đến danh dự của người." Khương ma ma nghiêm túc nhìn Thượng Quan Tây Nguyệt.

Thượng Quan Tây Nguyệt thực sự đầu hàng, không ngờ mình chỉ nói đùa một câu lại khiến các nàng có biểu hiện như ngày tận thế vậy.

"Biết, biết, ma ma, ta chỉ nói đùa thôi, đừng coi là thật, về phần Lạc Lạc, hiện tại không thể nói rõ với các người được, sau này rồi nói đi."

Câu nói này là sự thật, Thượng Quan Tây Nguyệt thật sự không biết nên nói thế nào về lai lịch của Lạc Lạc cho bọn họ biết, dù sao ngay cả chính nàng cũng không rõ.

"Được, không nói nữa, chúng ta ăn cơm thôi!" Giọng nói của Theo Thượng Quan Tây Nguyệt vang lên, mấy người liền vui vẻ vừa ăn vừa nói.

Khi màn đêm buông xuống, bọn họ cũng đã ăn xong, nhưng lại không hề rời khỏi bàn ăn, mà ngồi lại để trò chuyện.

"Lão gia." Giang Phi nghiêng tiếp Thượng Quan Lư Phong đêm nay muốn qua đêm ở phòng bà, diu hần ngồi xuống giường, thân mật cởi áo ngoài cho hần, rót một chén nước cho hần.

Thượng Quan Lư Phong hài lòng nhìn Giang Phi then thùng, lúc nhận ly trà còn thuận tiện sờ soạng tay Giang Phi.

"Lão gia, người thật đáng ghét." Giang Phi e lệ rút tay về, gương mặt ửng đỏ lên lên nhìn Thượng Quan Lư Phong, bộ dáng này càng làm Thượng Quan Lư Phong thêm ngứa ngáy. "A, người nói ta chán ghét chỗ nào, là thế này phải không?" Thượng Quan Lư Phong để ly trà xuống đưa tay kéo Giang Phi vào lòng ngực của mình, ôm eo của bà thật chặt, đôi môi mập mạp hôn xuống.

Tuy rằng Giang Phi rất vui vẻ vì Thượng Quan Lư Phong mê luyện mình như thế, nhưng thích là thích, bà vẫn không quên mục đích tối nay.

"Ai da, lão gia, thiếp thân nói muốn suy nghĩ của mình." Giang Phi duỗi bàn tay nhỏ ra đặt lên môi Thượng Quan Lư Phong. Nhìn thẳng vào cặp mắt của hần liếc mắt đưa tình, khoe miệng nở nụ cười quyến rũ khiến Thượng Quan Lư Phong nhìn nàng càng nóng vội khó nhịn.

Thịt đến miệng lại chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, chỉ có thể nắm tay của bà lên hôn mấy cái không nhịn được hỏi "Chuyện gì mà nhất định phải nói bây giờ."

"Lão gia, những lời này thiếp thân nhìn trong lòng lâu lắm rồi, bây giờ không thể không nói ra." Giang Phi đứng lên đi đến cạnh bàn cúi đầu xuống ra vẻ khó khăn, nhưng mắt lại len lén quan sát phản ứng của Thượng Quan Lư Phong.

Quả nhiên Thượng Quan Lư Phong không nhịn được, hần chịu không nổi khi nhìn thấy nữ nhân ủy khuất, nhanh chân bước về phía trước, nâng cằm Giang Phi lên ôn nhu hỏi "Phi nhi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì."

"Chuyện này..." Giang Phi cố ý ập a ập úng, muốn khiến Thượng Quan Lư Phong hiểu rằng mình cũng rất bất đắc dĩ mới nói ra được "Lão gia, ta hoài nghi đại tiểu thư có phải đã bị trúng tà không."

Thượng Quan Lư Phong nghe vậy buông cằm bà xuống, sắc mặt khó coi nhìn bà "Trúng tà? Tuy rằng Thượng Quan Tây Nguyệt không được ta thích, nhưng vẫn là nữ nhi của ta, người nói nàng trúng tà là thế nào."

Giang Phi thấy Thượng Quan Lư Phong không vui, vội vàng tiến lên ôm eo của hần, vùi khuôn mặt vào trong ngực hần, nhỏ giọng nói "Lão gia, trước tiên đừng nóng giận, nghe ta nói đã."

Thượng Quan Lư Phong nghe Giang Phi nói xong, hoài nghi nhìn bà "Có chuyện như vậy sao, sao không nói cho ta biết."

Nữ nhi Thượng Quan Tây Nguyệt này không phải vì là phế vật cho nên mình mới không thích sao? Bây giờ chẳng lẽ tính tình và năng lực lại thay đổi lớn như vậy sao?

Giang Phi nghe Thượng Quan Lư Phong hỏi đến chuyện chính, đẩy Thượng Quan Lư Phong ra, đứng bên cạnh lấy khăn thấm đã ngâm trong nước ớt nóng một canh giờ ra, giả bộ lau nước mắt nơi khóe mắt.

Giang Phi khó chịu chớp mắt, hương vị của ớt lan vào trong mắt làm bà không mở mắt ra được, nước mắt cũng không ngừng chảy xuống "Lão gia, ngài cũng không phải không biết tính cách của Lâm Nhi, đưa bé kia về đến phủ liền khóc đến tê tâm liệt phế, ta làm di nương nhìn nàng mà đau lòng, làm sao còn tâm trí đi nói cho người đây!"

Thượng Quan Lư Phong nhìn Giang Phi khóc thương tâm như vậy, cực kỳ đau lòng, đi lên ôm lấy bà dỗ dành "Đừng khóc, vậy người nói xem người muốn thế nào."

Vừa ý nhìn Thượng Quan Lư Phong đi tới, Giang Phi liền giấu khăn tay vào trong, bị Thượng Quan Lư Phong ôm lấy, nâng hai mắt bị ớt làm cay xè lên. ủy khuất nhìn hần "Lão gia, thiếp thân cũng không muốn làm gì, chỉ hoài nghi có phải đại tiểu thư bị yêu tà quấn quanh không, nếu không sao có thể thay đổi lớn như vậy."

"Nghe người nói cũng có lý, vậy người nói xem muốn giải quyết thế nào "

"Lão gia, không bằng ngày mai tìm đạo sĩ tới xem thử, người thấy có được không?" Giang Phi gương mặt vụng trộm nhìn phản ứng của Thượng Quan Lư Phong.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Vương Sùng Phi, Phế Vật Đích Nữ Đại Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.